Fardipli SinHa

bizimkosemiz.com

Mehmet Ali Bulut

BİLGE

SinHa

Kitabı elınıze aldığınız andan itibaren içine düşebileceğınız girdabın kenarında olduğunuzu hatırlatmak istiyoruz. Bu girdap özellikle dünyaya belli açılardan bakanlar ve şekillendirilmiş inanç sahipleri için yıkıcı sonuçlar doğurabilir. Etki alanına alacağı koşullu inancı aklın akıntılarında sağa sola savurduktan sonra sahibinin ruh derinliklerine fırlatacak olan girdap, koşullanmamış inançlar için aklın labirentlerinde eğlenceli bir gezi olacaktır...

Bu kitapta her okur kendi ruh hallerinden birini ya da birkaçını bulabilecektir. Hangi sayfada, hangi satırlarda, hangi yaşam kırıntısının içinde kendınızden bir parça bulacağınız, dünyaya nereden, hangi açıyla baktığınızla doğru orantılıdır. Görecelik içeren savlarıyla SinHa; pek çok okurun elinde kendi yüzünü/maskesini net görebileceği bir ayna olarak da algılanabilir...

Mehmet Ali BULUT

1954 yılında Gaziantep'in İslahiye ilçesinin Kerküt köyünde doğdu. İlkokulu burada tamamladı. Gaziantep Lisesi'ni bitirdi.

1978 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arap ve Fars Dilleri ve Edebiyatları bölümünden mezun oldu.

Aynı fakültenin Tarih bölümünde doktora tezi hazırlamaya başladı.

1979 yılında Tercüman gazetesine girdi. Tercüman'ın kütüphanesinin kurulması ve kitapların tasnifinde görev aldı.

Birçok kitap ve ansiklopedinin yazılmasına ve hazırlanmasına katkıda bulundu.

Daha sonra gazetenin, haber merkezi ve yurt haberlerinde çalıştı. Yurt Haberleri müdürü oldu. Köşe yazılan yazdı.

1991 yılında haber koordinatörü olarak Ortadoğu gazetesine geçti. Bu gazetede 5 yıl süre ile köşe yazarlığı yaptı. Yeni Sayfa ve Once Vatan gazetelerinde günlük yazılan ve araştırmaları yayınlandı.

1993 yılında haber editörü olarak İhlas Haber Ajansı'na girdi. Daha sonra Ajans'ın haber müdürü oldu ve dört yıl boyunca bu görevde kaldı. Mahalli bir ajans konumundaki İhlas Haber Ajansı onun haber müdürlüğü döneminde Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun en büyük görüntülü haber ajansı haline geldi.

1997 yılında bir grup arkadaşıyla birlikte Veri Haber Ajansı'nı kurdu. Daha sonra finansal sıkıntılardan dolayı ajansı kapattı. 1999 yılında BRT televizyonuna girdi. Haber editörü ve program yapımcısı olarak görev yaptı.

Karakter Tahlilleri, Dört Halife'nin Hayatı, Rüya Tabirleri, Asya'nın A-yak Sesleri, Ansiklopedik İslam Sözlüğü, Türkçe Dualar gibi yayınlanmış e-serleri; Sorular ve Cevaplar, Hikayeler Kitabı ve ZuNima gibi yayınlanma a-şamasında bulunan çeşitli eserleri bulunmaktadır.

Çeşitli dergi ve gazetelerde yayınlanmış çok sayıda makale, araştırma ve şiirleri bulunan Mehmet Ali Bulut evli ve bir kız çocuğu sahibidir.

*İthaf*______________________

BULUŞMA

Bilge hayli uzamış saçlarını arkaya attı ve yeniden önündeki kitaba eğildi. Okuduğu hiçbir kitap, hiçbir yazı, zihinsel açlığını gideremiyor, yüreğindeki boşluğu dolduramıyor, kafasındaki sorulara cevap veremiyordu. Derin bir bezginlik ve ümitsizlik içine yuvarlandığım hissediyordu. "Eğer birileri bu zihinsel sorgularıma çözüm bulmazsa helak olacağım kesin." diye mırıldandı.
Daha sonra kafasında yoğunlaşan soruları yüksek sesle birbiri ardına sıraladı: "Doğru ne, yanlış ne? Doğru niçin doğru, yanlış niçin yanlış? Eğer doğru kesin ise niçin görecelik var? Kimine göre doğru olan niçin kimine göre yanlış? Kimine göre normal olan neden diğerlerine göre anormal? Doğruyu neye göre belirlemem gerekiyor? Doğru, yer ve kişiye göre değişiyorsa, hakikati neye göre saptayabilirim?"
Birden ürperdi. Dilinin ucunda o güne kadar aklından hiç geçirmediği bir soru şekillenmişti: "Acaba gerçek diye bir şey de mi yok?"
Sonra derin bir irkilme ile içinin allak bullak olduğunu hissetti: "Gerçek yoksa. Tanrıyı nasıl izah edeceğim? Oysa ben hissediyorum ki evrenin her zerresi bir yaratıcının varlığını zorunlu kılıyor. Belki de bana böyle inanmam öğretildiği için, ben öyle sanıyorum. Eğer, doğrular İslam'ın esaslarındaysa neden Müslümanlar perişanlık içindeler?"
İçine doğan kuşku onu iyice sarstı: "Benim 'zorunlu' dediğim 'Tanrının varlığı' için bile kuşkuda olanlar var. Acaba Tanrı tanımazların elinde nasıl bir bilgi var ki ona dayanarak Tanrısızlığı ka-

bullenebiliyorlar? Acaba onlarda benim ulaşamadığım bilgiler mi var?" Artık neyin doğru neyin yanlış, neyin gerçek neyin hayal olduğunu karıştırmaya başlamıştı. Başı, ardı arkası gelmeyen sorulardan kazan gibi olmuştu. Kalbi ile aklı arasında yoğunlaşan çelişki yumağını nasıl çözeceğini bilemiyordu. İnancını büsbütün yitireceği korkusuna kapıldı, ürperdi...

Yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Başı omuzlarının üstünde düşecekmiş gibi sallanmaya başladı. Ani bir hareketle gözlüğünü çıkardı. Gözlüğünü çıkartır çıkartmaz başı kitabın üstüne düştü. Bu şekilde ne kadar kaldığını hatırlayamıyordu. Uyumuş muydu, uyumamış mıydı, bunu da bilemiyordu. Neden sonra istem dışı olarak aniden başını kaldırdığında, kendisini gizli bir güç uyandırmış gibi hissetti. Birileri adeta yüreğine dokunmuştu. Tam karşısında bir ışık demetinin parıldadığını fark etti. Gördüğünün rüya mı gerçek mi olduğuna karar veremedi. Dört bir yandan uğultular duyuyordu ve karşısındaki duvarda asılı gibi duran ışık demeti adeta odanın içerisine yayılıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gördüklerini açıklamakta güçlük çekiyordu. Çığlık atmak istedi ama bunu başaramadı. Sanki bir güç bunu yapmasına engel olmuştu. Bedenine sızdığını hissettiği garip enerji adeta kalbini yatıştırıyor ve onu dinginliğe yönlendiriyordu. Çok geçmeden içini, anlayamadığı tuhaf bir haz doldurmuştu.

"Hızır bu mu acaba?" diye düşündü. Çünkü babası sık sık "Kul sıkışmayınca Hızır yetişmez." derdi. Fakat zihni kendisine hücum ederek bu düşüncesini olumsuzladı: "Sen kimsin ki sana Hızır görünsün!" Ama karşı karşıya olduğu her ne ise, onu etkisine alarak kendisine yöneltmişti. Odanın içine süzüldüğünü hissettiği ışık demeti, manyetik alan gibi onu kendisine çekmiş, bütün varlığını kuşatmıştı. Bütün güdülerinin elinden alındığını fark etti. Artık iyice emindi, karşı karşıya bulunduğu tanımsız varlık, kendisine tamamıyla hükmediyordu. Bütün kontrol ondaydı...

"Acaba..." diye mırıldandı ama sözünü tamamlayamadan iliklerine kadar işleyen bir sesle irkildi:

"Hayır ben O değilim. Ama kendini kontrol edemedığın doğru. Şu anda kontrol bende ve sen bir üst boyuta alındın. Çünkü seninle konuşacaklarım var."

"Benimle mi?" dedi Bilge kekeleyerek.

"Evet."

"Peki sen kimsin?"

"Fardip'li SinHa'yım. Babanın duası da diyebilirsin."

"Fardip neresi? SinHa da ne?"

"Fardip, sizin gözlerınızin algılayamayacağı maddelerden yapılmış ve bu yüzden de ışığını göremedığınız bir yıldızlar kümesidir... Dördüncü uzaydadır ama size pek uzak değildir. 250 bin ışık yılı uzaklıktadır."

"Bu çok mu yakın sayılıyor."

"Elbette. 5 milyar ışık yılı uzaklıkta bulunan yıldızlar da var. Üstelik bu yıldızların tamamı birinci uzayda yer alıyorlar. Ve bunların ışığı henüz gezegenınıze ulaşmış değil. Belki hiç ulaşmadan gezegenınızin ömrü bitecek."

"Birinci uzay mı? Evren kaç uzaydan oluşuyor ki? Ve dördüncü uzaydaki bir yıldız nasıl oluyor da birinci uzaydaki yıldızlardan daha yakın olabiliyor?"

"Evren 7 uzaydan oluşuyor. Birinci uzayın derinliğini yıldızların size olan uzaklığından biraz anlayabilirsin. Çünkü görülebilir yıldızlar bu bölümde yer alıyor, ikinci ve daha sonraki katlarda sizin algılayacağınız kütleler olmadığı için, buralar size göre yıldızsızdır."

"Peki bu uzaylar yani katlar, üst üste mi bindirilmiş?"

"Hayır iç içe ve sarmal. Size göre en uzak uzay ile en yakın uzay arasındaki uzaklık, ara geçitler kullanılacak olsa an kadar yakındır. Ama bu bedenınızle oraya varmak isteseniz, değil sizin belki bütün türünüzün ömrü yetmez..."

"Neden? Sen her ne isen, onu geçebildiğini iddia ediyorsun, biz neden geçemeyelim ki?"
"Çünkü madde formunda kaldığınız sürece o uzaylara yaklaşamazsınız. Siz yaklaştıkça o uzaklaşır. Sizin tanık olduğunuz en yüksek hız, ışık hızı. Oysa o, bizim için birim hızdır. Üstelik ışığın hızı da bu değil. Hayal süratine varmak için bile onun birkaç yüz katma ulaşmanız gerekir. Aslında o da sınırlı bir hızdır. Siz, bu düşük hızda bile varlığınızı koruyamadığınıza göre, bu beden formlarınızla oraya varmanız imkansız. O boyutlara varmak için maddesel formdan çıkmanız gerekir. Bu da size göre ölüm demektir. Aksi takdirde sonsuz bir zaman dilimi bile, oraya varmanız için yetmez..."
"O katlarda da canlılar var mı?"
"Bu doğru bir soru değil."
"Peki nasıl sormalıydım?"
"Evrenin başka yerlerinde bizim gibi topraksı yaratıklar var mı, diye sorabilirdin. Çünkü evrende cansız hiçbir şey yok. Ve hiçbir yeri de boş değil."
"Peki sen öyle sormuş say."
"Eğer maksadın; bilinçli, algılama yeteneğine sahip varlıklar ise, evet var. Ama topraksı bilinçli yaratıklar var mı diye soruyorsan, Hayır. Siz, canlı deyince kendınız gibi varlıkları düşünüyorsunuz. Bu hem bilgisizlik, hem bencillik ve hem de küstahlıktır."
"Neden küstahlık olsun?"
"Çünkü bu yaklaşımınızla Yaratıcı'nın kudretini itham etmiş oluyorsunuz."
"Anlayamadım. Nasıl?"
"Anlayamayacak bir şey yok. Sizden başka yaratıklar olmadığını düşünmekle, Yaratıcı'nın sonsuz yaratıcılık özelliğine araz isnat etmiş oluyorsunuz. Bu, haddini bilmemektir; tamamen bilgisizliğin ve bilgisizlikten kaynaklanan küstahlığın eseridir..."
"Öyle değil mi ama? Başka bir dünya yok kil"

"Nereden biliyorsun? Sizin galaksınızde bağlı olduğunuz yıldız sistemi içinde bile sayısız mavi gezegen var ki onlardan habersizsınız. Geç bunları, sizin kürenizin doğasında sizinkine benzer birçok gezegen ve uydu var Dünyanızın yaşadığı süreçten geçirildikleri takdirde atmosferli hale gelecek en az birkaç 'dünya' var."
"Ben dünya tektir zannediyordum."
"Zaten sizin bilgilerınız hep zandan ibaret."

"Hayır, Hayır sandığın gibi değil. Sadece birinci uzayda sizden önceki insanların kullanıp yaşanmaz hale getirdikleri altı küre var. Fakat o gezegenler aşırı kirlenmişlikten dolayı size benzer yapıda olan varlıkların yaşam formlarına elverişli durumda değiller. Yani sizin deyimınızle ölü yıldızlar. Evrenin yeniden yapılandırılacağı dönemini bekliyorlar. Onlara şimdilik uzayın hapishaneleri dersek daha uygun olur. Onları tüketenler, enerji bedenleriyle, evrensel toplantıyı orada bekliyorlar... Üzerinde yaşadığınız bu gezegenin birinci evresini yaşamış insanlar da, gezegenınızin güneş etrafında çizdiği yörünge düzleminde o anı bekliyorlar..."

"Birinci evre mi?"

"Evet birinci evre. O dönem sizin takvimınızle on bin yedi yüz elli yıl önce kapandı. Siz şimdi ikinci devreyi yaşıyorsunuz."

"Birinci evre nasıl sona erdi?"

"Tufan dedığınız olaylarla. Ya da başka bir deyişle Yaratıcı'nın cezasıyla."

"Yaratıcı neden böyle bir ceza verdi?"

"Yeryüzünde kirlilik o safhaya varmıştı ki Yaratıcı onları yok etmeye karar verdi. Adına medeniyet dedikleri anlayış ve teknoloji düzeyi, insanı yaratılış amacının çok dışına atmış, onun varlığını anlamsız kılmış, yeryüzünü yaşanmaz hale getirmişti. Üstelik, Yaratıcı'yı bütünüyle unutup her gelişmeyi doğanın güçleriyle izah etmeye başlamışlardı. Yani küstahlığın son aşamasındaydılar..."

"Teknolojileri bizden ileri miydi?"

--------1 10 1--------

SinHa:

"Siz kendınızi çok mu ileri sanıyorsunuz? Sizler şimdilik sadece ilkellikten kurtulacak kadar bilgiye sahipsınız."

"Biz de onların ulaştığı düzeye ulaşacak mıyız?"

"Evet. Hem de bu sefer üzerinde bulunduğunuz gezegenin büsbütün yaşanmaz hale getirilmesini sağlayacaksınız. Tıpkı onlar gibi sizler de şımaracak, evreni ses ve görüntü kirliliğine boğacaksınız. Üstelik evrensel toplantıyı da inkar edeceksınız."

"Evrensel toplantı dedığın nedir?"

"Siz ona haşir dersınız... Yani yeniden dirilerek bir yerde toplanıp hesap verme anı..."

"Ama kıyamet zaten kopacak değil mi? Programlanmış kaçınılmaz sonumuz bu ise, bundan insanı sorumlu tutmanın anlamı ne?"

"Elbette kıyamet ve haşir programlanmış kaçınılmaz son. Ama bu sona ulaşıncaya kadar geçecek zamanı siz belirlersınız. Yaratıcı sonu takdir etti, süreyi değil. Yeryüzünde pozitif üretim çoğunlukta olduğu sürece, zaman dedığınız yontucu, kendi ivmesini doğru yönde tutar ve süre uzar. İnsanlar sürekli pozitif değer üretebilselerdi belki de siz, size göre, sonsuza kadar son anı bekleyecektınız. Ama negatif üretimler ve değerler o kadar arttı ki yeryüzünde barindırilmanızın hiçbir anlam ifade etmediği bir hale doğru, hızla kendınızi sürüklüyorsunuz. O yüzden de bizler, işe müdahale etmekle görevlendirildik. Üstelik biz öncüleriz. Biz, hâlâ yapılabilecek bir şeyler var diye buradayız. Eğer biz görevlerimizde bir haşan sağlayamazsak ki o takdirde sizden ümit kesilmiş olur o zaman da ötekiler gelir. Ötekiler sizin ürettığınız negatif değerlerle beslenenlerdir. Zaten ondan sonra yeryüzünde yaşama şansınız kalmaz. urettığınız negatif değerlerden dolayı yer altınızdan kayar, dağlar üstünüze gelir. Sularınız çekilir, acılaşır. Dünya sizi doyurmaz, sular susuzluğunuzu gidermez, kanunlar sizi korumaz hale gelir."

"Onlar yani negatif olanlar kimler? Onlar da uzayda mı yaşıyor?"

-----------------------1 11 |----------------------

"Size göre evet, uzaydalar?"

"Kaçıncı uzaydalar?"

"Sizin henüz keşfedemedığınız bir uzayda, yani alt uzaydalar. Ama yazık ki henüz bu

kavramları algılayabilecek durumda değilsin. Sonraki zamanlarda anlayacaksın ki sıfırın altında da en az üstündeki kadar rakımlar ve yaşamlar mevcuttur. Mamafih içinizden bazıları artık o dünyaların karanlığını ve korkularını şimdiden hissetmeye başlamış durumdadır."

Bir süre sessiz kalan Bilge, öncelikle uzayla ilgili sorularına yanıt aramaya karar verdi:

"Peki siz dördüncü uzayda olduğunuzu söylediniz. Ne kadar sürede gidip geliyorsunuz?"

"Biz ara kesitleri kullanıyoruz. Sizin zamanınızla an denebilecek sürede gidip gelebiliriz..."

"Ara kesit ne demek?"

"Şimdi bir defterin sayfalarını düşün. Bu sayfaların kesilmeden öylece katlandığını varsay. Açıldığında yüz metre uzunluğunda bir mesafeyi kapsayacak sayfalar üst üste katlandığı için en alttaki sayfa ile en üstteki sayfanın birbirine uzaklığı bir santimlik yakınlıktadır. İğne batımı yolunu takip ettiğinizde yüz metre değil, bir santimlik yol almış olursunuz. Ara kesitten kastım bu. Ama evrenin birbirinden soyutlanmış boyutlarının normal kavuşum yollarını takip ederek Fardip'ten buraya gelecek olsam, bu yolculuk 250 bin yıllık zaman alır. Bu da sizin 'İlk atamız' dediğiniz 'topraksı uzaylının' bu gezegene görevli olarak atanmasından sonra, gezegen üzerinde yaşayacağınız toplam zamanın, altıda beşini teşkil eder."

"O halde sen insanın bu gezegende toplam geçireceği sürenin 300 bin yıl olduğunu söylüyorsun. Yanılıyor muyum?"

"Şimdilik bu konuları geçelim. Yanıt versem de sen bunu algılayacak düzeyde değilsin. Çünkü sizden önce de bu gezegen boş değildi."

"Peki SinHa ne demek? Özel bir anlamı var mı?"

"Var elbette. Bize isimler evrende yapmakla yükümlü olduğumuz hizmetlere uygun olarak verilir. Bana da bu ad eğittiğim bir insandan dolayı verildi."
"Yani siz daha önce de mi bu görevle dünyaya geldınız?
"Pek çok kez."
"Peki sana bu adin verilmesini sağlayan görevle kimi eğitmiştin?"
"Yusuf Has Hacib'i."
"Onu gerçekten sen mi eğittin?"
"Bizim de emeğimiz geçti. Onun amacı ve görevi, gerçek bilgisine ulaşmaları planlanmış bir toplumun öncüsü olmaktı. Ben de onu görevine hazırladım. O yüzden de eserine benim asıl görevim olan 'Huzur ve Saadet Bilgisi' adını verdi. Benim görevim insanları saf bilgiye ulaştırmak ve mutluluğa kavuşturmaktır. Hacib yaptığımız sohbetleri daha sonra kitaplaştırmak istedi. Ben de o kitaba, 'Kutadgu Bilig' adını uygun gördüm. Daha sonra, görevimde başarılı olduğuma karar verildi. Çünkü onun yolundan giden binlerce, yüz binlerce insanın hakikat ışığına kavuştuğu gözlendi. Ondan sonra da Kutadgu anlamına gelen SinHa diye çağırıldım."
"Daha önceki adınız neydi?" "Zao"
"Zao'nun anlamı nedir?"
"Zao, sahip, gözleyen, gözeten, takip eden, iz süren demektir. Kutadgu'yu bilirsin..."
"Hayır Kutadgu'nun da ne anlama geldığini bilmiyorum."
"Mutluluk, huzur, güven, selam, barış, ışık, esenlik, doğru yolu takip eden, iz süren, amaca ulaşan... gibi anlamlara gelir."
"Peki sen gerçek misin, yoksa hayal misin? Şu an ben bir rüya mı görüyorum?"
"Ben Yaratıcı'ya göre hayal, sana göre gerçeğim. Ama bana göre sen bir rüyasın."
"Yani ben rüya görmüyor muyum?"

"Rüyayı yaşayan benim, sen değilsin. Şu anda gördüğün şey sana göre gerçeğin ta kendisidir. Hem de hiç yaşamadığın kadar." "Yani şu anda ben uykuda değilim öyle mi?" "Hayır değilsin."
Derin bir sessizlik yaşandı. Bilge, ne yapacağını bilemiyordu. Böyle kutlu bir olay yaşamak için nasıl bir iyilik yapmıştı? Babasının duası da neydi? Geçmişi anımsamaya

çalıştı. Üniversiteye gideceği akşam babasıyla yaptığı konuşmayı anımsadı. Babası üç yıl önce ölmüştü ama söyledikleri hâlâ kulağında çınlıyordu: "Oğlum sen Rabbinle samimi olursan, O seni hiçbir zaman darda koymaz. Ne zaman dara düşsen Hızır yoldaşın olur. Ben senden razıyım Rabbim de senden razı olsun." Ani bir iç duyuşla bu zatın Hızır olabileceğine karar verdi.

"Hayır" dedi ses, "Ben Hızır değilim, bunu sana başta da söylemiştim. Ben SinHa'yım."

Bilge iyice şaşırmıştı. Çünkü o, karşısındakinin Hızır olduğunu sadece içinden geçirmişti. Fakat SinHa düşüncesini bilmişti.

"Sen içimden geçenleri de mi duyuyorsun?" diye sordu, alçak bir ses tonuyla.

"Evet ben düşünce boyutundaki titreşimleri algılayabilirim. Sen ifade etmeye çalıştıklarını içinden geçiriyorsun ama düşündüklerini enerji blokları halinde resmediyorsun. Bu da benim bakışlarımla açık seçik görünüyor."

"Nasıl yani?"

"İç, senin için bir kapalı alandır. Benim için öyle değil. Maddesel yapı bizim ne görüş, ne duyuş, ne geçiş imkanımızı kısıtlar. Biz size baktığımızda negatif ve pozitif alanları yani kararmış ve aydınlanmış noktaları görürüz. Bunun dışında her şey bir enerji akışından ibarettir. Hem içinden geçirdiğini bilirim, hem düşüncelerini okurum. İstersem senin formlarına da girebilirim."

"Nasıl yani?"

SinHa, "İşte bu şekilde" der demez, havada asılı gibi duran ışık, kısa bir süre içinde çevresinde enerji halkalarının akıştığı bir insan biçimini aldı. Şimdi Bilge'nin karşısında, yüzü parıldayan, vücudu nahif, neredeyse ihtiyar sayılabilecek bir insan görüntüsü vardı. Bilge içini tarifsiz bir hazzın doldurduğunu hissetti. Hiçbir korkusu kalmamıştı. Aklı, kalbi, ruhu, bedeni, her şey yerli yerine oturmuştu. Ellerini kontrol etti, başını yokladı, ortada eksik olan bir şey yoktu. Rahatlamıştı. Birdenbire, hava kararmış olmasına rağmen, odanın hayli aydınlık olduğunu fark etti. "Bu karanlığın ortasında bu aydınlık nasıl olabilir?" diye düşündü. SinHa, "İşte buradan başlayalım." dedi ve ekledi:
"Sen bana soru soracaksın, ben sana yanıt vereceğim. Bu ilişki sen istedikçe devam edecek. Ama bundan asla kimseye söz etmeyeceksin. Seninle benim aramdaki anlaşma bu olacak. Benden kimseye söz etmeyeceksin." "Eşime de mi?"
"Şimdilik eşine de söyleme. O şimdi annesinde. Döndüğünde bir hal çaresi buluruz."
Adının SinHa olduğunu söyleyen ihtiyar, karısının annesinde olduğunu da bilmişti? Bir kere daha inancı arttı ve kesin bir kararlılıkla:
"Tamam!" dedi, "Anlaştık."
SinHa, Bilge'yi bir kez daha şaşkınlığın doruklarına götürecek bir konuya giriş yaptı:
"Gerçek, mutlak ve sonsuz olduğu için bütünüyle kuşatılamaz. O yüzden de herkes kendi yetenek ve iç derinliğine göre ondan nasiplenir, pay alır."
"Bu konuyu biraz açar mısın?" "Sen fil hikayesini biliyor musun?" "Hangi fil?" "Denizin dibindeki fil." "Denizin dibinde fil ne gezer?"

"Neden olmasın? Yeter ki sen görebil. Ancak sana anlatacağım başka bir şey.."
"Dinliyorum..."
"Vaktin birinde padişahın biri bir rüya görmüş. Rüyada denizin dibinde geziniyormuş. Uzakta dev bir karaltı fark etmiş. Korkusundan fazla yaklaşamamış. Karaltı ona seslenmiş: 'Yaklaş ve beni gör. Benim mahiyetimi kavrarsan, saadetlerin en büyüğüne kavuşacaksın'.
Padişah tam yaklaşmaya karar vermiş ki o anda uyanmış. Uyanınca meraka kapılmış. Acaba gerçekten denizin dibinde böyle bir şey var mıydı? Bu nasıl bir rüyaydı ve niçin ona yaklaşamamış-tı? Sonunda dalgıçları toplamaya ve bu işin mahiyetini öğrenmeye

karar vermiş. 'Kim bana deniz dibinde gördüğüm şeyin resmini çizebilirse ona yeryüzünün en büyük ödülünü sunacağım' diye ferman çıkarmış ve bunu tellallar aracılığıyla bütün memleketlere duyurmuş. Dünyanın dört bir yanından dalgıçlar gelmiş. Her gelen dalgıç, verileceği bildirilen ödüllere bir an önce kavuşmak arzusuyla suya dalarak deniz dibindeki karaltının neye benzedığını anlamaya çalışmış. Sayısız dalgıç denize dalıp çıkmış.

Kimisi, o bir hortumdur demiş; kimisi, o bir sütundur demiş; kimisi, o bir kamçıya benziyor demiş; kimisi, yayvan bir et parçasıdır demiş; kimisi de, yan yana iki hançerdir demiş. Her dalgıç, kendi gördüğünün doğru olduğuna yemin ediyormuş. Padişah ise söylenenlerden bir türlü tatmin olamıyormuş. Çünkü onun gördüğü karaltı dalgıçların söylediği bütün şekillerden çok farklıymış. Sabırla, onun tamamını kavrayacak ve onu olduğu gibi tarif edecek bir dalgıcın çıkmasını bekliyormuş. Sayısız dalgıç denizin dibine dalmış çıkmış. Hiç birinin söylediği tam olarak diğeri ile örtüşmemiş. Sonunda danışmanlanndan biri bu parçalan birleştirmeyi akıl etmiş. Bütün parçalar yerli yerine oturtulunca gövdesi, başı, kuyruğu, hortumu, sütun gibi ayakları ile ortaya bir fil çıkmış. Danışmanı çizilen resmi padişahın önüne koyunca, padişah büyük bir heyecanla 'Evet işte benim gördüğüm buydu!' demiş.

Bilge:

"Peki, padişah kime ödül vermiş?" diye sorunca SinHa, onun gözlerinin içine bakarak, şu cevabı verdi:

"Bak Bilge, sen de o acemi dalgıçlar gibi tek unsurda kalıyorsun. Bunu aş. Eşyayı önce bir harf olarak algıla, sonra bütüne ulaş. Eğer 'A'ya A' dersen, o kendisinden başka bir şey ifade etmez. Ama onu bir harf olarak görürsen o hem alfabeyi, hem katibi, hem kendisini göstermiş olur."

Bilge bu yanıt üzerine:

"Yani herkese mi ödül vermiş?" diye sorunca SinHa;

"Bundan sana ne?" dedi ve devam etti: "Sen eğer ödüllere takılıp kalırsan bu kıssa sana hiçbir şey anlatmaz. Şimdi ben sana sorayım: 'Fili sütuna benzeten' yalan mı söylemiş oldu? Yahut 'Fil bir hortumdur' diyen padişahı aldattı mı? Ya onu hançere benzeten? Hayır, herkes kendi algılama kapasitesince onu kavrayabildi ve öyle anlattı. Kimse yanlış bir şey söylemedi, ama hepsi eksik söyledi. Çoğu doğrular da böyledir. O yüzden sana göre, ötekine göre değişir. Eğer doğruları üstüste koyabilir ve onlardan bütün meydana getirebilirsen gerçeğe ulaşmış olursun. Halbuki bilen bilir o da bulanık bir görüntüden ibarettir. Ne kadar çok sayıda doğruyu birleştirebilirsen o kadar gerçeğe yaklaşmış olursun. Ama gerçeği asla tam olarak bilemezsin. Mutlak ve sonsuzu nasıl kavrayabilirsin ki? Tabi böyle olunca senin doğrun sana, öbürünün doğrusu ona ait kalır ve herkes kendi doğrusunu daha sevimli bulur Herkes kendi doğrusunda ısrar edince çatışma başlar. İşin özü bu."

ÖNYARGILARDAN SIYRILIŞ

Bilge bu yanıt karşısında sessiz kalmayı tercih etti. SinHa, onun kafasına takılan bir başka soruya dönüş yaptı:

"Sen şimdi aslında lamba yanmadığı halde, etrafın neden aydınlık olduğunu merak ediyorsun, değil mi?" Bilge, tereddütsüz "evet" dedi.

"Çünkü karanlık senin kafanda. Onu aşamazsan, ona takılı kalırsan, hiçbir aydınlık, seni gerçekten aydınlatamaz. Oysa bana göre karanlık diye bir şey yok. Karanlık, gölgeyi asıl sanmaktır"

"Yani aslında karanlık yok mu?"

"Eşyayı ancak gözlerinle görebileceğin bilgisine saplanıp kalırsan, elbette karanlık hep

var olur. Oysa sizin kör dedığınız birçok insan, gözü sağlam birçok insandan daha iyi görüyor Rüyada gözlerınız mi görüyor? Mutlak gerçeği kavramak için, eşikleri aşmak zorundasın. Ama eşikler de sizin için bir nimettir Rahat yaşamanızı sağlar. Bütün sesleri duyabilsen, bütün görüntüleri görebilsen, buna dayanamazsın. O yüzden de yaratıcı kudret, insanı beş duyuya hapsetti. Bu hapsetme insanın rahatı için."

Bilgenin kafası iyice karışmıştı. "Gerçek, insanın iç aydınlığına göre değişebiliyorsa, işimiz çok zor" dedi içinden. Oysa bilim, denenebilirliği temel alıyordu. Bir deneyin sonuçlarının bilimsel olabilmesi için daima aynı sonucu vermesi esastı. Ve mırıldandı: "Peki ya evrensel doğrular? Evrensel doğrular yok mu?" "Elbette var. Bak külli tümel ve sonsuz bir aklın varlığı evrensel bir doğrudur Kimse Yaratıcı'yı reddetmez. Onun varlığı evrenseldir. Ama anlayış inançlara, bölgelere ve milletlere göre değişir. Hatta her insana göre değişin Yeryüzünde kaç insan varsa o kadar değişik Rab anlayışı vardır

------------1 18 |------------

sandaki dışa vurumu ise 'âmâ' halidir. Yani varlığın harici vücut giymemiş aşaması. BingBang'm bir saniye öncesindeki durum. Bu bir boşluk halidir o, algılayamadığı için 'yok' zanneder. Ve 'Tanrı diye bir şey yok der. Böylece, kendisindeki algılama eksikliğini açığa vurur, yani farklılığını...

Çünkü her bir insan kesinlikle diğer insanlardan farklıdır. Gerçi sizi birbirınızden ayıran özellikler, binde birlik bir kesit içine sıkıştırılmıştır ama bu binde birlik kesite yerleştirilen farklılık, pratik yaşamınız açısından 34 milyar kadar ayrı özelliği içermektedir... Dolayısıyla her bir insan, Yaratıcı'nın başka bir dışavurumudur. O yüzden asla iki insan tam olarak birbirine benzemez. Tabi-i kavrama ve algılamaları da. Yaratıcı'yı reddeden bile O'nun varlığından hareket ederek reddeder. Olmayan şeyi nasıl reddedersin? Reddi doğuran bu binde birlik alanın içine sıkıştırılmış evrensel şifrelerdir. Bazen tek bir genin yanlış dizilimi insansı varlığın algılamasını maymunsu yaratığın anlayış düzeyine düşürür. O da evrensel şifreleri ancak bir maymunun anlayışıyla algılar ve ona göre tepki verir..."

"Bugün insanlar tek tanrıyı reddediyorlar. Geçmişte ise sayısız tanrılara inanıyorlardı. Bu nasıl oluyor?"

"Hayır onlarınki çok tanrıya inanmak değildi. Sadece Yaratıcı'ya ait isim ve sıfatları birbirinden bağımsız hale getirdiler ve her bir isme evrendeki işlevine uygun bir tanrı adı taktılar..."

"Bu nasıl olur? Allah'ın şer vasıfları mı var ki insanlar, şer tanrısı icat ettiler..."

"Şer dediğın şey nedir?"

"Yani kötülük?"

"Tamam işte, ben de onu soruyorum. Kötülük ne?"

"Yoksa o da mı görecelidir, iyilik gibi?..."

"Siz insanlar nesneleri dişi ve erkek diye ayırırsınız. Olayları da iyi ve kötü diye sınıflarsınız. Birbiriyle güreşe tutuşmuş iki insanı düşün. Birisi için kötü olan sonuç, diğeri için iyidir... Yenilen bu

------------1 19 |------------

olayı kötü olarak değerlendirir, yenen de iyi diye tanımlar. Ve hatta sevincinden havalara fırlar... Şimdi, söyler misin maçın sonucundan beklentisi bulunmayan üçüncü şahıslar için bu tanımlamaların ne anlamı var? Onlar bir güreş izlediler. Bu oyunda

birinin galip, birinin mağlup olacağını zaten biliyorlardı." "Yani iyilik ve kötülük yok mu?"

"Olmaz olur mu? Elbette var. Ama iyilik dedığın şey her zaman her yerde iyilik, kötülük de kötülük değildir. Yerine göre değişir..."

"Ama, geçmiş dönemlere ait destan ve efsanelerde, kötülük tanrılarından, iyilik tanrılarından, öfke ve kin tanrılarından, aşk ve nefret tanrılarından bahsedilir... Nefret, öfke, gazap, cezalandırma tanrının özellikleri olabilir mi?"

"Niye olmasın? Sizin sayıp durduğunuz doksan dokuz isimden birisi de 'Mudill'dir. Yani yoldan saptıran... Bir adı da 'Cebbar'dır yani despot, diledığini yapandır. Keza bir adı da 'Kahhar'dır. Yani kahredip yok eden... O, aynı zamanda öç alandır."

"Allah öç alır mı?"

"Elbette alır. Çünkü bir adı da 'Müntekim'dir."

"Peki bu bir çelişki değil mi?"

"Niye çelişki olsun? Alemde var olan her şeyin kaynağı Yara-tıcı'ya ait bu isim ve sıfatlardır. Sende öfke bulunuyorsa, sende intikam duygusu bulunuyorsa, sende sevme ve sahip olma duygusu varsa kaynağı seni Yaratan'dadır. Onda olmasaydı sana da veremezdi..."

"Ama sosyoloji, önce çok tanrı inancının var olduğunu, sonra tek tanrılı dinlerin doğduğunu, bunların da aklın eseri olduğunu söylüyor."

"Bu bir iddia. Hem doğrudur hem yanlış..." dedi ve devam etti SinHa.

"Doğru, çünkü insan ancak aklıyla Yaratanı'nı kavrar. Yanlış, önce tek Tanrı inancı vardı... İlk insan aynı zamanda ilk mesajcıydı.

----------1 20 l----------

Ve yaratıcısını biliyordu. Aktardığı bilgiler doğruydu. Ancak zamanla bu doğrular cahil ve tanrısal gücü kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyenlerin elinde anlamını yitirdiler ve Yaratıcı'ya ait her bir özellik, her bir ad ayrı ayrı tanrılarmış gibi algılandı. Daha doğrusu gücü ellerine geçirenler tanrılık misyonunu üstlenmek için bu soyut kavramları birer elbise gibi üstlerine giydiler..."

"Nasıl yani?"

"O'nun bir ismi yaratandır. Bu vasfa tanrıların tanrısı adı verildi. Bu bir tür doğurganlık olduğu için dişi olarak tanımlandı..."

"Niçin?"

"İnsan içine doğan manayı tanımlayamıyorsa, ona kendindeki sıfatlardan bir elbise giydirir. Örneğin her mevsim kendisini tazeleyen, yeni yeni meyveler ve çiçeklerle kendini açığa vuran doğaya 'tabiat ana' diyorsunuz. Çünkü sizin tanımlayabildığınız doğurganlık anneliktir. O özelliği tanrıya da yakıştırdınız... Oysa o, ne doğdu ne doğurdu.... Siz bunu havsalanıza sığdıramadığınız için evrendeki doğurganlığı da kendi özelliklerınızle adlandırdınız... Örneğin Şeytan dediğiniz varlığı düşünün. Yaratıcı onu katından kovdu. Siz onu Tanrı'ya kafa tutan bir varlık olarak algıladınız. O da tasavvurunuzda şer tanrısı olarak beliriverdi... Ne var ki, böyle düşünmeniz için nedenlerınız yok değil... Bu çelişkiler özellikle önünüze kondu. Ancak aklını gerçekten kullanabilenler bu bilmeceyi çözebilir..."

"Peki Allah bu çelişkiden rahatsız değil mi?"

"Hayır. Çünkü ona göre bir çelişki yok. Çelişki sizin kullandığınız ölçülerde, yanlış bilgilerde... Sen Samiri'yi tanır mısın?

"İsrailoğulları'nı, yaptığı buzağıyla aldatan Samiri mi?" "Evet. Aslında o kimseyi aldatmadı. Sadece halkın içinde var olan bir çelişkiyi açığa çıkardı..." "Nasıl yani?"

"Musa onlara saf bilgiyi getirdi. Ama onlar, ancak örflerinin tanımladığı bir tanrı istiyorlardı. Mısır'da gördükleri gibi, dokunu-

----------1 21 1----------

labilir ve insanın kendisiyle özdeşleştirebileceği bir tanrı. Çünkü onlar, saf bilgiyi yüklenebilecek durumda değillerdi. Ancak nesneler arası ilişkileri kavrayacak düzeydeydiler. 'Biz Mısır'da olduğu gibi dokunulabilir, karşısına geçilip konuşulabilir nesnel bir tanrı istiyoruz.' diyorlardı... O da onların o zaafını böğüren danayı yaparak

ortaya çıkardı... Ona bu fırsatı veren de Allah'tır... Nitekim Musa dağda dört gün kalacaktı. O, bu süreyi 40'a tamamladı ki, halk Musa'dan ümidini kessin. Böylece içlerinde gizlediklerini korkmadan açığa çıkaracaklardı... Öyle de oldu..."

"Peki hocam, Allah, insanın doğru yola yönelmesini istediği halde niçin önüne bu kadar girift meseleler çıkarıyor..."

"insanlar kendilerine takdir edileni hak etsinler diye..."

"O halde inançların farklı uygulamalarla açığa çıkması Allah'ın eseri..."

"Denilebilir. Tabi bir şeye dikkat etmelisin. Farklılığı yaratan O' dur ama ihtilafı isteyen O değildir. Ana ilkeleri sabit tutup, uygulama biçimlerini, zaman, mekan ve sizin henüz bilmedığınız bazı başka faktörlere bağlı olarak farklı kılıyor. Siz bu uygulama biçimlerindeki farklılığa bakarak bir çelişki varmış gibi algılıyor ve bu algılamayı temel esaslar için de geçerli kılıyorsunuz. O'nun, daha dar çerçeveli gruplar oluşturup dayanışmanız ve bilişesınız diye doğanızda açığa çıkardığı bu farklılıklar, sizin objektifınızden geçer geçmez tam tersine bir görüntü kazanıp sizden olmayanlara karşı düşmanlık olarak beliriyor ve savaş gerekçesi oluyor. Gelişmeniz ve 'evrenin en öznel değeri' olduğunuz yolundaki savı gerçekleştirmeniz için gereken dinamizm ve dürtüyü O, 'yakınını sevmek ve kollamak' barışçı esasları üzerine kurmanızı isterken; siz onu, sizden olmayanları yok etmek olarak algılıyorsunuz. Bu da doğal olarak size çelişki gibi yansıyor. O, dinlerdeki uygulama farklılıklarını, siz farklı farklı toplumlar olup yardımlaşmanız ve iyiliklerde yarışasınız diye yaratıyor. Ama siz bunu savaş gerekçesi yapıyorsunuz. Evet bu bir çelişki ve Yaratıcı'nın amacına uygun değil. Ama, Yara-

----------1 22 l----------
tici bundan rahatsız da değil. Çünkü bu sizin tercihınız ve sonuçları da sizin kefelerınıze yazılıyor..."
"Peki Yaratıcı, bu çeşitlilikten rahatsız değilse, neden insanlar birbirlerini illa da belli sınıflandırmalara sokmaya zorluyorlar?"
"Güzel bir soru. Sanırım bunun cevabım biraz önceki açıklamamda bulabilirsin. Ama istersen bunu şimdi başka bir zamana bırakalım. İnsanların bu çelişkilerden hareketle niçin mesajı topyekun reddetme yönüne gittiklerini, daha doğrusu Tanrı tanımaz gibi görünen insanların nasıl böyle bir yargıya varabildiklerini anlatmaya çalışayım."
"Neden anlatmaya çalışayım, dedınız de anlatayım demedınız?"
"Çünkü muhatabım, saf bilgiyi almaya henüz hazır değil de ondan."
"Afedersınız hocam! Pardon, size hocam diyorum, bu şekilde hitap etmemin bir sakıncası yok değil mi?"
"Tabi diyebilirsin. Bu senin algılama kapasitene bağlı. İster hocam de, ister üstat de, ister master de, istersen bilge de. Yahut hiçbir unvan kullanma. Bana vereceğin sıfat, ancak senin beni nasıl gördüğünü anlatır. Benim mahiyetime zarar vermez. Başka bir anlamı da yoktur. Bir de edindığın izlenimleri sıralamana yarar. Tanrınıza ait bilgilerınız de öyle. Siz sizin sınırlı yetenek ve bilgilerınızle kavradığınız bir Tanrı'ya taparsınız. Ama Allah sizin sınırlı yetenek ve bilgilerınızle tanımladığınız Tanrı değildir. O, sizin kavramlarınızla kendini vasıflandırmaktan münezzehtir. O yüzden işin aslını bilenler, 'Rabbim seni, sen kendini nasıl sena edip yücelttinse öyle sena edip yüceltiriz.' dediler. Çünkü insan O'nu tam olarak kavramaktan acizdir. Ama yine de sizin O'nu tanımanız için imkanlar yarattı."
"Siz onun için mi bazen tanrı bazen Allah diyorsunuz?"
"Sizin vasıflandırdığınız Yaratıcı ancak sizin tanrınızdır; ama o Alemlerin Rabbi Allah' değildir. Çünkü Allah, Allah'tır Ama O, siz onu kavrayanız diye, sizi 'Sureti Rahman'da yarattı. Kendisini de sizdeki sıfatlarla açığa vurdu. Hatta sizin işınızi kolaylaştırmak
----------1 23 l----------
için, kendisinde var olan birçok isim ve sıfatları size de verdi. Buna rağmen siz onu ancak sizdeki sinırlı istidatlar ölçeğinde bilebilirsınız. Bu bilme de daima eksiktir."
"Neden?"
"Çünkü sizin şartlanmalarınız ve sınırlı kuşatıcılığınız, O'nun, tabiatınızda tam olarak açığa çıkmasnıı engeller."

"Niçin Allah bizi Sureti Rahman'da yarattı?" "Kavramanızı kolaylaştırmak için. Şimdi ben sana Mele'den geldim desem ne anlarsın?" "Hiçbir şey."

"Ama 250 bin ışık yılı mesafeden geldim desem bunu az çok anlarsın. Çünkü elinde ölçüler var. Yılı biliyorsun, ışık hızını biliyorsun, metreyi, kilometreyi biliyorsun. Ama Mele'yi bilmiyorsun. Yaratıcı muhatap olarak insanı seçtiği için, kendisine ait sıfatları sinırlı olarak ona da verdi. Ta ki insanlar onları basamak yaparak O'na yaklaşabilsinler, algılayabilsinler. Yani insan da bir mikro tanrıcıktır."

"Mikro tanrıcık mı! Bu nasıl olur?"

"Hemen telaşa kapılma. Müteal ve sonsuz olan Allah'ın ilahtık vasıflarını birilerine dağıtıyorum sanma. Çünkü O, benzemekten uzaktır ama bilinmekten değil."

"Sanırım burayı anladım. Çünkü Muhyiddin İbnü'lArabi, Allah'ı bilmek O'nun zatını bilmenin gayrıdır.' demiş. Yani eserlerinden kudretine ve bilgisinin varlığına ulaşırız ama O'nun mahiyetini tam olarak kavrayamayız."

"Doğru. Sonsuz, sınırsız ve mekansız olanı nasıl kavrayacaksın ki! Fakat O kendi kudretinin dışavurumlarını eşyada sergilemiştir. Tabiat dedığınız eşyadaki kudret o kadar mükemmel ve ilahîdir ki, eğer yaratıcı ile bağlantısını kuramazsanız, onu bizatihi Yaratıcı'nın kendisi zannedersınız"

"Eskilerin tabiiyyun dedikleri tabiat taparların hatalari da bu

mu

7 "

"Evet sayılabilir. Yani onları bu yaklaşımlarından dolayı hemen silip atamazsınız. Az önce sana 'A' harfinden söz etmiştim. İşte evrene A' dersen, o, A'dan başka bir şey olmaz. Ve bu uğurda söyleyeceğin her şey birbirini doğrular. Ama sen ona bir harf olarak bakarsan, birdenbire karşında duran, 'eser' olur ve ustasını göstermeye başlar."
"Nasıl bir gösterme?"
"Evrende, Yaratıcı'nın sayısız isim ve sıfatlarının, sayılamayacak kadar çok tezahürleri, ortaya çıkış biçimleri vardır. Mikro organizmalardan ta dev galaksilere varıncaya kadar bildığın ya da bilmedığın bütün varlık formları, O sıfat ve isimlerin tecellisinden yani kendilerini gözle görülür alanda sergilemelerinden, geliyor. Ve tabi ki, bu ad ve sıfatlar Yaratıcı'ya ait oldukları için, eserlerinin de daimi olmalarını isterler. Yani nakışlarını göstermek ve bu nakışlarda ölümsüzlüğü sergileyip yaşatmak isterler. Ve keza, an be an bu evreni yeniden ve taze olarak varlık sahasında tutmak isterler. Mademki evren, Yaratıcı'nın bir tablosudur; tablonun, yapan açısından da, kudretini göstermek bakımından bakan açısından da daima tazelenmesi gerekir ki usandırmasın. Yaratıcı'nın kendisini, Allah'ın yüce misalleri vardır.' diye tanıtmasını n sırrı da budur. O, isim ve sıfatlarım iki şekilde açığa vurur Biri biraz önce açıkladığım, tezahürlerdir, diğeri de eşyanın mahiyetine yerleştirdiği faaliyetteki aşk, şevk, ve iştahadır."
"Hocam anlamakta güçlük çekiyorum. Biraz daha basit anlatabilir mısınız?"
"Çalışayım. Yani her eylem, her hareket bir lezzetten kaynaklanıyor. Daha doğrusu hareketin bizatihi kendisi bir lezzettir Nasıl ki hareketsizlik de hiçlik ve lezzetsizlik ise. Hiç hareket olmasaydı, hiç varlık olmazdı. O, 'ol' deyince eşya var oldu ve her bir şey kendi kabiliyeti ölçüsünde ve programına uygun olarak, o ilk komutla harekete geçti. Ve hareketin daimî olması için de o hareketin sürekliliğini sağlayacak donanımla donattı. Nasıl ki her bir çekirdek filiz olmak için yanıp tutuşur, nasıl ki her bir sperm ana rah-

minde döl tutmak için sonsuz bir aşk ve motivasyona sahiptir, her bir eşya ve o eşyayı idare eden yasalar siz onlara doğa yasası dersınız aynı şekilde kendi varlıklarını sürdürmenin sonsuz hazzı ve iştiyakı ile doludur. Tabiata baktığında, sonsuz bir aklın muhteşem işleyişini görürsün. Her baharda yüz binlerce bitki ve canlı, hiç biri diğerine karışmadan varlığını, görünebilir sahaya taşır Bu faaliyet ve devinim, elbette ki Yaratıcı'nın da hoşuna gider. O, bununla, kendisini şuurlu yaratıklarına tanıtmak ister ama yeterince bilgi birikimi sağlayamamış insan aklı, eserle kudret arasındaki ilişkiyi

tam algılayamaz ve eşyada görülen bu muazzam faaliyet ve ince hesaplan, tabiat mekanizmasını n doğal bir işleyişi zanneder. Onu, kendi kendine işleyen, var edip yok eden bir varlık zanneder. Ve kendisini tekrarlayıp duran bir döngünün içine hapseder. Kör, sağır, camit varlıkları, kendi fiillerinin yaratıcısı zanneder.
'Eşyanın hakikati sabittir' denilmiş. Bir tür eşyanın sabitligı ilkesi. Fakat insanlar bunu da iki türlü algıladılar Kimisi bu 'sabitliği' eşyanın kendisine atfetti, kimisi Yaratıcı'nın âlemdeki sıfatlarinin kalıcılığına.
'La mevcude illa hu' (O'ndan başka bir şey yoktur) diyen de hata etmiştir, 'Heme O'st' (görünen her şey O'dur) diyen de.
'La mevcude illa hu' diyen, Yaratıcı'nın eşyadaki ad ve sıfatlarının hakkına tecavüz etmiş olur Çünkü 'Bâki'nin gölgesi bakidir ve siz ona ademiyet yani yokluk ya da hiçlik atfedemezsınız. 'Heme O'st' diyenler ise, eşyanın kırılgan ve değişken tabiatını da Tanrı diye vasfetmiş oldular. 'Çîzî nîst' (her şey hiçliktir, her şey asılsızdır) diyen ise sadece kendindeki algılama eksikliğini açığa vurmuş oldu."
"Peki ne demek lazım?"
"Fi külli şeyin lehu ayatun tedullu ala ennehu vahid."
"Ben Arapça bilmiyorum."
"Bilmedığıni biliyorum. Aslında diller de eşikler gibidirler. Gerçeği kavramaya engel olurlar. Çünkü anlam birdir ama her millet ona başka bir elbise giydirir. Biraz önce söylediğim sözün an-

lamı: 'Her şeyde, o şeyin mutlak ve bilgisi her şeyi kuşatmış bir Yaratıcı’nın eseri olduğunu gösterir delilier ve işaretler vardır.' demektir. Evren, bütünüyle Yaratıcı’nın isim ve sıfatlarının, eserlerini ortaya koydukları bir laboratuvardır ama, O'nun kendisi değildir. Evren bütünüyle Rahman'in eseridir. Rahman sonsuz ve karşılıksız sevgidir. Allah kendisini ve mahlukunu sever. O yüzden de evreni Rahman'in eseri olarak tanıtır. Ve tabi aynı nedenle insanı da Rahman'la vasfetti. 'Ben insanı Rahman suretinde yarattım.' derken, evrende faaliyet halinde bulunan bütün isim ve sıfatların hepsinin insanda da cereyan ettiğini anlatmayı kast etti. Şimdi sen çıkıp insan Rahman'a benzer veya evren bizatihi Tann'nin kendisidir dersen yanlış yapmış olursun...

Demek ki mesele, doğru açıdan bakabilmektir. O da doğru ölçülere sahip olmayı gerektirir. Yine ta başa dönerek diyeceğim ki, 'A'ya 'A' diye bakarsan, o 'Adan başka bir şey değildir. Ama ona bir harf olarak yaklaşırsan, bir de bakacaksın ki, altında sayısız veriler gizlenmiş. Tann'ya inananla, inanmıyor gibi görünenlerin yolları burada ayrıhr."

"Yani diyorsunuz ki, evrene bir harf diye yaklaşmalıyız. O zaman Katibi'nin hünerlerini de kavrariz. Aksi takdirde evren, bizi iç dengeleriyle kendi varlığına taptırır."

"Evet öyle diyebiliriz. Çünkü eserden müessire, sanattan sanatkara geçmedikçe eşya yerli yerine oturmaz ve size sırlarını tam olarak açmaz. Özellikle kimınızin 'beşinci element' dediği evrensel sevgiye dikkat etmeniz gerekir.

Toprak, su, hava ve ateş, birbiriyle asla barışmayacak ve uzlaşmayacak bu dört unsurdan yaşamı var etmenin sanatı, sevgi elementini kullanmaktan geçiyor. Sevgi elementi görünmediği ve dokunulmadığı ve hatta test edilemediği için yok sayılıyor. Yani fiziksel olarak algılanamıyor ve test edilemiyor. O yüzden de bu birbiriyle hiç de uyuşamayacak dört elementin, sonsuz olasılıklar içinde en olanaksız gibi görünen mükemmellik olgusunda birleşip, bu

kadar farklı ve sınır tanımaz 'oluşum ve nesneler' meydana getirmeleri yadırganıyor.

Yani siz, 'Güneş büyüktür, Dünya'yı çeker.' dersınız. Oysa bütün varlıkları ve evreni bir tek görünmez merkez etrafında tutan, büyüten, daraltan, eksilten ve çoğaltan güç bir incizabın (çekimin) , bir hayranlığın, bir aşkın eseridir. Yani bu dördünü birleştiren sır, 'beşinci element' olan sevgidir. Bunu görmeniz gerekir. Yaratıcı evrenin tam ortasına kendi sevgisini koydu ve onu her zerreye yaydı. Eşyanın birbirine karşı aldığı vaziyetler de bu sevgi gücünün azalıp çoğalmasina göre değişir...

Bütün bu varlıklar içinde beşinci elementi doğrudan algılayıp doğrudan yansıtabilecek tek varlık insandır. O yüzden de bir tek insan, bütün evrenden daha değerli bir konuma oturdu..."

"Peki hocam, yukarıda 'bilinçli varlıklar' dedınız, evrende insandan başka muhatap varlıklar da mevcut mu?"

"Elbette. Şimdi sen beni hangi kategoriye oturtacaksın? Ben bir uzaylı mıyım insan mı?"

"Bilemiyorum ama insan değilsınız."

"Niye olmayayım. Belki bedenî kayıtlardan **kurtulmuş bir insanım."**

"Ama bizim yapımızda değilsınız."

"Doğru, işte benim sana anlatmak istediğim bu. Seni ve diğer insanları yanıltan da bu. Elınıze bildığınız bir iki ölçüt almış, her varlığı o şablona oturtmaya çalışıyorsunuz. Oysa yaşamın öyle dereceleri var ki... Sen şablonlardan sıyrılacaksın. Meleğe inanmanın, iman esasları arasında olmasını n sırrı ne ki?"

"İşte bu. Bak şimdi biz bu odanın içinde sana göre iki kişiyiz. Oysa bu odada yaşam formlarından ayak konulacak bir yer bile yok. Şu karşında duran apartmanda kimseyi görmüyorsun diye orada hiç kimse yoktur diyebilir misin?"

"Diyemem."

"Peki Dünya gibi topraktan ibaret olan ve yaşam formunun ortaya çıkması için sayısız şartların bir araya gelmekliğini gerektiren şu gezegenınızin her zerresi canlılarla dopdolu iken, uzayı dolduran şu muhteşem köşklerin boş olduğunu nasıl iddia edebilirsin.'
".....Yani uzaylılar var mı?"
"Siz onlara uzaylı dersınız. Birileri, insan dışı varlıklar der, bir başkası ruhaniler der. Size iletilen evrensel mesajlarda ise bu varlıklar cinler, şeytanlar ve melekler diye anılır. Mamafih insanlığın son savaşı onlarla olacak ve siz korkunun, yok edilmenin en acı halini onların karşında yaşayacaksınız..."
"Yani insanlarla uzaylilar mı savaşacak?"
"Bunu niye yadırgıyorsun? Sizin anladığınız tek şey o değil mi? Sonunda gerçek savaşı da tatmış olacaksmız. Aksi takdirde Yaratıcı Adem'e, Şeytandan sakınmayı niye salık versindi ki..."
"Peki hocam şeytan diyorsunuz, melek diyorsunuz. Ama ben onları aynı sözcüklerle betimlediğimde karşı çıkıyorsunuz."
"Çünkü benim melek ve şeytandan kast ettiğimle senin kavradığın şey farklı da ondan!"
"Ne diyeceğiz peki onlara?"
"Melek kelimesinin köküne ve anlamına çok dikkat etmeniz gerekir. Çünkü o saf enerjinin ta kendisidir."
"Yani onlar sadece enerjiden ibaret varlıklar mıdır?"
"Peki siz insanlar başka bir şey mısınız?"
"Ama insanların dört unsurdan, yani toprak, su, ateş ve hava unsurundan var edildığıne inanılır."
"Bunların hepsi birer bileşik. İndirgedığınızde karşınıza saf enerji çıkar. Bir de sevgi. Ateş, hava su ve toprak milyarlarca yıl beraber bulunsa, beşinci element devreye girmedikçe, yani onları bilinçli bir şekilde bir forma bürünmeye razı eden sevgi olmadıkça bir şekil oluşturabilirler mi?"
"Bilmiyorum."
-----------¡ 29 ¡-----------
"Asla. Aslında bu dört unsur, sizin, yaşam formlarının en ağır ve en uzak biçimi olduğunuzu gösterir ve sizi ağırlaştırır. Çünkü her bir unsurdan var edilmiş tekil unsurlu varlıklar da var. Siz ise çok unsurlusunuz. O yüzden de siz ancak kendi formunuzda

görünebilirsınız, başka formlara giremezsınız."
"Peki diğer varlıklar nasıl?"
"Onlar asıl formlarının dışına da çıkabilir ve başka formlara bürünebilirler."
"Uzaylılar da böyle varlıklar mı? Yani saf enerji oldukları için bize, bizim formlarımızla görünebiliyorlar. Nasıl oluyor bu?"
"Onların bedenleri topraktan olmadığı için girdikleri kabın şeklini alırlar. Örneğin, sizin Kutsal önderınıze Yaratıcı'nın mesajlarını getiren Galaktik mesaj taşıyıcısı, zaman zaman O'nun etrafındaki insanların biçimine girmiş ve O'nun çevresinde bulunanlara görünmüştür."
"Yani Cebrail'in Dihye suretinde görünmesini mi söylüyorsunuz."
"Ooo! Evet. Demek sen kendi geçmişini biliyorsun!"
"Çok az. Siyer okumuştum. Oradan hatırladım."
"Örneğin sizin cin dediklerınız, maddesel forma biraz daha yaklaşmış enerji varlıklardır. Ve tek unsurludurlar. Dolayısıyla bir insana o insanın formatinda görünebilirler. Yani insan şeklinde görünebilirler. Beynınıze dalgalar göndererek, sizde istedikleri gibi bir simülasyon meydana getirirler. Siz onu nesnel bir varlık zannedersınız. Oysa o sadece sanal bir beden giymiş olur."
"Yani uzaylilar cinler mi?"
"Yalnızca onlar değil. Yine sizin deyimınızle melekler var, ruhaniler var. Bütün bunlar enerji varlıklardır. Bunlar genelde pozitif varlıklardır. Bir de negatif varlıklar var."
"Kimdir onlar?"
"Siz onlara kısaca şeytan diyorsunuz ama onların da sayısız türleri var; Karanlık setriliter, şeramitler gibi... Bunlar negatif var-

----------1 30 l----------

hklardir ve insanin gerçeğe ulaşması yolunda direncinin artmasını sağlarlar. Engelli koşudaki bariyerler gibi... Bariyere takılıp kalırsanız, devre dışı kalırsınız, sıçrayıp geçerseniz, eşyayı kavramada bir adım daha ileri gitmiş olursunuz. Ama genelde hep takılır ve mutsuz olursunuz."

"Peki şeytanlar niçin bunu yaparlar?"

"Bu ezeli bir yazgı."

"Niçin böyle bir yazgı bize verilmiş."

"Size gelen ilahî mesajları okumuşsan anlamışsındır ki, bu görevi insanın kendisi yüklenmiştir."

"Bu kadar üst boyut varlıklar dururken neden insan böyle bir sorumluluğu yüklenmiş peki?"

"Hepsinden daha kuşatıcı bir yaratılışa sahip olduğu için."

"Ne yani, insan meleklerden, şeytanlardan ve cinlerden daha mı yetenekli?"

"Elbette. Sana az önce de söylemiştim. İnsan çok unsurlu bir yaratık. Diğerlerinin hepsi tek unsurludur ve ancak bir hal üzere bulunabilirler. Ya negatif ya pozitiftirler. İnsan ise hem negatif hem pozitif olabilir."

"O yüzden mi Yaratıcı’nın 'gözdesi' oldu ve 'Rahman Sureti' ile vasıflandırıldı? Ama yine de bunu anlayamıyorum."

"Anlamaman doğal. Sen çekirdeği bilir misin?"

"Atom çekirdeğini mi?"

"O da olur, ağaç veya bitki çekirdeği de olur. Örneğin meyvenin içindeki çekirdek, meyve ile birlikte o ağacın bir parçasıdır. A-ma aynı zamanda onun tamamını kuşatmış gibidir. Bir incir çekirdeğini düşün. Bir saka kuşunun gözünden 10 kere daha küçük bir incir çekirdeğinin içinde tonlarca odun, milyonlarca yaprak ve incir meyvesi bulunduğunu söylersem yanlış mı olur?"

"Hayır onu toprağa ekersek, bir incir ağacı ve **o ağaçtan da** sayısız incir ağaçlan elde edilebilir."

------------1 31 l------------

"İşte insanın ve evrenin sizleri hayrete düşüren ve akılları gözlerinde olanları yanlışa sevk eden görkemi burada. İnsan bu evren ağacının bir meyvesidir ama, o da bizatihi bir evrendir. Nitekim daha önce gelmiş geçmiş birçok gerçek eri, insanı küçük evren,

evreni de büyük insan diye tarif etmişler. Çünkü insan, bu varlık ağacının en uç noktasında salman meyvesidir. Kalbi ise onun çekirdeği. Yaratıcı, o yüzden buyurmamış mıdır ki, 'Ben âlemlere sığmam ama mümin kulumun kalbine sığarım.' diye."

"Peki hocam, insan bu kadar yüce bir varlık. Neden çoğu insan, üstelik peygamberler de gelmiş olmasına rağmen Yaratıcı'yı tanımazlığa veya inkara düşüyorlar?"

"Sence neden? Az önce sen de o noktanın eşiğine kadar gelmedin mi? Bunu anlayabilmelisin?"

"Hayır anlayamıyorum. Evet, ben o noktaya doğru sürükleniyordum. Siz gelmeseydiniz, aklımdaki karışıklık beni oraya götürüyordu. Peki bunu nasıl yenebiliriz?"

"Doğru ve saf bilgiyle. Ama doğruya ve saf bilgiye ulaşmak kolay değil. Çünkü evren ve içerdiği eşya, sayısız tuzaklarla doludur. İlk yakaladığın bilgiyi o eşya ile ilgili son gerçek sayarsan, aldanırsın. Çünkü asla son yoktur. Her son bir başlangıçtır ve her başlangıç bir bitiştir. Eğer elde ettiğin ufak tefek ipuçlariyla evrenin tamamını çözmeye kalkışırsan, sizin tabirinizle, çuvallarsın.

2 ile 2'nin toplamı 4'tür. 2 ile 2'nin çarpımı da 4'tür. Şimdi bu bilgiden hareket ederek, 'Bir sayının kendisi ile toplamı aynı zamanda kendisi ile çarpımına eşittir.' dersen yanlışa varırsın. Çünkü 3'le 3'ün toplamı ile çarpımı birbirinden farklıdır.

Şimdi sana çok daha ilgincini söyleyeyim. Bir tek sayı vardır ki onun kendisiyle çarpımı kendisiyle toplamından daha azdır. O sayıldir. Kuralını 1 üzerinden kurarsan daha da büyük hatalara düşersin. Çünkü l'in l'le çarpımı l'dir ama toplamı 2'dir. O yüzden Yaratıcı kendisini 'Bir'le vasfetmedi. 'Tek'le vasfetti. 'De ki Allah Tek'tir.' O yüzden eşi, benzeri yoktur. Bir, birdir ama onu ken-

dişiyle topladığınızda çokluk çıkar. Yani dualite. Hayır ve şer tanrıları fikri gibi...
Ama teki toplayamazsınız. O yüzden Yaratıcı, biz bu hataya düşmeyelim diye işin evveline 'La ilahe illallah' lafzını koydu. 'Tekten başka tek yoktur.' dedi. Böylece biri birle toplayarak Yaratıcı'yı kavramaya çalışmanın insanı yanlışa götüreceğini duyurdu. Çünkü siz ancak, sıfır'dan 'bir'e doğru giden doğal-sayılarla kavramaya alışkınsınız. Sizin için önce başlangıç vardır, sonra sonuç. Bu yanlışa düşmenize neden, sonucun başlangıçtan önce gelebileceğini kavrayamamanız. Mamafih bir gün sonucun başlangıçtan önce var olabileceğini kavrayacaksınız...
Siz önce sayıların, özellikle de sanal sayıların gizemini çözmelisiniz. O zaman Yaratıcı'nın sanatını az da olsa çözebilir, 'Ben âlemi altı günde yarattım sonra arşın üzerine istiva ettim.' sözünü kavrayabilir, doğruya yakın sonuçlara varabilirsiniz. Ne yazık ki henüz sanal sayıları formüle edebilmiş değilsiniz... Bunu çözmedikçe bir anda her yerde olabilmenin gizini de kavrayamazsınız...
Şimdi siz ne yapıyorsunuz? Bir, iki, üç... diye sayıyorsunuz. Sonra doğal olarak dönüp 'Evreni ve tabiatı Allah yarattıysa O'nu kim yarattı?' diyorsunuz. İşte bu, düz mantığınızın sizi sürüklediği açmazdır. Bunun yanı sıra O, kendisini 'Lem yelid velem yuled.' diye vasfetti. Böylece 'ana'sı olanın tanrı olamayacağını gösterdi. Başlangıcı olanın, kaçınılmaz bir sonunun da olabileceği gerçeğini hatırlatarak sizi başlangıç fikrinden kurtulmaya yöneltti: Sonu olmayan başlangıç, başlangıcı olmayan son. Ama tek doğrultuda hareket etmeye alıştırılmış beyniniz, size ait olan bilgiyi O'nun zatına uyguladı ve açmaza düştü. Tren örneğini çok verirler. Sen de bilir
mısın;
?"
"Evet."
"Nedir tren?"
"Bir lokomotif ve birçok vagon."
"Güzeeel. En son vagonu kim çeker?"
"Lokomotif"

"Hemen oraya gelme. En son vagonu, bir önceki, onu da bir önceki. Nihayet lokomotife kadar gelirsin. Şimdi desem ki, lokomotifi kim çeker, ne diyeceksin?"
"Öyle bir soru olmaz hocam. Lokomotif, lokomotiftir. Enerji kaynağı kendisi olduğu

için hem kendisini hem vagonları çeker."

"Olmaz diyorsun ama kendin aynı işi yapıyorsun. Tren kavranabilir alan içinde olduğu, başı ve sonu görülebildiği için rahatlıkla bütün vagonlan lokomotif çeker diyebiliyorsun. Evreni kavrayamadığın için, onu Yaratıcı'ya isnat etmekte zorlanıyorsun. Oysa eşyadaki bütün kanun ve kudretlerin her biri bir diğerini taşıyan ve çeken vagonlar gibidirler. Onların hepsini zapturapt altında tutan ise küllî kudret. O Hayır'dır, yaşamın kaynağı ve devam ettirenidir. Bunu uzay boşluğunda dönüp duran gezegenlere ve yıldızlara da uygulayabilirsin. Ay'ı boşlukta tutan Dünya'dır, Dünya'yı boşlukta tutan ise Güneş. Peki Güneş'i boşlukta tutan, Samanyolu sisteminin çekirdeğinde bulunan yıldız, ya onu kim tutar? Bunu arttırabilirsin. Sonunda varacağin yerde, O vardır. O'nun kudreti ve azameti vardır."

SinHa, Bilge'ye kalem ve kağıt almasını söyledi. Bilge söylenileni yaptıktan sonra, SinHa ona aşağıdaki rakamlardan oluşan üçgeni çizdirdi:

1

1 1

1 2 I

13 3 1

14 6 4 1

1 5 10 10 5 1

1 6 15 20 15 6 1

1 7 21 35 35 21 7 1

1 8 28 56 70 56 28 8 1

1 9 36 84 126 126 84 36 9 1

----------1 34 I----------

"Görüyorsun ki her şeyin başı ve sonu "Bir"dir. Her satır onunla başlayıp onunla bitiyor. Aslında her şey tek'ten ibarettir. Örneğin iki, 1 + l'dir. Üç ise 1 +1 + l'dir.

Bütün elementlerin temeli olan Hidrojenin numarası da birdir. Bir elektron bir nötrondan ibarettir. Yani l + l'i temsil eder. Altmcı sırada ise Carbon yer alır. Carbonun sıra ve sayı numarası altıdır. H+C hidrocarbonlan oluşturmaya başlar ki, bu da organik yaşamın başlangıcıdır Yani altıncı mertebede evrenin işlemi tamamlanmış oldu... Her sayının sıfırıncı kuvveti l'dir. Dolayısıyla O eşittir 1 olur. Birinci kuvveti ise kendisidir, ikinci kuvveti 4, üçüncü kuvveti 8, dördüncü kuvveti 16, beşinci kuvveti 32'dir. Bu diziliş sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Evet Binary sistemi dediğimiz bir başka sayı tabanina göre sayıların dizilişidir. Bilgisayarların işleyiş sistemi de buna göredir..."

"Yukarıdaki üçgenle ilgili bir sır daha vereyim sana. İlk altı sırayı esas alırsan ki bu âlemin altı günde yaratılması esasına da işaret eder l'leri dışarıda bırakarak 2'den 6'ya kadar olan sırayı alır ve içindeki rakamlan toplarsan şunu göreceksin:

1

1 2 1

13 3 1

14 6 4 1

1 5 10 10 5 1

1 6 15 20 15 6 1

Bu 5 sıranın toplamı 114 yapar. 114 hem evrendeki element sayısı, hem Son Mesaj'daki sure sayısına denktir. Bu 6 günde âlemin yaratılmasını da anlatır... Peki, bir sayının sıfırıncı kuvvetinin daima 1 olması da sana bir şey anlatıyor mu?"

"Hocam benim matematiğim kötüdür. Sayıların gizemine de yabancıyım"

----------1 35 I----------

"İnanan bir insan, sayıların gizeminden uzak kalamaz. Sence sıfır nedir?"

"Sıfır hiçbir şeydir." "Öyle mi sanıyorsun..." "Evet..."

"Sıfır bir şey olmayabilir ama her şey ancak onunla vardır, ö gaybin kendisidir işte. Sıfır'ı kabul etmeden bire ulaşmak ve biri kabul etmeden de ikiye ve üçe varmak imkansızdır. Çokluk dedığın âlem üçle başlar, ö yüzden Son Mesaj'ın 'önsözü' sayılan Fatiha'dan sonra gelen ilk suresinin ilk ayetleri hemen bu meseleye dikkat çeker; 'Elif Lam Mim. Bu kitapta hiçbir kuşku yoktur. Rablerinden korkan ve sakınanlar için yol

göstericidir, ö korunanlar ve sakınanlar ki gayba inanırlar.' Yani 'Sıfır'ı kabul ederler. Madem ki Binary kodlamasını biliyorsun, öyleyse bütün görüntülerin yani sayıların 'akım var' ve 'akım yok' gerçeğinden ibaret olduğunu da bilirsin. İyi bir mümin öncelikle sayıların gizemini bilmelidir..."

Bilge kafasındaki soruları sorabilmek için sabırsızlanıyor, bir dakikayı bile boşa geçirmek istemiyordu. Ama kapı çalindı. Saatin kaç olduğunu da unutmuştu. Gayrıihtiyarî saatine baktı ve "Bu saatte kim olabilir?" dercesine kendisini SinHa diye tanımlayan zata baktı. Ne yapacağını bilemedi. SinHa "Bugünlük bu kadar yeter. Gitmeliyim. Kapıda seni bir sürpriz bekliyor Ben yine geleceğim." dedi ve bir anda ortadan kayboldu.

Bilge bir anda karanlığın ortasında yapayalnız buldu kendini. Işıkları yakmadığını anladı. Bir kör edasıyla düğmelerin bulunduğu yana doğru yöneldi, duvarı elleriyle yoklayarak ilerledi ve düğmeyi buldu. Işığı yaktı. Kapıya doğru giderken, bir yandan da hâlâ yaşadıklarının gerçek mi yoksa bir hayal oyunu mu olduğunu kavramaya çalışıyordu. Deliriyor muydu?

Kapıyı açtığında gerçekten de kendisini bir sürpriz bekliyordu. Kapıyı açar açmaz annesinde olduğunu düşündüğü eşini karşısında görünce şaşırmaktan kendini alamadı:

---------1 36 I----------

"Aaaa! Gönül hoş geldin canım. Hayrola sen Pazartesi gelmeyecek miydin?"

Gönül, böyle tuhaf karşılanmasına bozulmuştu.

"Ne yani gelmeme sevinmedin mi? İstiyorsan geri gideyim."

"Hayır canım onu demek istemediğimi pekâla biliyorsun. Sadece şaşırdım."

"Evet Pazartesi gelecektim ama ahimle yine kavga ettik. Çekip geldim. Annem biraz üzüldü, ama ne yapayım, o da oğluna sahip çıksın."

Gönül, Bilge ile henüz evlenmişti. Severek evlenme karan almışlardı. Dindar tavırlarından dolayı ailesi, Bilge'yi pek sevmemiş-ti ve evlenmelerine de pek sıcak bakmamışlardı. Ne zaman bir araya gelseler, Bilge'nin, tatsız bir kavgaya girişmemek için susmasıyla ortalık matem evine dönerdi.

Gönül, ağabeyinin iş için seyahate çıktığını duyunca birkaç günlüğüne annesine gitmiş ve orada kalmayı tasarlamıştı. Bilge'ye de dergiye yazacağı yazı için fırsat tanımıştı. Ama iş planladığı gibi gitmemiş, kardeşi acilen dönmek zorunda kalmış, o da eve geri dönmüştü.

Gönül, oldukça rahat ve serbest yetişmişti. İnançlıydı ve yaşamın ciddiye alınması gerektiğini savunuyordu. Bilge'yi de kafasındaki ideallere uygun gördüğü ve eksiklerini onunla tamamlayabileceğini düşündüğü için sevmişti. Hep dürüst ve inançlı birisiyle evlenmeyi düşünmüştü ve kendince bunu gerçekleştirdiğine inanıyordu. Antropoloji eğitimi almıştı. İnsanlığın geçmişi ve doğal olarak da geleceği ile ilgili konularla oldukça yoğun şekilde ilgilenirdi. Aslında dinî bilgisi kendince fazla değildi ama, yaşamın bir o-yun olamayacağına dair sağlam kanısı vardı. Uzun dersler boyunca inceledikleri fosiller ve geçmiş medeniyetlere ait bulgular üzerinde düşünürken sıklıkla Tanrı fikriyle karşılaşması, onu bu konuda daha duyarlı kılmıştı. Bu yüzden son zamanlarda Kutsal Metinleri daha sık okuyordu. Anlayamadığı yerleri Bilge'ye soruyordu a-

---------1 37 I----------

ma zaman zaman Bilge'nin de sorularına yanıt vermekte yetersiz kaldığını görüyordu.

Bilge şefkatle karısına sarıldı. Gönül aynı içtenlikle eşinin yüzüne baktı:

"Sen hasta mısın canım? Yüzün sapsarı olmuş!" dedi. Bilge:

"Hayır turp gibiyim bunu da nereden çıkardın?" diye kendini savundu. Gönül, büyük bir telaşla mutfağa gitti ve gidip gelmesi bir oldu:

"Niye kendine bir şeyler yapmadın? Dolapta yemek vardı, dokunmamışsın bile. Niye ısıtmadın? Bu saate dek bir şey yemedin mi?" Bilge:

"Hayır, kitaba dalmışım, unuttum." demekle yetindi. Ama Gönül, bir tuhaflık olduğunu seziyordu.

"Sende bir hal var!" dedi ısrarla. "Sanki korkulu bir rüyadan uyanmış gibisin!"

Bilge şaşırdı. Neredeyse SinHa'yı ağzından kaçıracaktı ki, o-nun "Şimdilik eşine de söyleme!" uyarısını anımsadı. Vakit hayli geç olmuştu. Her ikisi de birbirleriyle konuşmaksızin yatak odasına yöneldiler. Gece Bilge yatakta kıvranıp durdu. Aklını kemiren düşünceler uyumasına izin vermiyordu. Yaşadıklarının düş mü gerçek mi olduğuna da tam olarak karar veremiyordu. Onun huzursuzluğu eşinin dikkatinden kaçmamıştı.Ama ne sorarsa sorsun Bilge'nin konuşmak istemedığini de fark etmişti. Gönül'ün de uykusu kaçmıştı. Gülümseyerek Bilge'ye biraz daha sokuldu ve onu kollarıyla sararak kendisine çekti...

SANMAK VE BİLMEK

Aradan üç gün geçmişti. Bilge hâlâ durgundu. Gönül bu durgunluğun ilişkileriyle ilgili bir problemden kaynaklandığını sanarak üzülüyordu. Ama üzüntüsünü eşine belli etmemeye çalışıyordu. Her zamankinden daha şefkatliydi. Yazısının nasıl gittiğini soruyor, sık sık yardıma ihtiyacı varsa yardım edebileceğini tekrarlayıp duruyordu. Bilge ise "Hayır karıcığım inan bir şey yok. iyiyim. Sadece kafam biraz meşgul." deyip geçiştiriyordu.

O akşam Bilge eve erken gelmişti. Gönül, eşinin doğum gününü unuttuğunu sanarak içten içe kırılmıştı ama belli etmiyordu. Oysa Bilge, sırf onun doğum günü olduğu için erken gelmişti. Bir süre dinlendikten sonra, Gönül mutfakta iken çantasından bir küçük paket çıkartarak, onun gelmesini bekledi. Gönül salona girer girmez de hediyesini vererek sürprizini yaptı. Teşekkür busesinden sonra Bilge, "Bu akşam yemeği dışarıda yiyelim." dedi.

Gönül bu teklife eşinin boynuna sarılarak karşılık verdi. Sevinmişti. Uzun zamandır dışarıda yemek yememişlerdi. Oysa genç kızlığında haftada en az iki üç kere ailece dışarıda yemek yerlerdi.

Hemen giyinip çıktılar. Baş başa ve hoş birkaç saat geçirdiler. Adeta birbirlerini bir kere daha keşfedip biraz daha yakınlaşmışlardı. Gönül ilk defa o gece, "Senin gibi biriyle evlendiğim için kendimi şanslı hissediyorum." dedi Bilge'ye. Bilge, bu itiraftan tuhaf bir haz ve gurur duymuştu.

Gece, saat 22.00 gibi eve döndüler. Saatlerdir devam eden müthiş bir sağanak vardı. Taksiden iner inmez kendilerini içeriye atmak için hızlı adımlarla eve yöneldiler..

----------1 39 |----------

"Aaa evde ışık yanıyor!" diye bir çığlık attı Gönül. Sonra da: "Allah Allah! Işığı açık bırakmamıştım. Hepsini tek tek kapattığıma eminim." diye mırıldandı. İçini korku sarmıştı. Telaşla:

"Bilge galiba evde hırsız var, bak içerde ışık yanıyor! Ben ışığı açık bırakmadığımı iyi biliyorum." dedi.

Bilge de telaşlandı. Hızla merdivenleri çıktılar ve korkuyla kapıyı açtılar, içerisi karanlıktı. Lambaları yaktılar. Gönül, telaşla evde ışık gördüğüne yemin etti. Acaba hayal mi görmüştü? Bilge durumu kavramıştı ama bir şey de söyleyemedi. İkisi de ürpermişti. Ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilmeden kendilerini koltuğa bıraktılar.

Bilge, SinHa'yı söylesin mi, söylemesin mi bir türlü karar veremiyor, tereddütler içinde

bocalıyordu. Bir yandan da "Eğer söylemezsem ve bir gün Gönül bu ışığı bir kere daha görürse, aklını oynatır, kendisine zarar verir." diye düşünüyordu.
Tam bu sırada duvarda bir ışık belirdi. Gönül çığlık atarak Bilge'nin yanına sıçradı.
"Bak, bak, bak! Sen de görüyor musun, duvarda ışık var!" dedi.
Bilge sakin bir sesle:
"Meraklanma canım bize zarar vermez. O pozitif bir varlık." dedi ve başından geçenleri anlatmaya hazırlandı. Tam bu sırada evin içini dolduran bir sesle irkildi Gönül:
"Selam size ey kutlu dostlar. Ben SinHa." dedi ses. Gönül, adeta baygınlık geçirecekti. Tir tir titriyordu. Bilge'ye sokuldu ve koluna sıkı sıkı sarıldı.
"Neler oluyor Bilge, neler oluyor? Lütfen, bu da ne?"
Bilge sakin bir sesle:
"Annenlerden geldığın günü hatırlıyor musun? İşte o gün bu varlık bana geldi ve uzun süre onunla sohbet ettik. Admin SinHa olduğunu, bizi saf ve gerçek bilgiye ulaştırmak için yardım edeceğini söyledi. Onunla iki saat kadar konuştuk." şeklinde karısına kısa bir açıklama yaptıktan sonra yüzünü SinHa'ya çevirdi.

----------1 40 I----------

"Aleykümselam hocam." dedi.

SinHa, siluetten biçime dönüşmüştü. Çevresine saçtığı yoğun güven duygusu ve huzur Gönül'ü de kuşatmıştı. Ona "Sakin ol, size zarar vermek için gelmedim." dedığınde, Gönül zaten yatışmıştı.

SinHa, Bilge'ye hitaben:

"Senin sözünün eri olduğunu gördüm. Zorda kaldığın halde, eşine benden söz etmedin. Bu benim açımdan, sana güven duyabileceğimin kanıtı oldu. Eşin de en az senin kadar pozitif değerlerle yüklü yüksek bir ruha sahip. Onun da bizim sohbetimizde bulunmasını n sakıncası yoktur."

Gönül gayrıihtiyari "Ne sohbeti?" dedi. Bilge:

"Hocamızla evren, inanç, insan, yaşam ve ölüm üzerine konuştuk. O bizim bu konulardaki sorulanmızı yanıtlamak için geldi." dedi. SinHa, boşlukta bağdaş kurmuş, holigramik bir görüntü sergiliyordu. Çevresinde ışık haleleri vardı. Lazer ekranda izlenen bir görüntü gibiydi. SinHa Gönül'e hitaben:

"Güzel kızım, şu dakikadan itibaren yediklerine, içtiklerine ve baktıklarına dikkat et. Çünkü içinde bir can taşıyorsun." dedi.

Gönül'ün bundan haberi yoktu. Henüz bunu anlayacak döneme girmediği için, farkında olması da beklenemezdi. Gönül:

"Pardon efendim, Size ne diye hitap edebilirim?" SinHa:

"İstedığın şekilde hitap edebilirsin." dedi.

"Yani benim hamile olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Evet"

"Bunu nasıl biliyorsunuz?"

"Ben onu görebiliyorum."

"Oğlan mı kız mı?"

"Bu fark eder mi? Şu anda başlı başına bir mucizeyi yaşıyorsun. Bundaki görkemi kavramaya çalış. Hem kız veya oğlan olması neyi değiştirir? Eğer illâ bir şey için endişe edeceksen, onun ya-

-----------1 41 I-----------

pısının pozitif enerjilerden oluşmamasından endişe et ve pozitif olması için ona yardım et."

"Bu nasıl olacak."

"Negatif yani helal olmayan, Yaratıcı'nın yenmesini ve içmesini yasakladığı nesnelerden uzak dur. Böylece onun yapısının, saf bilgiyi ve doğru inancı kavrayabilecek kapasitede olmasını sağlarsın. Hoş olmayan görüntülere bakma, onun ruhunu zedelersin. Haram bakışlar negatif dalgalar gibidir. O manyetik alan, ona yüklenecek ilahî disketi zedeler. Programları bozulur.

Üzülme, öfkelenme, kimseyi küçük düşürme ki, sende karar kılan varlık da olgun ve yüce ruhlu olsun. Pis ve karanlık ortamlardan uzak dur. Gökyüzüne ve yeşile sıkça bak. Ona sevdığın müzikleri dinlet. Onun da duyabileceği şekilde kutsal kitabı oku. Çünkü onun bu âlemde yapacağı yolculuk şu dakikalardan itibaren başlamış bulunuyor.

Onun duymayacağını, anlamayacağını sanma. Artık o senin duyumsayacağın her şeyi duyumsar, duyar, görür ve algılar. Sadece senin anlayacağın formlarda ifade edemez. Mamafih dinlemesini bilirsen o da seninle iletişim içindedir..."

Gönül, sarsılmıştı. Şimdi bu varlığa, o da tıpkı Bilge gibi derin saygı duyuyordu. Ne diyeceklerini, söze nereden başlayacaklarını bilemeden öylece dakikalar geçti. SinHa:

"Niye sustunuz?" Gönül atıldı:

"Efendim ne diyeceğimi bilemiyorum, şaşırdım! Hiçbir şey aklıma gelmiyor!"

Bilge de dalmıştı, Gönül'ün kamına baktı. Çocuğunun orada olduğunu düşündü ve içinden, "Bu ne muhteşem kudret böyle?" diye sordu kendi kendine. SinHa:

"İşte bütün mesele o kudreti anlamaktır." dedi.

Bilge, derin bir uykudan uyanmış gibi sıçradı. SinHa yine içinden geçirdiği bir soruya yanıt vermişti. Bilge, bir kere daha sarsıldı, içindeki bütün şablonların çözüldüğünü, "Biliyorum." sandığı

şeylerin bir hiç olduğunu kavramaya başladı. Bol keseden, entelektüellik ayaklarıyla teoloji konusunda etrafına kestiği ahkamları hatırladı. "Hata etmişim." dedi ve "Seni tenzih ederim ya Rabbi, seni anlamaktan uzağız." diye mırildandı.SinHa:
"Kimi neyden tenzih ediyorsun?" diye sordu. Bilge:
"Allah'ı, düşüncelerimden ve aklıma gelen vasıflarından tenzih ediyorum. Yanlışlardan ve O'na yakışmayan şeylerden..."
"Allah'ı yarattıklarından niye tenzih ediyorsun ki? O kendisine yakıştıramayacağı şeyi yaratmaz."
"Ama efendim, şeytan, pislik, insanin nefsi, hiçlik, beşeri yaklaşımlar.... Bunlardaki kötülükleri Allah'a nasıl yakıştırabiliriz?"
"Niye yakıştıramıyorsun?"
"Şer olan, kötü olan şeyi nasıl Allah'a yakıştırabiliriz?"
"Allah kendisine yakıştırmasaydı şeytanı yaratmaz ve o kadar kudretlerle donatmazdı. Hem şeytanın şer olduğunu nereden bili-
yorsun
7 "
"Hocam sayısız insan, şeytanın saptırmasıyla yaradılış maksadının dışına taşıyor ve cehennemlik oluyor. Şeytanın varlığını nasıl 'Hayır' diye anabiliriz?"
"Şeytanın varlığı başkadır, şeytana uymak başkadır. Bak dışarıda yağmur yağıyor. Yağmur Hayır mıdır şer midir?"
"Hayırdır!"
"Nereden biliyorsun? Bak az sonra öğreneceksin. Şu anda pek çok semti su bastı. Birçok ev sular altında kaldı. Bir yığın insan yaşamını kaybetti. Mallar telef oldu. Yollar bozuldu, köprüler yıkıldı. Binlerce insan yağmurdan zarar gördü. Nasıl 'Yağmur Hayırdır, berekettir.' diyebilirsin?"
"Ama hocam, yağmur olmazsa susuzluktan kırılırız."
"Peki şeytan olmasaydı?"
"Daha iyi olmaz mıydı? Birçok insan şeytanın kandırmasıyla helak olur, doğru yoldan sapar, sonunda cehennemlik olur. Bundan daha büyük şer olur mu?"

"Doğrudur, bundan büyük şer olmaz. İnsanın ebedî azap veya cehennem dedığınız 'Yaratıcı’nın sevgisinden mahrum bırakılma' cezasına çarptırılması serlerin en büyüğü.

Ancak sayısız insan da var ki, ona hiç yenilmez. Bunu nasıl izah edeceksin?"

"Bilmiyorum."

"Bak şimdi, güneş her şeye hayat verir. Ama bazı şeyler onun ısısıyla çürür, bozulur, kokuşur. Hatta kararır. Peki bu güneşten midir, yoksa o şeylerin doğasından mıdır?"

"Tabi ki o şeylerin yapısından kaynaklanır."

"Eğer şeytan olmasaydı, insanın doğasında var olan yetenekler ortaya çıkmaz, maddî ve manevî hiçbir gelişme olmazdı. İnsan iradesini kötüye kullanıp şeytana mağlup olduğunda, 'Bu şeytan da niye yaratıldı? Allah şer olan bir varlığı yaratmayı kendi rahmetine nasıl yakıştırabildi?' diyemez. Şerri işlemek özel durumların neticesiyken, bir şeyi yaratmak onun bütün sonuçlarına bakar. Yani şeytan bir tür analizör. İyilerle kötülerin birbirinden ayrışmasını sağlar.

Mamafih bu düşüncede sen yalnız da değilsin. Birçok din bilgini bile bu meseleyi anlamadığı için, büyük günahları işleyenlerin dinden çıktığına karar vermişler ve hata işlemişlerdir. Onlar da tıpkı senin gibi Allah'ı 'kötü sandıkları fiillerden tenzih etmek için' şerri yaratmayı Allah'a layık görmemişlerdir. Ve 'Şerri yaratmak serdir.' derler. Oysa şerri yaratmak değil, şerri işlemek serdir.

Sonra bir konu daha var. Allah insanı hiçbir zaman günah işlemesin diye yaratmamıştır. Aksine, 'Siz hiç günah işlemeyen varlıklar olsaydınız, sizi yok eder yerınıze, bir hata işledığınde pişmanlığını açığa vurup tövbe yoluna gidenleri yaratırdık.' diyor. Bu da gösteriyor ki, hiç şer işlememek mümkün değildir.

Hem 'günah' dedığınız şeyi işlememek, bir devinimsizliktir. İnsan ise ancak devinebildiği kadar değer ifade eder. Ve insan devinimi, tam ve saf bilgi kaynaklı olmadığı için, doğru kadar yanlış yapmaya da mahkumdur. Zaten insanın günah dedığınız şeyleri yapmamak gibi bir lüksü yoktur. Çünkü insanda öyle derin duygu-

lar ve latifeler var ki, onlar devreye girdığınde insanin, iradesine hakim olması imkanı kalmaz ve günah işler. Yani şerri seçer. Demek ki sorun hiç günah işlememek veya hiç şerre bulaşmamak değil, bir günah işledığınde hemen tövbe edip o davranıştan dolayı Yaratacı'dan özür dilemesidir."

"Ama hocam, bir öğrenci bile öğretmeninden işiteceği azar yüzünden, ödevini ihmal etmeden yaptığı halde, bir insan Yaratacısının 'yapma' dediği şeyleri yapıp durursa bu ne anlama gelir? Ondan çekinmedığini veya ona inanmadığını gösterir. Bir insan gerçekten inanıyorsa ve O'nun kendisini cezalandıracağını biliyorsa, nasıl günah işleyebilir?"

"Bu insanın doğasıyla ilgili bir konudur. İnsanın mahiyetini ve zaaflarını iyi bilmek gerekir. Çünkü insan, hazır bir gramlık lezzeti, ilerdeki bir kiloluk lezzete değişecek şekilde yaratılmış. Bu nedenle hazır bir tokat yemektense ilerde olası sayısız azapları seçer, insanda yukarıda sözünü ettiğim duygular baskın olduğu zaman aklı ve iradesi devre dışı kalır. Aklın uyarısını dinlemez. Arzu ve vehimleri onu kontrolüne alarak az ve önemsiz hazır bir lezzeti, ilerde gayet büyük bir ödüle tercih ettirir. Çaresizlik içindeki bir insanın, hazır 10 lirayı, ileride alacağı muhtemel 1000 liraya tercih etmesi gibi... Çünkü arzu ve istekler geleceğe bakmaz an'a bakar. Dolayısıyla insanda öyle duygular ve arzular vardır ki onlar bedene hakim oldu mu, akıl ve kalp susar."

"Öyleyse, büyük günahları işlemek veya şerri seçmek, imansızlıktan gelmiyor?"

"Tabi ki... Duygu ve arzuların beden üzerinde kontrolü ele geçirmesinden kaynaklanıyor. O yüzden ilahî mesajda günah işleyenler şiddetli bir şekilde korkutularak öyle bir seçimle karşılaştıklarında arzularına yenilmemeleri sağlanmaya çalışılıyor."

Bu sırada Gönül biraz konudan sıkılmış olmanın, biraz da yorgunluğun tesiriyle başını eşinin omzuna yaslamış uykuya dalmıştı. Bilge, onu hafif bir hareketle uyandırmaya niyetlendi ancak Sin-Ha'nın işaretiyle bundan vazgeçti:

-----------1 45 |-----------

"Bırak uyusun. Şimdi çok güzel bir rüya görüyoı; Az sonra u-yanacak ve konumuz değişecek."

Bilge meraklanarak sordu:

"Rüyasında ne gördüğünü biliyor musunuz?"

"Evet çünkü şu anda o rüyayı seyrediyorum."

"Nasıl seyrediyorsunuz?"
"Gayet net seyrediyorum, bir film izler gibi."
"Bu nasıl mümkün oluyor?"
"insan rüya görürken, beyin yaşanan duyguları görsel olarak depolar. Her görüntünün havada yayılmış olan şekli, bir enerjidir. Elektrik dalgaları nasıl televizyon cihazına girip yeniden şekillere bürünürlerse, bu enerji sinyalleri de öyle. İnsanın kalbi aynı zamanda muhteşem bir ekrandır, bir bilinç yansıtıcısıdır ve bir tür hafızadır. Beynin yaydığı dalgalar orada şekle bürünür. Bu görüntülerin çoğu, insanın gündelik yaşamında tanıdığı eşyaların formuna girer. Bazıları ise rüya âleminin unsurlarıyla yansır. İşte bu yüzden rüyaları tabir ettirmek zorunda kalırsınız."
"Şimdi ne görüyor?"
"Nasip çarkını izliyor."
"Nasip çarkı mı? O da ne?"
"Kader, Yaratıcı'nın olup bitecek hadiselerle ilgili koyduğu ölçülerdir. Her şey belli ölçülerle olur ve biter. Her şey matematiksel bir ifadedir. Neyin, kime, ne kadar isabet edeceği belirlenir. Buna nasip çarkı denir. Her gün, her saat, yaratılmışların nasipleri dağıtılır ve onlara nasıl ulaşacağı belirlenir."
"Yani zenginlik, yoksulluk gibi mi?"
"O da dahil her şey."
Onlar konuşurken Gönül sıçrayarak uyandı. Uyumuş olmasından dolayı utandı: "Tuhaf!" dedi, "Dalmışım ve üstelik rüya bile gördüm." Bilge "Ne gördün?" diye soracaktı ki. Gönül, SinHa'ya dönerek:

"Hocam nasip nedir? Kadere inanmamız emrediliyor ama her §ey kaderimiz gereğince gelişiyorsa günah veya sevap işlemekteki payımız nedir?"
SinHa, Bilge'ye gülümseyerek, "Bak" dedi "Konu nasıl değişti?" Bilge:
"Evet efendim, söylemiştınız." dedi. Gönül, "Nasıl yani?" diye sordu, şaşkınlıkla. Bilge:
"Sen dalınca hocam senin rüya görmekte olduğunu söyledi ve uyanınca senin soracağın soruyla konunun değişeceğini belirtti." "Anlamadım. Rüya gördüğümü nasıl bildi?"
SinHa: "Beyninin yaydığı dalgalardan senin neler gördüğünü izledim."
Gönül'ün SinHa'ya hayranlığı artmaya başlamıştı. "Siz rüyaları da mı görüyorsunuz?"
" Bu olağanüstü bir beceri değil. Bir gün siz de geliştireceğınız birtakım aletlerle insanların gördüğü rüyaları anında izleyebilecek hatta onları kaydedebileceksınız. Daha da ilerisi var. Beynınızdeki görüntüleri yeniden ekrana taşıyıp izleme imkanı bile bulacaksınız. Gözünüz her iki dakikada bir algıladığı şekilleri beyindeki görüntü ve ses arşivine kaydeder." Bilge, Gönül'ün gördüğü rüyayı merak etmekten SinHa'nın söylediği son sözleri duymadı bile. Gönül'e döndü: "Ne gördün?"
"Uçsuz bucaksız bir dönme dolap vardı. Bütün insanlık onun etrafında toplanmıştı. Herkes dönme dolaptan kendilerine gelecek bir şeyler bekliyordu. Ben kalabalığın en arkasında duruyordum. O keşmekeş içinde dönme dolaptan fırlayan bir sepet benim bulunduğum yöne doğru geldi. Yüzlerce insan sepeti yakalamaya çalıştı. Pek çok el uzandı ama sepeti yakalamayı başaramadı. Sepet havada süzüldü, süzüldü ve geldi benim önüme düştü. O anda 'Al onu, o senin nasibin.' diyen bir ses duydum. Merak ve heyecanla sepeti açtım. İçinde çok güzel bir kız çocuğu vardı. Üzerine de bir eti-

ket iliştirilmişti: 'Gönül kızı Betül.' Gözlerime inanamıyordum. Sevinçten bir çığlık attım ve uyandım." SinHa gülümsedi:
"Bak kızım çocuğunun cinsiyetini merak ediyordun. Merakm sona erdi. Adını bile öğrendin üstelik. Demek ki her şey ezelden belirlenmiş, isimlerınız bile... Siz ise, kendi kendınıze evlendığınızi, çocuklarınıza isim taktığınızı düşünürsünüz."
"Peki öyle değil mi? Yani bizim olup bitenlerde hiç katkımız yok mu?"
"Olmaz olur mu? Elbette var. Vicdanını iyi dinlersen, yaptığin veya yapmadığın işlerde senin de iradenin rol oynayıp oynamadığını kavrarsın."
"Evet insan bazen öyle düşüncelere kapılıyor ki, her hareketimiz bizim irademizin sonucuymuş gibi geliyor. Öyle zamanlar da oluyor ki insan olup bitenlerin hiç birinde

gerçek bir role sahip olmadığına inanıyor."

"İşte kader bu." dedi, SinHa. "Az önce şerri yaratmakla işlemek arasındaki farktan söz etmiştik. Şerri yaratmak Yaratıcı'nın işidir. Ama onu seçmek sizin eylemınızdir."

"Yani her şeyi yaratan Allah ama onların içinden doğruyu veya yanlışı seçen biziz, öyle mi?"

"Sayılır."

"Peki hocam Gönül'ün sorusunu ben de sorabilir miyim?"

"Hangi soru?"

"Nasip ve kader! Nasip denen şey nedir? Şans, uğur veya uğursuzluk diye bir şey var mı?"

"Bunların her biri ayrı ayrı kavramlar. Kader başka, nasip başka, şans başkadır. Uğur veya uğursuzluk ise tamamen başka bir alandır."

"Peki kaderden başlayabilir miyiz?"

"Neden hemen kadere geçtin? Ona ulaşmadan önce, konuşulması ve anlaşılması gereken en az beş konu, geçilmesi gereken en az beş basamak var."

"Nasıl yani? Hangi basamakları geçmek lazım?"
"Yaratacıyı, tam olarak bildin mi ki, O'na ait halleri kavraya-bilesin, ki yaratıcılık onun sadece bir özelliğidir."
"Hayır! 'Allah'ı idrak etmek, O'nu idrak edemeyeceğini idrak etmektir.' demişler."
"Ama yine de insan, aklıyla nasıl bir kudretle karşı karşıya olduğunu kavrar. Tabi O'nu kavradığım sandıktan sonra da iş bitmez. İşin başı Yaratıcı'dır. Mamafih sonu da O'dur. Ben bu öğretide takip edilmesi gereken silsileden söz ediyorum. Birinci basamak Yaratıcı'yı, daha doğrusu evreni tasarlayan dehayı tanımaktır. I-kinci basamak o 'Tasarımcı'nın' Allah olduğunu bilmek ve yasalarına uymaktır. Üçüncü basamak ise O'nu sevmek ve sevgiyi açığa vurmaktır. Siz buna kulluk dersınız. Her şeyin özü ve aslı budur. Yani Allah'ı bilmek, inanmak ve itaat etmek. Allah, bizzat inananlara, 'Ey iman edenler, Allah'a iman edin.' diye emrediyor. İman edenler, zaten inanmış insanlardır. Onları tekrar Allah'a iman etmeye çağırmanın mantığı nedir?"
"Hocam bu ayet değil mi? Bugüne kadar hiç dikkatimi çekmemişti."
"Evet. Sizin için ayet, bizim için 'Allah'ın Kelimesi."
"O zaman ortalıkta iman ettiğini sanan, ama aslında Allah'a iman etmemiş, bir yığın insan var demek olmuyor mu bu?"
"Elbette ki öyle. Örfün getirdiği hazır şablonları kullanmak başkadır, iman edip onu yüreğinde yaşamak başkadır. Siz hep sanıyorsunuz ama bilmiyorsunuz. Oysa sanıların çoğu yanlış olmaktan kurtulmaz."
"Ne demek örfün getirdiği hazır şablon!"
"Senin baban Müslüman değil de Hıristiyan olsaydı, şimdi sen o dini öğreniyor olmayacak mıydin?"
"Doğru."
"Öyleyse senin imanında, inancının pekişmesinde, İslam'ı seçmende ve onu kabulünde ciddi bir özel gayretin yok. înançsız-

lığın ıstırabını çektin mi ki, inancın ne olduğunu bilesin. Allah'a ve üstelik doğru Allah'a inanmanın ne olduğunu nasıl kavrayacaksın?
Hepınızde, özelliklerini kendınızin belirlediği bir tanrı inancı var. Ama, O'nun kendisini vasfettiği haliyle Allah'a inanan çok az... Çünkü elınızdeki bilgiler sanılardan öteye geçmiyor...

Siz kültürünüzü atalarınızdan nasıl devralmışsamz, imanınızı ve dinınizi de öyle devraldınız. Din sizin için bir ata yadigarı, bir miras. Yani siz aslında yüreğınızden gelerek O'na ihtiyaç duymuyorsunuz. Sadece babalarınızdan ve atalarınızdan öyle gördüğünüz için, inanıyor ve yaşıyor görünüyorsunuz. O yüzden de İlahî Me-saj'a çok sevdığınız bir şiir kitabı veya kıymetli bir tarihi eser gibi bakmaktan kendınizi alamıyorsunuz."

"Peki bu yanlışsa, doğrusu nasıl olacak?

"Sizin sahabe dedığınız insanlan iyi incelemeniz gerekir. İmanın ve dinin insanın yaşamındaki önemini o zaman kavrayabilirsınız. En büyük problemınız karanlığı tanımadan ışığa sahip olmanızdır..."

Bir sessizlik oldu. SinHa, sanki ikisine de duydukları yeni bilgileri akıllarına oturtabilmeleri için süre tanımıştı. Sonra sözü yine SinHa başlattı:

"O kara derili köleyi hatırlıyor musun?"

"Hangi kara derili köle?"

"Hani şu sesi uzayın en derin yerlerine kadar ulaşan köle? Siz ona "ezan okuyan adam" adını taktınız. Ama biz onu başka bir ö-zelliğiyle biliyoruz. O insan türünün en dirençli, en samimi birey-lerindendi."

"Anladım, Bilali Habeşi'yi kastediyorsunuz!" "Evet o. Ona yapılan işkenceyi bütün gökyüzü birimleri izledi. Ona yapılan dayanılmaz işkencelere rağmen o hep "Ehad! E-

---------1 50 1--------

had!" diyordu. "Allah Tektir!" diye inliyordu. Yaratıcı kudret hepimizi o sahnelere tanık kıldı."

"Neden özellikle ona yapılanlara hepınizi tanık kıldı?"

"İnsan türünün erdemini ve kararlılığının gücünü kavrayalım diye."

"Daha önce de buna benzer tanıklıklarınız oldu mu?"

"Evet oldu. İbrahim'in yakılması ve oğlunu kurban etmesi... Bir de Eyüp'ün çilesi ve Allah'tan bir kelime olan İsa'nın çarmıha gerilmek istenmesi.... Gerçi İsa sizin sandığınız gibi çarmıha gerilmedi."

"Ama birileri çarmıha gerildi. Kimdi o?"

"Tabi ki birileri çarmıha gerildi. İsa ise göğe çekildi. Onun dünyevi bedeniyle göğe çekilmesi, biz gök ahalisini çok hayrete düşürmüştü. Ama bu hal, insanın ne kadar küstah, ne kadar bağnaz ve doğru sanarak ne kadar derin yanlışlıklara düşebileceğinin de belgesi oldu. O gün çarmıha gerilen, aslında İsa'yı ve kendisinin de aralarında bulunduğu havarileri ihbar eden kişiydi. Ama onlar 'İsa'yı çarmıha gerdik.' sanıyorlardı.

İlk üç olayda Yaratıcı müdahalemizi istedi ama İsa'nın ve Bi-lal'in yaşadıklanna müdahale etmemizi istemedi.

"Neden?"

"İnsandaki nefreti ve gayba imanın gücünü kavrayalım diye. Çünkü İsa'ya yapılanlar, meleklerin itirazını doğrular mahiyetteydi. Bilal'in direnişi ise, geçmişte insanın yaratılıp muhatap bir varlık olarak görevlendirilmesine karşı oluşan itirazlara yanıt niteliğindeydi...."

"Hangi itirazlara?"

"Diğer dört olayda muhataplar gayba aşina peygamberlerdi. Ama Bilal, gayba aşina değildi. Fakat derin bir Allah inancına'u-laşmıştı. Hem de hiçbir şey görmeden... O yüzden de evrenin Yaratıcısı onun görüntülerini ve sesini evrenin her noktasına yaydı. Hepimiz onu izledik ama müdahale etmemize izin verilmedi.

------------1 51 l------------

O, sonuna kadar yapılan işkencelere katlandı. Ölümü göze aldı ve kalbindeki Allah inancına gölge düşürmedi. Onun sırrı neydi biliyor musun?"

"Neydi?" dedi Gönül, büyük bir merakla.

"O inançsızlığın doğurduğu sahipsizliğin karanlığını yüreğinde yaşamıştı. Sonunda gerçeği kavramış ve sahibini bulmanın haz-zma ermişti. Bu derin inançtan dolayı

çektiği acılara ve yapılan işkencelerin şiddetine rağmen geri adım atmadı."
Bilge bütün doğallığıyla;
"Ne muhteşem bir olay! O ne kutlu bir insanmış!..." dedi.
"Aynı donanım sende de var. Ama aynı kararlılık yok." Bilge:
"Niçin bende o kararlılık yok?" diyecekti ki SinHa sözünü sürdürdü:
"Karına aşık oldun mu?"
"Evet. Ben onu çok sevmiştim."
"Peki şimdi sevmiyor musun?"
SinHa'nin bu sorusu, Gönül'ün dikkat kesilmesine yetti. Büyük bir merakla yanı başında oturan kocasının ağzından çıkacak söze kulak kesildi. Çünkü kocası "Onu sevmiştim." demişti. Acaba şimdi sevmiyor muydu? Yahut sevgisi mi azalmıştı?
Bilge, bu sözünün eşinin kalbinde dalgalanmalara neden olduğunu hemen sezdi ve:
"Tabi ki seviyorum!" dedi.
"Peki şimdiki sevginle, ona kavuşmayı istedığın dönemlerdeki sevgin aynı mı?"
"Elbette şimdi biraz daha farklı."
"Neden farkli olduğunu biliyor musun?"
"Bilmiyorum." demekle yetindi Bilge. Bu sorgulama Bilge'nin de Gönül'ün de bir parça gerilmesine neden olmuştu. SinHa iki tarafı da yatıştıracak bir ses tonu ile:

"İşte bu, alışmadır. Yani ülfet. Allah'a imanda da en tehlikeli nokta ülfettir, insanlar mensup oldukları dinî atmosferi hazır bulurlar ve büyüklerinden gördüklerini taklit ederler. İşin özüne inmeyi akıl etmezler. Tekrarlayıp durdukları eylemleri ibadet zannederler, ibadetlerinde samimidirler ama bunu, yüreklerindeki imanın bir gereği olmaktan çok, öyle alıştırıldıklan için yaparlar. Bugünkü İslam yurtlarının durumu da bunu göstermektedir. Çünkü onlar, Allah'ın varlığı meselesini hazır bir postüla olarak benimserler ve tekrarlayıp dururlar. Oysa Allah'a iman etmekle bir tanrının varlığını bilmek birbirinden çok farklı şeylerdir." Bilge sordu:
"Hocam bunu çok tekrar ediyorsunuz. Neden?"
"Çünkü sistemin en temelinde bu gerçek yatmaktadır. Bütün hurafeler, hak olan dinden bütün sapmalar, bu iki hususun birbiriyle karıştırılmasından kaynaklanır."
"Bu nasıl olabilir?"
"Allah'a 'gerçekten inanan bir insan' başkalarına olabildığınce hoşgörülü olduğu halde, kendi nefsine karşı tavizsizdir. Tanrı hakkında 'sadece bilgi sahibi' olanlar ise toleransı kendi nefislerine, taassubu ve cehalet ateşini başkalarına yönlendirirler. Kendi yanlışlarına dinî bir mazeret bulurlar ama başkalarının hatalarını, ellerindeki bilgi şablonuyla hemen mahkum ederler.
Oysa gerçek bir mümin başkasında bir kusur gördüğü zaman, onu uyarır ama Allah'ın sonsuz rahmet sahibi olduğuna inandığı için mahkum etmez. Allah'ın Son Elçisi'nin yaşamını inceledığınızde, bağışlayıcılığının, cezalandırıcılığından daha önde olduğunu görürsünüz. Oysa sıradan bir din bilgininin, daha çok 'cezalandırdığına' tanık olursunuz."
"Bu, imanın gerçek veya taklidi olmasından mı kaynaklanı-
yor;
7»
"Denilebilir. Daha çok sanmak ve inanmak farkından kaynaklanır. 'Yaratılanı hoş gördük yaratandan ötürü' diyen, olayın farkındadır. Her günah işleyeni cehenneme gönderen ise 'sanmak'tadır; Hak'tan Hakikat'ten habersizdir."
MUHSİN
"Sen iktiran nedir bilir misin?" "Bilmiyorum, nedir iktiran?"
"Yakınlık demektir. Bazen doğru ile yanlış birbirine oldukça yakın biçimlerde görünürler. Benzer elbiseler giyerler. O zaman ikisini birbirinden ayırmak zorlaşır. İşte

Allah'ı bilmekle, Allah'a iman etmek böyledir? İkisini aynı elbiseler içinde göre göre aralarında bir fark yok zannedersınız. Kaba taslak bilgiler, alışmayı beraberinde getirir. Ama inancın sanıya ve alışkanlığa tahammülü yoktur. Alışkanlık tekdüzeliktir ama iman sürekli tazelenmektir..."

"Hocam anlayamadım, biraz açar mısınız?"

"Yarın güneş doğar mı?"

"Doğar."

"Ama doğmayabilir de."

"O da bir olasılık."

"Fakat o hep doğduğu için, kimsenin yarın güneşin doğup doğmayacağı konusunda bir kaygısı yok. Güneş ise görevini kusursuz yapar ve her zaman tam saatinde doğar. O yüzden de bu muazzam hadiseye kimse kafa yormaz. Dolayısıyla bunun ne büyük bir nimet olduğunu da düşünmez. Çünkü güneşin her gün doğmasına alışmışlardır."

"Yani?"

"Yani, elbette karını seviyorsun. Ama bu sevgi, başlangıçtaki gibi yoğun ve ıstırap verici değil. Çünkü sen ona kavuşmuşsun. O nimet elinde. O yüzden de kıymetini yeterince bilemezsin. Allah'a iman da böyledir. Allah'ın varlığını bilmek, O'nu daima içinde yaşatmaktan farklı bir şeydir. Herkes bir yaratıcının varlığını bilir a-

----------1 54 l----------

ma bu bilgi, herkesi her zaman aynı oranda etkilemez. Halbuki insan doğası O'nsuzluğa ancak dört dakika dayanabilir ve ölür." "Yani Allah'a inanmayan insan yaşayamaz mı?"
"Öyle de denilebilir. Şimdi bir insan nefes almadan kaç dakika yaşayabilir."
"Dört dakika."
"Gördün mü. Demek insan organizması Allahsızlığa' en fazla dört dakika dayanabilir. Çünkü nefes alıp verirken çıkardığınız ses Allah'ın adıdır. Yani 'Hu'... O 'Size kendi ruhumdan üfledim.' buyuruyor. Sizin alıp verdığınız nefesler de o üflemenin sizde açığa çıkmasından ibarettir."
"Nefes alıp verirken Allah'ı mı anıyoruz?"
"Elbette nefes tek başına Yaratıcı'nın en yalın adıdır. Hiçbir canlı nefes almadan yaşayamaz ve nefes Yaratıcı'nın adıdır." Gönül iyice meraklanmıştı:
"Nasıl yani? Biz nefes alırken Allah'ı mı anıyoruz?" SinHa:
"Elbette."
"Peki öyleyse Allah'ı dil ile anmanın anlamı ne oluyor?"
"Bilge, seninle evli olması nedeniyle her gün bu eve gelip, ömrünün büyük bir kısmını seninle birlikte geçiriyor mu?"
"Evet."
"Peki bu seninle ilgileniyor olmaya yeter mi?"
"Hayır elbette başka şeyler de beklerim. Örneğin beni gerçekten sevip sevmedığini zaman zaman merak ediyorum. Eğer onun beni hâlâ eskisi kadar sevmedığini hissedersem, bundan büyük rahatsızlık duyarım. Ondan her şeyi benimle paylaşmasını isterim."
"Ya gördün mü? Şunu unutma ki güzel kızım, en kıskanç Allah'tır. O yüzden de kendisine ait şeylerin başkalarına isnat edilmesine, kendisine yönelmek üzere yarattığı sevginin başka varlıklara yönlendirilmesine; yani şirk koşulmasına asla tahammül edemez. Kulunun sevgisini kimseyle paylaşamaz.

----------1 55 l----------

Elbette kulunun kendisine mahkum olduğunu bilir. Ama O, kulun, O'nu bu mahkumiyetten dolayı değil, kendi arzusuyla sevmesini bekler. Senin kalbin, O'nun sevgisinin küçük bir aynasıdır.

Sen nasıl, kocanın kalbinde senden başka kadınların varlığına tahammül edemezsen, Tanrı da kulunun kalbinde kendisinin yerini alacak sevgilere tahammül edemez. Senin sevgin de dahil."
"O zaman bizim işimiz çok zor."
"Hayır o kadar da zor değil. Sen kocanı Allah için seversen, kocan da seni Yaratıcı'nın bir armağanı olarak severse sorun kalmaz. Kocanın bu eve her gün gelmesi, evliliğinin bir zorunluluğudur. Ama seni sevmesi ve herkesten önde tutması iradesiyle ilgili bir sorundur. Nefes, kulun Tanrı'yı iradesi dışında anmasıdır. Yaratıcı ise iradeli bir ilgi ister. İşte imana davet, kişinin iradeli hareketlerinde de Rabbin rizasını gözetmeye çağrıdır."
"Hocam ben size nasibi sormuştum. Siz **Allah'ı sevmeyi** anlattınız. Bunun ilgisi ne?"
"İmanın şartı kaçtır."
"Altı."
"Sayabilir misin onları?"
"Ahiret gününe iman, Allah'a iman, peygamberlere iman..." SinHa, Gönül'ün sözünü kesti:
"Doğru ama sırayı takip etmiyorsun"
"Nasıl yani?"
"Allah'a iman her şeyin ilkidir. Önce O'na inanmak gerekir. O yoksa, ahiretin ne anlamı var, peygamberin ne anlamı var?" "Doğru." "Şimdi tekrar ve doğru olarak say!"
"Allah'a iman, meleklere iman, kitaplara iman, peygamberlere iman, ahiret gününe iman, ve kadere yani hayrın ve şerrin Allah tarafından yaratıldığına iman."

----------1 56 l-----------

"İşte şimdi işi doğrulttun. Peki, kadere iman kaçıncı sırada yer aldı."
"Altıncı sırada."
"Öyleyse sen neden birinci, ikinci ve üçüncü sırayı atlayarak en sona geçiyor ve sıralamaya oradan başlıyorsun?"
"İnsanın en çok kafasını karıştıran kaderdir de ondan."
"Hayır kızım, kaderin insanin kafasını kariştıracak bir tarafı yok. Kafanızın karışması, ilk beş basamaktaki incelikleri gereği kadar bilemememizden; bilgilerınızin birtakım sanmalardan ibaret kalmasından kaynaklanıyor. Sen ilk beş basamağı hakkıyla kavrasan, kaderle ilgili bir problemin de kalmaz."
"Ama biz onlara iman ediyoruz."
"Bak kızım! Az önce Allah'ı bilmenin, O'na iman etmekten farklı olduğunu söyledim. Elbette herkes bir yaratıcının varlığını bilir Ama onunla sürekli yaşamaz. Kimisi tanrısını sadece darda a-nar ve ondan yardım bekler. Kimınız onu, hazineci başı gibi görüyorsunuz. Kimınız onu aile doktorunuz gibi görüyorsunuz, kimınız ise çöpçatan."
Bilge, duydukları karşısında şaşırmıştı. Kendi kendine "Tövbe ya Rabbi!" dedi.
"Tabi ki tövbe etmeniz gereken çok şey var." dedi SinHa. Bilge:
"Yani böyle şeyleri Allah'tan isteyemez miyiz?"
"Elbette ki istersınız. Ama öncelikle O'nun, seni yaratan olduğunu ve her an ve her şeyde, hep ve yalnız O'na muhtaç olduğunu bilmelisin ki, sonra ondan bunları isteyesin. Sen onu normal şartlarda hiç anma ama bir sıkıntıya düşünce 'Haaa Allah vardı, bir de ona derdimi söyleyeyim de.' Bu hal buna benziyor. Oysa O, her saatınizi O'nun sevgisi ve ışığı ile geçirmenizi bekliyor. Demek ki Allah'a iman başka, O'nun varlığını bilmek başka..."
"Sen hiç Allah'ı, Gönül kızına aşık olduğun dönemlerdeki gibi sevebildin mi?"
----------1 57 l----------

Bilge iyice burkuldu, içinden "Hayır" dedi. Gerçekten de insanların Allah'ı sevmeyi hep erteledığini kavradı. SinHa:
"Eğer sen, Yaratıcı'yı iki dakikalık bir süre için, aşık olduğun bir kız kadar sevebilsen ve O'na kavuşmayı arzulayabilsen, sana gaybin kapılan açılırdı.

Demek ki Allah'a iman etmek o kadar da basit değil. Bir Yaratıcı'nın, daha doğrusu şu gördüğümüz evrenin bir tasarımcısının olması gerektiğini bilmekle, O'na iman etmek arasında sizin anlayamayacağınız kadar büyük bir fark vardır O'nun varlığını herkes bilir ama O'na iman eden çok azdır. Önce doğru Allah'a, yani O'nun kendisini tarif ettiği şekilde iman etmek gerekiyor" Bilge: "Ben hakkıyla O'na inandığımı sanıyordum."

"Hayır sen iman ile ilgili çok bilgiye sahipsin. Dini bilgilerde ve varlık konusunda çok bilgiye sahip olmak, tam bir imanın delili sayılmaz. Nice din bilginleri vardır ki imanları sıradan müminlerin imanı kadar bile değildir. Bak eşin senden çok daha az bilgiye sahiptir ama o inanç konusunda senden önde görünüyor. Senin kalbin üzerindeki karanlık bölgeler, onunkine oranla daha fazla. Bu karanlık bölgeleri bilgisayar disketlerinde oluşan bazi secture'ler yani bozuk birimler gibi algılayabilirsin. Bu da gösteriyor ki eşin muhsin bir doğaya sahip!" Gönül:

"Hocam muhsin ne demek?"

"Muhsin, gözleriyle görüyormuşçasına Allah'a inanandır Yani O'na yöneldığınde, Allah'ın gerçekten seninle beraber olduğunu ve seni duyduğunu yüreğinde tam olarak hissetmendir." Gönül:

"Hocam insan başka nasıl olabilir ki? Yani varlığına inanmadığı, kendisini duyduğunu bilmediği bir varlığa nasıl yalvarabilir ve nasıl ondan bir şey isteyebilir ki insan?.."

"Şartlanma ile!"

"Nasıl yani?"

"Düşün ki, bir insan küçüklüğünden itibaren bir olayı annesinden, babasından ve çevresindekilerden görerek öğreniyor. İn-

sanların, üstesinden gelemedikleri olaylar ve sıkıntılar karşısında ellerini açıp yalvardıklarını izliyor. Bu durum zaman içinde o insanda doğal bir refleks oluşturur ve o da benzer durumlarda aynı işi mekanik olarak yapar. Örneğin dua eder ama o anda yalvardığı Kudret'in onu gördüğünden veya talebini karşılayacağından tam emin değildir. Muhsin yaradılıştaki bir insan ise en basit bir arzusu için bile Yaratıcı'ya yöneldığınde O'nun kendisini gerçekten gördüğünü bilir ve istedığının verileceğine inanır. Çünkü o, yalvardığı Rabbi'nin onun istedığını verebilecek kudrete sahip olduğunun bilincindedir."
Bilge içine düştüğü duruma üzüldü. Oysa o kendisini karısından daha dindar ve Allah'a daha yakın biliyordu. Bir ümitsizliğe düştü. SinHa, onun kalbindeki dalgalanmayı gördü:
"Sakın bu konuda ümitsizliğe düşme. Çünkü, şeytanın insandan koparabileceği en büyük taviz, ümitsizliktir. Ümitsizlik mümin için şirk sayılır. Allah olmazları bile olduracak kudrettedir, insan bu konuda ümitsizliğe düştü mü arkasından daha büyük tehlikeler gelir." dedi. Bilge, silkelenir gibi olmuştu: "Ne gibi tehlikeler?"
"İyi bir mümin olamayacağına inanan insan, kulluk vazifesini boşlar. 'Ben zaten adam olamam, ben bu şeyleri beceremiyorum.' diye diye, üretebileceği olumlu enerjileri de üretmekten vazgeçer ve sonunda kalbinin tamamen kapatılmasına neden olur. Kalbi bütün âleme yayılmakta olan ilahî mesajları alamayacak hale gelir. Bu ise yeryüzünde bir insanın düşebileceği en kötü, en şerli haldir, ikinci bir konu. İnsan yüzüne karşı yapılan eleştirilere en az arkasından yapılan övgüler kadar sevinmedikçe, inancı olgunluğa ulaşmış olmaz. Sen henüz eşinin bile bir konuda senden üstün olmasına tahammül edemiyorsun. Edineceğin bütün pozitif değerlerin en kıymetlisi, nefsinin ateşini söndürebilmendir... Senden daha olgun, saf bilgiye senden daha çok vakıf, olgun, pozitif değer üreten insanlar var. Onlar gibi olamadığına yanmalı ve ken-

dini olgunlaştırmalısın. Yüreğindeki inancı pozitif değerler üreterek güçlendirebiliyor musun? Asıl önemli olan bu!"
Bilge içindeki dalgalanmadan utandı. Hiçbir şey yokmuş gibi yumuşak bir ifade takındı ve:

"Peki hocam iman eksilir çoğalır mı?" diye sordu.

"Bu, kast ettiğin şeye göre değişir. Eğer imanı, mahiyeti itibarıyla soruyorsan değişmez derim. Çünkü iman bir cevherdir ve basittir. Azı da imandır çoğu da imandır. Ya vardır ya yoktur. Ve o evrenin dilidir."

"Bunu bir örnekle anlatabilir misiniz?"

"Örneğin bir bilgisayarda her şey Binary kodlarıyla anlatılmıştır. "Sıfır" YOK'u, "Bir" VAR'ı temsil eder. Her şey 'akım var', 'akım yok' komutlanyla ortaya çıkar."

"Hocam biraz daha açar mısınız?"

"Elektriğin özelliklerini bilir misin?"

"Az çok."

"Üç buçuk voltluk bir elektrik de cereyandır, bin beş yüz voltluk bir elektrik de. Dolayısıyla yapısı itibarıyla iman var veya yoktur denilebilir ama az veya çok denilemez."

"Ama biz bazı insanlar için 'onun imanı güçlü' deriz, bu teşhis yanlış mı oluyor?"

"Sizin elektrik dedığınız enerji kendisini iki kanunla açığa vurur. Volt ve amper. Biri gücünü, diğeri şiddetini belirler. Elektrikte ışığı ve harareti açığa çıkaran, amperidir İmanı da amperi yüksek, amperi düşük olarak belirleyebiliriz. Yüksek bir imana sahip dedığınız insanda iman o kişiyi, inandığı doğrultuda eyleme sevk eder. Ama amper düşükse, eyleme yönelme yeterince güçlü olmaz."

"Demek ki, inandığını söylediği halde farzlarda tembellik gösterenlerin problemi de bu."

"Sayılır. O yüzden sizin 'imam' dedığınız büyük fakihler, namaz kılmayanı inançsız saymamışlardır."

"Peki imanın, bu yönüyle güçlendirilmesi mümkün mü?" "Tabi ki mümkün. Zaten bütün sorun bu. Ve bu yüzden peygamberler seçilmiş ve onlara kitaplar gönderilmiş. İnsan ameli salih denilen yararlı işleri, devamlı surette işleyerek kalbindeki karanlıkları yani 'bad secture' olarak adlandırdığım bozuk hücreleri onarır. Ve böylece inancının gücünü arttırır. Huzurun da, güvenin de, başarının da, sevginin de, hoşgörünün de, mutluluğun da, doygunluğun da temeli inançtır ve kalbin bu bozuk hücrelerden temizlenmesidir.
Allah'a iman olmadan, bilgi irfana, söz anlayışa, fiil ibadete dönüşmez; yani ölüm ötesi için zorunlu olan pozitif enerji üretimi gerçekleşmez. Her eyleminde Yaratıcı'nın sonsuz kuşatıcılığını ve evreni içine alan sevgisi düşünülmedikçe o enerji açığa çıkmaz. Sağlam inanç olmadan da bunları sağlamak imkansızdır. Çünkü a-kım yoksa görüntü de yoktur... Demek ki işin temeli birinci basamak. Yani Allah'a iman."

İRADE VE NEFİS

SinHa, kendisini şaşkınlık ve hayranlıkla izleyen iki insanın kafasındaki soru işaretlerinin yok olması için konuşmasını örneklerle zenginleştirerek sürdürdü:
"Şimdi var sayalım ki, Allah'a hakkıyla inandın ve onun varlığını yüreğinde hep taşıdın. Yine de kaderi anlamada güçlük çekersin."
"Neden?"
"Çünkü bir de nefsınız ve ondan doğan dürtülerınız var. Yani hareket ve eylemlerınızin temeli olan dürtüler. Dürtüler iki kaynaktan beslenir. O kaynaklar sizce ne olabilir?"
"Birincisi nefis ve şeytan, ikincisi Rahman ve melek olabilir. Bunların ilki şerri ve kötülüğü ikincisi de hayrı ve iyiliği üretirler çünkü."
"Sizin açınızdan öyle de denilebilir. Çünkü eylemlerınızin kaynağı, meyillerınız yani dürtülerınızdir. Dürtülerınız ise nefsınızden doğar gibi görünür. Ancak o dürtülerin doğmasında Rahman'in, meleklerin ve şeytanların rolü var. İşte bu noktada meleklere ve tabi şeytanlara iman devreye girer. Çünkü şeytan da ateşten yaratılmış olmakla birlikte yaradılış itibarıyla melek formatindadır."
Şeytan cin taifesinden değil mi?
Tür olarak cinler sınıfına girer ama yaradılışları itibarıyla cinlerden daha üstün, daha

güçlü varlıklardır. Cinlerin sudan, ateşten ve havadan yaratılmış türleri vardır fakat şeytanlar nar denilen ateşin karanlığından var edilmişlerdir. Sızma ve etkileme kabiliyetleri cinlerle kıyaslanmayacak kadar yüksektir. Cinleri dua ve ted-

bir ile kendınızden uzak tutabilirsınız. Ama şeytandan ancak Allah'ı sığınarak kurtulabilirsınız...

"Peki Hocam bunlar nefsimizi nasıl etkiliyorlar? Nefsin mahiyetini açıklayabilir mısınız? Meyillerimizin kaynağı konusunda aydmlanmak istiyorum."

"Yine basamak atlıyorsun. Onu kader konusuna ulaştığımızda zaten anlatacağız. Önce sabırli ol ve sırayı takip et. İlkokulu bitirmemiş birini ortaokula, ortaokulu bitirmemiş birini de liseye almazlar ve tabi böyle birinin üniversiteye girmesinden hiç söz edemeyiz. Üniversite sıralarında işlenmesi gereken bir konuyu getirip ilkokul çocuğuna anlatırsan, hata yaparsın. Şimdilik onun varlığını bil ve sırasını bekle. Çünkü şimdi sıra melekleri kavramada. Yani ikinci sırada melekleri anlaman ve meleğin ne anlama geldığini bilmen gerekir."

SinHa bunları anlatırken, Gönül'ün canı sigara ve kahve içmek istemişti. Ancak saygısızlık olur diye yanlarında sigara içmeyi göze alamadı. Kalkıp başka yerde içmeyi düşündü ama bu kez de anlatılanları önemsemiyor görünmekten korktuğu için yerinden kımıldayamadı. Ancak akh sigarada olduğu için de bir türlü dikkatini anlatılanlara yoğunlaştıramıyordu. SinHa, sözünü keserek, Gönül'e döndü ve ona hitaben:

"Benimle bir arada iken kendınizi sıkıntıya sokmayın. Kalk ve canının istediği şeyi yap. Ancak yapmak istedığın sana da, içinde-kine de zarar verecek bir şey. Benden sakınarak bunu yapmaman yanlış. Bunu sana ve bebeğine zarar vereceği için yapmamalısın. Çünkü sigara duyularmızin üstünü ince bir zar gibi kaplar ve onlardan yeterince yararlanmanızı önler.

Bize gelince... Bizim bir şeyler içmek veya yemek gibi bir derdimiz yok. Biz zikirle, Allah'ı teşbih etmekle besleniriz. Bizim enerji kaynağımız da o. Ama siz yemek içmek zorundasınız." dedi.

Bilge, SinHa'nin bu izahına anlam verememişti. Oysa Gönül, bu sözlerin söylenmesinin nedenini iyi biliyordu. SinHa, Gönül'e

"İçmek istedığınden Bilge'ye de getir. Çünkü ona şimdiye kadar sorduklarımdan daha çetin bir soru soracağım. Önce biraz rahatlasın." dedi. Bilge:

"Gönül bana neyi getirecek?" diye sordu. Gönül atıldı: "Canım! Ben içimden kahve ve sigara içmeyi geçiriyordum. Bu arzu, benim sizi dinlememi önlüyordu.Kafam onunla meşguldü. Hocamız aklımdan geçenleri söyledi ve bana izin verdi." dedi. Sonra Gönül kalkıp mutfağa geçti. İki dakika sonra elinde sigara ve bir tepsi içine yerleştirdiği iki fincan kahve ve iki su bardağı ile salona girdi. Bilge:
"Haaa! Hocam belki sırası değil ama şu sigara konusunu da biraz açabilir mısınız? Sigara helal mi haram mı?"
"Helal ve haram kavramları sizin içindir. Biz negatif ve pozitif olarak değerlendiririz. Ama ille de sizin anlayacağınız kavramları istiyorsanız söyleyeyim. Bir şeyin haram veya helal olmasını ancak Yaratıcı tayin eder. Onu kendi hikmetine göre yapar. Bazı şeriatlarda helal kıldığını bir başka şeriatta haram kılar. Bu, O'nun bileceği şeydir."
"Hocam haramlar her şeriatta aynı değil mi?" "Üç aşağı beş yukarı aynıdır. Temel haramlar değişmez. Ancak örneğin İsa'ya şarap içmek helal kılındı. Ama ondan önceki peygamberlere de son peygamber olan Muhammed'e de yasaktı." "Neden böyle?"
"Yedığınız içtiğiniz nesneler sizin doğanızı, huyunuzu ve karakterınizi oluşturur. Bu ise milletlerin birbirinden farklılaşmasını sağlar. Sizin tabiatınız ise bilginin sizde nasıl açığa çıkacağını belirler.
Çok et yiyen insanlar saldırgan, katı kalpli ve bencil olurlar. Hiç et yemeyen insanlar pasif, durağan ve özverili olurlar. Şarap insanın vücudunu hararetlendirir. Beynini rehavete sevk eder, uyku hali verir. Soğuk iklimde yaşayanlar için bunun bir kısım faydaları vardır ama sıcak iklimlerde bu tamamen ters etki yapar.

---------1 64 1---------

Dolayısıyla yedığınız içtiğınız şeyler, sizin yaşam tarzınızı belir-liyor. Bu açıdan ne yiyip içtiğınıze dikkat etmeniz gerekir. Bakın helal dairesi geniştir. Ama helal olan her şeyi yemek zorunda değilsınız. O yüzden de size gelen mesajda 'Helal kıldıklarımızdan da ancak temiz olanlarını yiyin.' denilir." Bilge:

"Ben hâlâ sigaranın haram mı helal mi olduğunu anlayamadım." dedi.

"Size gelen mesajda ve onu en iyi anlayan Son Elçi'nin sözlerinde bunu açık açık yasaklayan ifadeler var mı?" "Bildiğim kadarıyla yok." "Peki ona nasıl haram diyeceksınız?" "Ama sigaranın sağlığa zararlı olduğu biliniyor." "Sağlığınıza, bile bile zarar vermeniz helal mi?" "Hayır. Bir ayette 'Kendınizi ellerınızle tehlikeye atmayın.' deniliyor."

"Öyleyse hükmünü buldun. Kararını sen vereceksin." "Bir boyut daha var." dedi SinHa. "Cennet dedığınız boyutta hiçbir can sıkıcı söze, kirliliğe ve pis kokuya yer yoktur. Sigaranın temiz bir yapıya sahip olduğunu söyleyebilir mısınız?"

"Hayır."

"Demek ki, sigara kokusuyla cennete girme olanağınız yok. Önce o kokudan temizlenmeniz gerekir. Bunu burada yapamazsanız ölümün öbür tarafında zorlu bir ameliyeden geçirilirsınız. Bu kokuyu giderecek tek şey de maalesef ateştir...

Sigara haramdır veya helaldir diyemeyeceğim ama cennete girmeyecek kokular ve maddeler sıralamasında üçüncü grubun dördüncü sırasında yer aldığım biliyorum. Kararı siz vereceksınız... Benim size şu haramdır, şu helaldir deme hakkım yok. O görev elçilere verildi. Ben size ancak haramın neden haram, helalin neden helal olduğunu anlamanıza yarayacak doğru bilgiyi aktarmakla mükellefim. Yapıp yapmamak size aittir."

----------1 65 l----------

Gönül, bu sözleri duyar duymaz, sadece birkaç nefes aldığı sigarasını söndürdü ve "Ben artık bunu içmeyeceğim." dedi. SinHa:

"Bu hemen ve kolayca verilecek bir karar değil. Şu anda içinde bulunduğun ruhi durum da böyle kesin bir karar vermeye uygun değil. Aldığın kararı sonradan bozmaktansa ani karar vermemek daha doğru bir yol. Verdığın karan mutlaka uygulamalısın." SinHa, Gönül'ün tebessümü üzerine Bilge'ye döndü:

"Şimdi sana çetin bir soru soracağım. Hazır mısın?"

"Estağfirullah hocam, ben öğrenmeye çalışıyorum, bilmek haddim değil."

"Allah, evrendeki bütün hareket ve faaliyetleri meleklerle sevk ve idare ettiği halde, İlahlığı ve kudreti hususunda ortaklığı reddeder. Böyleyken gönderdiği İlahî Mesaj'da sık sık 'Biz' ifadesini kullanıyor. 'Biz', 'Biz', 'Biz' dediği halde sen onu nasıl 'Bir'leyebileceksin? Tevhide nasıl ulaşacaksın? Hem O kendisini, 'Yaratıcı-lann en güzeli Allah'in şanı ne yücedir.' diye açığa vurduğu halde, sen O'ndan başka yaratıcı olmadığını nasıl bileceksin?"

"Hocam ben bu sorulara yanıt veremediğim gibi, kafamı asıl karıştıran meselelerin başını bunların çektiğini de itiraf etmeliyim."

"Öyleyse biraz dinlenme zamanı geldi. Gerçi bu, sizin için geçerli bir gereksinim. Bizim için yorulmak veya dinlenmek diye bir sorun yoktur. Çünkü bizim formumuz sabit. Eksilmez, azalmaz. Sizinki ise sürekli değişen dengelerle halden hale geçer."

"Niçin sizin vücut formunuz sabit, bizimki değişken?"

"Biz evrime tabi tutulmamış varlıklarız. Yaratılış formumuz ne ise öyle devam ederiz. Daha alt formlara indirgenmemiz, bazı istisnalar haricinde mümkün olmadığı gibi üst boyuta çıkmamız da mümkün değil.

Tabi ki Sonsuzluk Efendisi'nin isteği başka. Sizin için durum farklı. Kendi formunuzun altına düşmeniz de mümkün, en üst

mertebelere varmanız da. O yüzden hep oluşum halindesınız. Mükemmele varma sürecınız devam ediyor.
Sizin bedenınız, alt yapı unsurlarının üst formlara yükselmesi için bir atölye hükmündedir. Topraktan yükselen unsurlar, çeşitli yollarla sizin bedenınıze girerek bir üst bilinç boyutuna geçerler ve böylece Sonsuzluk formuna doğru bir adım daha atmış olurlar."
"Biz yanılırız, değişiriz, hayret ederiz. Sizde yapısal bir değişme olmadığını biliyoruz. Peki hayret ve yanılma olur mu?"
"Evet yapısal değişme olmaz, tabiatımız sabit. Yanılma olmaz. Çünkü bize saf bilgi verilir ve biz onu tatbik ederiz, kendimizden bir şey katmayız. Hayret konusuna gelince... Elbette biz de hayret ederiz, hayrete düşeriz."
"Bu nasıl olur?"
"Bizdeki bilgi saf bilgi olmasına rağmen eksiktir. Bize bilginin tamamı verilmiş değildir. Biz de Yaratıcı'nın birçok hallerine hayret ederiz. Çünkü ona dair bilgi bize verilmemiştir. Bilmediğimiz için de Yaratıcı'nın o işine hayret ederiz. Hatırla, melekler, 'kan dökücü ve bozguncu' olduğunu bildikleri Adem'in, yeryüzüne halife olarak tayin edilmesine hayret etmişler ve Yaratıcı'ya 'Biz seni teşbih ve tenzih ederken, böyle bir mahluku nasıl halife tayin edersin?' diye sormuşlardı. O da, cevaben 'Ben sizin bilmediklerınizi de bilirim.' demişti. Çünkü melekler Yaratıcı'nın bütün bilgelerine sahip olmadıklarını biliyorlardı. Ve yine biliyorlardı ki O, ancak hikmetinin gerektiği gibi hareket eder. O yüzden Adem'e yani sizlere hizmet etmeye boyun eğdiler."
"Yani sizin hayretınız bir tek Allah'ın fiilleri konusunda olur, öyle mi? Varlıkların yaptıklarından hayrete düşmezsınız."
"Yaratıcı'nın eylemlerinde hayrete düşmeyiz. Ama bazen değerlendirmesinde hayrete düşeriz. Varlıklar konusunda da bir kez hayrete düştük."
"Nedir o?"
"Son elçinin uzay yolculuğu..." Bilge:

"Hz. Muhammed uzay yolculuğu mu yaptı?" diye sorunca Gönül:

"Peygamberimiz Mirac'a çıkmadı mı? O bir tür uzay yolculuğudur." dedi. SinHa:
"Tebrik ediyorum kızım. Sen fakih bir insansın." dedi. Bilge:
"Fakih insan ne demek?" SinHa:
"Olayları doğru kavrayıp, onlardan kendisine bir anlayış çıkaran demektir..." Bilge:
"Peki Hocam Mirac'a niçin hayret ettınız?"
"O Elçi, çok unsurlu olmasına rağmen, hiçbir yaratığın varamayacağı yerlere vardı. Bizim türdeki varlıkların varlığını asla koruyamayacağı manyetik alanlara girdi ve orada O'nunla mükâleme etti. Bizim tabiatımızı aşan bu hadisenin, topraksı bir varlık tarafından gerçekleştirilmesi bütün gök ehlini hayrete düşürdü. O zaman, melekler, insanın kendilerinden gerçekten yüksek olduğuna kanaat getirdiler..."
"İlginç!" dedi. Bilge. "Bize de O'nun parmağının işaretiyle Ay'ı parçalaması ilginç gelir. Ama biz bugün bunun olabilirliğini teknik olarak da kabul edecek durumdayız. Yani böyle bir şeyin olmasını n imkan dahilinde olduğunu bilim olarak da kabul ediyoruz."
Bilge tekrar başa döndü. İnsanın olgunlaşma sürecini ve bunun nereye kadar devam edeceğini merak ediyordu:
"Peki hocam, insanda olgunlaşma ve mükemmelleşme süreci ne zaman başlar ve ne zaman biter?"
"Tabi ki ana rahmine düşmekle başlar ve nihayete kadar sürer."
"Nihayet dedığınız ne?"
"Fena bulmak."
"Fenafillah mı yani?"
"Buradaki deyimle evet."

"Yani öldükten sonra da gelişmemiz devam ediyor, öyle mi?" "Tekamül demesek bile evet ondan sonra da bir gelişim söz konusudur. Peygambere niçin salat ve selam okuyorsunuz?"
"inan hocam o mesele gerçekten kafamı kurcalayan bir konu. Biz daha çok bunu, O'nun şefaatine ulaşmayı umarak yaparız."
"Elbette ki o da var ama nedeni sadece o değil."
"Peki ya ne?"
"Bugün bu kadar yeter. Artık veda zamanıdır. Bak eşin çoktan uykuya vardı bile. Gözleri açık ama içi uyuyor. Selam!"
"Selam!"
SinHa aniden yok oldu. Gönül, bu elektrik boşalmasından etkilenerek uyandı. "Özür dilerim uyumuşum." diyecekti ama SinHa'nın olmadığını fark etti. Bir süre sessizlik içinde etrafa bakmdılar. İkisi de ne diyeceğini bilemiyordu. Gönül alışkın bir eda ile:
"Hadi uyuyalım." dedi. Bilge, namaz kılmak istedığini söyledi. Gönül hayret etti. Çünkü eşi dindardı ama namaz konusunda fazla bir duyarlılığı yoktu:
"Hadi gel uyuyalım. Yarın başlarsın. Birlikte başlarız ve bir daha da bırakmak yok..."
Bilge, "Hayır" dedi, "Hemen şimdi başlayacağım ve bir daha da bırakmayacağım." Gönül, yaşamlarında yeni bir devrenin başlamakta olduğunun farkındaydı. Bu yüzden de biraz tedirgindi. Yoğun bir dinî yaşamı çevreleri taşıyamazdı. Bir anda aklından sayısız karşılaştırmalar yaptı: Acaba örtünmesi gerekiyor muydu? Örtünürse eski çevresini tamamen kaybeder miydi?
Bu kutlu kişinin yaşamlarına girmiş olmasına seviniyordu ama bir yandan da derin kaygılar taşıyordu. Kendilerine göre bir dini anlayışları vardı ve muhafazakâr bir aile olarak biliniyorlardı. Yaişin boyutları değişirse?.. Ya Bilge kendisini iyice kaptırırsa, çevresine ne diyecekti?.. Acaba artık sinemaya; o her hafta gitmese boşluk duyduğu sinemaya, tiyatroya gidemeyecekler miydi? Eşi ona çarşaf mı giydirecekti?.. Zaten çevresinde gereğinden fazla dindar

bilinen Bilge, bu işi daha da ileriye vardırırsa evlilikleri ne olacaktı?
Elbette kendisi de inanıyordu. Yüreğinde Tanrı sevgisi büyüktü, ona güveniyor, ona

dayanıyor ve herhangi bir zorlukla karşılaştıkları zaman ondan yardım diliyordu ama şimdi o yaşamlarının tamamını kontrol edecekti. Bunu nasıl taşıyacaklardı?.. Bu sorgulamalar esnasında içinde sayısız Gönül'ün ortaya çıktığını keşfetti. Sanki yüreğinde iki üç insan birbiriyle tartışıyordu. Birisi "Bu iş i-yi olmadı. Keşke o ihtiyarla hiç karşılaşmasaydınız." diyordu.

Bir diğer Gönül ise "Aaaa kızım sen de bu işi amma ciddiye aldın, ö kadar da kendini kaptırma. Hem canım bu zamanda bu kadar da olmaz. Sonra söylediklerinin doğru olduğunu nereden bileceksin? Belki de siz halüsinasyon gördünüz. Birilerine söyleseniz size gülerler. Boş ver, fazla kafana takma." diyordu. Bir diğeri ise, "Bak kızım, bu senin için bir Tanrı ikramıdır. Kurtulmak istiyorsan duyduklarına sıkı sıkı sarıl. Yeryüzünde böyle bir şey herkese nasip olmaz. Hadi gözün aydın. Siz kutlu iki kişisınız ki Allah karşınıza böyle birini çıkardı..." diyordu.

Bilge ile göz göze geldiler, önün da kafasından aynı şeylerin geçtiğini hissetti:

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum. Bu yükü kaldırıp kaldıramayacağımı düşünüyorum diyebilirim. Kendimize göre bir dünya görüşümüz ve yaşamımız vardı. Pekala mazbut bir yaşam sürüp gidiyorduk. Bu iş bizi nasıl etkileyecek bilemiyorum. Doğrusunu istersen, onun etkisinden de kendimi kurtaramıyorum."

Bilge bir taraftan da kollarıni çevreliyordu. Abdest alacaktı ama içinden bir ses, "Aman canım hemen heveslenip namaza duracaksın ama yarın yine bırakacaksın. En iyisi sen biraz daha düşün ve iyice karar verdikten sonra başla. Heveslendin ama iyi düşün." diyordu.

Bilge'nin içindeki tereddütler çok daha derine iniyordu. Sanki ilk defa imanla, inançla karşılaşıyordu. Din değiştirmiş gibi derin sarsıntılar içindeydi.
Bir süre daha boş boş oturdular. Sonra Bilge kesin bir kararlılıkla kalkıp lavaboya gitti. Abdest alıp geldi. Gönül:
"Bu kere kararlısın umarim. Daha önceki başlamalar gibi olmaz." dedi. Bilge;
"inşallah bu kere olmaz. Hadi sen de abdest al da birlikte kılalım." Gönül:
"Ben kendimi hazır hissetmiyorum."
Gönül yatak odasına doğru giderken. Bilge namaza durmuştu bile... Gönül'ün kafası iyice karışmıştı. Örtünecek miydi? Çevresine ne diyecekti, onlardan gelecek tepkiyi göğüsleyebilecek miydi? Örtünmeden olabilir miydi?
Kafasına hücum eden sayısız sorulara yanıt vermeye çalışmaktan bitkin düştü. "Öfff bu da nerden çıktı böyle!" dedi içinden. Yaşamlarının alt üst olacağını düşündü ve kararsızlıkla gece kıyafetlerini giyip yatağa girdi.

LABİRENT

SinHa ile yapılan sohbetin üzerinden hayli zaman geçmişti. SinHa uzun süre ortalıkta görünmemişti. İkisi de neredeyse yaşadıklarimin bir vehim, bir hayal olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kendileriyle konuşan yaratığın gerçekte olup olmadığı konusunda zaman zaman kendilerini sorguya çekiyorlar ama buna net bir yanıt veremiyorlardı. Yaşananlardan geriye kalan bir tek gelişme vardı. Bilge namazlarını eskisi gibi aksatmıyor ve vakti girer girmez kılıyordu. Gönül ise yaşadıklarının güzel bir düş olduğunu varsayarak normal haline dönmüştü... Zaman zaman kafalarına bir konu takıldığında, "Keşke gelseydi de konuşabilseydik." diye içlerinden geçirdikleri oluyordu ama hallerinden de memnundular.
Gönül, evlerinin civarında bulunan bir spor kulübüne sık sık giderek, havuzunda kanasıya yüzüyordu. Yüzmeyi çok seviyordu. Gerçi Bilge onun bu sevgisinden pek memnun değildi ama Gönül, her seferinde bir bahane bularak onun gönlünü yumuşatmayı başarıyordu. Son günlerde yapılan itirazları da "Ama yüzmenin doğuma çok yararı var." savunmasıyla yumuşatıyordu. Gerçi küçük misafirin gelmesine daha aylar vardı ama Gönül onu bahane ederek istediği tavizi kopartmayı başarıyordu.
Sıcak bir Temmuz günüydü. Mavi fayansla döşenen havuzun sularında serinleyen

insanlar oldukça keyifli görünüyordu. Havuzun çevresi insan kaynıyordu. Gönül önce bir şezlonga uzanarak bir süre güneşlendi. Bir süre sonra kalkarak havuza doğru yürüdü. Havuzun kenarına oturarak ayaklarını suyun içine soktu. Bir yandan ayaklarını çırparak, suyun serinliğinin tadını çıkarıyor, bir yandan da çevresindeki insanları seyrediyordu, insanlar ne garipti? Herkes burada nedense masum yüzünü sergiliyordu. Oysa bu insanlardan her biri normal zamanlarda hırsa, ihtirasa sahip değil

miydi? Bu soru sonrasında çevresinde bulunan insanları biraz daha dikkatlice incelemeye başladı.
Yüzmeye gelenlerin her biri diğerleri yokmuşçasına kendi âlemine dalmıştı. Birkaç genç havuzun içinde birbiriyle şakalaşıyor ve kahkahalarla gülüyordu. Kimisi kulaç üstüne kulaç atarak havuzun bir kenarından diğer kenarina gidip gelerek kendi halinde eğlenmeyi yeğlerken, kimisi suların üstünde sırt üstü yatarak hem suyun hem de güneşin tadını çıkarmayı tercih ediyordu. Bir genç biraz da etrafta bulunan genç kızların dikkatini çekebilmek umuduyla tramplenden suya her seferinde başka bir tarz deneyerek atlayışlar gerçekleştiriyordu. Havuzun kenarına sıralanan şezlonglara uzanan insanların bir kısmı kitap okuyor bir kısmı uyuyordu. Sarışın bir genç kız kendilerine kur yapan erkeklere ilgisiz gibi davranarak, elindeki volkmen radyonun kanallarını değiştirmekle uğraşıyordu. "Allah için güzel kız!" diye düşündü Gönül. Erkeklerin onun çevresinde bu denli pervane olmalarına hak verdi. "Gerçi vücut güzelliğini esas alan bir erkek ne kadar kıymetli olabilir ki?" diye sormadan da edemedi.
Tam karşısındaki şezlonga uzanmış yaşı hayli geçkin bikinili bir kadın ilişti gözüne. Senelerin etkisiyle deforme olmuş vücuduna ve kırış kırış derisine rağmen, genç kız edasıyla hareket eden bu kadın nedense sinirine dokunmuştu, içinden "Bu kadar edepsizlik de olmaz. İnsan yaşını bilmeli." diye ona kızdı. O anda, adeta beyninin derinliklerinden geliyormuşçasina kulağında çınlayan bir sesle irkildi: "Sen ondan çok mu farklı görünüyorsun. Bak kamın burnuna gelmiş?"
Tepeden tırnağa ürperdi. Tüyleri diken diken olmuştu. Şaşkınlıkla etrafına bakındı ve sesin sahibini görmek istedi. Aslında ses o-na hiç de yabancı gelmemişti. SinHa'yı anımsadı. Duyduğu sesin onun sesine benzeyip benzemedığini düşündü. Çevresine bakındı ve kendisini biraz toparlandı. Ama oturduğu yerden kalkamadı...
Havuzun sularındaki dalgalanmalara dalmıştı. Suyun üstünde o güne dek hiç dikkatini çekmeyen hafif bir yağ tabakası gördü. İğ-

rendi. Midesi bulandığı için ayağını sudan çekti. Ama yerinden kalkmadı. Merakla sesi bir kere daha duyup duymayacağına dikkat kesilmişti. Gözü tekrar kadına ilişti. Varisli bacakları, sarkık göğüsleri, katlanıp aşağı doğru sarkmış göbeği ile son derece çirkin

görünüyordu, içinden, "Bu tiplerin burada ne işi var?" diye düşündüğü anda aynı sesi bir kere daha duydu: "Sen güzel olduğun için mi vücudunu gösterme hakkına sahipsin?"
Gönül, bu kez sesi çok daha net duymuştu.
Dehşetle irkildi. "O burada!" diyerek ayağa fırladı ve koşup havlularına büründü. Bacaklarını da örtecek şekilde havluya sarındıktan sonra bir şezlonga oturdu. Bu durumda bir süre kaldı. E-li gayrıihtiyarî çantasına uzandı. Sigaralıktan bir sigara aldı ve yaktı. Oysa doktor ona en azından bebeği oluncaya kadar sigara içmemesini söylemişti. Fakat o buna rağmen günde bir kaç tane içiyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti. Karnındaki çocuk sanki bundan gerçekten rahatsız olmuş gibi bir iki tekme attı. Gönül, çocuğun bu hareketinden her zamankinden daha fazla etkilendi. Çocuğun daha önceki her tekme atışında Gönül kamını sıvazlar "Senin orda olduğunu biliyorum yavrum! Seni seviyorum ve dört gözle gelmeni bekliyorum." derdi. Bu sefer irkilmişti. Sigarasını söndürdü ve acele tavırlarla kalkıp giyinmek için kabinlere yöneldi....
Eve döndüğünde saat 17.00'ye geliyordu. Banyoya girdi ve uzun süren bir duş seansı yaptı. Bedeninin her tarafını defalarca sabunladı. Banyodan çıktıktan sonra aynanın karşısına geçti. Saçlarını kurulayacaktı. Ancak aynadan akseden güzelliğine takıldı kaldı. Uzun uzun bedenini inceledi:
"Ama ben gerçekten güzel bir kadınım!"
Kendisini inandırmak için havlusunu hafifçe araladı ve beden hatlarına baktı. Göğüsleri biraz daha irileşmişti fakat bunun anneliğe hazırlıkla ilgili olduğunu biliyordu. Cildi eskiden olduğu gibi i-peksi görünümünü kaybetmemişti. Karnı bir tuhaftı ama o da nasılsa doğumdan sonra normale dönecekti. Bu kadar güzel bir vücuda sahip olduğu için kendisiyle gurur duydu. Hatta Bilge'nin ne

şanslı bir erkek olduğunu düşündü. Kendisi gibi bir karısı olduğu i-çin acaba gururlanıyor muydu? Kendi kendine sorduğu bu soruyu, "Erkeklerin hiçbir zaman kıymet bilmediği" önyargısıyla geçiştirdi. Bu sözü annesinden duymuştu. Demek babası da annesinin kıymetini bilmemişti. Oysa annesi de çok güzel bir kadındı. Onun gençlik resimlerini hatırladı. Fakat şimdi o resimlerdeki kadından bir eser kalmamıştı. Kendisi bilmese o genç kızın annesi olduğuna dünyada inanmazdı.

Bu düşünce onu allak bullak etti. Demek kendisi de o hale gelecekti. Yüreğinde bir sızlama hissetti. D^in bir acı duyarak, ümitsiz bir kaygıya kapıldı. Saçını kurulamaktan vazgeçti. Salona geçti. Öylece televizyonun karşısına oturdu. O akşam annesine gideceklerdi. Yemek yapmayacağı için rahattı. Koltuğun önüne bir sandalye koyduktan sonra koltuğa çöktü ve ayaklarını sandalyenin üstüne uzattı...

Televizyonun kısık sesi ona ninni gibi geldi... Kapı ziliyle uyandığında saat altı buçuğu biraz geçiyordu. Ne zaman daldığını hatırlayamadı. Bilge olmalıydı. Kalktı ve kapıya gitti. O saatte uyumanın getirdiği bir sarhoşluk içinde ağır davranışlarla ve biraz da gelenin Bilge olduğundan emin rahat hareketlerle kapıyı açtı. Ancak kapıyı açıp kapaması bir oldu. Kapının arkasından seslendi:

"Kimsınız?"

"Kızım Allah için bir sadaka verir misin?"

Gönül, zincirini takarak kapıyı araladı:

"Ne istiyorsunuz?"

"Giymedığınız elbiselerden bir parça verirseniz sevinirim."

Gönül, kapıyı kapattı. Ne yapacağını bilemeden kapının arkasında öylece kalakaldı. Dışarıdaki talebini tekrar ediyordu:

"Allah yavrunu sana bağışlasın kızım. Bir sadaka ver de gideyim." Gönül, kapının arkasından seslendi:

"Bekle geliyorum."

Gardıroba gitti. Önce kendi elbiselerine baktı. Artık giymediği bir iki elbisesini çıkardı. İçine koymak için torba aramaya koyulacaktı ki havuz başında duyduğu sesi bir kere daha duydu: "Allah'ı sevmek böyle mi olur kızım? İyileri kendine, eskileri Allah'a ayırıyorsun."

Gönül, doğal bir tavırla; "Hocam siz mısınız?" diye sordu. A-ma sesine karşılık alamadı. İçine büyük bir telaş düştü.
Elindeki eski giysileri yatağın üstüne fırlattı ve gardroptan en yeni elbisesini çıkardı. Bilge'nin de en son aldığı ceketini kapıp kapıya koştu. Kapıyı açtı. Kapıda kimseler yoktu. Yıkılmıştı. Elindeki elbiselerle salona döndü. Kendini güçlükle koltuğa bıraktı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı:
"Ben kaybettim! Ben kaybettim!" diye hıçkırarak ağlamaktan kendini alamadı. Bir süre sonra sinirleri nispeten yatıştı. Yeniden koltuğa geçip oturdu ve başına gelenlerin ne olabileceğini düşünmeye başladı.
Bu sırada televizyonda haberler başlamıştı. Televizyondan yükselen uğultu dikkatini çekti. Bir Hayır severin dağıttığı giyecekleri kapışmaya çalışan insanların sergilediği manzara, içler açışıydı. Az önce yaşadığı olaydan hemen sonra böyle bir manzaranın karşısına çıkmasını ikinci bir uyarı olarak değerlendirdi ve yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. O gözyaşlarını dindirmeyi başaramadan kapı zili bir kere daha çaldı. Gönül aynı dilencidir umuduyla koltuğa bıraktığı elbiseleri kaptığı gibi kapıya koştu. Kapıyı açar açmaz elbiseleri uzattı ve; "Al, sana elbiselerimizin en iyisini veriyorum!" dedi.
Kapıdakinin Bilge olduğunu fark edince, kendine geldi. Bilge içeri girer girmez. Gönül onun boynuna sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Her şeyden habersiz olan Bilge karısının bu hareketine anlam vermeksizin onu yatıştırmaya çalıştı. "Ne oldu güzelim? Sakinleş hele! Ne oldu? Niçin böyle ağlıyorsun?"

Gönül, dakikalarca hıçkırığını durduramadı ve konuşamadı. Bir süre sonra sakinleşti ve havuzun başından itibaren yaşadıklarını ona anlattı.
Bilge yapmacık bir eda ile, "Aaa! Olmaz ki canım! Bu kadarı da fazla! Yaşamımızı böyle etkilemeye ne hakkı var?" diye tepki gösterdi. Ama içinden de hem Gönül'ün havuzdan soğuduğuna hem de SinHa'nin hâlâ kendileriyle ilgilendığine gizliden gizliye sevinmişti...
Bilge mutfağa geçti. Hayli acıkmıştı. Mutfakta hiçbir hazırlık olmadığını görünce biraz da sinirlendi ama karısına belli etmedi. Yumuşak bir eda ile:
"Yemek yapmadın mı?" dedi. Gönül:
"Bugün babamlara gidecektik ya!" Bilge;
"İnan tamamıyla unutmuşum. Yoksa bu kadar gecikmezdim. Hemen hazırlan o zaman. Atlarız bir taksiye gideriz." dedi. Gönül:
"Hayır hiç halim yok. Telefon ederiz, gelemeyeceğimizi söyleriz."
Bilge:
"Olur mu, annen hazırlık yapmıştır, ayıp olur, gideriz." dedi. Gönül sessiz kaldı. Sonra kalktı ve yatak odasina geçti. Kısa sürede giyinmişti. "Gidelim." dedi.
* * *
Yemek masasında sessizlik hakimdi. Gönül her zamankinden daha sakindi. Oysa en çok konuşan ve etrafı neşelendiren hep o olurdu. Annesiyle babası, acaba aralarında bir problem mi var diye çaktırmadan damatlarını ve kızlarını süzüyorlardı. Bilge de sakindi ama bu onun her zamanki haliydi. Özellikle annesi, kızının bu sakinliğine anlam veremiyor ve için için eziliyordu.
Gönül yemekten sonra kapıyı çalan dilenci ile yaşadıklarını onlara da anlatınca anne ve babasının merakı bir parça dağılmıştı.
Babası: "Olur böyle şeyler!" deyip geçiştirdi. Annesi ise, "Keşke verseydin, kızım!" dedi, "Ama kendini üzme. Bir daha fırsat çıkarsa bunu da telafi edersin."

Gece, gündelik sorunların konuşulmasıyla sürdü. Siyaset, partiler, ekonominin kötü gidişatı, yöneticilerin yeteneksizliği ve benzeri konular konuşuldu. Bilge kayınpederiyle fikirleri pek uyuşmadığı ve konuşmaları, sonunda hep tartışmaya dönüştüğü için sessiz

kalmayı tercih etti. Buna rağmen bütün oklar yine ona yöneliyordu. Sanki ülkedeki temel sorunların nedeni Bilge ve Bilge gibilerdi. Bilge bazen konuşulanları tasdik ederek, bazen de sessiz kalmayı tercih ederek geceyi tamamladı.

Eve döndüklerinde, kapıda bir not vardı:

"Size baskın düzenleyelim demiştik ama bulamadık. Artık sizi bekleriz."

Ferhat Ayln Gönül, notu görünce:

"Sana gitmeyelim demiştim. Keşke evde kalsaydık. Ben Aylin'i çok severim. Onlarla daha iyi bir gece geçirirdik" dedi. Bilge:

"Üzülme olanda Hayır vardır. Biz yaşamımızın ne kadarına sahibiz ki onu kontrol edelim." Gönül:

"Ayıp oldu. Aslında Aylin önceki gün, bugün bize gelebileceklerini söylemişti ama ben tamamen unutmuşum. Annem sabah arayınca Hayır diyemedim." Bilge aldırmaz bir şekilde:

"Üzülme telafi ederiz." diyerek yatak odasına geçti. Üstünü çıkarttı ve pijamasını giydi. Sonra salona döndü ve televizyonu açtı. Gece haberlerini izlemek istiyordu. Kumandanın tuşuna basmasıyla Gönül'ün çığlığını işitmesi bir oldu. Hızla içeri koştu:

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Gönül yatağın üzerinde kıvranıyordu. "Bebek geliyor! Bebek geliyor!" diye bağırıyor ve acısını dindirmek için ne yapacağını bilemez tavırlar sergiliyordu. Oysa bebeğin gelmesine daha bir iki ay vardı. Bilge alelacele üstünü giydi ve hemen bir taksi çağırarak, Gönül'ü hastaneye götürdü. Doktorunu da çağırmıştı.

Bu arada Gönül'ün annesi ve babası da Bilge'nin telefonu ü-zerine apar topar hastaneye gelmişlerdi. Gönül, yoğun bakıma a-

lınmıştı. Kapıda ne yapacaklarını bilmez şekilde bekleşiyorlardı. Derken, Gönül'ün doktoru dışarı çıktı:
"Meraklanmayın, bir şey yok. Çok yoğun bir stres ve üzüntü yaşamış olmalı. Bir sıvı boşalması söz konusu. Onu yatıştırmaya ve sıvı akışını önlemeye çalışıyoruz."
Gönül'ün annesi merakla atıldı:
"Erken doğum mu?" Doktor:
"Olabilir. Bekleyeceğiz." diyerek tekrar içeri girdi.
Saatler geçmişti ve hâlâ Gönül'ün durumu hakkında net bir bilgi alamamışlardı. Gecenin fecirle aydınlanmaya başladığı bir saatti. Herkes bir banka yığılıp kalmıştı. Uykunun ağırlığı bütün başları eğmiş, omuzlara düşürmüştü. Hatta babanın horultusu bütün koridora yayılıyordu.
Bilge de, bir koltuğa yığılmış uyuyakalmıştı: Kör karanlıkta ne olduğunu bilmediği iğrenç bir çamur zeminde yürüyordu. Dar bir koridordu. Sağlı sollu iki tarafından, görünmeyen vücutlardan uzanan uzun tırnaklı ellerle birtakım yaratıklar onu yakalamaya çalışıyorlardı. Koridorun iki tarafı demir parmaklıklarla kaplıydı. A-deta bir hapishanenin koridorunu andıran ardı arkası gelmeyen bir tünelden geçiyordu.
Büyük bir panik ve korku içindeydi. Çok ilerde bir ışık vardı. O ışığa ulaştığında kurtulacağını sanıyordu ama bunu bir türlü başaramıyordu. Kendisi koştukça tünelin ucu adeta ondan uzaklaşıyordu. Çıldırtıcı çığlıklar, iğrenç görüntüler, şekilden sekile giren formlar ve ona uzanan sayısız eller içinde koşarken, aklını yitirecek gibi oluyordu. Bir ara bastığı çamurun, insan etinin çürümesinden oluşan pis bir balçık olduğunu fark etti. Yerde bir yığın insan iskeleti vardı. Onlar da her nasılsa bu tünele girmişler ve burada korku ve panik içinde yaşamlarını kaybetmişlerdi.
Ama Bilge'nin içinde her şeye rağmen kurtulacağına dair bir ümit vardı. Gördüğü ışığa varacağına inanıyordu. Ümidini koruyarak daha da hızli koşmaya başladı. Yüzüne örümcek ağına benzer ağlar takılıyordu. O koştukça çamur zemin daha bir ağırlaşıyor.

koşmasını önlüyordu. Tünel de sanki her adımda biraz daha daraliyordu. Bilge'nin kurtulma ümidi gittikçe zayıflıyordu. "Bu tünelde kalıp öleceğim." diye paniğe kapıldıkça telaşı daha da artıyordu. Bağırıyordu ama çığlıklar arasında sesini kendisi bile duymuyordu. Demir parmaklıklar arasından uzanan eller, onun üstünü başını

paralamıştı. Vücudu kan revan içinde kalmıştı. Tünelin ucuna doğru koşmaya çalışıyordu. Sonra birdenbire tünelin üstünün açık olduğunu fark etti. Birileri ona üstten el feneriyle yol gösteriyordu. Fenerin cılız ışığında sayısız iskeletin hareket ettiğini görünce, korkusunun arttığını hissetti. "Keşke bu ışık olmasaydı." diye düşündü. Çünkü gördüğü manzaralar onu daha da ürkütmüş ve iğrendirmişti.

Bir yığın insan, bu pislik deryası içinde kıvranıyor, kimisi de o pisliği alıp üstlerine başlarına sürüyorlardı. Önü sıra koşmakta olan birkaç kişi daha gördü. Fakat tünelin ucu bir türlü gelmiyordu. Yüksek sesle bildiği duaları tekrarlamaya başladı. Bir yandan da ardına bakmaksızın koşuyordu. Ümidini yitirmek üzere olduğu bir anda bir el onu yakaladı ve ileri fırlattı. Bilge bir anda kendini çıkışın yakınında buldu. Kendisini fırlatanın kim olduğunu anlayabilmek için çevresine bakınırken iğrenç bir kahkahayla irkildi. Bir başka el onu yakalayıverdi ve tekrar geriye doğru fırlattı. Artık bütün ümidini kaybetmişti. Aynı anda yukarıdan gelen bir ses duydu. Bu babasının sesiydi. "Koş!" diyordu, "Ümidini kaybetme ve koş!" Evet, bu kesinlikle babasının sesiydi. Bilge ümitlendi ve tekrar koşmaya başladı. Koşarken birbiri ardına tekbir getiriyordu.

Çok uzaktan bir çocuk sesi geliyordu: "Baba bana yardım et! Baba bana yardım et!" diyordu. Bu haykırış Bilge'yi daha da telaşlandırdı. Ne yapacağını şaşırmıştı. Çaresizlik içinde o da avazının çıktığı kadar bağırdı: "Baba bana yardım et! Baba bana yardım...."

Bilge AO» takatiyle koşuyordu. Sonra ne olduğunu anlayamadan kendisini dehlizin ucunda buldu. Bir adım daha atsa sanki mutlak karanlıktan mutlak aydınlığa geçecekti. Aydınlık ona bir uçurum gibi göründü. Tereddüt geçirdi. Işık öyle yoğunlaşmıştı ki, ona bakacak gücü kalmadı. Gözlerini kapattı. Kendisini bir uçuru-

mun başında buldu. Önünde derin bir vadi vardı. Karşı taraf yemyeşildi ve müthiş bir huzur telkin ediyordu. Vadinin üzerinden bir grup kumrunun uçtuğunu gördü. Karşı taraftan biri ona sesleniyordu:

"Atla!"

Bilge uçurumun dibine baktı. Atladığında paramparça olacağını düşündü. Karşıdaki adam ona sesleniyordu:

"Atla!"

Bilge adama baktı. Babasından başkası değildi. Yanında bir kız çocuğu vardı. Babası onu alıp vadiye fırlattı.

Çocuk düşerken bir kumruya dönüşüp uçmaya başladı. Bilge de kendisini attı. Uçurumdan yere, iki ayağı üstüne düştü. Yere bu şekilde nasıl indığını anlayamadan yukarıya baktı. Babasının attığı kız çocuğunun gökten yere düşmekte olduğunu gördü. Kucağını açtı ve onu yakalamaya çalıştı. Ve onu yakaladıktan sonra hafifçe yere indirdi. Ona sıkı sıkı sarıldı. Başını kaldırıp babasına bakmak istediği anda gözünü açtı.

Onun uyanmasıyla doktorun koridora girmesi bir oldu: "Hadi gözünüz aydın! Kızımız kurtuldu. Akıntıyı kestik. Gönül kızımız şimdilik uyuyor. Biraz sonra kendine gelir, onu görebilirsınız." dedi.

Bilge, gördüğü rüyanın tesiriyle bitkindi. Bu nasıl şey böyle diye düşünürken, ezan sesi işitildi. Sabah ezanı okunuyordu.

Bilge, hemen lavaboya gitti ve abdest aldı. Görevlilerden birine namaz kılabileceği bir yer olup olmadığını sordu. Kırk yaşları civarındaki görevlinin cevabı olumsuzdu. Bilge camiye giderim diye düşünürken, görevli geldi ve bir risk üstleniyormuş gibi,

"Gel benimle. Şurada kapalı bir oda var. Orada kılarsın." dedi.

Birlikte odaya girdiler. Görevli, bir dolabın arkasından kirli bir karton parçası çıkardı ve serdi...

Bilge namazını kıldı. Ama bu kez kıldığı hiç diğer namazlara benzememişti. Sanki ilk defa namaz kılıyordu. Namazı bitirince i-

çinde derin bir haz dolaştığını hissetti. Nedenini bilemediği bir haz sarmıştı vücudunu.

"Demek namaz bu!" diye mırıldandı. "Şimdi anlıyorum işin sırrım."

Görevliye teşekkür etti. Hava da aydınlanıyordu. Koridora girdığınde kayınpederi ile kayın validesinin olmadığını gördü. Durumu anlayınca kendisi de Gönül'ün odasına koştu.

Gönül, kendine gelmişti... Gülüyordu. Bir taraftan da o gece gördüğü korkunç rüyayı anlatıyordu. Sonunda birilerinin onun elinden tutup onu karanlıktan ışığa çıkardığını söylüyordu.
"Kızımı bana bağışladılar." dedi. Bilge'nin içeri girdığini görünce: "Biliyor musun beni o karanlıktan çekip alan o dilenciydi. 'Sen bana yardım etmedin ama ben sana yardım edeceğim.' dedi. Çıktığımda yanında bir kız çocuğu vardı. Al bu senin kızındır, ona sahip çık ve onu koru, dedi."
Gönül'ün gözleri sulanmıştı. Damlalar yanaklarından süzülüp yastığa döküldü. Bilge usulca karısının başını sıvazladı ve alnına bir öpücük kondurdu.
Ertesi gün saat 11.00 gibi Gönül, taburcu edildi. Annesi bir i-ki gün onunla kalacaktı. Doktor uzun bir süre iş yapmaması ve üzülmemesi gerektiğini söylemişti.
O akşam, herkes Gönül'ün evinde toplanmıştı. Haluk da kız kardeşini görmeye gelmişti. Haluk, eniştesini pek sevmiyordu ama, onların mutluluk dolu yaşamlarına da imreniyordu. Çevresinde evli olan arkadaşlarının problemlerine tanık oldukça kız kardeşinin iyi bir evlilik yaptığına seviniyor, yeryüzünde iyi geçinebilen çiftler olmasını , kendisi için de bir umut sayıyordu. Gerçi çok kız arkadaşı vardı ama onların hiç birisiyle evlilik yapmayı düşünmüyordu. "Bunlardan ana olmaz." diyordu. Bu, onun kız kardeşinin evine ikinci gelişiydi. Akşam yemeğine birlikte oturdular... Yemekten sonra Bilge, bir ara kayboldu.
Muhsin Bey, biraz da iğneleyici bir eda ile kızı Gönül'e:
"Seninki yine nereye kayboldu?" diye sordu. Gönül:

----------1 82 l----------

"Namaz kiliyordur." dedi uzandığı yerden. Muhsin Bey:
"Bizim molla yakında uçacak." diyerek, elindeki gazeteye daldı. Bir ara gözlüğünün üstünden, kendisi gibi düşündüğünden emin olduğu oğlu Haluk'a baktı ve cumhuriyeti, laikliği ve sistemi övücü şeyler söyledi. Zinde güçlerin işe sahip çıkmalarından duyduğu memnuniyeti dile getirdi. Haluk:
"Ben katılmıyorum baba. İyi şeyler yapmıyorlar. Yaşananlar demokrasi ile taban tabana zıt. Siz bugün, biraz da Batılı dostlarınızın(!) tezgahına gelerek, Müslümanların alanını daraltmaya çalışıyorsunuz. Çünkü güç sizde. Gücü eline geçiren, hemen diğerlerini kendi gibi olmaya zorluyor." dedi. Muhsin Bey:
"Elbette öyle olmalı! Bu sürü toplumu ancak zorlamalarla bir yere getirebilirsin. Eğer toplum medeni olmak istemiyorsa elbette devleti idare edenler onları medeni olmaya zorlayacaktır. Bundan doğal ne var?"
"Ben sana katılmıyorum." diye yineledi Haluk. "Bu gidişin sonu iyi değil. Bu gün güç sende diye, sen senin gibi düşünmeyenleri, kendin gibi olmaya zorlarsan, yarın da senin gibi düşünmeyenler, gücü eline geçirir, seni kendileri gibi olmaya zorlayabilirler. Her ikisi de faşizmdir. Bırakın Tanrı aşkına insanlar nasıl yaşamak istiyorlarsa, öyle yaşasınlar. Sen tanrıya inanıyorsun diye herkes inanmak zorunda değil. Diğerleri de sen inanmıyorsun diye seni zorlayamaz. Gerçek insanlık bunu gerektirir. Devlet dedığın de milletinin hizmetinde olur. Onu korur. Bizde ise devlet milletle, onun değerleriyle mücadele ediyor..."
Muhsin Bey öfkelenmişti ama uygar olduğundan kuşku duymadığı oğluna daha yumuşak bir üslupla:
"Ne yani memleketin gelişmesine engel olan bu insanlara fırsat mı verilsin? Bunlara fırsat geçse bizim gibi çağdaş insanları kıtır kıtır keserler. Sen nasıl böyle düşünebiliyorsun? Ben seni çağdaş biri olarak yetiştirdim."
Haluk biraz da babasının damarına basmak için:
---------1 83 !---------

"Tabi senin keyfin yerinde, geçimin iyi, halk neler yaşıyor, umurunda değil. Hem beni de fazla ilgilendirmiyor zaten. Ben yakında bu ülkeden ayrılacağım. Benim gibi dinle, dincilerle ilgisi olmayan insanlar bile buradan kaçmak istiyorsa, problem irtica mir-tica

değil. Problem, sizlersınız. Hoşunuza gitmeyen herkese kefen biçiyorsunuz. Belli bir gurup ülkeyi sömürüyor. Elbette bunu kimseye kaptırmak istemezler..." dedi.

Tam o sırada Bilge namazını bitirip salona girmişti. Baba oğlun ateşli tartışmalarına hiç müdahale etmeden dinlemeye geçti. Haluk, biraz da işi şakaya vurarak, eniştesine döndü:

"Yahu enişte, burada sizi savunuyorum, senin sesin bile çıkmıyor!" dedi.

Bilge gülerek karşılık verdi:

"Bence konuyu değiştirin. Çünkü babanı ikna edemezsin. O bir militarist, sen ise bir demokratsın. Ne babanın söyledikleri tümden yabana atılır şeylerdir, ne senin söylediklerin vazgeçilir şeylerdir... Ama ikınızin aynı yerde buluşması mümkün değil. Bu sorunu zaman çözecek. Sabırla, hoşgörüyle hatta kendi doğrularımızı da sorgulayarak ülkenin büyümesini sağlayacak asayiş ortamını koruyabilirsek sizler ve bizler bu işi çözeriz. Belki biz yapamazsak bile parmağıyla Gönül'ü göstererek senin yeğenin ve onların yaşıtları bu problemi çözerler. Gelecek bizim lehimize gelişiyor. Bilgi arttıkça, medeniyet yaygınlaştıkça, insanların da vicdanı aydınlanacak. O zaman insanlar, birilerinin işaretleriyle değil, kendi vicdanlarının söyledikleriyle hareket edecekler. Fikirler aydınlandıkça, vicdanlar baskılardan kurtuldukça, insanlarda hakikati ve inancı arama dürtüsü de gelişecek. Aklın hükmedeceği gelecekte, hangi fikir, hangi inanç iddialarını akla ispat ettirmişse o kazanacak."

Haluk, eniştesini doğruladı ama bazı yönlerini düzeltmekten de geri kalmadı:

"Doğru söylüyorsun ama bu kafayla korkarım gelecekte de İslam dünyası yine ikinci, üçüncü sınıf ülkelerden olmaya devam edecek. Bu hurafelerle, bu kulaktan dolma, söylentiden öteye geç-

meyen bilgilerle, bu tembellik ve bilgisizlikle Müslümanlar bir yere varamazlar. Hepsi yan gelip yatmışlar. Başlarındaki yöneticiler, meskenetin ve rahatın kucağına oturmuş, demokrasiden, insan haklarından habersiz günlerini geçiyorlar. Kalabalık, cahil, üretimsiz bu nüfusla eminim 21. yüzyılda da geviş getirmeye devam edecekler. İşte sizin ilerici din dedığınız İslam ve onu uyguladıklarını söyleyen ülkelerin hali. Bir yığın hurafe, göz yaşı ve yoksulluk..."
"islam'ın kendisi hurafe kaynağı değildir. Onun akla uygun esaslarını bilgisizliğimizle hurafeye dönüştüren biziz. Göz yaşı ve yoksulluk ise Asyalıların temel problemi.."
"Ne fark eder? ikisi de aynı kapıya çıkıyor ve sonuçta Müslümanlar geri kalmış topluluklar oluyor. Madem Müslümanlık bu kadar bilgiye önem veren bir dindir, niçin teknolojik gelişmelerin altında bir tane Müslümanin imzası yok? Bugünkü medeniyet ve teknolojik gelişmeler Hıristiyanların ve Yahudilerin eseridir. Üstelik de dinlerinin taassubunu reddetmiş, dinde reform yapmış Hıristiyanların... Siz dinimiz sağlam, Kuran en son kitap deyip duruyorsunuz ama bunun size kazandırdığı ne? Sizin bunlardan nasibınız ne? Bana onu söyle!"
Bilge, Haluk'un son sorusuna bozuldu. Onun kendini Müslümanların dışında ve İslamiyet'i gelişmeye mani göstermesine üzüldü. Eski Müslümanların bilime ve gelişmeye yaptıkları katkılardan söz etmek istedi ama Haluk, onun vereceği cevabı somut bir itirazla kesip attı:
"Bana hikaye anlatma. Bilgiye ve gelişmeye bu kadar katkıda bulunmuş bir topluluğun niçin bu hale düştüğünü bana anlatamazsın. Bana göre İslam gelişmeye engel bir dindir. Daha doğrusu dinlerin doğası böyle. Eğer Hıristiyanlar dinlerinde reform yapmasalardı ve en azından o toplumların büyük bir kısmı bu reformları benimsemeseydi, onlar da hâlâ bizim gibi ortaçağ karanlığında sürünüyor olacaklardı. Bizim de reform yapmamız şart...
Din savaş demektir, gerilik demektir. Aç herhangi bir ansiklopediyi, bir tek teknolojik gelişmede herhangi bir dindarın eserini

göremezsin. Aksine hep engellemeleriyle karşılaşırsın. Din belki afyon değildir ama insanların hevesini kırdığı kesin..."

Bilge, kayınbiraderinin bu itirazları karşısında sustu. Ne kadar savunursa savunsun, hangi örneği verirse versin, sözlerinin İslam dünyasının bugünkü geri kalmışlığının nedenlerini açıklamaya yetmeyeceğini biliyordu. Susmayı tercih etti. Doğrusu ikisi arasında İlk defa oluşan bu olumlu diyalogu bozmak da istemiyordu.
Muhsin Bey ise, çağdaşlığı savunan oğlunun az önceki çıkışlarını unutmuştu bile. Onunla gurur duydu. Oğlunun düşüncesini desteklemek ama kendisinin de iyi bir Müslüman olduğunu vurgulamak için:
"Aslında bizim dinimiz en iyi dindir. Mantıklı dindir. Bu gericiler kutsal dinimizi bu hale getirdiler. Bizi geriletenler, teknolojiye düşmanlık gösterenler işte hep bu gericiler. Matbaaya da bunlar karşı çıkmadılar mı? Dini onların hegemonyasından kurtarmak için mutlaka bizde de reformlar yapılmalıdır. Bak, Türkiye İslam dünyasinin en gelişmiş ülkesidir. Bunun tek nedeni yaptığımız devrimlerdir....
Muhsin sözlerini sürdürecekti ama Gönül, uzandığı yerden havayı dağıtmak için Bilge'ye:
"Canım çay demlenmiştir! Ama istiyorsan babama önce bir kahve yap. Bugün kahvesini içmedi." dedi. Haluk da kahve içebileceğini söyledi.
Anne İffet Hanım: "Aaa çay demlemiştim! Çayı kim içecek?" diye atıldı.
Bilge kalkıp mutfağa geçti. Bir süre sonra elinde kahve tepsisiyle içeri girdığınde Haluk ile babası yine rejimi tartışıyorlardı. Bilge konuşmalara hiç katılmadı.
Kahveler içildikten sonra Haluk, yarın işe erken gitmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi ve gitti. Muhsin Bey ise üçlü koltuğa uzandı ve kestirmeye koyuldu. İffet Hanım bulaşıkları yıkamak için mutfağa geçti. Bilge eşi Gönül'e yatağa gitmesini ve orada u-

yumasini söyledi. Herkes yatağa geçtiğinde saat 24.00'e geliyordu...
Bilge kafası karışmış bir şekilde yatağa uzandı. İslam'a ve Müslümanlara yapılan ithamların haksız olduğunu düşünüyordu ama bunları nasıl yanıtlayacaktı? Üstelik bütün görüntüler Müslümanların aleyhindeydi ve onu eleştirenlerin elinde olanları haklı gösteren kanıtlar vardı. Gerçekten de ilk emri " Oku" olan bir dinin mensuplarının bu halde olması açıklanabilir gibi değildi, izzeti ve onuru prensip edinmiş bir dinin mensuplarının Batı karşısında bu kadar acizlik sergilemesi anlaşılır ve anlatılabilir olmaktan uzaktı.
Nefsinde, kayınbiraderine hak veren çıkışlar hissediyordu:
"Bu Müslümanlar da çok tembel. Zaten dindarlar hep dünyayı terk etmek gerektiğini telkin etmiyorlar mıydı? Demek ki din gerçekten gelişmeyi engelliyordu." Bilge içindeki bu itirazlara kızıyordu. Ama aklı ve nefsi itirazlar üretmeye devam ediyordu: "Bu bir dönemdir. Bu kötü bir mevsimdir. İslam toplumlarının da güzel zamanları gelecek. O gün medeniyet de İslam'dan yana olacağı için onun bütün eserleri, bütün güzellikleri İslam'ın övünç defterine yazılacak. Ve o zaman, geri kalmışlığın ezikliğini içine sindiremediği için, öfkesini kendi toplumundan ve kendi geçmişinden çıkaran Haluk gibi insanlar, Müslümanlardan ve bu dinin bir ferdi olmaktan utanmayacak..." diye sayısız telkinler yaptı kendi kendine.
Bilgisizliğini bağışlayamıyordu Bilge. Onlara susturucu yanıtlar veremediği için, onları ikna edecek yeterli birikime sahip olamadığı için kendi kendisine kızdı. Ama yapacak bir şey de yoktu. Bir kitaptan okuduğu şu cümleyi tekrarladı:
"Geleceğin inkılabı içerisinde en gür seda İslam'ın sedası olacaktır." Yüreğinin bir yerlerinde derin bir arzu duydu:
"Keşke SinHa gelseydi de ona sorsaydım..."
ALAN TANIMI
Betül dünyayı şenlendirmişti. Küçük yuva onun avazlarıyla dolup taşıyordu her gün. Betül evdeki on dördüncü gününü tamamlamıştı. Ancak sürekli ağlıyordu. Doktor anne sütünün yetmedığıni, çocuğun mamalarla desteklenmesi gerektiğini söylemişti. Bugün ilk defa annesinin sütünü emdikten sonra kendisine bir biberon da mama vermişlerdi. Şimdi mışıl mışıl uyuyordu. Gönül de Bilge de sevinç içindeydi. Vakit hayli ilerlemişti.
Bilge bir ara salondaki kanepede uzanan eşinin yanından ayrıldı ve çalışma odasına

geçti. Kafasına takılan bir soruya yanıt bulmak umuduyla kitapları karıştırıyordu. Gönül'ün "Bilge çabuk gel!" diye bağırdığını duyunca paniğe kapıldı. Ona bir şey olduğunu sandı ve hızla salona girdi.

Gönül duvardaki ışığı gösterdi ve "Bak o geliyor!" dedi. Gerçekten bu SinHa mıydı, yoksa aşırı istekten bir yanılgı mı yaşıyorlardı?

"Hayır yanılgı değil, benim." dedi ses. SinHa'nın sesiydi. Gönül yattığı yerden doğrulup oturdu. Bilge ise bir saygı vaziyeti alıp ayakta izlemeye başladı. SinHa her zamanki görüntüsüne kavuşunca:

"Selam dostlarım! Uzun zamandır görüşemiyorduk, nasılsınız?" dedi. Gönül:

"Hocam bizi niye bu kadar ihmal ettınız? Şu kadar zamandır sizi dört gözle bekliyorduk. Neden gelmedınız?" SinHa:

"Ben hiç sizden ayrılmadım. Havuzun başında da seninle beraberdim, hastanede gördüğün kabus dolu rüya sırasında da seninle beraberdim. O dilenciyi sana gönderen de bendim, o dar ve izbe tünelde Bilge'yi ışığa götüren de..." Bilge şaşırmış bir ifade ile:

"O siz miydınız hocam?" diye sordu. SinHa:
"Evet bendim."
"Peki neden kendınizi bizden sakladinız?"
"Biz kendi başımıza hareket etme serbestliğine sahip değiliz. Bize görev verilir ve biz o görevi yaparız. Bir santim görevin dışına çıkamayız. Sizler bu evrenin efendilerisınız, bizler ise sizin hizmetlerınızi görmekle vazifeli memurlarız." Bilge:
"Hocam bu nasıl olur? Siz bizden daha yüksek bir varlık olduğunuz halde niçin bizim gibi bozguncu, kendi türüne karşı nefret duyan, birbiriyle kavga edip kan döken varlıkların hizmetçisi oluyorsunuz?"
"Kimin kimden yüksek veya aşağı olduğunu ancak. Evrenin Yaratıcısı bilir. Nitekim senin bu sorunu melekler de Yaratacı'ya yönelttiler." Bilge:
"Evet Hocam, biliyorum. Kuran'da bu meseleye yer verilmiş. Ezeli Kudret, 'Ben yeryüzüne 'insanı halife olarak atayacağım.' deyince melekler itiraz etmişler ve 'Ya Rabbi biz sana gerçek anlamda kulluk ve ibadet ederken, sen oraya bozguncu ve kan dökücü bir yaratığı mı tayin edeceksin?' demişlerdi." SinHa:
"Peki Yaratıcı ne yaptı? 'Sizin bilmediklerınızi de bilirim.' diyerek insanı meleklerin itirazına rağmen, dünyanın halifesi yaptı. Melekler de buna derin bir içtenlikle uydular ve itaat ettiler." Bilge:
"Bütün bunların anlamı nedir hocam? Yani melekler hem itiraz ettiler, hem de 'Biz seni kutsarız. Senin bize öğrettiğinden başka bilgimiz yoktur. Senin emrine de itiraz edemeyiz.' deyip itaat ettiler. Neden?"
"Yaratıcı'nın size verdiği önemi göstermek için..."
"insanlar bu kadar mı önemli varlıklar?"
"Elbette! Hatta kıyamet dedığınız evrendeki büyük değişikliğin yapılıp yapılmaması bile size bağlı."
Bilge "Hocam oturabilir miyim?" **dedi ve yanıt beklemeden** koltuğa çöktü. Sonra heyecanla sordu:

"Ne yani, kıyametin kopmasına biz mi **neden olacağız?"** "Evet oldunuz bile." "Nasıl olduk bile?"
"Ne zaman ki Yaratıcı sizi zamanın bir ucuna yerleştirdi, kıyamet de o an koptu. Sen hiç

Yaratıcı'nın evren ve kıyametle ilgili 'cek, cak' yani gelecek zaman kipi kullandığına tanık oldun mu?"
"Hayır. O hep yaptık, ettik ve kıyamet koptu diyor. Oysa biz yaşıyoruz. Ve âlem devam ediyor... Ben bunu kendi kendime 'Mutlaka olacağı için Yaratıcı, olmuş gibi anıyordur.' diye düşünüyordum."
"O'nu niye kendınızle kıyaslıyorsun ki? O, koptu diyorsa gerçekten kopmuştur. Sizin gördüğünüz ise iki şeyin hızı arasındaki farktır. O, bir şeye 'Ol!' dedi mi olur. Ama o gerçekleşmeden onun ölmesi de sabit olur. Yani sonun başlangıçtan önce var olduğu gerçeği. Siz bu zamanı ve onun hızını ölçecek, onu henüz kavrayacak bilgi birikimine sahip değilsınız. Fazla bir zamanınız da kalmadı mamafih.
O gün geldığınde her bildığınızi yeniden gözden geçirmeniz gerekecek çünkü... Tıpkı kullandığınız sayı sistemleri gibi..."
"Yani bizim zaman ve sayı sistemlerimiz yanlış mı?"
"Hayır yanlış değil, eksik. Ama yine de doğru bilgilere ulaşmanızı sağlayabilirler..."
"Yani biz daha işin başından itibaren olup bitmiş bir evrenin içinde mi bulduk kendimizi?"
"Elbette! Çünkü sizin var edilmenizle tür olarak yok edilmeniz; tabiatınız ile tahrip, aynı anda âlemin kitabına yazıldı. Siz ve tahrip, siz ve yok etmek birlikte anıldınız."
"Buna rağmen, O bizi evrenin halifesi olarak atadı, öyle mi?" "Evet buna rağmen, O sizi halife tayin etti. Üstelik yapmak ve bozmak yeteneğini de size vererek. Böylece bir tür evrenin ruhu durumuna geçtınız. Dünyayı hem onarabilirsınız, hem tahrip edebilirsınız. Bu tamamen insanın inisiyatifine bırakılmış. Bu uğur-

da melekler de sizin yardımınıza sunuldu. Siz görevınizi tam yapa-bilesınız diye."
"Bunu tam anlayamıyorum."
"Anlamayacak bir şey yok. Sen bir çiftliğin efendisi olsan, senden daha güçlü ve akıllı hizmetçilerinin bulunması çok mu abes olur? Burada esas olan, evrenin Yaratıcısı'nın onaylaması ve emridir Sizi efendiliğe, bizi hizmetçiliğe layık gören O'dur. Biz O'nun bilgisine sahip değiliz ki, 'Bu niye böyledir?' diyebilelim. Herkese düşen, bu emirde, kendisine biçilen misyonu gerektiği şekliyle üstlenebilmesidir..."
Gönül, oturduğu yerden SinHa'ya:
"Hocam, siz aldığınız görevin dışına çıkamadığınızı söyledınız. Peki insanlar niçin görevlerinin dışına çıkabiliyorlar?" diye sordu.
"Meselenin özü de burada kızım. Bizim seçim yapma yeteneğimiz ve hakkımız yok. Tercih kullanmaya kalkışan biri oldu o da tarkedildi. Bilirsin şeytan, yani kitaptaki adıyla İblis, bir melekti. Seçim yapınca kovuldu. Biz bu cezaya çarpılmaya cesaret edemeyiz. Çünkü kovulmanın ne olduğunu gerçek anlamıyla biliyoruz,"
"Biz bilmediğimiz için mi böyle davranıyoruz?"
"Sayılır ama tam da öyle değil. Yaratıcı'nın sizin tabiatınıza emaneten bıraktığı bir sırdan, bir gizemden dolayı sizin yanlışlarınız bağışlanıyor, bizimkiler bağışlanmıyor. Çünkü sizin yapmak ve yapmamak konusunda seçme hakkınız var"
"Hocam biraz daha basit anlatır mısınız?"
"Bak kızım, şimdi sen beni sevmek zorunda değilsin. Hiçbir zorunluluğun olmadığı halde beni seversen, ben bunun karşılığını ödeyemem. Çünkü benim sevmem de zorunlu. Eğer sen, sevmek, sevmemek ve nefret etmek gibi üç değişik alternatiften sevmeyi tercih edersen, kendi yüceliğini gösterirsin. Allah, eylemlerinde serbest bırakılmış bir varlıktan, olumlu bir eylemin doğmasını daha sevimli bulmuş. Bize verilen emirler 'yap' veya 'yapma ' şeklin-

dedir. Bu emir verildi mi biz artık asla onun dışında bir şey yapamayız. Ama siz, 'yap' denilen şeyi yapmama, 'yapma' denilen şeyi de yapma serbestliğine sahipsınız. Her iki halde de kendi tercihınizi kullanırsınız. Bu da sizi yaratan nezdinde farkli konuma çıkarıyor. Bir robotunuz, bir köleniz olsa ve her istedığınızi yapsa, siz ona 'aferin' deme

gereği duymazsınız. O zaten sizin emirlerınızi yerine getirmekle sorumludur. Ama sizi dinleme ve emirlerınızi yerine getirme zorunluluğu olmayan birisi, sizin isteklerınızi yerine getirse onu daha çok sever ve taltif edersınız... Sizinle bizim konumumuz bu. Biz emir kuluyuz, siz bir şeyi yapmakta veya yapmamakta özgürsünüz, yani muhayyersınız." Bilge:
"Bu ne büyük bir iltifat insan için, değerini bilemiyoruz..."
"Doğru. Bizim bütün çabamız, size, sizin ne kıymetli varlıklar olduğunuzu anlatabilmektir. Peygamber dedığınız elçilerin görevi de bu değil mi? Bütün istenen de bu. insanın evrendeki yerini anlaması ve kendisine bu üstünlüğü bağışlayan Yaratıcısına karşı samimi minnet duygularım açığa vurmasıdır. Asıl görev, asıl kulluk bu." Bilge:
"Peki Yaratıcı'nın bizim takdirimize ihtiyacı mı var?"
"Elbette ki Hayır. Takdir ve ibadet, yaradılışın ücreti ve neticesidir. İnsan doğasının gerekliliğidir O'nun sizden böyle bir eylemi istemesi, O'nun ihtiyacından değildir. Yaradılışınızın zorunluluğudur. Yapılan iyi işlere karşılık takdir edilen sevap ise Yaratıcı'nın kendi katından bir ikramdır. Tabiatınıza uygun hareket etmenin karşılığı."
"Hocam anlayamıyorum!"
"Bak şimdi sen bir pehlivansın. Birileriyle güreşe tutuştun. O-nu tuş ettiğinde doğanda var olan pehlivanlık yeteneğinin gereğini yerine getirmiş olursun. Bu senin pehlivanlığının doğal neticesidir. Ama ekstradan birileri sana bir ücret verirse, o, onun bir ikramı olur. Rakibini devirmenin ücreti değil. Aynen öyle de Yaratıcı'nın, insanın kulluğuna ihtiyacı yok. O zaten sende emanet bıraktığı sırdan dolayı senin günah dedığın bütün yanlış eylemlerini

bir şekilde bağışlayacak veya senin azap dedığın bir operasyon yani cehennem süreci ile seni onlardan temizleyecek. Ama bizim bilmediğimiz, fakat O'nun bildiği bir sırdan dolayı, belki de sizdeki güzel yeteneklerin sonsuza kadar sürmesini sağlamak için ibadeti emretmiş. Yani O'na sizin ihtiyacınız var. O'nun sizin ibadetınıze değil..."
"Peki biz ibadet etmesek de O bizi affeder mi?" "Affetmek veya etmemek O'nun takdirindedir. Ama bizdeki bilgilere göre sonunda bütün insanlar bağışlanacaklar. Ancak insan, nasıl bir varlığa karşı edepsizlik ettiğini iyi bilirse, zaten O'na karşı gelmez. Düşünün ki o sizi yarattı. Sayısız belirişler içinde en mükemmel ve en soylu biçim olan insan formunda sizi var etti. Pekala başka bir formda da var edilebilirdınız. Sizi evrenin en şerefli varlığı yaptı. Size inanma ve inanmama gibi tercih yapma hakkı tanıdı. Hatta kendi varlığını bile sizin için tartışılabilir kıldı. İsteseydi, sizi de bizim gibi sabit, değişmez varlıklar yapardı ve o zaman hayvan dedığınız ve tamamen kendi iç programlarıyla hareket e-den yaratıklardan ibaret kalırdınız. Herhangi bir şey karşısında öyle veya böyle davranabilme yeteneğınız ve seçeneğınız olmazdı.
Evreni sizin göz zevkınıze göre donattı. Bu gezegeni, her türlü gereksinimlerınizi ondan elde edesınız diye emrınize sundu. Güneş'i hem bir lamba, hem sizin yaşam kaynağınız yaptı; Ay'ı bir takvimci kıldı. Yıldızları ve semayı sizin ufkunuza astı, birbirınızden lezzet almanızı sağladı. Bizim gibi üst varlıkları bile sizin hizmetçilerınız yaptı... Size bu kadar ikramda bulunmuş bir varlığa karşı gelmek ve onun emirlerini çiğnemek, tek başına sizin gibi varlıklar için yeter bir cezadır aslında. Ama o yine de sizden vazgeçmediği ve sizi sevdiği için sonunda bütün günahlarınızı bağışlamayı kendine yazdı. 'Rahmetim gazabımı aştı.' buyurdu."
"Sonunda dedığınız, ne kadar zamandır..."
"Bu da sizin yüklendığınız olumsuz enerjinin miktarına bağlıdır. Ne kadar çoksa, temizlenme atölyesi olan cehennemde o kadar uzun süre kalırsınız..."

----------1 93 l----------

"Yani cehennem ceza yeri değil de temizlenme atölyesi mi?"
"Öyledir ama temizlenme süreci hiç de tahammül edebileceğınız bir iş değildir..."
"Ama bizim bildiğimiz kadarıyla şirk koşanlar, yani putları ve sebepleri Tanrı edinenler ebediyen cehennemde kalacaklar..."

"Evet şirk büyük bir cinayettir. Bütün evreni tahkirdir. Çünkü şirk eşya ile ustasının arasındaki ilişkiyi keser. Evreni saçma ve boş bir oyuncak haline dönüştürür. Her bir zerrenin, sizin aleyhınıze davacı olduğunu düşünürseniz, bu davadan kolay yırtmak mümkün olmaz."

"Her bir zerrenin bizim hakkımızda davacı olması ne demek?" "İman, bir intisaptır, eşyayı onu var eden ile anlamaktır. Şimdi şu üstünde oturduğun kanepeyi, bir ustaya isnat etmezsen, ustasını ve ustasının sanatını tahkir etmiş olursun. Bakın bu kanepe sizin uzuvlarınız esas alınarak yapılmış bir nesnedir. Onu yapan, bunu insan üstünde otursun diye yapmış ve sizin vücut ölçülerınızi esas alarak hem sanatını, hem bilgisini, hem size yararlı olmasını düşünerek yapmış.

Evren de öyle. Her bir şey olması gerektiği gibi yapılmış. Bütün zerreleriyle hem O'nun kudretine, hem bilgisine, hem varlığının tekliğine, hem varlığının zorunluluğuna işaret eder. Siz O'nu kabul etmedığınız zaman, bütün evreni nesebi gayrısahih olmakla suçlamış olursunuz. Oysa yerde ve gökte var olan her bir varlık ve nesne kendi lisanlarıyla O'nu teşbih ederler ve varlıklarının zorunlu ibadetlerini icra ederler. O yüzden de tanrı tanımazlık büyük bir cinayettir ve temizlenmesi çok çok uzun sürecek bir ameliyedir."

"Peki bütün bunlara ne ihtiyaç vardı? Kimin cennetlik, kimin cehennemlik olduğunu bildığıne göre, neden bütün bu senaryolar?"

"Bu bir senaryo değil; Yaratıcı'nın, kendi sanat ve kudretini dışavurumudur. O, Rab'dır ve diledığini yapar. Bunları tartışmak seni bir yere götürmez. Madem ki sen varsın ve madem ki teklifle karşı karşıyasın, asıl bu mesele üzerinde kafa yor ve kendine layık bir tavır takin... Bu dakikadan sonra şöyle olsaydı da böyle olsaydı

demenin bir anlamı yok... Hatta bu bile bir tür edepsizlik olur. O seni taltif ediyor, sen, ben bunu istemem diyorsun... Bu dakikadan sonra bunu söylemenin zaten pratik bir yaran yok...

Bir konu daha var. Eğer böyle bir şey yapsaydı. O zaman da niçin bana bir fırsat vermedin, diyecektin, öyle değil mi?"

"Doğrudur hocam. Biz yazdan sıcaktır diye, kıştan da soğuktur diye yakınırız.... "

Bu arada Gönül bir iki kere söze müdahale etmek istedi ancak konuşmanın seyrini bozmamak için sustu. SinHa:

"Sen ne söyleyecektin kızım?" diye ona söz verdi.

"Efendim bence bütün bu sorular boş. Madem ki varız, madem ki bu tekliflerle karşı karşıyayız. Bize niçin bu teklif yapıldı yerine, bu sınavdan nasıl başarıyla çıkarız, bunu tartışmamız gerekiyor diyecektim."

"Doğru söyledin. Aslolan bu... Üstelik siz kutlu kişilersınız ki, bu sınavda başarılı olasınız diye ben size hizmet için görevlendirildim. Bu bile tek başına karşılığı ödenemeyecek bir nimettir."

"Doğrudur hocam. Size nasıl teşekkür etsek azdır."

"Teşekkürü hak eden ben değilim. O'dur..."

Bir süre sessizlik oldu. Sessizliği bozan Bilge oldu:

"Hocam daha önce de geldığınızi biliyoruz. Yakın geçmişte yardım ettiğınız birileri oldu mu?"

"Evet sizden önceki bir gazeteciydi... O da Hakk'ı arayan a-ma sürekli eğriliklere sapan biriydi..."

"Sonra ne oldu?"

"O bir hak, saf bilgi aşığıydı ama hep aykırı yerlerde Hakk'ı arıyordu. Onu Hakk'ı nerede araması gerektiği konusuna ikna ettik."

"Ona da bize göründüğünüz gibi göründünüz mü?" "Hayır onu sadece ilhamlar, rüyalar ve kendi nefsinden geliyormuş gibi hissettirilen telkinlerle yönlendirdik." "Neden ona görünmedınız? "

"Onun tabiatı bu kadar yüksek bir katkıyı gerektirmiyordu. Zaten inanmış ve inancının

gereklerini yapmayı arzu eden birisiydi. Sorumluluğu yüksek olmasın diye bu yapıldı."
"O zaman biz büyük bir sorumluluk altına mı girmiş olduk?"
"Evet."
"Ama biz bunu istemedik ki!.."
"Doğrudur ama ben böyle görev aldım. Size kaç kere söyleyeceğim ki, ben kendi başıma hareket etmem..."
"Hocam bu olağanüstü bir nimet. Olağanüstü olaylara tanık olanlar eğer gördüklerinin hakkını vermemişlerse helak olmuşlar. Aynı durum bizim için de geçerli mi?"
"Tabi ki bu sizin ilk ve son şansınız. Eğer müdahalede biraz daha gecikseydim, sınavı bütünüyle kaybedecektınız... Bu size ilahî bir rahmettir. Kıymetini bilmek veya bilmemek size ait..."
"Hocam çok zor bir şey yüklenmiş olduk. Ne yapacağız şimdi?"
"Samimi olacaksınız. Sadece samimi... Bütün sırların başı ih-las ve iyi niyettir. Çünkü niyet, sıradan fiilleri ibadete dönüştüren bir iksirdir... Ihlas ise, kişiyi çenette layık bir konuma çıkarır. Kömürü elmasa dönüştürür..."
"Peki o gazeteci yaşıyor mu öldü mü?"
"Yaşıyor ama hâlâ kendisine yapılan iyiliğin tam farkında değil... Fakat şimdilik istikameti doğru..."
"Ne demek istikameti doğru?"
"Meselelere doğru bakıyor ve doğru hareket ediyor, demektir."
"Meselelere doğru bakmak nasıl olur?"
"Bu da sana bağlı. Once niyetin sağlam ve düşüncen samimi olacak. Hep güzeli görmeye çalışmaktır doğru istikamet. Çünkü güzel bakan güzel görür. Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen yaşamından lezzet alır..."

"Yani yaşamdan lezzet almak da imanla mı olur? Oysa yaşamdan lezzet almak bize günah gibi sunuldu."
"Yaşamdan lezzet almak niye günah olsun? Ama sen o lezzette kendini kaybeder ve Yaratıcını unutursan zaten felakete düşmüş olursun. Bak Allah dostlarına. Sen onlarda hiç keder ve hüzün gördün mü? Çünkü onlar, hadiseleri gerçek sahibine isnat ederler ve rahat yaşarlar."
"Hocam bunlar ne ilginç şeyler böyle?"
"Daha da ilgincini söyleyeyim mi? İman yaşama sevincidir ve göz aydınlığıdır. Allah'ı bulan neyi kaybeder, O'nu kaybeden neyi bulur? Bir insan bir kere bile yaşamından lezzet almamış ve hep karamsar yaşamışsa onda iman karar kılmamıştır demektir... Bu evrenin gerçek sahibini dost edinmiş bir insanı, hangi kaybı üzer, hangi kazancı sevindirir ki..."
"Tasavvufun özü de bu galiba hocam..."
"Elbette. Esas olan Hakk'ı bulmak ve ona razı olmaktır."
"O gazeteci bu hale geldi mi?"
"Bir derece. Biz ona istemeyi yasakladığımız halde, o, zaman zaman nefsinin baskısına kapılıp yine bir şeyler istiyor ve cezalandırılıyor."
"Nasıl yani? Onun herhangi bir şeyi isteme hakkı yok mu?"
"Hemen hemen. Çünkü onunla anlaşma yaptık. Biz ona kırkıncı dereceyi verdik. Buna karşılık ondan hiçbir talepte bulunmama sözünü aldık."
"Ama bu çok zor hocam!"
"Hayır zor değil. Çünkü biz, onun istediklerinin onun aleyhine olduğunu ona gösterdik. O da bunu yaşamının birçok devresinde test etti... Başta da söyledim ya, o Hakk'ı yanlış yerlerde arıyordu."
"Ama Hakk'ı arıyordu... "
"Elbette o başlangıçta büyük bir istekte bulundu. Yaratıcı'dan onun sevgisini, yalnız onun sevgisini istedi. O da bedelim başka şey istememek olarak koydu. Buna rağmen o güzelliğin her sureti-

ne kapıldı. Allah'a, yani mutlak güzelliğe giden yol, sayısız tuzaklarla doludur. Önce suretlerden vazgeçmek gerekir..." Bilge:

"Bu çok zor." dedi.

"Kolay diyen olmadı. Ama kuldan istenen budur. Aslında her şeyin başı takdir edileni hoş karşılamaktır. Neyin sizin için iyi, neyin kötü olduğunu bilemezsınız."

Odaya gene sessizlik hakim oldu... Sessizliği bu kez SinHa bozdu:

"Kızım hani sen nasip nedir diye sormuştun ya. İşte sana cevabı: Nasip, Allah'ın sana takdir ettiği şeydir."

"Ya şans?"

"O da, sana takdir edilen şeyin sana ulaşabilmesi için yeteneklerinin uygunluğudur. Senin kızın sana takdir edilmiş bir nasipti. Evlenme yaşma girip evlenmen de o takdirin sana ulaşma zemini. Yani yeteneklerin artık onu kabul etmeye hazır hale gelince iş oluverdi."

"Yani insanda yetenek oluşmayınca, takdir insanı bulmaz mı?" "Elbette. Burası sebepler dünyasıdır. Takdir edilenin eline geçmesi için, yeteneğinin onu kabule hazır hale gelmesi gerekir."

"Peki İslam dünyasının geri kalmasını da aynı şekilde izah edebilir miyiz?"

"Tabi ki, başka sebepler de vardır ama temel neden bu. İslam dünyası tembellik yolunu seçerek yeteneklerini köreltti ve gelişmelerin onun eliyle gerçekleşmesini Allah onlara nasip etmedi."

"Ama hocam, 'Hak galiptir ona galip gelinmez.' denilmiş. Neden hak olan İslam mağlup durumda, hükmü kaldırılmış bir dinin mensupları galip durumda?..."

"Hakk'ın ne olduğunu iyi anlamak gerekir. İslam elbette haktır ama siz İslam'a olan bağınızı ve güvenınizi kaybettınız. Onun sizde açığa çıkarmayı amaçladığı yeteneklerınizi, siz tembellikle körelttınız. O da size küsüp kendine yeni vatanlar edindi."

"Yani İslam dünyasının geri kalmışlığı bir kader değil, öyle mi?"
"Kader değil ama ilahî takdir. Yaratıcı'nın size bir garezi yok ki... Hem demiyor mu ki 'Bir topluluk kendi halini değiştirmedikçe ben onu değiştirmem.' Demek ki kader değil. Ama takdir, çünkü siz onu talep ettınız."
"Evet bu bir ayet. Peki, Müslümanlar, sahneye çıktıktan kısa bir süre sonra medeniyetin üstatları konumuna geldikleri halde, neden sonra bu mağlubiyete uğradılar?"
"Bunun sebepleri uzun... İsterseniz bu gecelik bu kadar olsun. Hem az sonra bebeğınız uyanacak ve Gönül kızımız onunla ilgilenmek zorunda kalacak... Başka bir zaman bu meseleyi konuşuruz. İstersen, sen de bu arada düşün. Bakalım ne gibi nedenler bulacaksın... Hadi Allah'a ısmarladık."
SinHa, her zaman olduğu gibi bir anda kayboldu. Onun kaybolmasıyla bebeğin ağlaması bir oldu. Gönül, saatine baktı ve "A-aa! Nerdeyse sabah olacak saat 04.35 olmuş." dedi ve kalkıp çocuğa yöneldi.
Bilge, öylesine kalakalmıştı. İlk defa yüreğinde derin bir pişmanlık duydu. Kendisine nasıl bir sorumluluk yüklenecekti? Acaba o gazeteci gibi kendisinden de söz alınacak mıydı?... İnsanın arzularının, isteklerinin başına neler açabileceğini hiç düşünmemişti. Demek ki peygmberlerin yaşamı bu yüzden çok ağır geçiyordu. Hiçbir insanın taşıyamayacağı garipliklere ve hikmetlere tanık oldukları için sorumlulukları da artıyordu.
İster istemez, Kuran'ın ilk indirilen ayetlerini anımsadı. Peygambere gelen melek, Hz. Muhammed'e "Çok uyuma, geceleri u-yanık kal. Çünkü biz senin üzerine taşınması ağır bir söz indireceğiz." demişti... Bilge, sürekli huzurda olmanın, sürekli Yaratıcı ile yüz yüze bulunmanın insanî ağırlığını ta yüreğinde hissetti. "Ben ne yapacağım ya Rabbi? Niçin bu yükü bana yükledin? Ben bunu taşıyamam! Taşıyamam ya Rabbi! Taşıyamam!"
Bilge, son kelimeyi defalarca tekrarlayıp durdu. Yüzüne adeta ölümün gölgesi vurmuştu. Derin bir yalnızlık ve yorgunluk hisset-

ti. Bir gecede bütün saçları ağarmış insanların menkıbesini duymuştu ama bunun olabileceğine hiçbir zaman şimdiki kadar inanmamıştı... O gazeteciyi düşündü. Nasıl bir adamdı? Onda da aynı eziklikler ve iç devinimler yaşanmış mıydı?

Onunla tanışmak için derin bir istek duydu. Firavun'un kucağında büyüyen Musa'nın, Şuayb Peygamber'e duyduğu ihtiyaç gibi bir şeydi bu. Kendisini nelerin bekledığini ondan öğrenebilirdi. Nitekim, Hz. Musa da Şuayb'in yanında Tanrı bilgilerini edindi ve İlk kelamı duyduğunda aklım koruyabildi... İçinden: "Zavalli Musa!" dedi. Tuva vadisinde peygamberlik görevini aldığı zaman dehşetten tir tir titremişti. Değneğinin yılana dönüştüğünü görünce nasıl korkup da kaçmıştı...
Uzun bir süre kendini kontrol edemedi Bilge. Dakikalar süren bu zaman dilimi içinde bedeninin sanki binlerce yıl yıprandığını hissetti. Gözleri yaşardı. Ne yapacağını bilmez bir şekilde ellerini açtı:
"Ya Rabbi senden bana gelecek bir yardıma o kadar muhtacım ki!" dedi.
Yanaklanndan süzülen iki damlanın yere düşmesiyle çıkan sesten irkildi. Damlaların bu kadar ses çıkarmış olmasına hayret etti. Gazeteci ile tanışmak için şiddetli bir istek duydu. Acaba onunla tanışabilir miydi? Neden ismini sormamıştı? Sorsaydı acaba SinHa söyler miydi?...
Şimdi aklında ne Gönül, ne çocuk, ne de yazmak istediği ve mutlaka ses getireceğini umduğu romanlar kalmıştı. Hem niçin yazacaktı? Ne biliyordu ki, kime ne verecekti!..
"Ne kadar da yanılgı içindeymişim Ya Rabbi! 'inandım' dediğimde bile inkar halindeymişim meğer..." diye düşündü. Sonra yatsı namazını kılmadığını hatırladı. Derin bir sarsıntıyla kendine geldi. "İşte sen busun Bilge." dedi kendi kendine "Başına boyundan büyük işler açtın." Kafasında asıl imtihanının ne olacağı düşüncesi vardı... Düşündükçe de belinin iyice büküldüğünü, omuzlarının düştüğünü hissetti.

Bir iç sürüklenme ile aklına Hz. ibrahim geldi. Rabbi ona "Dostum!" demişti ama bedel olarak ondan oğlunu, yani dünyada sevdiği en değerli varlık olan İsmail'i istemişti. Ve o tereddütsüz oğlunu bıçağın altına yatırmıştı. Bu nasıl bir istekti ve o nasıl böyle bir emre itaatle boyun eğmişti... "Amaaan sen de! Sen kimsin onlar kim!" dedi Bilge, aklmdakileri kovmak istercesine...

Kalkıp abdest tazeledi. Yatsı namazını kılmaya koyuldu. Hep ışıkta namaz kılardı ama şimdi loşluk istiyordu. Salonun ışıklarını söndürdü. Doyasıya ağlamak istiyordu. Belki böylece iç yangını sönecekti...

Gönül, kucağında çocukla salona girdığınde o namaza durmuştu. Gönül çocuğun alt bakımını yapmak için ışığı yeniden yaktı. Bebeğini doyurdu. Çocuk annesinin koynunda tekrar mışıl mışıl uyumaya başlamıştı ama Bilge hâlâ namaz kılıyordu. Her rekatı Gönül'e bir asır gibi uzun gelmişti. Mamafih o da gecenin sersemliği ve uykusuzluk arasında gidip geliyordu. Aynı derin endişeler ve kaygılar onda da vardı.

Bilge'nin son selamı verdıgıni görünce "Bitir de uyuyalım." dedi. Bilge bir baş hareketiyle ona uyumasını işaret etti. Sonra teşbihine ara verip:

"Sen uyu canım! Sabah yakın, uyursam uyanmam. Sabah namazını kılar, biraz yatarım." dedi.

Gönül kucağındaki çocuğuyla birlikte içeri geçti... Bilge öylece kalakaldı seccadenin üstünde... İlk ezan sesini duyduğunda yorgunluktan bitkin düşmüştü. Biraz daha bekleyip namaz kıldı. Bu yorgunluğa rağmen zerre kadar uykusu yoktu. Ama uyumalıydı. Çünkü saat 10.00'da dergide olması gerekiyordu ve oraya zinde gitmek istiyordu. İsteksiz tavırlarla yatak odasına geçtiğinde sabahın ışıkları etrafı aydınlatmaya başlamıştı.

DERVİŞ NURİ

Bilge, son birkaç ayı, SinHa ile yaptıkları son görüşme sırasında onun "araştır" dediği İslam dünyasının gerileme sebeplerini incelemekle geçirmişti. Dergiye de eski sıklıkta yazı yazmıyordu. Genel yayın müdürünün bütün ısrarlarına rağmen, neden yazı yazmak istemedığini söylememişti.

Fakat onun davranışlarında fark edilen değişiklik, çevresini rahatsız ediyordu. Hemen her akşam takılmadan edemediği Erenler Kıraathanesi'ne de artık pek uğramıyordu.

Bu durum onun kıraathanedeki müdavim dostlarının da dikkatini çekmişti. Nuri onu en

çok merak edenlerdendi. Derviş Nuri eski bir gazeteciydi. Son zamanlarda kimse onun tam olarak ne yaptığını ve geçimini ne ile sağladığını bilmiyordu. Ama kimsenin aklına da bu soruyu sormak gelmemişti. Erenler Kıraathanesi onların dünya gamından kurtulmak için seçtikleri bir mekandı. Herkes orada en alicenap tarafını gösteriyordu. Derviş Nuri de oranın müdavimiydi ve çoğu kere eğer Bilge önce gelmişse onun masasına gider, kendisi önce gelmişse Bilge'yi kendi masasına çağırırdı. Sık sık Bilge'ye takılır, "Erenler, biz seninle yanlış çağa gelmişiz." derdi. Sonra da gülerek: "O kadar da bozulma. Hurdacılar çarşısına düşmüş antika gibiyiz. Meraklanma bir gün mutlaka birileri bizi fark eder. Biz bu âlemin harcıyız oğlum. Şu kelli felli insanlar var ya, onların hepsi bizim sayemizde ayakta durabiliyorlar." derdi. Bilge her seferinde onu gülümseyerek karşılar ve cevap vermezdi.

Bilge'nin uzun zamandır ortalıkta görünmemesi Derviş Nuri'yi iyiden iyiye meraklandırmıştı. Kıraathane sakinlerine sorduğu sorulara doyurucu yanıtlar alamayınca bir gün dergiye uğramış ve Bilge'yi sormuştu. Bilge'nin dergiye de sık uğramadığını, ara sıra gelip yazısını bıraktığını öğrenince merakı daha da artmıştı. Mera-

kını gidermek için onu evinde ziyaret etmeye karar verdi. Misafirlik için Bilgelerin kapı zilini çaldığında elinde kitap olması muhtemel bir hediye paketi vardı. Onu "Kızımıza küçük bir armağan." diyerek kapıyı açarak kendisini karşılayan Gönül'e uzattı. Gönül, "Zahmet etmişsınız." diyerek hediyeyi Derviş Nuri'den aldı ve kendisini içeri buyur etti. Sesleri duyan Bilge, okumakta olduğu kitabı bırakarak antreye kadar geldi.
"Hayrola Derviş abi, kızımıza kitap mı getirdin?" sorusuyla gülerek onu karşıladı.. Derviş:
"Evet. Abdülkadir Geylani'nin 'Futuhu'1-Gayb' yani 'Bilinmezlik Aleminin Fethedilmesi' adlı kitabı..." Bilge ona takıldı:
"Bizim kız daha okuma çağma gelmemişti ki! Niçin zahmet ettınız?"
"Ne zahmeti? Hem zahmetle rahmet arasında bir tek nokta farkı var. Zahmetin noktasına katlanırsan rahmete dönüşür."
Bilge, Derviş Nuri'yi salona buyur ederken, eski Türkçe'de rahmet ve zahmet kelimeleri arasında gerçekten bir tek nokta farkı olduğunu hatırladı: "Doğru söylüyorsun abi. Hiç düşünmemiştim." dedi.
Derviş, kendisine gösterilen koltuğa ilişirken; "Sonra, onun o-kuma yazma bilmedığını nereden biliyorsun. Kimse burada okur yazarlığı öğrenmez. Sadece eskiden bilip unuttuklarını yeniden öğrenir. O da okur yazar biri. Göreceksin, onunla övüneceksin. Seni bile geçecek." dedi.
Bilge, iddiaların bir şaka olduğuna kanaat getirerek, "Bizi geçmek iş değil. Senin gibi olsun yeter." dedi. Derviş Nuri:
"Aman! Allah korusun. Ağır bir laf ettin, inşallah kalem bu sözü yazmadı ve umarım onun nasibi bizim gibi berduşluk olmaz. Bizim bahtımıza düşen kalenderlik, onun bahtına hikmet ve iffet düşsün dilerim... Biz şişeyi taşa çalmışız. Kimse bize itibar etmez."
Kısa bir sessizlik oldu. Bilge, Derviş'in ziyaretinin asıl nedenini merak ediyordu. Çünkü Derviş'le yıllardır görüşürlerdi ama bir-

birlerini hiç kendi mekanlarında ziyaret etmemişlerdi. Hem Derviş'in maksatsız ziyareti de vaki değildi... O yüzden de Bilge sabırsızlıkla, Derviş'in konuya girmesini istiyordu.

Ancak Derviş Nuri havadan sudan söz ederek lafı uzattığı için merakını gideremiyor-du. Bilge, sonunda dayanamadı ve ziyaretin asıl maksadını kendi sormaya karar verdi:
"Eee hayrola Derviş abi. Bu görklü ziyaretini neye borçluyuz?" "Yok öyle önemli bir maksadımız. Biz kızımızı ziyarete geldik." "Hadi hadi! Doğru söyle. Kız nerede ise dört aylık oldu. Maksat o olsaydı daha erken gelirdin. Hem sen hiçbir şeye sevinmez, hiçbir şeye üzülmezsin. Asıl muradını gerçekten merak ettim."
"İnan ben de seni merak ettim. Bir hayli de özledim. Son zamanlarda Erenler'e de gelmiyorsun. Her ne kadar seninle özel hayatlarımızda bir yakınlık olmadıysa da kıraathaneye gelmeyi kesince eksikliğini duydum. Ne haldesin, gelmeyişinin sebebi ne, bunu öğrenmek istedim."
"Özel bir sebebi yok. Biraz tembellik..."
Bilge bunu söylerken yüzünün nasıl bir renk aldığını bilemiyordu ama Derviş, onun yüzünün kızardığını fark etti.
"Gönül kızımızla bir probleminız mi var? Biliyorsunuz, bazen insanlar bir şeyi çok isterler ama, o onların en büyük imtihanı olur. Bazen de bir şeyi istemezler ama o onların göz aydınlığı olur... Eğer bir problem var da bizim bir yardımımız dokunacaksa hazırız."
Bu arada Gönül, elindeki kahve tepsisiyle içeri girdi:
"Derviş abi, pardon size abi diyebilirim değil mi? Sizin adiniz bizim evde o kadar sık anılıyor ki, nerede ise sizi kendi abim kadar tanıyorum." Derviş, bundan bir haz duydu:
"Bilge sağ olsun. Hiç göstermiyordu ama demek bizi seviyor-muş. Dilerim, Rabbim ona gerçek sevgiyi tattırsın" dedi. Sonra tam kalenderce bir tavırla:
"Bu da dua mı oldu, beddua mı bilemiyorum. Çünkü o zor zanaat." diye kendisiyle çekişti. Yine bir sessizlik hakim oldu. Bu arada her ikisi de boşluğu doldurmak için kahvelerine saldırdılar.

Gönül, arada bir salona girip çıkıyordu. Son olarak su getirdi ve bir sandalyenin köşesine ilişti. Çünkü o da, bu gerçek yaşından çok daha yaşlı görünen insanı merak etmişti. Adeta, zamanın eliyle değil de bir iç yangının veya ağır bir çilenin etkisiyle yaşlanmış bu adamı yakından tanımak istiyordu.
Tuhaf bir çekiciliği vardı. Gönül, çaktırmadan onu bütün hariany-la inceliyordu. Kendi kendine "Ne kadar aydmlık bir yüz. Sanki derisi gerilmiş de akma flüoresan lambası takmışlar..." dedi. Kırlaşmış saçı, belki bir haftadır kesilmemiş sakalı, yakası açık, eski ama temiz gömleği dikkat çekiyordu. Yakasinin açık yerinden taşan göğüs kıllan, içindeki yangindan dışa taşan alevlerin uçlan gibi geldi Gönül'e. "Bu adam yaşayan bir hasret, gün dolduran bir gurbet yolcusu." dedi içinden.
Dervişle bir ara göz göze geldiler. Derviş adeta, "İçimi okumaktan vazgeç." der gibiydi. Gönül irkildi ve hemen kendisine bir iş uydurup salondan çıktı. Derviş, Gönül'ün salondan çıkmasını fırsat bilerek:
"Bu iş kızımızla ilgili değil, anladım. Çünkü o içi aydınlanmış biri gibi geldi bana. Kalbi diri ve alnı secdeli." dedi. Bilge:
"Evet Derviş abi, örtülü değil ama çok sağlam bir imanı var. Namazını da kılar. Allah'a yakındır. Diyebilirim ki benden daha erdemli ve benden daha mümin..." Sonra da ağzından kaçırıverdi:
"O bir muhsin. Hocam öyle demişti..."
Bilge bu sözü söyler söylemez derin bir kaygıya kapıldı. Onu nasıl tevil edeceğini düşünürken. Derviş, onun korktuğu soruyu sordu:
"Hangi hoca?"
Bilge yakalanmışlığın telaşıyla ne yapacağını şaşırdı. Yalan söylemek istemiyordu, ondan kimseye bahsetmeyeceğine de söz vermişti.
Fakat Derviş sanki onun zorda kaldığını fark etmişçesine konuyu değiştirmeyi tercih ederek ilk soruyu hiç sormamış gibi sözü yazılarına getirdi:

"Dergiye artık fazla yazı yazmıyormuşsun. Benim de dikkatimi çekti ama geçen yazın çok enfesti. Okumaktan büyük keyif aldım, seni tebrik ederim." dedi.
Bilge konunun değişmiş olmasını n rahatlığıyla:

"Estağfirullah Derviş abi, senin bizden alacağın bir şey yok. Biz senin sohbetine meftunuz..." dedi.
"Yok yok, tevazu göstermene gerek yok. 'Gafleti Arayan Derviş' yazın beni çarptı. O yazı gaybin sızıntılarını taşıyordu. Öyle yaşanmadan yazılacak şeyler değildi... Sana bir şeyler olmuş ama bilemiyorum. Fakat söylemeliyim. Gördüğün veya yaşadığın ne olursa olsun kendini koyuverme. Hele insanlardan gizlenme. O zaman sana ya deh derler ya da veli. Her ikisi de tehlikelidir." Bilge:
"Deliliğin tehlikesini anladım ama veliliğin ne tehlikesi var?"
"Keşke deli olsan... En çok seninle dalga geçerler fakat sana önem vermezler. O zaman da rahat yaşarsın. Ama adın veliye çıktı mı yandın?"
"Neden böyle düşünüyorsun?"
"Veli bilirlerse, kimisi senden kadın ister, kimisi kocasını düzeltmeni bekler, kimisi senin dualarınla zenginliğe ermeyi diler, kimisi cennetin anahtarlarını talep eder... Daha da kötüsü seni iyi bilerek sana ihsanda bulunmak isterler. Bu sayede de senden huzur, güven ve cennet satın alacaklarını umarlar. Halbuki sen, kendinin iyi olduğunu bilsen, zaten iyi olamazsın, gerçekten o makamda isen zaten o verdikleri senin bedenine dert olur. Kısacası o makamlar sana bana göre değil. Amanaman, adını deliye de veliye de çıkarma. İstemezsen de eski bağlantılarını kesme." Bilge:
"Derviş abi herkes ne olduğunu bilir. Benim veli olmaya kabiliyetim yok. Delilik de elimizde olan bir şey değil. Takdirde ne varsa rıza göstermekten başka çaremiz olmadığını biliyorum."
Bilge biraz rahatlamıştı. Geriye yaslandı ve konuyu başka bir alana kaydırdı:

---------1 106 1--------

"Derviş abi, bir türlü çözümleyemediğim bir problem var. islam âleminin niye bu denli gerilediği sorusu, beynimi kemirip duruyor. Sen bu konuda neler düşünüyorsun?"
Derviş, kendinden gayet emin bir yanıt verdi:
"Hakk'in hatırını bilemediler de ondan..."
"Hakk'ın hatırı nedir?"
"Ateşin ateş olduğunu bilmek ve ona, onun tabiatına göre davranmaktır. Su aktı biz baktık, kuş uçtu biz ilgilenmedik, rüzgar yıktı biz aldırmadık. Başkalari yeni şeyler öğrenirken, biz bildiklerimizi de terk ettik. Kısacası Hakk'in hatırını bilmedik. Allah bize Kuran'da ibret almamız için, sayısız misaller veriyor. Bak Peygamberin 'Çok o-kuyun.' dediği Yasin suresinde Allah yeri anlatır, göğü anlatır; 'İşte size bir delil, ölü toprak... İşte size bir delil daha karanlık geceden gündüzü çıkarır... İşte size bir delil daha sizi bütün hayat kaynakları içine konulmuş gemiye bindirdi...' gibi uyanlarla âlem hakkinda düşünmemizi ve ibret almamızı istedi ama biz gidip onu ölülere okuduk... Anlıyor musun? İşte Hakk'ın hatırını bilmemek bu..." Bilge:
"Bunları okuyabileceğimiz bir eser biliyor musun?"
"Var tabi. Ama önce kızma getirdiğim kitabı oku sen. Sonra sana diğer kitabı da veririm. Doğrudan senin sorularına cevap verecek kitabı..."
"Adım söyle ben alırım."
"Hayır söylemeyeceğim. Çünkü sen isme bakıp reddedersin. Ben sana getirirsem okumak zorunda kalırsın."
Bilge, bu ince iğnelemeden alınmadı. Çünkü, daha önce sergilediği radikal tavırlariyla insanlari olduğu gibi, kitapları da sınıflandırmış, büyük bir kısmını toptan reddetmişti. Derviş onun bu halini bildiği için, böyle bir söz sarf etmişti. Bilge alınganlık yapmadı:
"Derviş abi çok şükür geçti o haller. Şimdi çok iyi biliyorum ki yeryüzünün en şanssız adamı ben değilim ama en cahil adamı benim. En iyi bildiğimi sandığım konularda bile ayağımın yere basmadığını öğrendim. Bildiklerimin cehaletime bile yetmedığıni anladım. Eski halimizi de cahiliye dönemimizin adetleri say." Derviş:

---------1 107 i--------

"Sen yanan ağacı görmüşsün Bilge. Sana söyleyecek bir şeyim yok. Allah yardımcın

olsun."

Bilge, Derviş'in her şeyi biliyormuş gibi görünen tavrından hayli etkilenmişti. Bir ara onun her şeyi bildığını ama bilmezlikten geldığını sandı, neredeyse SinHa diye bir ruhaninin gelip onu eğittiğini ağzından kaçıracaktı ama kendisine hakim oldu:

"Yanan ağaçtan neyi kastediyorsun?"

"Bildiğimiz yanan ağaç. Musa'ya yol gösteren ağaç!" Bilge, SinHa'nin geldiği son gecede, yaşadığı iç çekişmeyi hatırladı. Kendisi de buna benzer çağrışımlar hissetmişti. Şimdi Derviş'in bazı şeyleri bildığıne biraz daha emin olmuştu. Birdenbire onun bir zamanlar gazeteci olduğunu hatırladı. Şaşkınlıkla:

"Siz eskiden gazeteciydiniz değil mi?" dedi.

Derviş Nuri, aniden kendisine yöneltilen sorudan dolayı afallamıştı. Bu alakasız sorunun neden sorulduğunu merak etti ama ilgisiz bir tavırla:

"Evet." dedi. "Ancak, bana uygun bir iş olmadığını anlayıp ayrıldım."

Derin bir soluk alarak iç geçirdi. Eli masadaki sigaraya uzandı: "Bir sigaranı yakabilir miyim?" dedi ve cevap beklemeden alıp yaktı, bir nefes çektikten sonra Bilge'ye döndü: "Hayrola nereden çıktı bu? Gazeteci mi olacaksın?" Bilge: "Hayır sadece konuyu biraz dağıtmak istedim." Derviş: "Yani biraz gaflet arıyorsun. Elbette gaflete de insanın ihtiyacı var. Unutmanın ne büyük nimet olduğunu ancak büyük acıları yaşayanlar bilir. İnsanın, hep mukaddes bir huzurda olduğunu bilmesi kadar büyük ve ağır bir şey yoktur. Ne yiyebilirsin, ne içebilirsin, ne ihtiyacını görebilirsin. Allah gafleti yarattı ki insanlar huzur içinde yaşasınlar. O huzur hali hep devam etse ve insan buna dayanabilse sokakta üst boyut yaratıklarla kucaklaşırdı..."

Derviş sözünün burasında durdu. Sigarasından derin bir nefes aldı. Külünü usluca kül tablasına silkeledi. Dakikalarca sigarasıyla ilgilendi ve sonra arkasına yaslandı:

"Sen hiç onlarla karşılaştın mı? Onlardan birileriyle konuştun mu?" Bilge sorunun asıl maksadını anlamamış gibi davran mayı tercih etti:
"Öyle şeyler oluyor mu? Gerçi bazı Allah dostlarının ruhanilerle görüştükleri hatta onlardan ders aldıklari menkıbe kitaplarında geçer ama o tür şeylerin bu asırda olması mümkün mü?.." Derviş:
"Neden mümkün olmasın? Çocuklar doğuyor, yağmur yağıyor ve hâlâ kumrular şehirlerde bulunuyorsa, Allah kullarından ü-midini kesmemiş demektir. Ne zaman ki yağmur yağmaz ve şehirleri kargalar doldurur, o zaman belki onların gelmesi veya birileriyle ilgilenmesi kesilebilir."
Bilge, Derviş Nuri'deki derin bilgiye hayran kaldı. Gerçi hiç entelektüel ifadeler kullanmıyor, teknik ifadeler sarf etmiyordu ama benzetmelerle bildiği her şeyi kolay bir üslupla aktarabiliyordu. İçinden "O tam bir irfan eri. Meseleleri kuş bakışı görüyor. Cümleleri açık. Bütün ifadeleri, olayın tanığıymış gibi duru." diye geçirdi:
"Sen böyle biriyle konuştun mu?"
"Allah bizi anamızdan, babamızdan ve sevgililerimizden daha çok sever ve korur. Elbette ki yanlışa giden kulunu uyarır. Arıya, karıncaya vahyeden Allah, âlemin efendisini de aralarından seçtiği insanlara niçin vahyetmesin, ilham vermesin, elçiler göndermesin?.." Biraz durakladı ve sonra:
"Tabi bu vahiy ile Tanrı elçisi peygamberlere gelen vahiyleri birbirinden ayırmak gerekir. Peygamberlere gelen vahiyde kuşkuya yol açacak hiçbir şey yoktur. Ama bizim için risk yüksektir. Muhyiddin İbnül'Arabi kitaplarında sık sık 'Bana şunlar vahyedildi.' der ve hemen ekler: Ama ben peygamber değilim.' Çünkü O, peygambere gelen vahiy ile kendisine gelen örtülü vahyin yani ilhamın aynı şey olmadığını biliyordu. Kendisine verilen bilginin sağlam ve hak bilgi olduğunu belirtmek için 'Bana vahyedildi.' dedi. Ama kendisinde peygamber istidadı olmadığını ve bu hak bilgilerin kendi tabiatından geçerken hak olmayan suretlere bürünme

ihtimali olduğunu bildiği için de 'Ben peygamber **değilim.' dedi.**" açıklamasında bulundu.

"Bu ifadeyi kullanimak zorunda mıydı?"

"Hayır ama o kendisindeki bilgiye duyduğu saygıdan dolayı bu yolu seçti. Ama insanlara gelen ilhamın kaynaklarını bildiği i-çin de, kendisine hak suretinde zahir olan bilginin bir başkasını yanıltabileceğini anladı ve 'ben peygamber değilim.' dedi. Böylece sözünü tartışılabilir kıldı."

"İlhamın kaynaklan nelerdir?"

"Keşif ehli de dahil insanların ilham sayabilecekleri fısıltılar dört kaynaktan gelir. Rahman, melek, nefis ve şeytan. Rüyalarımız da bu dört kaynaktan beslenir... Eğer bir dürtü sürekli ise o ya Rahman'dandır ya nefisten. Kesintili ve ısrarcı değilse melekten veya şeytandandır."

"Peki insanlar bir bilginin ilham olup olmadığım nasıl anlıyorlar?"

"Sen hiç, birdenbire seni eyleme ve harekete geçiren dürtüler almaz mısın?"

"Alırım."

"İşte o, bir tür ilhamdır. Hatta bazen dilin kilitlenircesine bir şeyi tekrar eder durursun. Bu sende de olmaz mı?"

"Hiç dikkat etmemişim. Belki de olmuştur."

"Muhakkak olmuştur. İnsan bir nefesli saz gibidir. Üfleyen ve üflenen aynıdır ama yetenekler farklı olduğu için sesler farklı çıkar."

"Peki bir ilhamın veya dürtünün Rahman'dan mı yoksa şeytandan mı kaynaklandığını nasıl anlarız?"

"Sana gelen ilhamı veya içine doğan fikri Kuran ve hadis ölçüsüne vurdun mu, anlarsın. İnsan muazzam bir varlıktır. Her bir insan, teorik olarak Cenabı Hakk'a muhatap olacak donanımda ve yaradılıştadır. Ama o bunu bilmez veya unutur."

"Unutma nasıl olur?"

"Kuran'da sık sık 'Biz onların kalplerini mühürledik. Gözleri var görmezler, kulakları var duyamazlar, kalpleri var kavramazlar.' ifadeleri geçer. Sence bununla Allah bize neyi anlatmak istiyor?"
"Bilemiyorum."
"Rahmetinin genişliğini. Ve diyor ki, 'Ey kulum ben sana benden gelecek nimetleri alacak kabiliyeti verdim. Sen ise yanlışta ve ihsanımı kabul etmemekte ısrar ettin. Ben de senin kalbini kılıfa soktum ve sen artık duymayacaksın.'" "Kalbi diri olmak, bu mudur?"
"Elbette. Ama nice kalbi diri yaratılmış insan var ki, inatçılık ve nankörlükle kalplerinin kapanmasına yol açarlar. Yani ezelde 'saadet ehli' olarak takdir edilirler ama onlar 'şakiler' sınıfında kalmayı yeğlerler. Allah da o kalpleri kilitler ve artık Hayırdan nasiplerini keser..."
"Peki ilahî takdir sabit değil midir? Bizim bildiğimiz said doğan said ölür, şaki doğan şaki ölür."
"Sabit olanlar vardır, olmayanlar vardır. Örneğin, ben seni yabancı bir ülkeye teknoloji eğitimine gönderiyor ama sen gidip şarkıcı oluyorsun"
"Peki O, benim 'şarkıcı' olacağımı bilmiyor mu?" "Elbette biliyor. Ama sana yaptığı takdir evvelkisi. Sen tercihini kullanıyorsun, O da istedığini halk ediyor."
Bilge, iliklerine kadar titredi. Dervişin de duyabileceği bir şekilde "Rabbim bize hidayet verdikten sonra kalbimizi saptırma." diye dua etti. Derviş yüksek sesle "Amin!" dedi. "Peki kader değişebilir mi?"
"Değişiklikten neyi kastettiğine bağlı. Eğer sen kendini kastediyorsan, sorun yanlış. Sen kaderinin ne olduğunu bilmiyorsun ki değişip değişmedığını bilesin. Eğer Allah'ın bilgisinde bir değişiklik olup olmadığını kastediyorsan, böyle bir şey yok. Onun bilgisinin dışında bir hareket veya eylem yok ki. O senin hangi zeminde nasıl hareket edip etmeyeceğini bilir. Bununla birlikte önü-

ne sayısız alternatifler çıkarır ve sen kendi iradenle birini seçersin. Şöyle bir örnek vereyim. Örneğin sana bir bela iner. Ama verdığın bir sadaka onu karşılar ve başından savar. Cenabı Hak da o belayı kaldırır veya tebdil eder. Buna kaderi muallak yani askıdaki kader denir. Bu da Allah'ın insan iradesine verdiği önem nedeniyledir." "Biraz

daha açar mısın?"
"Say ki sen bir tren kullanıyorsun. Sayısız makasların bulunduğu bir kavşağa geldin. Tam olarak ne yöne gitmen gerektiğini de bilmiyorsun. Ama sonuçta bir yön seçersin ve o tarafa gidersin. Hepsine aynı anda gidemeyeceğine göre... Orada seni etkileyenin ne olduğunu söyleyebilir misin?"
"Tam değil ama neticede içime doğan bir dürtü ile bir yönü seçerim."
"Hah işte mesele orada. Püf noktası da orası. Az önce sana kalbin dört kaynaktan ilham aldığını ve dürtülerin de ondan doğduğunu söylemiştim. Eğer elinde sağlam bir ölçü olsa, hep doğru yönü seçer ve mutluluğa kavuşursun. Ama bazen nefsin, bazen şeytan sana Sureti Hak'tan görünür ve seni yanlışa sevk eder. Sen de yöneldiğın yolda başına gelecekleri haketmiş olursun."
"Bunlar çok karışık meseleler..."
"Doğrudur. Zaten Peygamberimiz ümmetini kaderi fazla tartışmaktan menetmiş. Ama bu bahsi yine de anlaşılabilir şekilde izah e-denler vardır. Hem de çağımızın bir İslam düşünürü tarafından."
"Kim?"
"Eee, bunu bilmek de senin derdin olsun. Zaten bizim temel meselemiz bu kolaycıhk ve hazırcılık değil mi?" "Nasıl hazırcılık?"
"Cenabı Hak kendi rahmetinden, bütün peygamberleri bizim yaşadığımız bu bölgede göndermiş. Bu gösteriyor ki biz Doğu milletlerinin gerçek huzuru ve gelişimi din iledir. Bu büyük bir nimet. Biz her hikmeti ve bilgeliği hazır bulmuşuz. Bu hazır bilgelikle medeniyet ve terakkide bir yere gelmişiz, sonra onlan tabu haline getirip gerçek an-

lamlarıni bir yana bırakmışız. Zamanla önceki bilgilerimiz de cahillerin elinde hurafeye dönüşmüş. Çünkü bilgi, cahilin elinde ancak hurafe olarak kendisini açığa vurabilir. Ama bak diğer milletler, her hakikati araştırarak elde ettiler Her taşın sertliğini başlarını kırarak anladılar O yüzden de elde ettiklerinin kıymetini bildiler ve onu bir nesilden diğer nesle aktararak çoğalttılar Böylece onlar ileri gittiler Biz ise hazır bilgileri bile hurafeye dönüştürdük. Daha sonra da bir yığın baskılar ve cehalet içimizde dal budak saldı, o da nifak ve kargaşa getirdi. Ümidimizi kaybettik. Dünyayı kalben terk etmek yerine kesberi terk ettik. Medeniyet ocaklarimız söndü. İslam da geri kaldı..."
Bilge iyice şaşırmıştı. İçinden "Bu adam her şeyi bilerek söylüyor Bana verilen ödevden bile haberdar" diye geçirdi. Derviş, Gönül'ün ikram ettiği meyvelerden sadece bir elma yedi. Saate bakıyormuş gibi koluna baktı. Kolunda saat yoktu ama:
"Aaa!... çok geç olmuş! Ben kalkayım müsaadenizle" dedi ve sonra Gönül'e döndü:
"Güzel gelinim, sana zahmet verdik. Hakkını helal et. Boş laflarla başını şişirdik." dedi.
Gönül:
"Estağfirullah efendim. Büyük bir zevkle ve merakla dinledim. Hatta aklıma gelen bazı şeyleri sırf sizin güzel konuşmanızı kesmemek için sormadım. Ama mutlaka sizleri yine bekliyorum. Sıklıkla gelirseniz sevinirim." Derviş:
"Siz böyle güzel yüzle beni karşılarsanız, ben hep gelirim ama ben, kendisine yüz verilecek bir insan değilim. Bilge'yi merak ettiğim için geldim. Onu sadece kendınıze saklamayın, bizim de ona ihtiyacımız var Bizim fakirhaneye gelmeyeceğini biliyorum. Ama bari zaman zaman kıraathaneye gelsin de bize yüzünü göstersin." Bilge:
"Aman Derviş abi beni şımartma! Nefis sünger gibidir Övgüyü hemen emer"
Derviş Nuri'yi, Gönül kapıya kadar, Bilge sokağın başına kadar uğurladı.
Bilge, Derviş'i uğurladıktan sonra eve dönerek kapıdan girince, Gönül'ün elindeki altın bilekliği dikkatle inceledığıne tanık oldu. Gönül, bilekliği Bilge'ye göstererek:

"Bak seninki ne getirmiş!" dedi. Bilge, kendisine uzatılan künyeyi alıp inceledi. Bilekliğin üzerinde "Betül" yazılıydı. Bilge, kızının adını Derviş Nuri'ye hiç söylemedığini fark etti:
"Bu adam kızın adını nereden öğrendi? Ben kimseye söylemedim ki! Sadece dergideki bir iki arkadaş biliyor. Onların da söyleme olasılıkları hem az, hem anlamsız."
"Bilge, bu adam boş biri değil! Konuşmalarını dinlemedin mi? Meselelere ne kadar

vakıf Bunlar sadece okumakla, öğrenmekle elde edilecek şeyler miydi?"
Bilge Hayır anlamına kaşlarını kaldırdı. Ve ekledi:
"Ben daha ileri gideceğim. Bana göre bu adam SinHa'nın sözünü ettiği gazeteci. SinHa adamın hâlâ gazetecilik yapıp yapmadığını söylemedi. Bir arkadaş, üç dört sene önce, hem de mesleğinin iyi bir yerinde iken gazeteciliği bıraktığını söylemişti. Ama nedenini söylememişti. Bizi de bilinçli olarak gelip buldu." Gönül de en az Bilge kadar ürperdi:
"Neler oluyor Bilge, Allah'ını seversen söyle de rahatlayayım!" "Keşke bilseydim... Ama görüyorsun ki dünya boş değil... Hem anımsıyor musun geçen yıl okuduğun bir kitapta, 'insanın hilafetinin anlamı, onun evrenin ruhu olmasında yatıyor' diyordu. Ve yanlış anımsamıyorsam, o cümlenin devamında 'Ruh mesabe-sindeki insanlar tükendığınde evrenin varlığını sürdürmesi de imkansızlaşır' şeklinde bir cümle vardı."
Gönül anımsadığını belli etmek için başını salladı.
O gece Betül rahatsızlandı, onu yakındaki bir kliniğe götürdüler Ateşi yükselmişti. Küçük bir müdahale ile ateşini düşürdüler ama doktor, her ihtimale karşı bir süre hastanede kalmasını uygun görmüştü. Sabaha karşı çocuğun ateşi tamamen düşmüştü. Nöbetçi doktor, artık çocuğu götürebileceklerini söyleyince rahatlayarak eve döndüler..

ÇÖZÜLME

Bilge daha sonraki günlerde sık sık Erenler Kıraathanesi'ne uğradı. Fakat bir türlü Derviş Nuri ile karşılaşmadı.

Birkaç gün sonra Derviş Nuri'yi kahve sakinlerinden sormaya karar verdi. Çaycı Arif Baha'ya, Derviş'in gelip gelmedığıni sordu. Oda:

"Haa! Ya sahi o son günlerde gelmiyor. Acaba başına bir iş mi geldi? Buraya uğramadan edemezdi. Hayret neden hiç aklımıza gelmedi ki!"

Tek eliyle taşıdığı ve üzerinde en az otuz çayın bulunduğu tepsiden servis yaparken bir yandan da konuşmasını sürdürüyordu:

"Tüh be insanlık essahtan ölmüş! Adamı hiç merak etmedik. Yüzde yüz hastadır. Evini bilen var mı acaba?"

Nargilesinden bir nefes çeken Hurşit adlı bir müdavim:

"Yine kimin hakkında konuşuyorsun Arif Ağa? Bana ıhlamur bırak..." diye seslenince Arif baba arkası dönük cevap verdi:

"Şu bizim Derviş abiden söz ediyorum Hurşit Efendi. Son zamanlarda gelmiyor da. Delikanlı sorunca aklıma geldi. Kendi kendime konuşup hayıflanıyorum. Şu kadar zamandır adam ortalarda yok, hiçbirimiz merak edip adamı sormadık." Hurşit ciddileşti ve:

"Hakikaten yahu, adam bir süredir ortalıkta görülmüyor. Oysa her akşam takılırdı." diyerek kendisini ayıpladıktan sonra yüksek tondan çevreye seslendi:

"Derviş'in evini bilen var mı?"

Hiç kimseden ses çıkmadı.

Ertesi günlerde de Bilge, Derviş'in adresini öğrenmek için defalarca Erenler'e gelip gitti ama onun kaldığı yeri bilen çıkmadı. Bilge "Bunda bir iş var." diyordu.

Kafası Derviş'le meşgul bir şekilde eve geldi. Kaygılı bir ifade ile:

"Bu gün de bulamadım." dedi. Gönül de üzüntüsünü ifade etti. Gönül üzüntüsünün yanı sıra bir keşfini Bilge'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Keşfi kendisince o kadar önemliydi ki içi içine sığmıyordu:

"Biliyor musun, ben işin sırrını çözdüm."

"Hangi işin?"

"Bizim kız ne zaman huysuzlaşırsa bakıyorum ki bilekliği kolunda değil. Ben birkaç deneme yaptım. Bilekliği çıkarir çıkarmaz ağladı. Onu takınca susuyor..."
Bilge "Hadi canım!" diyecekti ama vazgeçti.
Gönül, onun inanmadığını anladı.
"Bak sana ispat edeceğim!" dedi ve gidip uyumakta olan çocuğun kolundan bilekliği çıkardı. Daha üç dakika geçmeden Betül uyandı ve ağlamaya başladı. Sancısı varmış da yardım istiyormuş gibi ağlıyordu. Bilge çocuğu yerinden alıp kucağına yatırdı ve gazını çıkarmak için sırtını sıvazladı. Ama bir türlü ağlaması kesilmiyordu. Gönül:
"Bak şimdi sen de inanacaksın!" dedi ve bilekliği kızın bileğine taktı.
Betül ağlamayı kesti. Bilge hayretle:
"Bu bir keramet!" dedi. Gönül "Ben de öyle düşünüyorum." anlamında başını hafifçe sallayarak onu onayladı.
Bilge o güne dek, "Bu çağda keramet olmaz!" diye düşünüyordu ve bu düşüncesini bütün tanıdıklarına açıkça söylüyordu. Kendi kendine, gördüğünün bir yanılgı olup olmadığını sordu. Şartlanmış olarak üst üste gelen rastlantıları keramet olarak mı yorumlu-yordu acaba? Sonra SinHa ile olan konuşmalarını anımsadı ve in-

--------------1 116 l--------------

san aklnin kuşatamadığı pek çok kavramı, ilintisiz izahlarla, akılla yorumlanabilir hale getirdığıni düşündü. "İnsan bilmediği şeyin düşmanıdır. Biz kendimizde o halleri göremeyince hiç kimseye yakıştıramıyoruz galiba." dedi.
Keşfettiği garipliği Bilge'ye anlattıktan sonra, rahatlayan Gönül, o akşam annesine gideceklerini hatırlattı. Bilge;
"Ben bu kıyafetlerle gidebilirim değil mi?" diye sordu gülerek. Gönül:
"Amaaan sen del Benimle dalga geçme. Sana bir kere bir şey söyledik diye ikide bir yüzümüze vurma. Sen babamı bilirsin. Her zaman her yerde resmî bir adamdır. Ben de o yüzden düzgün bir şeyler giymeni istemiştim. Ne var yani, bunu iki de bir bana hatırlatıyorsun? Hem seninle evli olan, onlar değil benim. Ve ben de senden memnunum."
"Şaka yaptım karıcığım! Sen de çok alıngansın. İnan ben de senden memnunum."
O gece kayınpederi Bilge'ye fazla takılmadı. Herkesin ilgi odağı Betül idi. Betül de herkesi memnun edecek kadar cilveliydi. Kayınvalide İffet Hanım çocuğun kendisine güldüğünü söyleyerek, bundan kendisine büyük bir pay çıkardı. Muhsin Bey ise, Betül'ün kendisine güldüğünü iddia etti. Ama kayınvalide farklı kanıdaydı. "Hayır sen kucağına alınca ağladı!" dedi.
Muhsin Bey, bu sözden alındı ve
"Ne yani torunumun beni sevmedığını mi iddia ediyorsun? Böyle saçma saçma konuşup sinir bozma!" diye karşılık verdi. Neyse ki Gönül vaktinde müdahale etti ve ortalığı yatıştırdı. Kızını kucağına alıp,
"Tabi ki o dedesini de sever, anneannesini de." demek suretiyle büyüme istidadı gösteren tartışmaya son verdi.
Ziyaret sonrası eve fazla geç olmayan bir saatte döndüler. Onlar evden çıkarken Haluk eve yeni geliyordu. Her zamanki gibi şirkette işinin çokluğundan şikayet etti ve geciktiği için özür diledi.
--------------1 117 l-------------

Ama herkes gibi Bilge de bu sözünün öylesine söylendığini biliyordu. Çünkü Bilge ile Haluk, birbirlerine pek uyum sağlayamıyorlardı. Her ikisinin dünyası ve ilgi alanları

farklıydı. Bilge o yüzden onun itici davranışlarına aldırmıyordu. Haluk da zaten Bilge'yi üçüncü sinıf bir vatandaş gibi görüyordu.
Kapıda Betül'den bir türlü ayrılamayan anneanne ve dedenin uzun süren vedalaşma töreninden sonra görüşme dilekleriyle ayrıldılar. Bir taksiye atladılar.
Eve geldiklerinde saat 23.00'e çeyrek vardı. İçeri girdikleri sırada telefon çalıyordu. Bilge apar topar kapıyı açıp telefona koştu ama yetişemedi. "Acaba kimdi? Bu saatte kim arar ki!" diye hayıflandı. O saatte arayabilecek bir iki arkadaşını aradı. Ama kimse telefon edenin kendisi olduğunu söylemedi. Bilge telefonu kapattı. "Acaba kimdi?" sorusundaki merakı başkaydı. O hep Derviş'ten bir haber bekliyordu. Onun bir gün çıkıp geleceğini veya telefon edeceğini umuyordu.
Tam ümidini kesmişken telefon bir kere daha çaldı. Arayan Arif Baba idi. Arif Baba, önce bu saatte rahatsız ettiği için özür diledi ve hemen konuya geçti. Derviş'ten bir haber aldığım söyledi. Bilge sevindi. Arif Baba, bir dostundan onun oturduğu mahalleyi öğrenmişti. Bilge büyük bir heyecanla Arif Baba'nin söylediklerini not aldı. "Balat'ta Hayal Kıraathanesi varmış. Orada onu tanıyanlar çıkarmış. Gençliğini orada geçirmiş. Evi de o civardaymış." dedi.
Arif Baba telefonu kapattığında Bilge sevinçten uçacak gibi oldu. Sevincini paylaşmak için çocuksu bir coşku ile Betül'ü yatırmakla meşgul olan Gönül'e seslendi:
"Canım onu buldum! Yarın gidip onun nerede olduğunu öğrenebileceğim"
Gönül ses vermedi. Bilge duymamış olabileceğini sanarak, daha yüksek sesle "Gönül Hanım duydun mu? Derviş **abinin oturduğu** mahalleyi öğrendim." diye tekrarladı.

Gönül'den yine ses gelmeyince Bilge onun uyumuş olabileceğini düşünerek içeriye bakmaya karar verdi. Yorgunluktan uyuyakalmış olabileceğini düşünerek usulca çocuk odasının kapısını açtı. Ancak o daha kapıyı aralar aralamaz Gönül, elini dudaklarına götürerek gürültü yapmaması için onu uyardı.
Biraz sonra iyice dalan Betül'ün üstünü örterek salona gelen Gönül, karanlıkta görme yeteneği azalmış gözlerle:
"Aman Bilgece, ne sabırsızsın! Ben güç bela çocuğu uyutuyorum, sen ha bire bağırıyorsun." dedi. Bilge özür diledi.
" Affedersin canım! O kadar sevinmiştim ki çocuğun uyumuş olabileceğini tahmin edemedim."
Bilge ertesi gün erkenden kalktı. Sabah namazını kıldıktan sonra sabırsızlıkla hazırlandı ve evden çıktı. Gönül onun nereye gidebileceğini bile bile yine de sormayı ihmal etmedi:
"Hayrola erken erken nereye böyle?"
Bilge, biliyorsun anlamına bir işaret yaptı ve kapıyı çekerek çıktı.
Fatih'ten Balat'a inen yolda ilerlerken kafasında sayısız anı canlanıyordu. Öğrencilik yıllarını anımsadı. "Ne kadar boş şeyler için kavga etmişiz meğerse." dedi. Çevreden geçenleri, caddenin sağında solunda yükselen binaları hayretle izledi. Yüksel'in öldürüldüğü yere geldığınde aynı o günkü gibi yüreği titredi, ürperdi, boğazı düğümlendi. O günden bu güne ne çok şey değişmişti. Bu, adeta sabit bir çerçevenin içindeki tablonun değiştirilmesine benziyordu. Çerçeve aynıydı ama içindeki görüntü tanıyamayacağı kadar başkalaşmıştı.
"Bu kadar kısa zamanda bir şehir nasıl bu kadar çehre değişebilir ya Rabbi! Hey fani dünya..."
Bu büyük değişikliğe akıl erdiremiyordu. Sahilde zaman zaman gidip akma oturduklari ağaçlan anımsadı. Acaba şimdi orası nasıl diye düşünürken, ayaklan onu başka bir yöne çekti. Hayal Kıraathanesi'ni hayal meyal hatırlıyordu. Patrikhane caddesinde olmalıydı. Aca-

ba o büyük ağaç hâlâ duruyor muydu? Kestane miydi, çınar ıınydı unutmuştu. Onu her

gördüğünde Osmanlı'nin azametini düşünürdü, içerden ve dışardan sürdürülen çabalara rağmen zorla çökertilebil-mi§ o koca imparatorluğun hincını almaya yeminli bir takipçi gibi her zaman dimdik ve ihtişamli görüntüsüyle etrafındaki apartmanlar kucaklardı dev ağaç. Adeta etrafında pıtrak gibi çoğalan ruhsuz ve estetikten uzak beton yapılara meydan okuyor ve "Bir gün o ruhun yeniden dirilebileceğinin bir kanıtıyım." der gibi duruyordu. Ya da Bilge, içindeki özlemleri onun bedeninde kalıplaştiryordu.

Şimdi, o eski düşünceleri ona biraz komik geliyordu. Bir zamanlar kesinlikle Osmanlı'nın yeniden dirileceğine olan inancı tatlı bir tebessüm gibi dudaklarında dolaştı: "Hayır Osmanlı'nın dirilmesi hayal. Bugün artık bunu net olarak görebiliyorum. Ama bu millet, bir gün o ruhu yeniden yakalayacak. Buna zorunlu. Aksi takdirde bu topraklarda daha uzun süre varlığımızı koruyamayız." diye mırıldandı.

Patrikhaneyi, Bizans'ı, Ayasofya'yı düşündü. Ayasofya'nın halini düşününce yeniden içi karardı. "Helal olsun! Adamlar kendi topraklarımızdaki varlıklarımıza bile sahip durumdalar." diye söylendi. Ayasofya'nin yüreğinde onulmaz eski bir yara olarak yeniden kanadığını hissetti. Hâlâ onun halini düşününce göğsünün ü-zerinde bir sızı belirmesinde teselli aradı.

Bilge iki dinin mensupları tarafından Allah'a adanmış bu mabedin, bugün ilahî nağmelerden mahrum kalmış olmasını içine sindiremiyordu. Bu halde kalması yerine orada pazar günleri ayin yapılmasına bile razıydı. Bu mümin mabedin bir mürtet gibi yaşıyor olması kanına dokunuyordu.

Bilge, büyük kestane ağacının yerinde durduğunu görünce ümitlendi. Tuhaftı ama sanki o ağacın hâlâ ayakta duruyor olması ona ümitlerinin gerçekleşeceğinin kanıtı gibi geldi, içinden, "Diren oğlum, diren! Yıkılma! En azından sen inancını hiçbir zaman kaybetmedin. Burada hep ayakta durarak, doğacak kutlu günleri müjdeledin." dedi.

Cebinden sigara paketini çıkardı. Üç beş sigarası kalmıştı. Bir paket sigara almak için yolunun üstüne çıkan büfeye girdi. Yaşlı, orta karar tıknaz büfeci ona sevimli geldi. Güleç yüzlüydü... Sanki zamanın bir yerlerinde onunla müşterek yaşanmış hikayeleri varmış gibi ona baktı. Bilge nerede ise "Beni tanıdın mı?" diye soracaktı ama bu sevimli adam ona fırsat bırakmadı:
"Aman ya Rabbi rüyamda görsem inanmazdım! Bilge hayrola oğlum, ne arıyorsun buralarda?"
Bilge önce afalladı sonra kendini toparladı ve sesin de çağrışımıyla yıllar öncesini hatırladı:
"Hasan Amca! Ne kadar çok değişmişsin!"
Hasan Amca eski bir Fatihliydi. Bilge üniversite yıllarında Çarşamba'da bir çatı katında otururken, bütün alışverişlerini Hasan Amca'dan yapardı. Hasan Amca'nin Bilge'de de, diğer öğrencilerde de çok hakkı, çok emeği vardı. O, öğrencilerin babasıydı. Sigaralarını, ekmek ve yumurtalarını hep o verirdi. Paraları olmadığında, "Olunca verirsınız." der geçerdi. Bir müddet sonra borcunu vermeye giden öğrencilerin en çok karşılaştıkları söz, "Ben senden öyle bir alacağımın olduğunu hatırlamıyorum." olurdu.
Hatta bir seferinde soğuk ve karlı bir günde Hasan Amca, kendisi için aldığı paltoyu Bilge'ye zorla vermişti. "Evladım ben hep bu kulübedeyim. Evim de şuracıkta. Bana pek lazım olmuyor. Heveslendim aldım ama giymeye fırsatım bile olmadı. Al da bize dua et." demişti. Bilge almamak için direndiyse de başardı olamamıştı. Hasan Amca, almazsa ona küseceğini söyleyerek bir daha ona bu dükkandan bir şey satmayacağı tehdidini savurunca paltoyu almak zorunda kalmıştı. Tam on üç sene geçmişti aradan.
Bilge büyük bir saygıyla eğildi ve Hasan Amca'nın elini öptü:
"Bana verdığın o palto hâlâ duruyor." dedi. Hasan Amca anlamazlıktan gelerek "Ne paltosu?" dedi. Bilge geçmişte yaşanan o-layı anlattı ama Hasan Amca gerçekten hatırlamamış gibi görünüyordu. Bilge, Hasan Amca'nın sorusu üzerine biraz geç de olsa evlendığini, bir kızı olduğunu, eşini sevdığini, bir dergide zaman za-

man yazılar yazmaya çalıştığını anlattı. Hasan Amca, "Maşallah, sen bunlara layıktın oğlum!" dedi.

Bilge'nin yüzü kızardı. Bir anda tarihin çok uzak bir döneminde kalmış gibi görünen bir olayı bütün ayrıntılarıyla hatırladı. Hasan Amca kızını ona vermek istemişti. Kendisi bizzat Bilge'ye bu isteğini söylemişti. Ama Bilge, "Ben okuyacağım. Hasan Amca. Daha üçüncü sınıftayım. Şimdilik evlenmeyi düşünmüyorum." diyerek ona olumlu yanıt vermemişti.
Halbuki Bilge, Sevde'yi, babasının yanında gördüğü zaman büyük bir heyecana kapılırdı. Harika bir kızdı. En azından Bilge o-nu öyle görüyordu. Başı örtülüydü. O zamanlar örtülü kız. Bilge için ulaşılmayacak kadar uzak ve yüksek bir zirve gibi görünüyordu. Çünkü koca şehrin caddelerinde dolaşırken ancak tek tük örtülü kız görmek mümkündü. O yüzden de Bilge kendisini o kıza yakıştıramıyordu. O, zirvede açmış bir kardelen çiçeğiydi... Kız da Bilge'ye pek yüz vermezdi zaten. Ama yine de Bilge onu sormaktan kendini alamadı:
"Şevde nasıl?"
Hasan Amca'nin yüzünde belli belirsiz bir tebessüm dolaştı. Bilge'nin kendisinden birkaç yaş büyük olan kızına o zamanlar ilgi duyduğunu ama Sevde'nin ona fazla yüz vermedığıni de hissetmişti:
"iyi" dedi. "Fatih'ten ayrıldıktan bir yıl sonra evlendi. Üç kızı bir oğlu var."
"İstanbul'da mı oturuyorlar?"
"Evet Balat'ta. Zaten onun ısrariyla buraya yerleştik ya!"
"Hali vakti iyidir inşallah."
"iyiler, iyiler! idare edip gidiyorlar işte. Başlangıçta büyük acılar çekti ama şimdi iyi. Kocası gazeteciydi. İyi bir çocuktu ama biraz çapkındı. O halleri başta hepimizi çok üzdü... Allah'tan şimdi öyle halleri yok..."
Bilge, tuhaf bir şaşkınlıkla:

"Gazeteci mi? Peki, hâlâ gazetecilik yapıyor mu?" diye sordu. Hasan Amca, Bilge'nin soruş biçiminde bir hayret ifadesi sezince:
"Hayır yapmıyor! Niye sordun? Gazeteciyle evlenilmez mi?" "Hayır o anlamda söylemedim. Birdenbire şaşırdım da! Ben de bir gazeteci ahimi arıyorum da."
Bilge, Derviş Nuri adlı gazeteciyi aradığını, ama soyadını bilmedığini, onu bulmak için Balat'a geldığini bir çırpıda özetleyiver-di. Hasan Amca gülümsedi.
"Bizim derviş." dedi. Bilge, hayret ve merakla: "Onu tanıyor musunuz?"
"Elbette bizim damat o işte! Ama adı Derviş Nuri değil. Bu semtte onu o isimle bilmezler. Onun adı Rahmi, soyadı da Huzur-saçan."
"Demek asıl adı Rahmi Huzursaçan! Peki onu görebilir miyim?" Hasan Amca'nın gözleri dumanlandı. Çok, çok uzaklara bakar gibi daldı. Ne evet, ne Hayır dedi. İçeri giren bir müşterinin istediği mah raftan alarak, parasını bozmakla uğraştı. Daha o müşteri gitmeden bir başkası girdi içeri. Bu durum hemen hemen yarım saat sürdü. Peş peşe gelen müşterilerden dolayı Bilge bir türlü sorusuna yanıt alma fırsatı bulamadı. Yarım saatlik süre Bilge'ye bir yıl kadar uzun gelmişti. Bir an önce müşterilerini savıp yalnız kalmasını istiyordu ama aksi gibi müşterilerin biri çıkıyor biri geliyordu.
"Ayağın uğurlu geldi. Bilge. Bu saatte bu kadar müşteri geldiği hiç olmamıştı." dedi Hasan Amca. Sonra uzun bir hikayeyi anlatmaya koyulur gibi derin bir nefes aldı. Bilge'ye kahvaltı yapıp yapmadığını sordu: "Çok iyi bir peynirim var. Gel seninle güzel bir kahvaltı yapalım. Geçmiş günleri analım." dedi. Oysa Bilge bir an önce Rahmi'yi, yani Derviş Nuri'yi sormak istiyordu. Hasan Amca ise hiç oralı gibi görünmüyor, kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu. Bir ara işini bırakarak kapıya çıktı ve karşıdaki kahvehaneye seslendi: "Hacı bize iki çay!"

Çaylar kısa zamanda geldi. Orta yere konulan bir sandığın ü-zerine serilen gazete üzerinde kurulan sofrada peynir, limon, kırmızı biberle zenginleştirilmiş yeşil zeytin, siyah zeytin ve büyük dilimler halinde kesilip bırakılmış domatesler vardı. Bilge:
"Hasan amca sen de öyle bir sofra kurdun ki yememek mümkün değil." dedi. Hasan amca ekmek dolabından sıcacık iki somun çıkardı. Çaylar da hazırdı. Hasan Amca, bir yandan bir iki lokma aldıktan sonra, usul usul söze girişti:
"Rahmi kız istemeye geldığinde yaşı geçkin bir gazeteciydi. Sıkılgandı. Uzun müddet

kem küm etti ve sonra: 'Hasan amca eğer razı gelirsen Allah'ın emriyle kızın Sevde'ye talibim.' dedi.

Onu fakülte yıllarından beri tanıyordum. Temiz bir çocuktu. 'Nasipte varsa olur.' dedim, ama kızın da fikrini sormalıydım elbette. O benden bu cevabı alınca iş olmuş da bitmiş gibi sevindi. Sonradan öğrendim ki, bir müddettir Şevde ile görüşüyorlarmış. Nasıl olmuşsa bize çaktırmadan bir iki sefer de buluşup konuşmuşlar. Anlayacağın kendi aralarında karar vermişler, bize de işi resmileştirmek düşüyormuş. Hülasa, evlendiler. İlişkileri bir iki sene iyi gitti. Bir akşam eve gittiğimde, kapıyı Şevde açtı. İlk çocuğu henüz dört aylıktı. Çocuğuyla birlikte evde olması bana baştan garip gelmemişti. Herhalde Rahmi sonradan gelecek diye üzerinde durmadım. Yemek vakti geldi sofraya oturduk. 'Rahmi nerede, o da gelmeyecek mi?" diye sorduğumda ana kız birbirlerine baktılar. Bir şeylerin olduğunu sezinledim ama yemeğin başında meseleyi büyütmek istemedim.

Bizim hanım, 'Hasan Efendi, Rahmi gelmeyecek. Şevde de gitmeyi düşünmüyor.' deyince o an on yıl yaşlandım. Elbette ki insanlar evlenir ve boşanırlar. Benim derdim o değildi. Ben, iyi gitmesi gereken aile yapısının her tarafta sarsıntı geçiriyor olmasına üzülmüştüm. Şevde gibi bir kız ve Rahmi gibi bir insan anlaşamazlarsa, bu milletin hali ne olacak diye düşündüm. İki iyi insan niçin birbiriyle iyi geçinemezler gibi şeylerdi üzüldüğüm. Anlayacağın ben işe başka tarafından yaklaştım. Kızı sakinleştirmek için, 'Olur

böyle şeyler, düzelirsınız. Her evlilikte böyle sıkıntılar yaşanır.' dedim. Şevde ilk defa o anda konuştu:

"Baba, bu olacak bir şey gibi değil."

"Nasıl değil kızım, seni terk etmedi ya?"

"Beni terk etti. Hatta evden kovdu."

"Derdi neymiş?"

"Başka bir kadın!"

"Nasıl başka bir kadın?"

"Bir kadına tutulmuş, ona aşık olmuş, onunla evlenmek istiyor. Onun için de beni başından kovuyor."

Hasan Amca burada epey müddet sustu. Gözleri de sanki buğulanmıştı. Evli bir insanın, başka birisine aşık olup karısını bu yüzden bırakmasını hiçbir zaman anlamamıştı. Hatta yıllar önce bunu yapan bir tanıdığından selamı sabahı kesmişti. Çünkü bu durum ona göre erkekliğin kitabına sığmazdı.

"Ben şunu anlarım." dedi Hasan Amca, "Karı koca anlaşamazlar, birbiriyle yapamayacaklarını anlarlar ve eşin dostun da yardımı ve arabuluculuğu ile ayrılırlar. Ama bir erkek, kendisine sadık ve çocuğunu doğurmuş bir kadını, sırf pis nefsinin hevesine kapılıp terk edemez. Bunu ne şeriat kabul eder, ne örf kabul eder, ne de insanlık."

"Peki ne yaptınız?"

"Dükkanı evdekilerden habersiz birkaç günlüğüne kapattım. O-nu takip etmeye koyuldum. Söylenenler doğruymuş. Bir gün kol kola yürürlerken aniden karşılarına çıkıverdim. Rahmi, o kadar şaşırdı ve panikledi ki şaşkınlıktan elindeki paketi yere düşürdü. Paketi yerden alıp eline tutuşturdum. 'Sen erkek misin?' dedim, 'Sana her şeyini veren bir kadinı bırakıp kör nefsinin peşinden koşuyorsun!'

Hasan Amca olayı anlatırken bir kere daha sinirlenmişti. O kadar ki ağzındaki ekmek parçaları sağa sola fırladı. "Afedersin oğlum!" diye özür diledikten sonra sözünü sürdürdü:

"Kıza da bir çift laf söyledim. 'Kızım, bu adam benim kızıma aşıktı, birbirini severek evlendiler, öyle ki biz onlara Hayır diyemedik, sen aklını başına al. Yarın seni de terk edebilecek bu adamdan uzak dur.' dedim. Kız afallamıştı: 'Efendim ben öyle olduğunu bilmiyordum! Bana çok başka türlü anlatmıştı. Hiç geçinemedikleri-ni o yüzden de ondan ayrıldığını söylemişti!' Aralarında ne olup bittiyse kız, adeta yıkıldı. Ben olmasaydım onu parçalayacaktı. Sadece şunu dedığini hatırlıyorum: 'Allah senin belam versin murdar herif! Benim de dünyamı karattın, karının da! Oysa ben seni hiç kimsenin sevemeyeceği kadar sevmiştim!' dedi ve hızla yanımızdan ayrıldı. Rahmi oracıkta kalakalmıştı. Şaşkındı, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu: 'Git karına! Onun gönlünü nasıl yaparsın bilemem. Artık ayağını mı öpersin, yalvarır yakarır mısın o senin bileceğin iş. Onu al, eve götür ve benden asla bahsetmeden durumu izah et. Ona sadık olacağına söz ver. Eğer eve geldiğimde kız hâlâ evdeyse seni de, onu da yakarım.' dedim. Adeta koşarak yanımdan uzaklaştı. Akşam eve gittiğimde hanım beni kapıda karşıladı ve durumu anlattı. Köftehor, dediğimi yapmış. Daha da ileri gitmiş; 'Senin kıymetini bilemedim, senden af diliyorum.' demiş. Hatta onu sırtına almış ve seni eve kadar sırtımda götüreceğim diye yeminler etmiş. Allah'tan bizim kız. 'Sen benim kocamsın, kölem değil. Senden beni sırtında taşımanı istemiyorum, yanımda ol yeten Ben sana hizmet ederim.' demiş de işi soytarılığa dökmeden kapatmışlar. Birkaç gün sonra zavallı kızın intihar ettiğini öğrendim. O zaman da ben yıkıldım. Çok üzüldüm ya elden ne gelir.

O kızın intiharı Rahmi'yi de çok sarstı. Sakinleşti. Sevde'nin anlattığına göre ondan sonraki dönemlerde Rahmi sık sık ağlar ve 'Ya Rabbi beni bağışla ve affet.' diye dua edermiş. Bir gün Şevde sevinçle yanıma geldi, 'Baba Rahmi çok değişti, her şeyi bıraktı. inanmayacaksın ama namaz bile kılıyor.' dedi. Akşamları tam vaktinde eve geldığini, evden dışarı çıkmadığını söyleyince doğrusu bu kere de ben telaşlandım. Bir insan kısa süre içinde nasıl bu kadar değişebilirdi?

---------1 126 1---------

Merak edip kendimce onu anlamaya çalıştım. Bir gün bana gaybdan sesler duyduğunu söyledi. Adı neydi şimdi hatırlamıyorum, Saadetin Işığı mı ne, öyle bir anlamı varmış. Yasin miydi neydi? Öyle bir şey. Her neyse ona göre bir ruhani varlıkla geceler boyu konuşuyormuş."

Bilge duyduklari karşısında dilini yutacaktı ama belli etmemeye çalışıyordu. Çünkü SinHa da nerede ise o anlama geliyordu. Bilge, mümkün olduğunca heyecanını belli etmemeye çalışırken, "SinHa mı?" sorusunu ağzından kaçıverdi.

Bir an, "Ne yaptım ben?" diye endişelendi. Neyse ki Hasan Amca anlattığı konuya daldığından yaşanan garipliğe uyanmadı. Hasan Amca "Öyle bir şeydi galiba!" deyip nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. Sonra birdenbire durumu anlamış gibi: "Evet doğru, SinHa! Sin Ha. Tamam öyleydi." dedikten sonra başını kaldırıp tuhaf tuhaf Bilge'nin yüzüne baktı: "Sen nereden biliyorsun?"

Bilge, ilk paniği atlatmış olduğundan soğukkanlı davrandı ve "Öylesine aklıma geldi." deyip geçiştirdi. Hasan Amca yutmamış-tı ama cevabı makul görmüş gibi davrandı. Bu esnada gelen bir müşteriyi de savdıktan sonra kaldığı yerden sözü sürdürdü:

"Rahmi daha sonra adeta eriyip gitti. Sadece işini yapıyordu. Artık ne her gece katıldığı kokteyller vardı, ne de iş toplantısı gecikmeleri. Tabi geçimi de zaman içinde daraldı. Duyduğuma göre 'Eski performansı yok.' diye onu gazetede geri hizmete vermişler, sayfa sekreterliği mi ne, öyle bir şeyler yapmaya başladı. Halinden çok memnundu. Şevde adeta ona yeniden aşık olmuştu. Başlangıçta ondaki bu değişiklikten çok ürkmüştü ama sonra aralarında öyle bir ilişki başladı ki. Şevde onu yere konduramaz oldu. Hatta bir seferinde, 'Baba onu kasten kızdırmak, öfkelendirmek için dalına basıyorum, sinirlendirmeye çalışıyorum, o her seferinde inanılması güç bir sabırla ve güleç yüzle beni yatıştırmaya çalışıyor. Hatta bir seferinde ciddi ciddi hakaret ettim, sen erkek misin, dedim, o yine, sen haklısın, ben sana layık bir erkek değilim, sen çok

-----------1 127 l-----------

iyi bir insansın, benden razı kalman için ne gerekiyorsa yaparım, dedi. Ona o kadar acıdım ki, boynuna sarılıp ağladım. Sen evliya mısın, melek misin be adam! Görmüyor musun bütün bunları sana kasten yapıyorum, niçin tepki vermiyorsun dediğimde, bana hep, insan sevginin bedelini ödeyemez. Madem ki sen bana kalbinin samimi sevgisini

verdin, ben sana köle bile olurum. Benim bağışlanmam için dua edersen bu da senin yiğitliğin olur, karşılığını verdi.' diyerek kendi özel hayatlarından bir kesiti bana aktardı. Doğrusunu istersen on üç senedir ikisi arasında neler olup bitiyor tam bilemiyorum. Bildiğim tek şey, Şevde onun meftunu. O da Sevde'yi üzmemek için her şeyi yapıyor
Son birkaç senedir sık sık Beyazıt'taki Erenler Kıraathanesi'ne gidiyormuş. Oradakiler ona Derviş Nuri lakabını takmışlar. Daha önce Derviş Nuri diye meczup biri oraya takılıyormuş. Onun öldüğünün aynı günü bizim Rahmi oraya gitmiş. Meğerse bizim Rahmi o zata çok benziyormuş, ona da Derviş Nuri demişler. O da hiç bozuntuya vermemiş. Sık sık oradaki güzel insanlardan söz eder. Bu civarda ise ona Toprak Rahmi derler."
Bilge "Neden toprak?" diye sorunca, Hasan Amca, "Bre oğul, Rahmi gerçekten toprak gibi adamdır Hiç kızmaz, öfkelenmez, kimseyi küçük görmez, kendisinden küçük olanlara bile yer verir de ondan." cevabını verdi.
Bilge, aynı kişiden söz ettiklerinden artık iyice emin olmuştu... Sözü edilen kişi tam da kendisinin aradığı insandı. Yani SinHa'nın talebesi... içinden şimdi "Allah dostlarının nereden beslendiklerini daha iyi anlıyorum." dedi. Ama bunu tamamen zihninden geçirdiği için Hasan Amca, sadece onun durgunluğunu görebiliyordu.
Bilge tam Rahmi'nin şimdi nerede olduğunu soracaktı ki içeriye bir müşteri girdi. Hasan Amca onunla meşgul oldu. Tam bu esnada telefon çaldı. Hasan Amca, müşteriye parasının üstünü verirken, bir yandan da telefondakine cevap veriyordu.

Telefon görüşmesi sırasında, Hasan Amca'nın yüzü, birdenbire değişti. Ben hemen geliyorum, diyerek telefonu kapattı. Daha sonra sakin davranmaya çalışarak Bilge'ye döndü:
"Sen biraz burada bekle, ben dönerim." deyip hızla dükkandan çekip gitti.
Bilge öylece kalakalmıştı. Önceleri, gelen müşterileri "Sahibi bir yere kadar gitti, biraz sonra dönecek." deyip savdı. Sonra biri sigara istedi. Bilge, doğal bir eda ile aynı cümleyi tekrarladı. Müşteri ise
"Kardeşim ben bir sigara alacağım! Param da tam! Ver bir paket sigara, adam gelince parasını verirsin." dedi.
Adamın söylediği doğruydu. Bilge böylece başladı satış yapmaya. Fiyatını bilmediği malları da müşterilerin yardımıyla halletmeye çalıştı. Derken öğle oldu. Daha bir süre Hasan Amca'nın gelmesini bekledi. Namazın vakti de daralmıştı. Bilge, karşı komşu olan kasaptan iki dakika dükkana bakmasını rica etti ve en yakın camiye gitti. Namazını kılar kılmaz dükkana döndü. Hasan Amca gelmemişti. Derken ikindi ve akşam oldu. Hasan Amca hâlâ ortalıkta yoktu. Bilge, evini bilen olup olmadığını sormaya karar verdi. Tam bunu anlamak için çevreye sormaya hazırlanıyordu ki, bir genç geldi.
"Beni Hasan ahi gönderdi. Dükkanı kapatacağım. Size de teşekkür edip, selam söyledi. Bir ara sizi yine bekliyormuş." dedi.
Bilge, asıl maksadına ulaşamamıştı ama aradığı gazetecinin Derviş Nuri olduğunu öğrerimişti. Artık mesele onu bulmaktaydı. Yarın yine gelecekti ve mutlaka onu bulacaktı.
Bilge ilk defa, hayatın hiç de insanın kontrolü altında olmadığını tam olarak anlamıştı. "Zaten neyi kontrol edebiliyoruz ki! Yahut hangi hesabımızı tam olarak tuttu ki!..." diye geçirdi içinden. Tüm geçmişi gözünün önünden akıp gitti. Kazandığı ve kaybettiği şeylerdeki kendi rolünü düşündü. "Şu benim eserimdir." diyebilecek bir başarı, "Bu benden kaynaklanan bir kayıptır." diyebileceği bir yenilgi hatırlayamadı. Hep onun inisiyatifi dışında gelişen ha-

diseler sonucu birtakım şeyler elde etmiş veya kaybetmişti: "Demek ki, âlemin

genelinde işleyen bir program var ve biz de o programın aktörleriyiz. Belki diğer varlıklardan farklı olarak bizim bir tercih hakkımız var, o kadar." dedi Bilge.

Babasının bir sözü aklına geldi. Boğazı düğümlendi. Babasına derin bir özlem duydu. Bu yoğunlukta onu arzuladığı hiç olmamıştı. "O köylü meğerse hakikatin farkındaymış." dedi. Bilge ilk yıl üniversite sınavını kazanamadığında babası şu cümlelerle onu teselli etmişti: "Oğlum bu kadar kahretme kendine. Her şeyin üzerinde Hakk'ın iradesi vardır. Ne muzaffer kumandanlar var ki, zaferi kendi eserleri bilip helak oldular, ne mağluplar var ki, yenilgiyi kendilerine mal ettikleri için galipler safına geçtiler... Çünkü zafer de yenilgi de bir takdirdir, insana düşen her ikisinde de Rabbini hatırlayabilmesidir."

Fakat Bilge yine de bu işin hikmetini tam olarak anlayamadığını kendi kendine itiraf etti: "Her şey onun takdiriyle olup bitiyorsa, insanın suç ve cezadaki rolü neydi?" Kuran'da sayısız teklif ve teşvikler vardı. "Şükrederseniz arttırırım.", "İyilik yaparsanız size, kötülük yaparsanız size." "Kim bizim zikrimizden yüz çevirirse, ona dünyada zor bir geçim derdi yazarız. Kıyamet günü de kör yaratırız."

Bilge bu tür ayetleri zihninden geçire geçire Fatih yokuşunu çıkmıştı. Ta caddeye vardıktan sonra ancak akıl edebildi ki Balat'tan direk Eminönü'ne geçebilirdi. Niçin böyle yapmadığına hayıflandı. Olanda Hayır vardır varsayımına bıraktı kendini.

Eve bitkin geldi. Sanki sabahtan bu yana bir asır geçmişti. Kapıda kendisini karşılayan Gönül'e sıkı sıkı sarıldı. Sanki onu kaybedip de yeniden bulmuş gibiydi.

Gönül, onun bu sıcak ve şefkat dolu kucaklayışından yoğun bir heyecan ve sevgi duydu. Vücuduna büyük bir haz yayıldı. Başını göğsüne dayadı. Öylece salona geçtiler. Bir süre ikisi de sessizliği tercih etti. Ne Gönül ona, "Ne oldu?" diye sordu, ne de Bilge

yaşadıklarını anlattı. Birlikte yemek yediler. Betül yine uyuyordu. Bilge bir ara:
"Ne oldu benim güzel kızıma böyle? Doğrusunu istersen onun viyaklamasını özledim! Çocuk maşallah bize hiç problem çıkarmıyor." dedi. Gönül:
"Aman sus!" dedi, "Nazar değmesin. Ağlayıp dursaydı daha mı iyi olurdu?"
Bilge yorgundu.
"Bildığın herhangi bir kanalda iyi bir film varsa izleyelim." dedi eşine. Gönül de bu teklife sevindi. Uzun zamandır birlikte film izlememişlerdi. Oysa evlendiklerinin ilk günlerinde sık sık sinemaya gider veya televizyondaki bir filmi birlikte izlerlerdi. Evde film seyrederken en büyük zevkleri, Gönül'ün bir çırpıda hazırlayıp getirdiği patlamış mısırlardı. Geceyi film izleyerek kapattılar.
Bilge ertesi gün yine Balat'ın yolunu tuttu. Büfeye bir an önce ulaşabilmek ve Hasan Amca'dan Derviş'e ulaşacak bilgiyi almak için adeta koşarcasına ilerledi.
Sokağa ulaştığında öğle suları olmasına rağmen büfenin hâlâ kapalı olduğunu gördü. Ne olduğunu anlamak, en azından Hasan Amca'nin evini öğrenmek için bitişik komşuya sormaya yöneliyordu ki kapıya yapıştırılmış küçük bir not buldu: "Cenaze dolayısıyla kapalıyız."
Bilge'nin kafası iyice karıştı. Hasan Amca dün apar topar gidip bir daha da dönmediği için, cenazenin onun bir yakını olabileceğini düşündü. Ne yapacağını bilmez bir vaziyette çevresine bakınırken ezan okundu.
Şimdi önünde yapması gereken bir işi olduğunu bilmenin rahatlığı içindeydi. Camiye yöneldi. Caminin avlusunda olağan dışı bir kalabalık vardı. Bir vakit namazına bu kadar insanın gelmiş olmasına sevindi. Sonra bir kenarda bekleşen kadınları görünce, bunun bir cenaze kalabalığı olduğunu anladı. Başı önünde avludan geçerken, yan tarafta bekleşen kadınlara gözü ilişti. Biri özellikle dikkatini çekti.

Ne kadar da Sevde'ye benziyordu. Birkaç adım daha atınca a-ni bir refleksle dönüp tekrar o yana baktı.
"Aaa bu gerçekten Şevde! Ne kadar da değişmiş! Yanındaki de kızı olmalı. Annesinin kopyası..." diye düşündü. Yanlarına gitmek için tereddüt geçirdi. Ona doğru gitmek istiyordu ama bunun uygun olmayacağını düşündü. Rastgele birine yöneldi.

"Bu kimin cenazesi?"

"Bakkal Hasan Amca'nın."

"Hangi bakkal Hasan Amca'nin?"

"Caddedeki Nasip Büfe'nin sahibi!"

Bilge başının döndüğünü hissetti. Sonra birden etrafındaki her şeyin, siyah bir bulut içinde kaybolduğunu gördü.

Tepsi gibi bir düzlükte buldu kendini. Güneş henüz doğmamıştı ama her bir taraf, güneş oradan doğacakmış gibi aydınlanmıştı. Dört bir yandan insanlar geliyordu. Gelip etrafında halka oldular. Dört kişi başına koştu ve onu izlemeye başladılar. Seyredenler sadece vücut ve baştan ibarettiler. Biçimler, dışbükey aynada yansıyormuş gibi deforme idi.

Sonra bir kadın sesi, "Aaa bu bizim Bilge!" dedi. Bilge, bu sesi Sevde'nin sesine benzetti. Birinin elinde bir kova su vardı. Onu yüzüne doğru döküyordu. Birinin elinde ise Bilge'nin çiş sandığı sıvı ile dolu bir şişe vardı. Adam onu dökmeye çalışırken. Bilge kendine geldi. Caminin avlusunda yere sırt üstü yatırıldığını gördü. Başına insanlar üşüşmüştü. O an bayıldığını ve insanların onu ayıltmaya çalıştığını anladı. Bu arada Bilge'nin bayıldığını görenler, onun cenaze yakınlarından olduğunu sanarak, tanıyan birilerinin olup olmâdığını sormuştu. Şevde de o maksatla Bilge'nin başucu-nu kadar gelmiş ve onu tanımıştı. Bilge, Sevde'nin yanı başında ayakta mahzun bir şekilde durduğunu görünce toparlandı ve ayağa kalktı. "Başınız sağ olsun." dedi. Şevde, yeniden ağlamaya başladı. Fenalaşmıştı. Onu apar topar götürdüler. Bilge abdest tazeledi ve camiye girdi.

Cemaat farzı kılmış, sünnetleri eda ediyordu. O sadece farzı kılıp çıktı ve kalabalığı yararak cenazenin en ön safında ve cenazeye yakın yerde yer tuttu. Kederliydi ama içinden ağlamak gelmiyordu. Adeta bütün hisleri yok olmuştu. Cenaze namazı kılınmıştı. Ne yaptığının farkında bile olmaksızın cenazeyi taşıyanlar arasına katıldı.

Bir anda kendini mezarlığa giden bir otobüste buldu. Cenaze, Kozlu mezarlığına götürüldü. Bilge'nin bedeni kontrolünün dışında hareket ediyor gibiydi. Hareketleri üzerinde beyninin hiçbir etkisi kalmamıştı.

Bir mezar taşma yaslanıp oturdu ve öylece kaldı. Kendine geldığınde taze mezarın başında hiç kimse kalmamıştı. Güneş batmaya yönelmişti. Bilge, bu kadar süre orada nasıl kaldığına anlam veremedi. Hafızasında cenaze ile ilgili kalan tek şey hocanın son olarak söylediği "Fatiha" sesiydi.

Yerinden kalktı ama ayakları onu taşıyamıyordu. Bir süre topallayarak yürüdü. Bir minibüse bindi ve Edirrekapı'ya geldi. Balat'a mı, eve mi gitsin bilemiyordu.

Bu kararsızlık içindeyken kendisini Mecidiyeköy'e giden bir otobüste buldu. Eve ulaştığında bitkindi. Gönül, kocasının yüzündeki solgunluğa anlam veremedi.

"Bu ne hal böyle?" diyecekti ama son zamanlarda ailecek anlaşılması zor hadiseleri peş peşe yaşadıkları için, sormaktan vazgeçti. Kendisinin anlatmasını uygun gördü.

Bilge sessizce soyundu ve doğruca kızının yanı başına geçti. Tek kelime etmeksizin dakikalarca minik yavrusunun başını okşadı. Gönül de yanı başlarına oturarak onları seyretti. Neden sonra eşinin kendine geldığini görünce,

"Bilge istersen giyin, Mahirler gelecek az sonra. Yemeğe çağırmıştım biliyorsun." dedi.

Bilge:

"Bugün ikindi namazını kılamadım." dedi.

Sesinde büyük bir felaketi yaşamış olmanın tonu vardı. Gönül bu halin onun gün içinde yaşadığı olaylardan mı yoksa ikindi namazını kaçırmış olmasından mı kaynaklandığını anlayamadı. Ama Bilge ikindi namazını kaçırdığını defalarca tekrarlayınca. Gönül, sıkıntısının ondan kaynaklandığını sandı ve sorusunun cevabını aldığına karar verdi. Çünkü, Bilge'den öğrendiği bir hadisi anımsamıştı. Bir seferinde bir sahabe, Hz. Muhammed'e başına gelen felaketi aktarmak istedığınde, Peygamber ona "Felaket dedığın bu mu? Ben de 'İkindi namazını kaçırdım.' diyeceksin sandım." cevabını vermişti.

Kapı çalındığında Bilge akşam namazını henüz kılmıştı. Gönül'den konukları karşılamasını rica etti. Kendisi de apar topar giyindi.

SİYASET VE DİN

Bilge yorgun argın geçirdiği bir günün akşamında gelecek o-lan misafirinin Mahirler olmasına sevindi. Çünkü onlarla beraberken fazla sıkıntı yaşamıyordu, rahat edebilirdi. Mahir dinî konularda kendisini iyi yetiştirmişti. Oldukça bilgili, bir o kadar da hoşgörülü ve rahat bir insandı. Haremlik selamlık oturmayı istememesi de en çok Gönül'ü memnun ediyordu. Daha doğrusu en çok Mahir'in bu tarafını seviyordu. Bir seferinde bunu özellikle söylemiş ve gerekçesini de belirtmişti:

"Siz erkekler oturup güzel şeyler konuşuyorsunuz. Bizim de onlara ihtiyacımız var. Biz niye mahrum olalım?"

Sofra hazırdı. Mahirler gelir gelmez sofraya oturdular. Gönül, Mahir'in çay tutkunu olduğunu bildiği için, daha yemeğe otururlarken çayı da demlemişti. Ve sabırsızlıkla beklenen sohbet de yemekten hemen sonra çay servisi ile birlikte başlamıştı.

Bilge, Mahir'e sormak istediği soruyu kafasında tasarlamıştı bile. Gönül ise geçmişte kılmadığı namazların kaza edilip edilemeyeceği, başını açtığı takdirde abdestinin bozulup bozulmayacağı gibi konuları açıklamasını isteyecekti ondan. Gerçi sorulacak çok sorusu vardı ama o, özellikle bu konularda son günlerde ortalıkta dolaşan değişik söylentilerin gerçeğini öğrenmek istiyordu.

Fakat sohbet hiç de onların düşündüğü şekilde başlamamıştı. Gönül, farkında bile olmadan Mahir'in başörtülü eşinin Milli Eğitim Bakanlığı'nın son genelgesinden sonra derslere nasıl girdığini sormasıyla sohbetin ana mihverini de belirlemiş oldu.

Mahir, bu konuda verilmesi gereken kararı eşine bıraktığını ama dayatmaya da büyük tepki duyduğunu söyledi. İnsanların kıya-

fetleriyle uğraşmanın laiklikle ilgili bir sorun değil, siyasi ve ideolojik bir tavır olduğuna inandığını söyledi:

"Din siyasete alet ediliyor diye bu dayatmaları yapanlar, aslında siyaseti dinsizliğe alet ettiklerinin farkındalar mı bilmem. Bu bir demokrasi sorunu falan da değil. Türk demokrasisinin temel yarası başörtüsü olsa öpüp başımıza koyalım."

"Peki nedir?" dedi, öfkeli bir ses tonu ile Nagehan. Aksak demokrasinin Nagehan'a yansıyan tarafı başörtüsü konusu olduğundan dolayı bu denli duyarlı olduğunu belirten Mahir ses tonunu yükselterek:

"Bu problemlerin başımıza gelmesinde bizim hiç mi kusurumuz yok? Hangınız o

örtünün hakkını verdınız? Başınızı kapatırsınız ama bir dakika dedikodudan, kocalarınızı eleştirmekten vazgeçmezsınız. Donattığınız evlerınızin ihtişamı ve lüksü Karun'un karısında bile yok. Tesettür, göze batmamak, dikkat çekmemek içindir ama siz maşallah tesettür modası bile icat ettınız..." Gönül atıldı:

"Nagehan sakın alınma ama bu konuda ben de Mahir abiye katılıyorum. Örtülüler, bu işi tam bir gösterişe ve cazibeye dönüştürdüler." Sonra Bilge'ye dönerek,

"Hatırlıyor musun geçen çıktığımız yemekte neler oldu?"

Mahir, "Ne oldu?" deyince. Gönül başlarından geçenleri anlattı:

"Her zaman gittiğimiz restorana gitmiştik. Sırtım kapıya dönüktü. Bir ara bütün erkeklerin gözünün kapıya yöneldığini fark ettim. Belli ki içeri giren birini izliyorlardı. Ben de ister istemez dönüp baktım. Tesettürlü bir kadın içeri giriyordu. Yanında eşi vardı. Kadının kapıdan öyle bir girişi vardı ki, adeta 'Ben kadınım ve hepınıze meydan okuyorum.' diyordu. O kadar dikkat çekici giyinmişti ki ben bile hayran kaldım. Hatta Bilge'ye takıldım, 'Böyle birini niye bulmadın.' diye..."

Bilge gülümsedi. Başlarından geçen o ilginç olayı hatırladığı i-çin üzülmüştü aslında ama nedense gülümsemekten kendini alamamıştı. Gönül konuşmasını sürdürdü:

"Ben şahsen örtünmeden bunu anlamıyorum. Örtünmek, erkeklerin gözünden gizlenebilmektir. Üzerimizdeki giysi bizi bakışlardan uzak tutmalı. Ben bakışlardan rahatsız oluyorum. İstemediğim birinin beni süzmesine, incelemesine bozulurum. Fakat bazı örtülü arkadaşlarımız öyle giyiniyorlar ki adeta erkeklerin kendilerine özellikle bakmasını sağlıyorlar. Kusuruma bakmayın ama gizlenmeyi ve örtünmeyi içeren bir emrin, manasının tam zıddıyla uygulanmasını anlayamıyorum. Çünkü aşırı dekolte giyinmiş bir kadın içeri girseydi ancak o kadar ilgi toplardı. Bence örtünme emrindeki a-sıl amaç, 'dişi' olarak görülen varlığı 'kişi' konumuna yükseltmektir. Çünkü her insan bir bireydir. Karşısındaki kadını önce bir 'dişi' olarak algılayan insan, onu bir birey gibi düşünemez. Onun dişiliğine kilitlenir. Ona karşı tavrı da değişir. Ben şahsen toplumda birey olarak algılanmayı, kadın olarak algılanmaya tercih ederim.
Çünkü dişilik olgusu, ister istemez karşı tarafın, erilliğini anımsamasına yol açar. Bu algılama da ya korumacılık, ya sahiplenmek, ya da itmek şeklinde size yansır. O zaman da başarılı olmak ve tutunmak için dişiliğınızi kullanmak zorunda kalırsınız.
Elbette ben bir dişiyim. Feministlerin algıladığı gibi bakmasam bile bu yönüm, sadece evimi ve kocamı ilgilendirir. Toplumda ise bir kişilik olmayı, bir birey olmayı yeğlerim. Zaten ayette geçen 'bilinesınız' kelimesi de sanırım bu inceliği yansıtmak için vurgulanmış..."
Mahir, kendisinin de aynı görüşte olduğunu belirtti. Gönül'ün ayetteki "bilinçsınız" kelimesinden böyle bir anlam çıkarmış olmasına hayranlık duydu ve daha da ileri giderek, "İşte ben bu yüzden bazen örtünmeyi din haline getirmemiş hanımların namazının, dinle ilgisi, başındaki bir parça bezden ibaret olan hanımların ibadetinden daha makbul olduğu zehabına kapılıyorum." dedi.
Nagehan Hanım, örtülü olmasına rağmen namaz kılmıyordu. Söylenen sözlerden alınmamış gibi davranmak istedi ama eşine sorduğu sorudaki ses tonu ile de kızgınlığını açık etti:
"İstemiyorsan ben de başımı açayım."

"Bak işte senin tavrın bu. Benim için örtünmüyorsun ki ben istedim diye açasm. Eğer sen bunu Allah için yapıyorsan bu uğurda her şeyi göze almalısın. Ben bu baskılan ilahî bir sınav gibi görüyorum. Kalbinde marazı olanlarla olmayanlar belli olsun diye. Fakat

maşallah her şey gibi başörtüsünü de gösteriş malzemesi yaptık, meslek haline getirdik. Bak ortada Müslüman var mı? Ama İslamcı gırla! Dindarlar kelaynaklar kadar az. Dinciler sürüyle!" Bilge:

"Ben bir hadis okumuştum. Yanılmıyorsam şöyleydi: 'Bir zaman gelecek, camiler ağzına kadar dolacak ama içinde mümin bulunmayacak.'"

Mahir, buna benzer birçok hadis olduğunu ve bütün o hadislerin, gerçek Müslümanlara yol göstermeye çalıştığını, ancak herkesin kendi nefsinin esaslarını din saymasından dolayı itibar görmedığini ifade etti:

"Yani Türkiye'nin ayıbı olan bu mesele bizler için de bir "fitne". Adaleti İlahiyye bizi silkeliyor. Ta ki ikisinin de aslı karbon o-lan kömür ruhlularla elmas ruhlular birbirinden ayrışsın.

Bazıları, dinin 'furuat'tından olan bu meseleyi imanın erkanı gibi sundu ve onu siyasi bir sembol haline getirince, kendilerini sistemin sahibi sananlar da arenadaki kırmızı şal gibi başörtüsüne saldırdılar. Elbette onlar zulmediyorlar ama İslam'ın esaslarını, siyasal mecraya çekenler de dinin tabiatında açtıklari yaralarla cinayet işliyorlar.

Dinin ve özellikle de İslam'ın temel misyonu, bireyin dünyevi huzur ve barışını temin ve ahiret hayatına hazırlık olmasına rağmen, bu asrın en gaddar ve insafsız iktidar vasıtalarından olan Batı endeksli siyaseti, dine hizmet aracı haline getireceklerini sananlar, sadece dini tahrip etmeyi amaçlamış tağutların ekmeğine yağ sürdüler... Onların gaddar tuzaklarına düştüler.

Evet kabul etsek de etmesek de yeryüzünde şeytanın aydınlığa ve inanca karşı mücadelesi sürmüştür ve sürmektedir. Bu mücadele çifte standartlar, insafsızlıklar ve gaddarlıkla doludur. Tuzak üstüne tuzak kurarlar. Zor olan şudur ki, şeytani düşünceler hep şeytani olmuyor.

Bakin bizde inananlara dayatılan zorbalıklar hep sevimli bir sima takmış; ya demokrasi, ya çağdaşlık, ya da laikliği sahiplenme kisvesi altında sunulmuştur. Oysa herkes biliyor ki, bu mücadele, doğrudan doğruya inanan insan tipine karşı sürdürülüyor. Onların hazmedemediği, mümin insandır. Ama bunu asla bu şekilde dile getirmezler. Tağut ve yandaşları çağın imkanları bakımından daha donanımlı ve daha stratejik davrandıkları için, inanca hizmet ettiklerini sananları hep açığa düşürmüşlerdir.
Bakınız, sürekli ve planlı saldırılarla inananları tahrik ediyorlar, sonra da herhangi bir tepkiyle karşılaştıkları zaman hemen, 'Bakın bunlar zaten hep böyle. Eğer barış ve huzur ortamı istiyorsanız bu gericilerden kurtulmalısınız.' diyerek, medyayı ve kamuoyunu oluşturan vasıtaları inananların üzerine saldırtıyorlar...
Araya bir sessizlik girdi. Gönül, bu arada çayları tazeledi. Bilge söze girdi:
"Haklısın. Bu meselede Müslüman kardeşlerimizin hatası olabilir ama günümüzde münkirlik vasfının daha ağır bastığını dikkatten kaçırmamak lazım. Laikliği din haline getiren toplumlarda benzer olaylar yaşanıyor. Maalesef bize uygulanan sistemin ideolojisi keyfî, küfrî, cebrî ve askerîdir. Bence bu, yaşanmakta olanları i-zah ediyor."
Mahir, bu yoruma karşılık verdi:
"Sen de haklısın ama dini siyasete alet etmenin tehlikeleri daha büyüktür. İslamin ilk yıllarında yaşanan iktidar kavgaları ve ehli beytin başına gelenler, dini, siyasetin vasıtası haline getirmenin ne büyük acılara sebep olduğunu, en parlak şekilde bizlere göstermiştir. Nagehan öfkesini gizlemeye çalışan bir ses tonuyla:
"Ne yani! Müslümanların iktidar olmaya hakkı yok mu?" Mahir:
"Var elbette. Var ama Müslüman sadece senin partine oy verenler mi? Sen bu söylemi kullanamazsın. 'Ben İslam'ı temsil ediyorum' dersen, hiç de İslâm'a hizmet etmiş olmazsın. Aksine ona zarar verirsin. Senin dışında kalan herkesi, karşı taraf, yani İslâm muhalifi haline getirirsin. Buna hakkın var mı? Sen bile 'Müslümanların iktidar olma hakkı yok mu?' derken, iktidara gelenleri İslâm'ın dışına atmış oluyorsun. Bu tavır yanlış ve tahrik edici"
"Ama bunun karşısında yer alanlar da fırsatı ganimet bilerek bilinçli şekilde siyaseti din düşmanlığına alet etmiyorlar mı?"
"Ediyorlar. Bazı inanç özürlü insanlar, böyle yapıyor diye bize dini siyasete alet etme hakkı doğar mı? Yasin suresinde bir ayet var; 'Yaptıkları tebliğ karşısında sizden bir ücret istemeyenlere u-yun. Onlar doğru yoldadırlar.' deniliyor. Yani bir insan halkı İslâm'a davet ediyorsa, Allah'ın rızasından başka maksat gütmemeli. Bir elinde topuz,

bir elinde ışık tutarak insanları aydınlığa çağıranlar(!), zaten zihni yeterince karışmış günümüz insanını daha da şaşkın hale çeviriyorlar. Bu şekilde taraftar oluşturulabilir ama birilerinin inanması sağlanamaz. Biz tebliğ ile propagandayı birbirinden ayırmadıkça bu sıkıntılarla hep karşılaşırız. Benim itiraz ettiğim, sistemin kurallarıyla hareket etmek zorunda olan bir siyasi partinin 'İslam'ı temsil etme' iddiasıdır. İnananların servet "edinmesine veya siyaset yapmasına niye karşı çıkalım ki!..

Bilge söze girdi:

"Doğru söylüyorsun. Bence de dindarların öncelikli sorunu 'temsil' sorunudur. Ben dinin siyasallaştırılmasını tehlikeli buluyorum. Nasıl ki siyasallaşmış Yahudilik olan Siyonizm, başta biz Müslümanların ve genelde tüm dünyanın başına bela olmuşsa, siyasallaşmış İslâm da aynı tehlikelere gebedir. Çünkü İslam kuşatıcıdır, kucaklayıcıdır. Herkesin ona ihtiyacı var. Ama onu bir ideoloji ile döllerseniz, o bir kavmin veya bir milletin dini haline gelir. Milliyetçilik gibi o milletin çıkarı doğrultusunda kullanılır...

Mahir:

"Evet bu mühim. Çünkü ideolojik yapı kazanmış bir din, insafsızdır. Asıl sıkıntı bu. Dini acilen siyasallaşmaktan kurtarmalıyız' derken bunu kast ediyorum zaten. Çünkü bu çağ insanlarının en çok ihtiyaç duydukları şey, saf inanç ve doğru imandır. Oysa siyasetin amacı, iktidar ve çıkardır. Bu ikisi bir arada olmaz diyorum. Yoksa elbette inananlar da siyaset yapacak, siyasi kurumlar içinde

yer alacak ve bir birey olarak toplumlarına hizmet verecekler. Bu onların en temel hakkıdır." Bilge:

"Mahir abi bizdeki sıkıntı dünya genelindeki sıkıntılardan biraz farklı galiba. Bize demokrasi diye sunulan sistem, bir tarafın her kusurunu görmezden gelirken, diğer tarafın en küçük hatasını abartılı bir şekilde cezalandırıyor. Sistem, inanç öncelikli taleplerin hepsini, kendisine yönelik tehlike sayıyor. Bu ön kabul, diyalog ortamını yok ettiği gibi, dinin ve dolayısıyla inanların, kamu alanlarından büsbütün dışlanasina yol açıyor. Peki bu çok mu vicdanî?" Mahir:

"Ben bunun vicdanî olduğunu söylemiyorum ki. Ama birileri inanca karşı olmayı rant ve iktidar vasıtası yapıyor diye bizim de inancı iktidar ve rant vasıtası yapmamız doğru değil diyorum. Çünkü bizim ilgi alanımız sadece üç beş günlük dediğimiz şu dünya hayatı değil. Ölümün ötesi için de dine ihtiyacımız var. Herkesin buna ihtiyacı var. Siz herkese gerekli olan bu cevheri kendi özel çıkarlarınız için kullanmaya kalkışırsanız, ihtiyacı olan binlerce insanı kendınızden ve o nimetten uzaklaştırmış olursunuz. Herkes her şeyi kendi çıkarı için kullanıyor diye bizim de dini, çıkarlarımız için kullanmamız gerekmiyor, savunduğum düşünce bu." Nagehan:

"Siz o insanlara kendini ifade etme fırsatı tanıdınız mı ki onları böyle yargılıyorsunuz?" diye çıkıştı. Bilge, Nagehan'in sesine de yansıyan öfkesini yatıştırmaya çalıştı.

"Nagehan, bu konuda Mahir abi hakli. Bak İran, bak Afganistan. Gücü tamamen ele geçirince neler yaptılar. Kesmek, asmak, dayatmak hayatı çekilmez hale getirmek... dinin insanlara sunacağı hayat tarzı bu mu? 'Bunlar kötü örnek' diyeceksin ama neticede eldeki örnekler bunlar. Doğal olarak insanlar, aynı söylemleri tekrar edip duran her partinin, iktidara geldığınde ve güçlendığınde aynı şeyleri yapmasından korkuyorlar. Evet herkesin kanun karşısında eşit olduğu, azınlıkların haklarının da korunduğu demokrasiye ihtiyacımız var ama bizim demokrasiyi gerçekten doğru anladığımızı sergilemeye daha çok ihtiyacımız var... Adam

konuşmaya başlayınca, cumhuriyetin de demokrasinin de canı cehenneme diyor adeta. Laiklik dinsizliktir diyor. Böyle bir tablo karşısında da sistemi ayakta tutan güçlerin tedbir almaları kaçınılmaz oluyor. Gerçi onlar da vehimlerini abartıp sapla samanı

birbirine karıştırıyorlar ya..." Gönül:
"Ben Müslümanların demokrasiyi niçin hazmedemediklerini anlayamıyorum. Aynı kaynaklan ben de okuyorum. İslam dininin özünde demokrasiye mani olacak hiçbir bulgu göremiyorum. Demokrasi ve laiklik herkesin inandığı gibi yaşadığı bir alan. Hiç kimseyi münafıklık yapmaya zorlamıyor. İnanan inandığı gibi, inanmayan da bildiği gibi yaşamak istiyorsa bize de 'Lekum dinikum ve li-ye din.' demek düşüyor. Yanlış mı düşünüyorum Mahir abi?"
"Demokrasiyi ve laikliği hazmedememelerinin nedeni şu: Çağdaş demokrasilerdeki tabi ki pozitivist düşüncenin etkisi ile özgürlük tanımı ile İslam'ın özgürlük anlayışı biraz çatışıyor. Demokrasinin en son ulaştığı özgürlük anlayışında, kişiye 'Başkasına zarar verme de ne yaparsan yap.' deniyor. İslam ise bu noktada, 'Hayır, sen başkasına zarar veremedığın gibi kendine de zarar veremezsin.' diyor. İşte bu noktadan itibaren dayatma geliyor. Biri çıkıyor, 'Namaz kılmayan insan ahretine zarar veriyor. Öyle ise ben onu zor-larsam ona iyilik yapmış olurum.' diye düşünüyor. Veya 'İçki içmek haramdır, ben kişiyi zorla da olsa bundan alıkoymak hakkına sahibim.' diyor. Çıkış noktası bu olunca da kendisini sistemin ve yargının yerine koyuyor. Üstelik bunu yaparken de sadece baskı uyguladığı kişiye iyilik ettiğini sanıyor. Oysa bu anlayış artık gerilerde kaldı. Kimsenin kimseye karışma hakkı yoktur. Müslümanların çağa hâlâ gelememiş olmalarının nedeni, sanayi öncesi dönemde kaleme alınmış eserleri referans edinmelerinden kaynaklanıyor. Referansları arasında çağı doğru değerlendirebilecek ne doğru tefsir var, ne de yeni yorum. Var olan bir iki kaynağı da kendi önderlerinden veya şeyhlerinden başka kuş tanımadıkları için reddediyorlar. Oysa bu çağı doğru şekilde anlamamızı sağlayacak eserler var ve üstelik Türkçe... Türkiye'de ve dünyada bulunan Müslümanlar artık referans olarak da çağa gelmelidirler. Şu anda referansları or-

taçağa ait olduğu için tavırları da o dönemlere ait oluyor. Bu tavırlarından dolayı da tepki topluyorlar. Müslümanların artık şunu içlerine sindirebilmeleri lazım; eski hal muhal, ya yeni hal, ya izmihlal. Artık herkesin dini kendisine. Din devletin malı olmaktan tamamen çıktı ve ferdin kutsal değeri haline geldi. Kimsenin kimseye zorla bir inanç dayatma hakkı kalmadı. Artık dinde zorlama yoktur. Çünkü her şey ortaya çıkmıştır. Kişinin cennete gitmek kadar cehenneme gitme hakkı da saklıdır. Ama sen uygun zeminlerde ve uygun üslupla insanları yüreğinden yakalayıp ikna edebiliyorsan ne ala.

Evet Müslümanlar bugün mağdurlar, evet dışlanıyorlar ama buna sebebi, bizim çağ içindeki duruşumuzdur. Bu duruş, gücü elinde tutanı her gün biraz daha tedirgin ediyor ve uyanık olmaya yöneltiyor. İşte Arabistan, işte Taliban, işte Suriye ve Libya... Bu insanlar da İslamiyet'i temsil ettiklerini söylüyorlar. Radyoları ve televizyonları her gün Kuran okunarak açılıyor. Ağızlarından Allah lafzı düşmüyor. Ama kendi halklarına reva gördükleri, ortaçağın dayatmacı despotizminden başka bir şey değil. Böyle olunca özgür ve bağımsız hatta başıboş yaşamayı çağdaş tavır bellemiş o-lan birisine karşı İslam'ı nasıl savunabilirsin?

Aynı argümanları kullanıp, 'İktidar istiyorum!' dedığın zaman, doğal olarak bu insanlar, 'Haa! Bu adam ülkeyi Arabistan'a, Libya'ya benzetecek.' diyerek karşı çıkıyorlar. Şimdi onların yerine siz kendınızi koyun, bakalım olayları nasıl değerlendireceksınız?" Bilge:

"Mahir abi ben zaman zaman şunu merak etmişimdir: Peygamberimiz bugün ortaya çıkmış olsaydı, demokrasiye ve cumhuriyete nasıl bakardı?" Mahir:

"Bence onun ölçüsü var. Bugün Türkiye'de bunun nasıl olması gerektiğini anlatan eserler bulunuyor. Ama sen bu eserleri 'filancı' damgası yememek için reddediyorsun."

Mahir'in bu sözlerine kulak kesilen Gönül, hangi eserler diye sormaya niyetlenmişti ki Bilge'nin "Bardaklarımız boşaldı Gönül,

sohbetin havasına dalıp tazelemeyi unuttun." uyarısı ile bardakları toplamaya koyulunca sorusunu da unuttu.

Mahir Bilge'nin Gönül'den çayları tazelemesini istemesi üzerine sözlerine kısa bir ara verdi. Konuşmaya kendini kaptırdığı için çayını içmeyi unutmuş olduğunu fark etti.

Soğumuş olan çaydan bir yudum içtikten sonra sözlerini sürdürdü.
Mahir, sözlerine bir ara daha verdi. Çayından birkaç yudum aldı. Herkesin kendisinin gözüne baktığını görünce sözünü sürdürdü:
"Ne ise bırakalım bu mevzuları. Daha güzel şeyler konuşalım. Siyaset bir sohbete girdi mi orada kalpler ayrışıyor. Oysa bizim 'kalplerin birliğine' ihtiyacımız var." Bilge:
"Doğru söyledin Mahir abi! İnan ben de siyaset konuşmayı pek sevmem. Muhabbeti dağıtıyor." Mahir:
"Elbette. Çünkü muhabbet siyasetin işi değil. Siyasetin işi ve amacı iktidardır, hırstır, elde etmektir. Bunlar da kavga ve düşmanlığın kuzenleridirler. O yüzden de din ile bugünkü siyasetin bağdaşması asla mümkün değildir." Nagehan:
"Neden bağdaşmasın ki?"
"Çünkü siyasetin amacı iktidardır, dinin amacı ise Allah'ın rızasını kazanmaktır. Amaca varmak için siyasetin kullandığı vasıta propaganda ve reklamdır, dinin kullandığı vasıta tebliğdir. Propaganda bir av sanatıdır; yalan ve tuzak onun doğal hizmetçileridir. Tebliğ, birine hakkı bildirmek ve kişiyi vicdanına uygun hareket etmeye sevk etmektir. Propagandanın tabiatı, ne olursa olsun sonuç almaktır. Tebliğin tabiatı, aktarmak ve akla kapı açmaktır. Din, akla kapı açar ama ihtiyarı elden almaz. Oysa propaganda insanı sersemleştirir ve istemediği bir şeyi ona istetir. Reklam da öyle. Bu ikisi yani reklam ve propaganda İslâm'ın hizmetine (!) sokulduğundan bu yana İslâm'ın başı dertten kurtulmuyor.
Bakın bir propagandacının, propagandasını yaptığı şeye inanması gerekmez. Çünkü o bir sanattır. Mesela bir Amerikalı propaganda uzmanı Türkiye'ye gelip herhangi bir partiye hizmet edebi-

lir O partinin fikrinin güzelliğine inansın veya inanmasın mesleğinin esaslarını kullanarak, bir sonuç alır. Ve başarılı bir adam olur. Sonuç alamazsa başarısızlıkla itham edilir.

Ama bir tebliğci için durum farklı. Tebliğci önce kendisi yaşar, nefsine tatbik eder ve sonra der ki; 'Bakın bu iş böyle böyledir. Ben yaşıyorum ve şu, şu yararlarını görüyorum. Sizin ihtiyacınız varsa siz de alın...' Karşıdaki bunu kabul de red de etse, sonuç değişmez. Tebliğ eden vazifesini yapmış olur. Sonuç almak gibi bir zorunluluğu yoktur. Bir insan, 'Namaz kıl, sana araba alacağım' diyorsa ve o insan da namaz kılıyorsa, bu münafıklıktır. Kişi namaz kılacaksa bunu Allah için yapar ve ona namaz kıl diyene pratik bir faydası da olmaz. Bizim islam'ı iktidar yapmak gibi bir vazifemiz yok. O-nu hayatımıza hakim kılmakla mükellefiz. Söz gelişi bir devlet kafir de olsa Müslüman'ın dinini yaşamasına karışmıyorsa bugünün ortamında ona karşı mücadele etmek ahmaklık olur.

Mesela Amerika'da, İngiltere'de Almanya'da Hollanda'da yaşayan arkadaşlarımız var. Bizi İslam'ı özgürce yaşayabilmemiz için oralara çağırıyorlar. Çünkü burada yaşadığımız sıkıntıların hiçbiri oralarda yok. Efendim neymiş, o ülke insanlarının ahlakları bozuk-muş! Bizim ahlakımız düzgün mü? Ticarette de insan ilişkilerinde de onlar bizden daha ahlaklılar.

Amerika'da yaşayan bir dostum vardı. Şöyle demişti: 'Siz bir Amerikalıya 40 tane çocuğum var deseniz, size 'Hadi canım!' demez, inanır. Ama bir kere de yalan söyledığınızi anlarsa 'Allah bir' deseniz size inanmaz. Çünkü adamların hayatında yalan yok. Öncelikle kişinin doğru söyleyeceğini esas almışlar. Biz ise, yalanı öne çıkarmışız. Yemin ederek yalanımızı pekiştirmeye çalışırız. Eee işte durumumuz ortada! Bu yüzden de Cenabı Hak, izzeti onlara, sefaleti bize yazdı... Biz hak etmeseydik, bu hale gelir miydik?"

Mahir sohbetin, tek kişinin hutbe vermesine dönüştüğünü görünce, rahatsızlık duydu ve konuşmasını kesti... Kendisinden daha farklı düşünen kimse yoktu. Bu durumlarda gayba taş atar gibi konuşmak birilerini eleştirmek faydasızdı. Biraz da eşinin bakışlarından bu işi yapması gerektiğini kavradı.

Çünkü Nagehan, eşi Mahir'i, meclislerde kimseye söz bırakmamakla suçlardı her zaman. "Hep sen konuşuyorsun. Birileri de bir iki cümle söylemek istedığınde sözü ağızlarına tıkıyorsun. İnsanları dinlemesini bilmiyorsun." diyordu.
Mahir, bu durumun farkındaydı. Dinleme özürlü olduğunu biliyordu. Eşinin deyimiyle 'dil şehveti' vardı. Nitekim, konuşmayı kesince Nagehan, gerçek niyetine espri gömleği giydirerek:
"Üfff yeter Mahir! Kendimi konferans salonunda hissettim. Biraz da başkaları konuşsun." dedi. Gönül, Mahir'i rahatlatmak için,
"Ama biz onun konuşmasını çok seviyoruz Nagehan Hanım. Siz her zaman dinledığınız için size sıkıcı gelebilir ama bizim gerçekten bu tür konuşmalara ihtiyacımız var." dedikten sonra konuyu değiştirmek için:
"Mahir ahi, biliyorsun ben namaza geç başladım. Geçmişte kılmadığım namazları belli bir sıra ile kaza etmeye çalışıyorum. Geçenlerde bir televizyon programında, vaktinde kılınmayan namazı kaza etmenin faydası olmadığı söylendi. Böyle bir şey var mı?"
Mahir bey sinirlendi. Sinirlendiği zaman boyun damarı şişerdi. Yine öyle olmuştu. Bu sinirli haline rağmen sakin, sözlerinde o sinirlilik hali yoktu:
"Bu adamlar" dedi, "dine hizmet mi ediyorlar, dini hezimete mi uğratıyorlar belli değil!" Sonra kesip attı: "Kıl kardeşim. Bu deccal müsveddelerinin oyununa gelmeyin. Ben size basit bir şey söyleyeyim. Artık inanç ve din konusunda anneannelerınizi veya babaannelerınizi taklit edin. Ölçülerınız onlar olsun. Peygamberimiz, belki de bu günlerimizi kastderek 'Aleykum bidinil acaiz.' buyurmuş Yani, 'Kocakarı dinine uyunuz.' demiştir.
Bence bu hitap, doğrudan doğruya bugünkü din bilginlerine yönelik bir tavır. Yani, 'Onların, güya Kurana dayandırdıkları ama aslında tamamen nefis ve hevanın taleplerini kolaylaştırmayı esas alan tavır ve tavsiyelerine uymaktansa acuze olmuş, dünya ve o-nun içindekilerle bir alakası kalmamış yaşh kadınları taklit edin.
"ortna: 10

Allah'a daha yakın olursunuz." demek istiyor. İman bir teslimiyettir. Dört işlem meselesi değil."

Sohbet açıldıkça açıldı. Kadınların özel hallerinde oruç tutup tutamayacağı, abdestli bir kadının başını açması durumunda ab-destinin bozulup bozulmayacağı, kadınlann cenaze namazı kılıp kılamayacağı, kılacaklarsa erkeklerle karışık mı yoksa arkadaki saflarda yer alarak mı kılacakları, kolonya sürünmenin abdesti bozup bozmadığı konuları uzun uzun tartışıldı. Hayızlı halde Kuran okunup okunamayacağı, cünüpken dua edilip edilemeyeceği, namazın üç vakit mi beş vakit mi kılınması gerektiği meseleleri konuşuldu. Mahir:

"Bütün bu konularda anneannelerınızin, babaannelerınızin yaptığını yapın. Size mantıklı gelmese bile bu tavrın daha Rahmani olacağı kanaatindeyim." deyip kestirdi.

"Ruhsatın sının yok. O kapıyı bir kere açtınız mı, işin nerede duracağını bilemezsınız. Elbette biz dinin sahibi değiliz. Allah . her kulunu kuşatmak için dinsel alanı olabildığınce geniş tutmuştur. Ta ki hata yapan insanlar, ümitsizliğe düşüp bütün bütün kendilerini tövbeden mahrum bırakmasınlar diye, helal dairesini geniş tutmuş. Ama arkasından da 'Helalin güzel olanını tercih edin.' buyurmuş. Şimdi çekirge yemek helaldir diye kalkıp çekirge mi yiyelim? Ama I. Dünya Savaşı'nda, Arabistan çöllerindeki Türk birlikleri afiyetle çekirge yemişlerdir. Başka çareleri de yoktu zaten. Yani olağanüstü durumlar için tanınmış hakları normal zamanların adetleri haline getirmemeliyiz. Ben böyle düşünüyorum." Bilge, sözü dinde reform konusuna getirmek istedi:

"Dinle alakası olmayan bir yığın insan güya dinden yana tavır alıp 'Bizim dinimiz güzel bir din ama içinde çok hurafeler ve zamanımıza uymayan şeyler var. Bunların ayıklanması gerekmez mi?' diyorlar. Gerçekten böyle bir şeye ihtiyaç var mı? İslam bir reforma ihtiyaç duyuyor mu?" Mahir:

"İslam'ın reforma ihtiyacı yok ama yeni içtihatlara ihtiyacı var. Fakat ihtiyaçların doğru belirlenmesinde de bazı ciddi sorun-

lar var. Dolayısıyla içtihat konusunda da aynı **sorunlar gündemde..."** Gönül atıldı:

"Ne gibi sorunlar bunlar Mahir abi?"

Bilge, Mahir'in cevap vermesine fırsat bırakmadan araya girdi ve öncelikle reform ile içtihat konusunun birbirinden ayırt edilmesi gerektiğini vurguladı.

"Bence" dedi Bilge, "reform dinde olmaz. Özellikle de orijinalliği kabul görmüş Kuran hakkında... Reform beşeri ve sosyolojik bir kavramdır. Kurumsal değişiklikleri öngörür. İçtihat ise bir a-na kaynağın iyi anlaşılmasını sağlama ve ondan, gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni hayat şartlarına hükümlerin adapte edilmesi çalışmalarıdır. Böyle olunca Kuran'in herhangi bir hükmünü değiştirmek bizim hakkımız değil. Ama onun farklı anlaşılması mümkündür. Burada içtihat devreye girer." Gönül:

"Şimdi herkes Türkçe ibadetten söz ediyor. Kimileri olmaz diyor, kimileri olur diyor. Bizim gibiler ise şaşkın."

Mahir, Bilge'nin cevap vermesine fırsat vermedi. Biraz da kızgınlığını açığa vurarak:

"Türkçe ibadet etmek isteyene engel olan mı var? Bu isteğin ilginç olan yanı ibadetle ilgisi olmayanlardan gelmesi... Bizce zararı yok. Türkçe ibadet yapmak isteyen yapsın. Ama diğer türlü ibadet etmek isteyenlere de karışmasınlar." Gönül:

"Peki birileri çıkıp, 'Bundan sonra ibadet Türkçe yapılacak.' derse ve bunu da devlet eliyle uygulamaya koyarlarsa ne olacak?"

"Bu içtihat olmaz, dayatma olur. İçtihat fikir belirtmektir, dayatmak değildir, yanılıyor muyum?" Bilge:

"Doğrusunu söylemek gerekirse bu konular beni aşar. Ben sadece genel bilgilerle İslam'ın reforma değil içtihatlara ihtiyacı var, diyorum. Çünkü, geçmiş din bilginlerinin, Kuran ve hadiste detaylı açıklanmamış meselelerle ilgili, o dönemin ihtiyaçlarına göre yaptıkları izah ve tespitler ve onlardan çıkarılan hükümler, hâlâ yürürlükte.

---------1 148 1---------

Osmanlı döneminde çıkarılan ve hâlâ yürürlükte olan Memurin Muhakematı Kanunu nasıl bugün değişiklik gerektiriyorsa, aynı şekilde geçmiş din bilginlerinin bazı hüküm ve fetvaları da yeniden ele alinmayı gerektiriyor. Bu konuda yapılacak çalışmalar da reformun değil içtihadın alanına girer." Mahir:
"Doğru söylüyorsun. Biz Kuran'ın hükümlerini doğru anlama konusunda bir çaba gösterebiliriz ama bizce henüz anlaşılamayan hükümlerini, bugünkü hayat tarzına uymuyor diye yok sayamayız. Fakat benim tavsiyem bunu, konuyu iyi bilen birisiyle tartışmaktır."
Bilge'nin de Gönül'ün de aklından aynı §ey geçmişti: "Keşke, SinHa olsaydı da ona sorsaydık."
"O olmasaydı ortaya çıkardım." dedi bir ses.
Dört bir taraftan geliyormuş gibi odanın içine yayılan bu ses Nagehan hariç herkesi ürpertti. Bilge, Gönül ve Mahir gayrıihtiya-rî etrafa bakmdılar:
"Neydi o?" diye biraz da korkuyla etrafına bakman Mahir, elindeki bardağı düşürdüğünü bile anlayamadı. Bu hayret ve şaşkınlığı bozan, Nagehan oldu:
"Ne yaptın Mahir, kızcağızın halısını berbat ettin!"
Nagehan, üçünün de bön bön etraflarına bakmasına anlam verememişti. Gönül'ün tepkisizliği onu büsbütün rahatsız etti. Mutfağa kurulama bezi almaya koştu. Mahir:
"Siz de duydunuz mu?" dedi.
Bilge durumu kurtarmak için "Neyi?" deyince Mahir:
"'O olmasaydı ortaya çıkardım.' dedi, sanki biri." Gönül, boş bulunarak kendisinin de o sesi duyduğunu söyledi.
Mahir, bu arada içeri giren Nagehan'a da sordu aynı soruyu. O biraz da kocasının yaptığı hareketten utanmışlıkla:
"Ne sesi! Ses de nereden çıktı? Benim duyduğum tek ses, yere düşen bardağın sesiydi!" dedi. "Bir de oturmuşsun hâlâ kendini savunuyorsun. Bak kızın halısını berbat ettin. Üstelik şekerli çay! Nasıl çıkacak şimdi? Şu sakarlığını bırakmadın bir türlü!"

---------1 149 I--------

Mahir çayı döktüğünü ancak o zaman fark etti ve ev sahibinden özür diledi. Ama Gönül,

hiç de üzülmüş görünmüyordu:
"Hiç zararı yok. Onun adı halı. Elbette üzerine basılır, bir şeyler dökülür. Önemi yok." deyip geçiştirdi. Bilge ise, 'SinHa kendisini gösterecek mi?' merakıyla hâlâ çaktırmadan etrafını kolluyor-du...
Uzun bir sessizlik döneminden sonra Mahir yine:
"Allah! Allah! Demek çok yorulmuşum. Çok net duydum oysa sesi." dedi. Nagehan eşinin bu haline sinirlendi:
"E artık yakında gaybdan sesler aldığını da söylersin. Yandık kine yandık!"
Mahir karısının bu hallerine alışkın bir tavırla,
"Senin kalbin mühürlü, sana gaybdan ses gelse bile imana gelmezsin." dedi.
Nagehan, bu ithamdan ciddi şekilde alındı. Sustu. İçindeki öfkeyi sonraya bıraktığı yüz hatlarından belliydi. Beş on dakika o-yalandıktan sonra da artık geç olduğunu, gitmeleri gerektiğini söyledi. Gönül:
"Olur mu canım, daha saat 11.00 bile olmadı!" dediyse de Nagehan, ayağa kalkmıştı bile. Mahir de kalkmak zorunda kalmıştı. Çayı döktüğü için defalarca özür diledi. Ama sesi net duyduğunu da tekrarlamayı ihmal etmedi.

Misafirlerini kapıdan uğurladılar. Mahir Bey ve eşinin gidişinden sonra Bilge gülümsedi:
"Bu gece Mahirlerde kıyamet kopar. Eminim kavga ederler." "Bence o kadar gecikmez! Nagehan Hanım daha kapıdan çıkar çıkmaz kavgayı başlatır." dedi Gönül, eşine tebessümle bakarak.
Bilge bunun üzerine gayrîihtiyarî pencereye yöneldi. Camdan baktıktan sonra, Gönül'e:
"Haklısın galiba." dedi. "Sesi duyulmuyor ama, el kol hareketleriyle Mahir'i haşladığı anlaşılıyor." Gönül:
"Peki SinHa'nin sesini üçümüz duyduğumuz halde, Nagehan niye duymadı?" diye sordu. Bilge, omuz silkme hareketiyle sebebini bilemedığini anlattı.
"Demek ki kalbi bu tür şeylere kapalı." dedi. Gönül "Allah korusun." demekten kendini alamadı:
"Gerçi Nagehan çok dünyacı ve menfaatçidir. Biraz kibirlidir ama yine de inançlı bir insandır. Bu kadar da gönlü kararmış olmasa gerek."
"Kibirle iman bir gönülde barınmaz."
"Sen de ne insafsızsın! Kadının bir hareketinden gıcık aldın diye niye böyle düşünüyorsun?"
"Gıcık alınmayacak bir hareket değildi ki. Ta Bostancı'dan taksi tutup Etiler'e geleceksin, iki yaşındaki kızına bir külot alıp tekrar taksiyle Bostancı'ya döneceksin. Bu düpedüz israf ve görgüsüzlük. Mahir ahinin iki yakası niye bir araya gelmiyor sanki! Bundan..."
"Bu onun kalbinin ölü olduğunu göstermez ki?"
"Diri olduğunu da göstermez ama!"

"Fakat sesi niçin duyamadığını gerçekten merak ettim." dedi Gönül.
"Biz istediğimize sesimizi duyururuz, istediğimizden gizleriz." diyen SinHa, birdenbire odanın ortasında belirmişti.
Gönül de. Bilge de büyük bir sevinçle: "Hoş geldınız hocam!" dediler... Gönül hemen sordu: "Hocam Nagehan sesınizi niçin duyamadı?" "Bunu rahat anlayabilmeniz gerekir, insanlar bile bunu pekala yapabiliyorlar. Sizin şifreli yayın yapan televizyonlarmız yok mu?" "Var tabi de konunun bununla alakası ne?" "Siz onları izleyebiliyor musunuz?"

"Hayır, izleyebilmek için şifre çözücü decoder lazım." "Peki tek bir decoder, bütün şifreli yayınları alabilir mi?" "Hayır. O şifre decodere tanıtılmış olmalı."

"İşte sizin kalbınız de, sizlere ulaşacak mesajların çözümünü sağlayan decoder gibidir. Ben o sözü, onun eşik alanının üzerindeki bir frekansta söyledim. O yüzden siz duydunuz o duymadı."

"Ama Mahir Bey duydu." dedi Gönül.

"Duydu çünkü onun da alma kapasitesi yeterli. Ama yine de şartlanmışlığı çok yüksek biri. Size göre çok bilgisi var ama o yüksek dereceli bir şartlanmışlık içinde. Bazen aşırı bilgilerle yüklenmek de zarar verir. Tabi o bilgiler sizde tam karşılık bulamamışsa."

"Nasıl yani, ilimde bizden daha iyi olan biri değil mi o?"

"Her bilgi üst boyuta ulaşmanız için bir anahtardır. Onu elde ettikten sonra kullanmazsanız ve onunla bir üst kademeye çıkamazsanız, o bilgi daha sonraki basamaklarda atacağınız adımları ters yönde etkiler."

"Yani bilgiyi hemen irfana dönüştürmek ve hayatımıza uygulamak zorundayız, öyle mi?" diye sordu. Bilge.

"Siz irfan dersınız. Çünkü irfan, doğru yolu belirleme sezişidir. O sezi, sizi Yaratıcı'ya götürür. Bu da bilgileri doğru ve yerinde kullanmakla ortaya çıkar."
"Kuran, o yüzden mi bilgisiyle amel etmeyen bilginleri 'kitap yüklü e§eklere' benzetir?"
'
"E tabi ki. Bilgi insanın ürettiği en sağlıklı ve en yararlı enerjidir. Onu üretip de kullanmamak insan formuna yakışır bir şey değildir... Çünkü insan, evrenin imarında bile fonksiyon üstlenebilecek bir varlık. Bu misyonu üstlenebilecek forma ulaşabilmesinin tek yolu da kendisi ve bir parçası olduğu evrenin gerçeği konusunda yeterli bilgi birikimini elde etmesidir."
"Mahir, bilgisinden yararlanmıyor mu?"
"Yararlanamıyor demek daha doğrudur."
"Yararlanamamasının sebebi ne?"
"Aşırı şartlanmışlık. Çünkü şartlanma, çoğu kere hakikati kavramada insanı köreltir. Mahir, şartlanmışlıkları yüzünden sağlıklı tercih yapamıyor. Sosyal konumu bunu engelliyor. Daha doğrusu o bunu bir engel sayıyor."
"Nasıl yani?"
"Onun yaşamak istediği yaşam şekli bu değil. Ama eşinin ve çevresinin etkisiyle hem kendisi için hem de diğer insanlar için yapabileceklerini yapmıyor. Çünkü birçok konuda eşi ona muhalefet ediyor. O da eşinden çekindiği için kendisini hep geri çekiyor."
"Kişinin karısından korkması kötü bir şey mi?"
"Mesele birinden korkmak meselesi değil. Korkunun sonucu önemlidir. Eğer o korku seni saf bilgi ve pozitif değer üretmeye yönelmekten alıkoyuyorsa evet, kötüdür. Çünkü, kendisinden gerçekten korkulacak biri varsa; O da, bu 'Evrenin Yaratıcısı'dır ve pozitif değer üretememektir. İnsanın nihayette varacağı O'dur. O'na varmadıkça ıstırap ve acıları tekrarlanıp duracaktır. Mutlaka O'na varmak zorundasınız... Sizi O'ndan uzaklaştıran her şey kötüdür ve mutlaka bertaraf edilmesi lazımdır. Bu karınız da olsa, ba-

banız da olsa fark etmez. Herhangi bir şey, kalbınızde Yaratıcı'dan daha fazla yer işgal

ediyorsa ve sizi Allah'tan ve O'na kavuşmaktan uzak tutuyorsa onu hemen terk etmeniz gerekir. Aksi takdirde dönüşümünüzü tamamlamak için sayısız geri dönüşümlerle yeni baştan o hedefe yönelmek zorunda kalırsınız."

"Hocam bunu tam anlayamadım. Yani reankarnasyon gibi bir şeyden mi bahsediyorsunuz?"

"Hayır. Sen kaç yaşındasın?"

"33 yaşındayım" dedi Bilge:

"34 yıl önce neredeydin?"

"Herhalde babamın sulbünde."

"Oraya nereden geldin?"

"Babamın yediklerinden ve içtiklerinden!"

"Yani çıkış noktan toprak. Daha da geriye gidebilirsin. Bir insanın ana rahmine düşünceye kadar geçirdiği merhaleler sayısız bitiş ve başlangıçlar serisidir.

Yaratıcı senin var olmanı dilediği zaman, saf enerjiden yola çıkarsın, enerji âleminden dalga boyutuna, oradan maddesel yapının bir kademe öncesi olan atom boyutuna ve nihayet madde boyutuna geçersin.

Eğer takdirinde insan olmak varsa o enerji bir bitkiye, veya insanların yiyebileceği bir hayvana yüklenir ve nihayet insanda karar kılar. Elbette ki insan da son aşama değil."

"İnsan, bir ara olgunluk noktasıdır, varlık zuhuru için. O ana kadar bu varlığın seyir defteri, tamamen ve yalnızca kainatın bütününü kuşatmış olan ve sizin 'küllî irade' dedığınız evrensel yönlendiricinin inisiyatifindedir. İnsan formuna bürünüp de aklı külliyi yansıtabilecek boyuta, yani bilinç boyutuna erince, onda ortaya çıkan aklın yönelmeleri ile yeni bir seyahat başlar. Cennetlik veya cehennemlik diyebileceğınız eylemler dizini de bu evrede disketınıze yüklenir. Bu evreyi sağlıklı geçebilmenin tek vasıtası iman ve

bilgidir. Doğru ve kullanılabilir bilgi... Ama insanların büyük bir kısmı, bu evreyi, şartlanmışlıklarından dolayı, sizin için sonsuz sayılabilecek bir süreçten sonra geçebilir: Sizin cehennem, bizim ise 'sartlanmıslıklardan kurtulma süreci' dediğimiz dönem..."
Gönül, SinHa'nın bir anlık duraksamasını fırsat bilerek merakla:
"Yani cehennemin bir ceza yeri olmadığını sık söylüyorsunuz ama ben şahsen bunu anlamakta güçlük çekiyorum?" dedi.
"Sizdeki bir hastalığın ameliyat veya uzun süren acılı tedavilerle yok edilmesi bir ceza ise cehennem de bir cezadır. Ama bunun mutlak gerçeğe varmanız için zorunlu bir ameliye olduğunu kabul ettiğinizde ceza olmaktan çıkar."
"Nasıl yani?"
"Mesela siz uzun süren bir eğitim ve öğretim döneminden sonra bir sınava tabi tutulursunuz. O ana kadar öğrenmiş olmanız gereken şeylerden sorular sorarlar. Siz onları bilmezseniz bu sınavı geçemezsınız ve yeniden başa dönüp o bilmediklerınızi öğrenmek, o bilgilerle donanmak zorunda kalırsınız. Bunu acı veya ceza olarak değerlendirmeniz, tamamen size ait bir yargıdır." Bilge:
"Ama hocam biz bazı insanların ebediyyen cehennemde kalacağına inanıyoruz. Bu bizim kutsal metinlerimizde de geçiyor. Biz mi yanlış anlıyoruz, yoksa siz mi farklı bir şey söylüyorsunuz?"
"Hayır ne siz yanlış anlıyorsunuz, ne ben yanlış söylüyorum. Elbette cehennem var oldukça oranın da sakinleri olacaktır. Ahkaf, sonu olmayan bir sonluluktur. Sizin için ebediyet sayılır. Ama önü ve sonu olmayan Yaratıcı için bir andır. Alemde ne varsa; iyi kötü ne yaratılmışsa her şey O'nun kudretinin ve sanatının bir yansımasıdır. Neticeleri de yalnız O'na bakar. Bu âlem bütün sonuçlarıyla O'nun kudret ve azametini göstermeye hizmet eder. Her bir şeyin özüne mutlak kemalini bulmak için bir şevk atmıştır. O şevk o varlığı önünde sonunda mutlak kemal noktasına vardırır. Anvak o eşya veya varlık o noktaya vardığı zaman vazifesini tamamlamış olur"

"Yani temel amaç, mutlak gerçeğe varmaktır öyle mi?" "Öyle ama bu o kadar kolay değil. Bütün negatif çekim alanlarını geçebilecek hafifliğe ulaşmanız gerekir. Yani gerçeği görmenizi engelleyen bilgisizlikten ve eylemlerınızle kendınıze yüklediğınız

negatif enerjilerden kurtuluncaya ve şafakla ulaşıncaya kadar bu süreç uzar."

"Yani hocam öldükten sonra da işimiz bitmiyor, öyle mi?" dedi Gönül.

"Ölüm, insan olma bilincine erdikten sonra başlayan seyahatin ilk aşamasıdır. Sadece maddesel bedeni bırakıp bir üst beden kazanmaktır."

"Yani öldükten sonra sizler gibi mi olacağız?"

"Tam değil. Size yine cismanî bir beden giydirilecek ama bu beden inkırazlara, değişmelere, kırılmalara, eksilmelere maruz kalmayacak. Sizin farkınız, başlangıç noktanızdan kaynaklanıyor. Siz sonsuz kemale varmaya adaysınız, biz ara doruklarda görevliyiz. Yani en aşağılardan çıkıp en yukarılara varmak sizin programınızda var. Biz ise bu programı sağlıklı yürütebilmeniz için saf aklın tezahürünü sağlamakla hizmetli varlıklari..."

"Peki sizin için de olgunlaşma süreci yok mu?" "Var elbet. Bizim olgunlaşma sürecimiz evrenin sırlarına tam vakıf olma sürecidir. Bu da kendimizi yetiştirme, diğer varlıkları ve onlarda işleyen evrensel kuralları tanıma ve nihayet bizatihi evrenin herhangi bir bölgesinde evrensel oluşum sürecinde görev almaktır."

"Peki sonra? Yani siz de bizim gibi ölür müsünüz?"

SinHa'nın renginde bir değişim oldu. Biraz daha koyulaştı... Sonra daha ağır bir tonla ve sanki metalık bir tınlama ile:

"Evrende tek değişmez gerçek, ölümün herhangi bir haliyle ilgisi olmayan tek varlık Allah'tır. Biz onun tasavvurlarıyız. O, tasavvuru bıraktığı an hiçbir varlık kalmaz. Nitekim size gelen me-

sajda, 'Her sey helak olacaktır O'nun yüzü **müstesna...'** denilir. Gönül:

"Yani siz de öleceksınız öyle mi?"

"Bundan, eylemsel varlığımızı kast ediyorsanız, evet, yok olmayı anlıyorsanız, hayır. Çünkü aslında siz ve biz zaten Mutlak Yaratıcı'ya göre ölüleriz. Hepimiz ve her §ey O'nun tasavvurdan ibaretiz. Ama bu tasavvur var oldukça biz de var olacağız." Bilge:

"Hocam bu konular benim algılama kabiliyetimi aşıyor. Sonra pratikte bu bilgilerin bize ne gibi yaran olacak onu da bilemiyorum."

"Doğrudur çünkü, siz daha i§in basındasınız. O yüzden de bu bilgiler size ağır yahut lüzumsuz gelebilir. Fakat az önce konuştuğunuz bilgilerden daha yararlı olduğu muhakkak. Çünkü bu bilgiler, sizdeki şartlanmışlıkları giderecek aktivitelerdir. Bu da hakikate kolay varmanızı sağlar. Daha doğrusu doğru inanca varmanızı..."

"Hocam, inanç demişken az önce konuştuğumuz konuyu açabilir miyim. Siz gelmeden önce içtihat konusunu tartışıyorduk, bu bizim için faydasız bir bilgi miydi, neden?"

"İçtihattan kastın nedir?"

"Bilinenlerden bilinmeyenleri çıkarmak için çaba göstermektir."

"Peki şu anda farklı bir §ey mi yapıyoruz?"

"Yani içtihat mı yapıyoruz?"

"Senin ne anladığına bağlı. Eğer bu bilgiler, seni yeni ve daha kıymetli bilgilere ve pozitif değer üretecek eylemlere sevk ediyorsa, bu gerçek içtihattır. Çünkü Yaratıcı son mesajında 'fakih' olmayı tavsiye ediyor."

"Fakih nasıl olunur?"

"Yaratıcı'nın bu evreni ve insanı yaratma gayesinin ne olduğunu kavramak için kafa yorarak."

"Ben fıkhı, ibadetle ilgili meseleleri anlamaktan ibaret sanırdım."

"işte sizi yanlışa götüren budur. Siz, bilgiyi, dinî ve dinî olmayan diye ayırıyorsunuz ve tek lisanla konuşan Yaratıcı'nın kitabını değiştirip birbirinden ilgisiz sayfalara ayırıyorsunuz... Oysa bilginin dinisi ve ladinisi yoktur... Kuran'ı anlamak mı önemlidir, evrenin şifrelerini çözmenize yarayan matematik bilgisi mi?"

"Tabi ki Kuran."

"Elbette Kuran'ı yani 'Yaratıcı'nın Mesajı'm kavramak insanın en büyük gayelerinden biridir. Ama matematiği de yabana atamazsınız. Çünkü Kuran dedığınız mesaj, evreni doğru algılamanız ve Yaratıcı'nın dilini anlamanız için size gönderilmiş bir rehberdir. Matematik ise, bizatihi Yaratıcı'nın kullandığı dil ve sanattır... Siz, hepsi Yaratıcı'nın sanatının bir başka açıdan anlatımı olan bilimi dinin dışına attınız. Böylece bugün içine düştüğünüz acıklı akıbeti hazırladınız. Evrenin değerleri üzerinde düşünüp onu anlamak şeklinde anlamanız gereken fıkhı, Kuran'ı anlamak şeklinde daralttınız. Oysa Kuran bile okumaktır. Yani Yaratıcı'nın kitabı o-lan evreni okumanın elifbası... Siz hep elifba ile meşgul oldunuz. Kuran maksat veya amaç değildir; araçtır, vasıtadır. Yaratıcı'nın dilini anlamak için bir araç... Siz Yaratıcı'yı unutup araca takılıp kaldınız... Bari onun hakkını verseniz..."

"Yani dini alanda içtihat gereksiz mi?"

"Niye gereksiz olsun? Ben dikkatınızi bir alana çekmeye çalışıyorum. Yaratıcı'ya ulaşma konusunda Kuran da bir vasıtadır, bir yol rehberidir, diyorum. Amaç rehber kitapçığını ezberlemek değil, onun varmak istedığınız yere sizi doğru götürecek bir rehber olduğunu kavramanızdır. Yaratıcı'nın diğer mesajları gibi Son Mesajı da, evrenin bütün şifrelerini, saf bilgiye ulaşmanın bütün yöntemlerini, hem de dikkatınızi sürekli Yaratıcı'ya yönlendirerek size aktarır

Öncekiler, mesajı anlamak yerine onu kendi arzuları istikametinde yorumlamak ve öyle algılamak için kelimeleri bile yerinden oynattılar. Yaratıcı'yı bile büyük babaları gibi sundular. Eğer siz kitabınız olan Son Mesajı, doğru kavramazsanız onların düştüğü yanılgılara düşersiniz. Siz Mesajı gerçekten algılasaydınız ve onun

prensiplerine göre hareket etseydınız, bu konumda mı olurdunuz? Bugün, kinadıklarmızın evreni ve Yaratıcı'nın sanatını anlama yolunda yaptıkları çalışmaların eteğine bile varamıyorsunuz. Çünkü içtihat yapıyoruz derken bile hükümleri, fikirlerınızin güçlendirilmesine araç yapıyorsunuz... Evet içtihat ne gereksizdir, ne de faydasızdır. Ama, ne sen ne de konuştukların, bu konuda bir görüş belirtme veya içtihat yapma donanımına sahiptir. Dolayısıyla bu i-şi konuşmak sizin için faydasız olur."
SinHa, uzun sayılacak bir süre sustu. Bilge de, Gönül de başlarını öne eğmiş vaziyette sessizce onun sözünü sürdürmesini beklediler...
SinHa sözü başka bir alana getirdi ve:
"Siz insanlar iki şeyin kıymetini bilmiyorsunuz: Zaman ve sağlık. Abur cubur yiyerek enerjınızi anlamsız kullanıyor ve vücudunuza gereksiz yükler yükleniyorsunuz. Bunun sonunda da sizin deyiminızle hasta oluyorsunuz. Yani, vücudunuzun doğal enerji a-kışını bozuyorsunuz. Çok daha önemli bir konu var ki, henüz bunu algılamaya hazır değilsınız." Gönül:
"Nedir o hocam?"
"Ömür!. Sizin türünüz en fazla yüz, yüz on yıl yaşayabiliyor. Oysa size yüklenmiş donanımlar ve bu donanımların pili en az bin yıl dayanabilecek kapasitede. Ama siz, yemenizi, içmenizi dengeli yapamadığınız için, pilınızi vaktinden önce tüketip gidiyorsunuz."
Bu konu Gönül'ün oldukça ilgisini çekmişti:
"Nasıl yani? Bizler bin yıl yaşayabilecek varlıklar mıyız?
"Bunu niye garip buluyorsunuz? Son mesajda, Suyun Efendi-si'nin 950 yıl yaşadığı belirtilmiyor mu?"
"Suyun Efendisi kim ki?"
"Siz ona Nuh dersınız. Onun duasıyla dünyanızın tamamı sular altında kaldı ve sizin için bu küre üzerinde ikinci devre başlamış oldu..." Bilge:

"Ben bunu hiç düşünmemiştim... Yani biz sağlık esaslarına iyi uyarsak bin yıl yaşayabilir miyiz?"
"Niye olmasın... İleride insanlar bu bilgiyi de elde edecekler ve uzun yaşamayı

becerecekler. Ama maalesef bu uzun yaşama, onların sadece daha çok negatif enerji üretmelerini arttıracak."

"Peki hocam, ikincisi zaman dedınız. Onunla ilgili ne söyleyeceksınız?"

"Evet kıymetini bilmedığınız diğer en kıymetli değer ise zamandır. Kıymetini hiç bilmiyor ve size hiçbir katkısı olmayan eylemlerle o anı yaşanmamış kılıyorsunuz.

Oysa sizin en kıymetli materyalınız zamandır. Evrende toplam görünüm zamanınız yıldız takvimine göre en fazla iki üç dakikadır. O da bir asır yaşayanınız için. Bizim bir günümüz ise sizin bin yılınızdır. Buna rağmen bizim yapmak istediklerimiz için vaktimiz yetmez.

Siz ise sanki çok uzun zamanınız varmış gibi, onu boşu boşuna harcıyorsunuz. Halbuki sizin maddesel varlık boyutunda görünebilme zamanınız, bize göre saniyelerle ifade edilebilecek kadar kısadır. Bu kısacık süre içinde ölüm ötesi hayatta size lazım olabilecek bilgi birikimini sağlamak ve beyinsel açılımınızı tamamlamak zorundasınız. Aksi takdirde sizin cehennem dedığınız çileli, acılı ve zor dönemi yaşamak zorunda kalırsınız. Oranın bir dakikası binlerce yıla denktir..."

"Hocam anlaşılan işimiz çok zor ve öldükten sonra da bitmiyor..."

"Siz ölümü çok önemsiyor ve onu bir son zannediyorsunuz. Hayır, Hayır! Ölüm bir son değildir, o sadece yeni bir başlangıçtır. Ölüm, yani maddesel kayıttan kurtulma, kimilerınız için huzur ve evrensel oluşumlara katılabilme döneminin başlangıcı, kimilerınız için de eksik bıraktıklarını çok daha zor şartlarda tamamlama sürecinin ilk adımıdır."

"Bu kural sadece insanlar için mi geçerli, yoksa bütün bilinçli varlıklar bu süreçten geçerler mi?"

"Evrende bu süreci yaşayan ve yaşayacak üç tür varlık var." "Biri biz isek diğer ikisi kimler?"
"Birinci tür, dalga boyutunda varlıklarını sürdüren melekler, ruhaniler ve şeytanlar... İkinci tür, moleküler boyutta varlıklarını sürdüren cinler ve onların türdeşi ifritlerdir. Üçüncüsü de madde boyutunda varlıklarını sürdüren insanlar. Bu üç tür de evrenin her zerresinde varlığını hissettiren 'küllî aklın' yani evrensel aklın yansıtıcılarıdır. Bu türlerin doruktaki mutluluğu, bu evrensel akim işlevlerini kavramak ve onu aksettirebilecek konuma gelmektir."
"Tasavvufta, 'tasarruf sahibi' denilen insanlar o tür insanlar mıdır, acaba?"
"Evet. Onlara tasarruf ehli denildiği halde, evrende hiçbir tasarrufta bulunmazlar, olaylara asla müdahale etmezler. Çünkü onlar, her hadisenin ve her olgunun ancak olması gerektiği gibi gerçekleşeceğini bilirler.
Bu saf bilgiye ulaşmış olduklari için de kendi iradelerini bile 'Evrensel Kudret'e terk ederler."

DUANIN İŞLEVİ

Bilge, kafasını kaşıyarak hayretini belli ettikten sonra zihnine takılan soruyu SinHa'ya yöneltti:
"O zaman bir problem daha çıkıyor ortaya; her şey olması gerektiği gibi oluyorsa, duanin fonksiyonu ne?"
"Dua, öncelikle, sonsuz ihtimaller içinde en olgun belirişle varlık sahnesinde yer almanın doğal sonucudur. İnsan aklı, evrensel aklın yansıtıcısı olmak bakımından, hem kendisini hem yaratıcısını bilir. Bir yaratıcının varlığını kabullendiği andan itibaren a-kıl, üstesinden gelemediği problemlerde o küllî akla müracaat etmeyi zorunlu bilir. İşte bu eyleme dua diyorsunuz. Nitekim, insan boyutuna ulaşmış bir varlığın, temel işlevi 'taallümle tekemmül, ubudiyet ve duadır' zaten."
"Hocam bu son cümleyi anlayamadım." dedi Gönül. SinHa: "Yani öğrenerek mükemmelleşme ve Yaratıcı ile sıkı bir iç diyalog kurabilmektir. Kurulan diyalogun adıdır dua."
"O yüzden mi Cenabı Hak, 'Duanız olmasaydı neye yarardınız?' buyuruyor." dedi Bilge.
"Elbette." Gönül:

"Bunu anladım hocam. Ama 'Allah her yakaranı duyar, her duaya cevap verir' deniliyor. Ama birçok duamızın kabul olmadığını da görüyoruz. Bunun sebebi ne peki?"
"Önce şunu anlayalım. Cevap vermek ayrıdır, kabul etmek ayrıdır. Her duaya cevap vermeyi Allah kendisine yazdı. Ama herkesin her istedığini vermeyi, hem de aynısıyla vermeyi garanti etmedi. Hatta size gelen mesajda, 'Herkesin her istediği verilseydi, yeryüzü sapkinlarla dolardı.' denilir."

"O zaman dua etmenin ve istemenin ne anlamı var?" diye sordu Gönül.
"Duanin kendisi baslı basina bir yükselmedir. Bir üst boyuta çıkıp yücelmektir. Yaratıcı ile muhatap olmaktır. Onun sonsuz rahmetine, şefkatine sığınmaktır. Onunla buluşmaktır. Bir dolum, yani şarjdır."
"Ama insan illa da istedığının verilmesini arzu ediyor. Bunun verilmesinin. Yaratıcı açısından ne sakıncası var ki? Onun hazinesi mi eksilir?"
"Hayır, O'nun açısından bir sakınca yok. Sakınca senin açindandır..."
"Nasıl yani?"
"Örneğin bir hasta doktora seslenir: 'Doktor Bey bakar mısınız?' Doktor cevap verir: 'Buyurun ne istiyorsunuz?' Hasta bir ilacı göstererek, 'Şu ilacı bana ver!' Hekimin bu talep karşısında üç şekilde hareket etmesi uygundur. Birincisi, onun istediği ilacı vermesi, ikincisi, onun istedığıni vermeyip, oradaki başka bir ilacı vermesi; üçüncüsü ise hiçbir şekilde ilaç vermemesi....
Şimdi hiçbir ilaç vermedi diye hastanın ondan şikayetçi olması, benim çağrımı duymadı demesi doğru mudur? Hayır. Çünkü doktor O'dur, hangi ilacın iyi geleceğini, ilaç verilip verilmeyeceğini bilen de O'dur. Elbette Allah ile kulunun ilişkisi, doktor hasta ilişkisine indirgenecek kadar sıradan ve basit değildir. O'nun kuluna olan sevgisi ne annenin sevgisine, ne doktorun şefkatine benzer. Annenizin sevgisi bile O'nun sevgisinin yetmiş bin perde zayıflatılmış gölgesidir Dolayısıyla kulunun talebini karşılamak veya reddetmek doğrudan kulun tabiatının gereğidir."
"Hocam dua edenin, kendisini duyan kudret sahibi bir yaratıcısının var olduğunu bilmesi, talebin verilmesinden daha lezzetli değil mi?"dedi Bilge.
"Elbette. Zaten duanın özü budur O yüzden de dua bir ibadettir. İbadetlerin neticesi uhrevidir. Yani ölüm sonrası hayata yö-

neliktir. Dünyevi maksatlar, amaçlar olsa olsa o ibadetin zamanını belirler..."
"Nasıl olur bu belirleme?" dedi Gönül: "Mesela siz yağmur yağmadığı zaman yağmur duasına çıkarsınız. Ve topluca namaz kılıp dua edersınız. Bu bir ibadettir. Yağmur-suzluk ise o ibadetin vaktidir. Yoksa dua ve namaz, yağmurun yağmasını n sebebi

değildir"
"İlginç, ben hiç böyle düşünmemiştim." dedi Bilge. Gönül:
"O yüzden mi her yağmur duasından sonra yağmur yağmıyor?"
"Tabi ki... İnsanlar, duayı doğrudan doğruya yağmur yağmaya yöneltttikleri için ibadetin ruhu zedeleniyor. Yani duanın kabul e-dilme şartı bozuluyor. Çünkü dua, doğrudan Yaratıcı'ya yakarmadır. Araya vasıtalar ve talepler girdi mi duanın özü zedelenmiş o-lur. Kabul edilmeyi de imkansız kılar."
"O zaman husuf ve küsuf namazları da böyle." dedi Bilge. Gönül:
"İlk kez duyuyorum. Bunlar ne tür namazlardır?" SinHa:
"Husuf, ay tutulmasında, küsuf güneş tutulmasında yapılan bir tür ibadet ve duadır." Gönül;
"Ama hocam, ay ve güneş tutulması gibi, ne zaman başlayıp ne zaman biteceği belli olan bu gök hareketleri için ibadet veya dua etmenin anlamı ne?"
"Size verilen nimetleri kavrama anlamı var. Düşünebiliyor musunuz, güneş gibi muazzam bir hayat kaynağı sizin emrınıze verilmiş ve ay sizin için bir gece lambası ve takvimci yapılmış. Onların tutulmalari, bu iki nimetin sizin için anlamını hatırlatmaktır Bunların tutulmasıyla yapılan ibadet ve dualar ise sizin Yaratıcı'ya

teşekkürünüzü açığa vurmanizdir. Bundan şunu da anlamalısınız ki, her ibadetin bir vakti, her vaktin kendine has bir ibadeti vardır... Sıkıntılar, belalar, hastalıklar, kederler, korkular, nimetler, vs de dua ibadetinin zamanlandın Mademki dua da bir ibadettir, dua ile talep ettiğınız şeylerin hemen verilmemesini, 'Duam kabul olmadı.' şeklinde yorumlamamanız gerekir..."
"Daha önceki sohbetimizde, duanın başka anlamları da olduğunu söylemiştınız." dedi Gönül. SinHa:
"Doğru. Dua, evrenin imarı misyonunu tam üstlenebilmeniz için size verilmiş bir güçtür. Dua ederek, evrenin tamirinde çalışan varlıklara enerji transferi yapıyorsunuz. Evrenin devamını sağlıyorsunuz. Dua aynı zamanda, evrensel küllî akıl ile sürekli bağlantı kurup enerji alışverişi yapmanızı sağlar. Bu, karşılıklı bir etkileşimdir. Siz dua ederek kendi bataryalarınızı doldurursunuz, sonra da o olumlu enerjiyi çevrenize yayarak evrenin devamını sağlarsınız." Bilge:
"Yani şimdi biz dua ile evrenin devamını mı sağlıyoruz? Bizim bu devamlılığa ne katkımız olabilir ki?"
"Kendini basit görme. Yaratıcı seni arzın halifesi atamakla, sana onu imar veya harap etme gücünü de verdi. Dua ve ibadet imar yönünü, ibadetsizlik, daha doğrusu özellikle inançsızlık, ikinci konumu hızlandırır. Kısacası dua sadece Yaratıcı'dan bir şeyler isteme eylemi değildir. Evrene bir katkıdır. Siz öğrenimınızi tamamladıkça, üst bilgilere ulaştıkça, istek gibi tutkulardan ve taleplerden kurtulacaksınız zaten... O zaman göreceksınız ki, olması gereken zaten oluyor. Sizin istemeniz veya istememeniz pek bir şey değiştirmiyor. Ama siz yine de isteyerek kulluğunuzun gereklerini ortaya koymuş olursunuz."
"Yani her şey daha çok bilgiye bağlı öyle mi?"
"Elbette. Bakın sizin gibi maddesel varlıklar olan hayvanların işlevleri farklı olduğu için, ne öğrenmeye ne de duaya ihtiyaçları vardır. Onlar, yaşamları süresince gereksinim duyacaklain tüm bilgilerle donanmış olarak sahneye çıkarlar. Sizin grubun, bilinç boyutuna ulaşamamış türü olan hayvanların yaşam biçimlerini incelerseniz göreceksınız ki onlar, adeta başka bir âlemde, kendileri için gerekli donanımları yüklenip de gelmiş gibidirler. Hepsinin yaratılış amaçlarına uygun mükemmelliğe sahip olduğunu görürsünüz. Ya iki saatte, ya iki günde, ya iki ayda yaşam şartlarını, evrenle olan ilişkilerini, hayatın kanunlarını öğrenir ve onları kullanabilme becerileri kazanırlar. İnsanın yirmi yılda öğrendiği 'yaşamını sürdürebilme ve iş görebilme yeteneğini' serçe

ve arı gibi hayvanlar yirmi günde öğrenirler. Meleke sahibi olurlar. Bu durum gösteriyor ki, hayvanların vazifesi öğrenerek mükemmele varmak, bu tarz bilgi edinerek terakki etmek değildir.

Aczini göstererek medet istemek, dua etmek de değildir. Onların vazifesi, yalnızca yaradılış formuna uygun hareket etmektir. Arının bal yapması, yılanın zehir üretmesi, ipek böceğinin koza yapması, eşeğin yük taşıması kendi doğal ibadetidir. İnsan ise, doğduğunda, yaşamıyla ilgili her şeyi öğrenmeye muhtaç, hayat kanunlarından habersizdir. Hatta yirmi yılda bile hayat kanunlarını yeterince öğrenemez. Belki ömrünün son anına kadar öğrenmeye muhtaçtır. Üstelik de gayet zayıf ve aciz bir şekilde dünyaya gönderilir. İki senede ancak ayakları üzerine kalkabilir, üç dört yılda ancak konuşmasını düzeltebilir. Zarar ve menfaatini on beş yılda ancak fark edebilir. Ve ancak sosyal yardımlaşma ile hayatı için gerekli şeyleri elde edebilir. Kendisi gibi maddî olan varlıklarla karşılaştırıldığında, donanım bakımından, hepsinden daha zayıf olduğu görülür. Doğal bir örtüsü bile yoktur. Onun tek farkı, tek üstünlüğü aklıdır. Bu da onu, en zayıf olmasına rağmen, hepsinden güçlü kılar. Çünkü akıl sayesinde her şeyi kavramaya, her tehlikeyi savmaya, her faydayı elde etmeye bir yol bulur. Demek ki insanın temel vazifesi öğrenerek mükemmelleşme, ibadet ve dua ile Yaratıcısına yakınlaşmaktır. Bu yakınlaşma onun için bir zorunluluktur. Çünkü insan, âlemin tamamında hükümran olan küllî bir aklın aksettirdigi gibidir. Akıl sahibidir. Akıl, kendi mahiyeti de dahil her şeyi sorgulayan bir cevherdir; niçin var edildığıni, amacının ne olduğunu, bu varlık âlemine niçin çıkarıldığını, çıkmışsa amacının ne

olması gerektiğini merak eder. Muhtaç olduğu birçok şeyin, o, bu sahneye çıkmadan önce kendisi için hazırlandığını fark ederek, o-nu böyle besleyenin, onu bu sahneye gönderenin kim olduğunu sorgular. Niçin böyle bir lütfa erdirildığini, bunu hak edip etmedığını inceler. Yaradılışın amacını irdeler. Sonunda şunu görür ki, ak-h bütün evreni kuşattığı halde, eli kısa, iradesi zayıf, gücü yetersiz, arzuları sonsuz, onları gerçekleştirme yetisi sınırlıdır.
Evrendeki düzeni, kanunları, dengeyi, mükemmelliği, anladıkça, onun her şeyi gören ve bilen, her şeye gücü yeten ve her yerde bulunan küllî bir aklın eseri olduğunu kavrar. O'nunla bağlantı kurmanın yollarım arar.
işte bu çabanın adı, bilgi elde etmek; yani taallüm ve duadır. Bilgisini arttırması oranında evrenin nimetlerinden yararlanır ulaşamadığı gayelerini Yaratıcı'dan ister. Kısacası insan bu âleme i-lim ve dua vasıtasıyla olgunlaşmaya ve saf bilgi bütünlüğüyle karılmaya gelmiştir.
Mahiyet ve istidat itibarıyla her şey ilme bağlıdır. Bütün ilimlerin aslı, özü ve ışığı ise küllî aklı, yani evrenin Yaratıcısı'nı bilmektir. Onun temeli de imandır. Bir Yaratıcı'nın varlığına, bu Yaratıcı'nın her şeyi bir amaç için yarattığına, kendilerine akıl bahşettiği varlıklarla evreni zenginleştirdığıne inanmaktır.
Bu bilginin doğal sonucu olarak insan üstesinden gelemediği problemler karşısında O'na sığınır, O'ndan yardım ister, O'nun kendisini doğru yola iletmesini bekler. Dua eder. Dua, karanlıkta ışığı, zayıflıkta direnci, korkuda ümidi, çaresizlikte çareyi bulma gücüdür."
İBADET
"Hocam bilgi edinmeyi, dua etmeyi anladım. Peki tapınma nedir ve niçin Yaratıcı insanlardan ibadet etmelerini istiyor?"
"Elde ettiğınız bilgiden yararlanmak ve evrenin temel gerçeği olan sevgiyi açığa çıkarmak için. Bütün evren mutlak bir sevginin eseridir Her zerresinde sevginin izini bulursunuz. Fakat siz ondan bile nefreti tahsil ediyorsunuz. Ve böylece âlemdeki gerçeğin üzerini örtmüş olursunuz. Ölüm ötesi hayatta size gerekli olabilecek enerjiyi üretme olanaklarınızı yok ediyorsunuz. Size açık söyleyeyim; ibadet dedığınız şeyler ölüm sonrasındaki hayat için, sizin zenginlik veya yoksulluğunuzun belirleyicisidir. Nasıl burada fakirlik ve zenginlik, ayrıcalıklar varsa ölüm ötesi yaşamda da buna benzer

artılar ve eksiler vardır. Bunu da burada yaptığınız veya yapmadığınız çalışmalar, yani ibadetler belirler. Duyularınızın, organlanrimizin,, latifelerınızin yani sizi siz yapan donanımlarınızın bütün olarak size verilebilmesi için de ibadet gereklidir.."

"Hocam böyle bir şeyi hiç duymamıştık. Yani insanlar orada kör, sağır, topal olabilirler mi?"

"Tabi. Size gelen mesajda bunlar açık açık zikrediliyor." Gönül:

"Ben hiç fark etmemişim. Nasıl zikredildığini açıklar mısınız?" deyince SinHa:

"Yaratıcı buyuruyor: 'Kim benim zikrimden yüz çevirirse ona dünya hayatında zor bir geçim yazarım, ahirette (yani ölüm ötesi hayatta) da onu kör yaratırım. O bana sorar: 'Ya Rabbi ben dünyada görüyordum. Burada göremiyorum, neden?' Yaratıcı ona şöyle der: 'Sen bize ibadet etmeyi unuttun, biz de gözünü açmayı unuttuk.' Olamaz mı?"

Gönül:

"Hocam Allah'ın unutması mümkün mü?" diye sordu.

"Hayır! Bizim yanımızda O'nun zatına eksiklik atfeden sözler sarf etmeyin. Bu bizim varlığımızı zorlar ve yok olma sınırına getirir. Enerjimizi söndürür."

"Özür dilerim hocam. Ben unutmayı Allah'a yakıştıramadığım için sordum."

"Doğrudur zaten yakışmaz ve böyle bir şey de yok. Bu söyleyişte bir uyan var, onu görmek lazım... Yani eğer, kişi burada yapması gereken ibadetleri yapmazsa orada kör, sağır, dilsiz, kalabilir." Bilge:

"Ama hocam, yanılmıyorsam daha önceki konuşmalarımızda ibadetin cennete girmekle ilgisi olmadığına değinmiştınız. Öyle değil miydi?"

"İki şeyi karıştırmayın. Cehennemden kurtulmanın tek çaresi imandır. İman, cennete girmenin olmazsa olmaz koşuludur. A-ma orada nasıl bir yaşam süreceğınız, zengin mi yoksul mu olacağınız, cennetin yukarı semtinde mi aşağı semtinde mi oturacağınız tamamen ibadetınızle belirlenir."

"Orada da sınıflar var olduğunu ima ediyorsunuz?" "Tam değilse bile evet. Sınıflar arası kesin bir ayrım yok. Ancak sahip olduğunuz olanaklara göre aynı ortamlarda olsanız bile farklı boyutlarda, farklı frekanslarda yaşarsınız."

"Cennette olacağız ama başka boyutlarda mı yaşacağız?"

"Size algılayacağınız bir örnekle cevap vermeye çalışayım. Beş arkadaş, içinde her lezzette nimetlerin sunulduğu, en muhteşem müziklerin çalındığı, gözün hoşlanabileceği en harikulade manzaralann seyredilebildiği, en nefis kokuların yayıldığı bir bahçeye davet edildınız. Diyelim ki birınızin kulağı sağır, birınızin gözü görmüyor, birınızin tatma duyusu kaybolmuş, birınızin koku alma duyusu arızalanmış olsun.

Böyle bir durumda, leziz yemeklerin, tatma duyusunu kaybetmiş arkadaşınıza verebileceği bir lezzet yoktur. O güzel manzaralardan köre ne? O harika müzikler sağıra ne verebilir? O hoş kokulardan koku alma duyusu kaybolmuş arkadaşınız ne anlar? Beşınız de bir arada bulunduğunuz halde her birınızin alacağı lezzet farklıdır. Aynı yerde aynı bahçede bulunmanıza rağmen, aynı olanakları kullanamamış olursunuz. Cennet hayatı da böyle..."

"Hocam, gerçekten şaşkınım!. Bunlar ne tuhaf bilgiler böyle! Bizim işimiz çok zor öyleyse. Demek ki iman etmek esastır diyenler de işin tam farkında değil..."

"Hayır iman esastır diyenler yanlış söylemiş olmuyor. Çünkü imansızlık körlük ve nankörlüktür îman olmadan cennete giremezsınız ama ibadetsiz girebilirsınız. Biz cennette zengin ve müreffeh olmanın icaplarını söyledik burada. Eğer bilseniz, bir vakit namazı terk etmemek için dünyanın bütün nimetlerini terk edersınız... Ama siz ne yapıyorsunuz, en küçük bir dünyevî vazifenizi terk etmemek için en önemli ibadet olan namazı bile terk ediyorsunuz Kısacası ibadeti ihmal etmenin temelinde gerçeği görmezlik ve bilgisizlik vardır. Yani görmezlikten gelme. O yüzden de inanmamaya küfür denmiştir. Küfür, gerçeğin üstünü örtmektir, inkar etmek değildir. Çünkü inkar, öncelikle varlığı zorunlu kılar. Siz ancak var olanı inkar edebilirsınız. Olmayan bir şeyin inkar edilmesi diye bir durum olmaz. Güneş olmadan onu yok sayamazsınız. Var olanı inkar etmek onun varlığını kabul etmenin başka bir şeklidir. En çok gözlerini kapatarak onu kendinden örtersin. Onu yok sayarsın ama bu yine de onu yok etmez. İşte ibadetin zorunlu bir e-mir olarak ortaya çıkması, insanı körlükten ve nankörlükten kurtarmaktır. Bu zorunluluk da evrenin Yaratıcısı için değil, sizin için gereklidir... Var olan güneşi gözünü kapatarak yok saymaya çalışmak ne kadar boş bir eylem ise, bütün âleme yayılmış olan sevgiyi görmezlikten gelmek de öyledir..."
"Ama hocam," dedi Bilge, "Biz ibadet deyince namaz kılmayı, oruç tutmayı anlıyoruz. Sizin ibadetle kastettiğınız daha farklı. Hangisi ibadet?"

------------1 170 I------------

"İkisi de. Çünkü size yapmanız emredilen bu ibadetler, sadece geniş ve küllî olan ibadeti yakalamanız için verilen ön hazırlıklardır. Mesela namaz, sizi günde beş vakit Yaratıcınızın huzuruna çıkararak bu dönemler arasında yüklenmiş olduğunuz nefret kırıntılarından, negatif atıklardan kurtulmanızı sağlar. Varlık ve nimet konusunda kalbınızi gölgeleyen hallerden kurtarır.

Gerçek ibadet, evrenin ruhuna sinmiş olan sevgide yok olmaktır. O sevgiye kavuştuğunuzda, sizde de evrendeki Rahmanî kurallar hüküm sürmeye başlar. O'nun gözüyle görür, O'nun kulağıyla duyar, O'nun eliyle dokunursunuz adeta. O zaman hiçbir küfür hali sizde karar kılamaz. Her an ve her adımda mükemmelleşmeye doğru bir adım daha atarsınız. Nihayet, O'nunla bir olursunuz."

"Fenafillâh dedikleri hal bu mudur?"

"Evet fenafillâh, evrendeki sevgiye karılmaktır. Yaratıcı kendi zatında tek ve kavuşulmazdır. Hiçbir varlık onun Zatına ulaşamaz. O müteâl ve mutlaktır. Ama O'nun rengiyle boyanır, O'nun sizin için tavsiye ettiği ahlak ile donanırsanız sanki O olursunuz. Sonunda O'nun rahmetinin öfkesini, sevgisinin nefretini örttüğünü görür, kendınızde O'nu yaşarsınız. Nihai amacınız da budur."

"Peki bu amaç niçin her insan için gerçekleşmez?"

"Daha önceki konuşmalarımızda açıklamaya çalıştığım gibi sizin seçim yapabilme yeteneğınızden kaynaklanır bu. Çünkü siz a-kıl nimetiyle şereflendirildınız. Akıl ise gerçeği bulma yetisine sahiptir. Ama aklın da kavramları kavramada kullandığı sayısız araçları vardır. Bunlar, ruh, gönül, idrak, hafıza, his, hayal, nefis, duyular, gadab ve şehvettir. Bunların her birisinin de kendine özgü bir doğası, etkilenme ve bu etkiyi dışarı vurma yöntemi vardır...

Evrenin özünden yayılan sinyalleri, bu merkezlerin her biri başka şekilde algılar ve yansıtır. Onlardan gelen yansımaları akıl değerlendirerek bir sonuca varır. Buna irfan diyorsunuz. Eğer gönlünüz yeterince cilalı ve berrak değilse ona yansıyan şeyler de o o-randa karanlık ve bulanıktır. Eğer algılarınız yeterince gelişmemiş

------------1 171 I------------

ve şartlanmışlıklarla daralmışsa, hiçbir hakikati tam olarak kuşa-tamaz. Örneğin bilgisayar dedığınız aletleri siz belleklerine göre sınıflandırıyorsunuz değil mi? 64

kilobyte hacmindeki bir cep bilgisayarı ile yüz gigabyte kapasiteye sahip bir bilgisayarın aynı fonksiyonu sergilemesi mümkün olabilir mi?
Eğer belleğınız yeterli değilse hiçbir görsel detayı resmedemez-sınız. Eğer hislerınız iyi gelişmemişse her şeyi maddesel anlamda algılar ve eşiklerin altındaki ve üstündeki boyutlardan habersiz kalırsınız.
Yine bir örnekle açıklamaya çalışayım. Kulağımız ancak saniyede 16 ile 365 titreşimli sesleri duyabilir. Bunun üstündeki ve altındaki titreşimleri yok saymanın sizi hangi nimetlerden mahrum bırakacağını bilim sayesinde bu gün artık öğrenmiş bulunuyorsunuz... Eğer hayal gücünüzü yeterince kullanabilecek seviyeye ulaşmamışsanız, evreni daracık bir tastan ibaret bulursunuz... Nefis, yaradılışı gereği kolaycı, çıkarcı ve hayvansıdır. Üst âlemlerle ilgisizdir. O hep sizi aşağıya yani, ilk çıkış noktanıza sürükler. Maddesel formda kalmayı telkin eder. Yemek, içmek, lezzet almak ve seks yapmak... Bu durum sizi basitleştirir, hayvansılaştırır, sizdeki zenginliklerin açığa çıkmasını engeller.
Fakat onu iyi anlamak gerekir. Çünkü nefis, ibadet ve evrenin gerçeği ile ilgili saf bilgiye erişme konusunda, hem sizin en büyük engelınız, hem en büyük yardımcınızdır. Eğer onun taleplerini esas alıp hareket ederseniz, o, sizin önünüze çıkabilecek en acımasız ve en güçlü düşman olur. Engelli koşulardaki bariyerler gibi. Siz onun engellerini, oyunlarını, tuzaklarını geçebildığınız oranda evrenin gerçeklerini kavrama yolunda ilerleme sağlarsınız. O sizin lokomotifınızdir. Şu da bir gerçek ki, nefis kapasiteniz ne kadar yüksek ise o kadar ileriye gitme imkanınız var ve tabi o kadar geriye düşme olasılığınız. Onu, motorun beygir gücü gibi algılayın... O, sizi diğer bütün varlıklardan ayıran gücünüzdür. Yaratıcı'nın bütün incelikleri de onda gizlidir. Onu mahiyeti ve işlevleri açısından iyi tanıdığınız zaman Yaratıcı'yı da kavrarsınız..."

-----------1 172 I-----------

"Bu nefis konusunu biraz daha izah edebilir mısınız?"
"O çok uzun bir konu. Ama şimdilik size vereceğim bir örnek ile yetinin. Ancak o örneği vermeden önce sana bir sorum olacak."
SinHa, Bilge'ye Gönül'ü göstererek:
"Bu kim?"
"Gönül!"
"Hayır onu sormuyorum. Senin açından kim?"
"Benim karım!"
"Ya bu?" dedi SinHa, Bilge'ye elini göstererek:
"Benim elim."
"Şimdi bunu bütün uzuv ve duyuların için tekrarla!"
"Benim başım, benim vücudum, benim bedenim, benim gözlerim, benim..."
"Peki senin canın ve ruhun yok mu?"
"Var!"
"Onları da say."
"Benim aklım, benim canım, benim ruhum, benim varlığım, benim nefsim, benim egom, benim..."
"Peki bütün bu saydıkların seni sen yapan değerler olduğuna göre sen kimsin ki, bütün bunlara 'benim' diyorsun?"
Bilge de. Gönül de bu örnekleme karşısında şaşkına döndüler. "Doğru ya, eğer bizi biz yapan ruhumuz, nefsimiz ve egomuz ise, bunlara 'Benim ruhum, benim canım, benim egom' diyen kimdi?" sorusunu aynı anda kendi kendilerine sordular. SinHa:
"Eğer bu noktada kafanızda ciddi bir soru oluşmuşsa şimdi çözümüne yardımcı olacak örnekleri verebiliriz: Yaratıcı'ya ait bütün ad ve sıfatlardan belli gramajlarda aldığımızı ve onu bağımsız bir birim haline getirdiğimizi varsayalım. Biraz akıl, biraz ilim, biraz yaratma, biraz görme, biraz diriltme, biraz kudret, biraz sahiplik, biraz benlik, biraz öfke, biraz garip, biraz sevgi....
-----------1 173 I---------
--
Bütün bunları bir birim olarak bir araya getirdiğimizde, bu özelliklerin her biri aslında ölümsüz ve sonsuz olan Yaratıcı'ya ait olduğu için o birim de, sonradan var edilmesine

rağmen ölümsüz olur ve bütün tanrılık hallerini kendisinde barındırır. Size daha önceki sohbetlerimizin birinde, insan 'mikro bir tanrıcık'tır demiştim. O zaman ne söylemek istediğimi anlamadınız. İşte kasdettiğim buydu. Yaratıcı'nın Adem'in ruhuna üfledığını söylediği ruh, işte budur. Yani kendisine ait bütün sıfatları, mahiyetini belirleyemediğınız bir birim haline getirerek onu sizin genlerınıze sakladı. Siz, sizdeki bu ölçülerle O'nu anlamayı başarıyorsunuz.
Sahiplenme bilgisi sizde olmasaydı, Yaratıcı'nın "Yerde ve gökte ne varsa hepsi Rahman'ın eseridir." sözünü anlayamazdınız. Eğer ilim olmasaydı, evrenin tamamen ve yalnızca bir bilginin eseri olduğunu kavrayamazdmız.
O birime "nefs" yani sizin deyimınızle nefis diyoruz. Siz eğer nefsi ait olduğu asıl Kudret ile ilişkilendirmezseniz, o kendi bağımsızlığını ilan eder. Ne Tanrı'yı tanır, ne kimsenin ona kanşmasina izin verir. Çünkü ilaha ait özellikleri taşıdığı için kendi başına o da bir tür ilahtır. İşte sizin en büyük çabanız ve amacınız, size emaneten verilen bu değerleri bulandırmadan, kirlendirmeden gerçek sahibine iade edebilmenizdir.
Bu, eninde sonunda gerçekleşecek. Testi kırılacak ve sular birbirine karılacak. İsteseniz de, istemeseniz de bu kavuşum sonunda gerçekleşecek. Bu kavuşumu engelledığınız süreyi ne kadar uzatırsanız; hasretınız, ıstırabınız ve evrenin sonsuzluğunda yitik varlıklar gibi sürüklenmeniz o denli uzun sürecek. Nefsin mahiyeti çok karmaşıktır. Onu detaylı anlatmak uzun zaman alır. O yüzden onu başka bir zamana bırakalım."
Bu sözleri söyler söylemez SinHa kayboldu. Gönül ilk defa onun gerçekte gidip gitmedığini merak etti.
"Sence o gerçekten gitti mi? Yoksa hep bizimle beraber de bizim onu görmemiz mi mümkün olmuyor?"
"Sanırım o hep bizi izliyor."

"O zaman bu çok kötü bir durum. Bizim her halimizi, her hareketimizi görüyor demektir." Bu düşünce Gönül'ü allak bullak etti:
"Görülmeyi istemediğimiz zamanlarda da bizi görüyor öyleyse!" dedi. Büyük bir utanç duydu ve yüzü kızardı. Bilge:
"Sen ne sanıyorsun ki? O görmese bile bizi her zaman gören, her davranışımızı kaydeden sayısız melek var. Biz onları görmediğimiz için yok sayıyoruz ama aslında her eylemimiz, her ayıplı halimiz gözlem altında."
Bilge bunu söyledi ama kendisi de bugüne kadar bunu hiç düşünmedığıni hatırladı. O da bozuldu ve utandı.
"Ne tuhaf bir durum." dedi Gönül. "Ben artık tedirgin olmadan hiçbir şey yapamam."
"Allah gafleti yaratmasaydı halimiz gerçekten perişandı. Allah'tan gaflet bize hakim oluyor da biz sürekli izlendiğimizi unutuyoruz. Yoksa hayat biterdi. Dünya bir cehennem olurdu."
"Düşünsene" dedi Gönül, "Birileri sürekli seni izliyor. Bu ne büyük göz hapsi böyle..."
İkisi de yorgun düşmüştü. Yatak odasına geçtiler. Yatakta Bilge eşine sarılmak istedi ama Gönül gözlendığının bilinciyle onu eliyle itti...
Tuhaf bir ikilemdi yaşadıklari şimdi... Ne yapacaklaruu bilmez bir vaziyette uykuya daldılar.
SEÇİM
Ertesi gün Bilge dergiye gidecekti ama ayakları onu yeniden Balat'a sürüklemişti. Hasan Amca'nın evini bulmayı başardı fakat içeri girip girmemekte tereddüt geçirdi. Uzun süre sokağın bir u-cundan diğerine turladı. O kadar ki onun turları sokağın' sakinlerinin dikkatini çekti. Bakışların üzerine kilitlendığıni anlayan Bilge birilerinin kendisinden rahatsız olabileceğini düşündü.
Tam o anda bir kalabalığın Hasan Amca'nın evine girdığıni fark etti. O da aralarına dalıp içeri girdi. İçerisi oldukça kalabalıktı. Yeni grubun içeriye girdığıni görenlerden bir kısmı izin isteyerek ayrıldılar. Birileri başsağlığına gelen insanlara hizmet ediyordu ama ne o kimseyi tanıyabilmişti, ne de onu tanıyan biri vardı. O da diğer ziyaretçiler gibi birilerinin "Hoş geldınız." sözüyle karşılanmıştı. Ama bu geleneksel olarak söylenen sıradan bir ağırlama sözüydü.
Uzun süre konuşmadan oturdu. "Tanıdık birileri çıkar da ondan Rahmi'yi soranin." diye

bekledi... Gruplar birbiri ardına geliyor, oturuyor ve başsağlığı dileklerinden sonra kalkıp gidiyorlardı. Bilge, sonunda misafirleri karşılayan gence sormaya karar verdi. Usulca yaklaşıp:

"Ben, Hasan Amca'nın çok iyiliğini görmüş biriyim. Yakınlarından birisiyle görüşmek istiyorum. Bana yardımcı olabilir mısınız?" dedi. Genç

"Buyrun, ben oğluyum." dedi. Bilge duraksamadan:

"Ben Rahmi'yi de görmek isterdim, burada mı acaba?" diye tereddütlü bir cümle sarf etti. Genç:

"Hayır ama kardeşim burada, istiyorsanız onunla görüşün." dedi ve hemen içeriye geçip Sevde'yi çağırdı.

----------1   176 I----------

Sevde kadınların oturduğu bölümün kapısından başını uzattı. Oldukça solgun ve bitkindi. Adeta iki gün içinde on yıl yaşlanmıştı. O kadar perişan haldeydi ki neredeyse Bilge'yi tanıyamayacak-tı. Bir süre boş boş baktı. Sonra birdenbire hatırlamış gibi:

"Aaaa, Bilge Bey siz mısınız? Buyurun benimle mi görüşmek istedınız?" dedi.

Bilge afalladı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kendini toparladı: "Ben Rahmi'yi merak etmiştim aslında, onu sordum ama delikanlı sizi çağırdı." Sevde, Bilge'nin delikanh dediği gence baktı. "Kardeşim" dedi. Sevde'nin yüzü gölgelenmişti. "O gitti." dedi. "Sanırım bir daha da gelmeyecek. Şimdi pek iyi değilim, daha sonra gelebilir mısınız?" dedikten sonra yanıt beklemeksizin kapıyı kapattı.

Bilge yeniden içeri girmek ya da kalkmışken gitmek arasmda bocaladı. Sonra tekrar içeriye döndü. Sevde'nin kardeşim dediği gence sordu:

"Rahmi nereye gitti?"

Gencin yüzü dalgalandı:

"Cehenneme gitti! Zaten bütün bunlar o serseri yüzünden başımıza geldi! Babamın ölümüne de o neden oldu..."

Bilge, allak bullak olmuştu, "Nasıl?" diyecekti ama genç elindeki çay tepsisiyle içeri geçmişti bile. Bilge artık istenmeyen adam konumuna düştüğünü anladı.

Apar topar kalktı, ayakkabılarını ayağına geçirdi. Tam çıkacağı sırada Sevde odanın kapısından başını uzattı:

"Teşekkür ederim Bilge. Dün olduğu gibi bugün de bizi yalnız bırakmadığınız için sağ olun. Eğer daha uygun bir zamanda gelirseniz, size durumu anlatırım." dedi.

Ama Bilge bir daha Balat'a gelemeyeceğini düşündü, nedenini bilmeksizin. Zamanın çok eski bir yerinde kalbine işlediği Sevde imajı da silinip gitmişti. Rahmi ile karşılaşmayı zamana bırakmaya karar vererek dergiye gitti.

I

----------i   177   I----------

Bilge, sanki büyük bir yükü üzerinden atmış gibiydi. O gün dergide espri üzerine espri yaptı. Arkadaşları onun eski neşesine kavuştuğunu görerek sevindiler. Hatta editör İrfan, o günü Bilge'nin yeniden hayata dönüşü olarak ilan edip, yakındaki pastaneden pasta ısmarladı.

Bilge sohbeti koyultmuştu. Kendisine yöneltilen sorulara her zamankinden daha detaylı cevaplar veriyor, hoşgörüsünü her cümlesinde hissettiriyordu. Bir zamanlar sergilediği

radikal tavırlarından eser kalmamıştı. Herkesi asıp kesen, her cemaati islam'a i-hanet etmekle suçlayan, hemen silahları kuşanıp dışarıya fırlamak gerektiğini savunan Bilge gitmiş, yerine öze dönmeyi, kendini yetiştirmeyi esas alan bir Bilge gelmişti. "Müminin temel sorunu i-man etmektir, doğruluk üzere durmaktır, Müslüman'ın ana amacı ise dini anlamaktır." diyordu.
Editör İrfan ondaki değişikliğe hayret etmişti. Masa başında oturanların hemen hemen tamamının aklında oluşan soruyu o sordu:
"Yahu Bilge, AUahını seversen neler oluyor? Bir yıl içinde bu kadar değişiklik, bu kadar berraklaşma nasıl oldu? Sana ilham mı geliyor, gaybdan ders mi alıyorsun?" deyince Bilge adeta yakalanmışlık hissiyle afalladı:
"Ne alakası var? Sadece bugüne kadar okumadığım kaynaklara yöneldim ve basmakalıp düşüncelerimizin komikliğini anladım, hepsi o kadar." Ama Bilge'nin bu cevabından kimse tatmin olmamıştı. Durumu İrfan kurtardı:
"Ne ise fazla ciddiye alma benim sorumu. Sendeki gelişmeler iyi. Ama bizim asıl problemimiz daha iyi bir dergi yapmak, daha çok satmak ve para kazanmak... Hadi ver şu yazım da dizsinler, yoksa bu sayıya da imzan girmeyecek." dedi.
Bilge çantasına eğildi. Yazısını çıkarıp masaya bıraktı: "Hayır" dedi, "Bizim asıl amacımız para kazanmak değildir. Bizim asıl amacımız sağlam, bir imana kavuşmak ve Hakikat konusundaki bilgimizi arttırmaktır. Çünkü insanın amacı 'Taallümle
Forma: 12

tekemmül, ubudiyet ve duadır.'" Sonra ekledi: "Bu bizim kişisel meselemiz. Ama toplumsal problemlerimizi kastediyorsan o zaman diyebilirim ki 'Bizim temel problemimiz, cehalet, zaruret ve ihtilaftır.'"

Hasan atıldı:

"İrfan abi. Bilge filozof gibi konuşuyor değil mi?" Hepsi birlikte gülüştüler. Bilge de güldü. Bilge'nin de güldüğünü gören Refet, İrfan'a bakıp:

"Vallahi abi. Bilge gerçekten büyük bir değişim geçirmiş. Baksana kendisinin tiye alınmasına bile gülüyor. Eski Bilge buluttan nem kapardı. Hemen bozulurdu. Biz ona nasıl davranacağımızı şaşırırdık." dedi.

Bilge, bir el hareketiyle Refet'in saçlarını dağıttı ve:

"Sen ne zaman değişecek, ciddi olacaksın?"

"Boş ver be abi! Ben değişip de ne yapacağım, neyi ciddiye alacağım? Allah bir, peygamber hak, gerisi yalan. İşi matraklığa vurmazsan yaşayamazsın. Benim değişmem, hayatı ciddiye almam demektir. Bunu da yapamam. Bazen hayatı ciddiye almaya kalkışıyorum, hemen yüzümün asıldığını hissediyorum. Canım sıkılıyor, dünya daralıyor, yerle gök arasında sıkışıp kalıyorum."

Bilge araya girecekti ki Refet açıklamalarını devam ettirdi: "Bazen gerçekten hayatı ve onun içindeki rolümü düşünüyorum. O zaman her şeyim olsun istiyorum. Sonra onları teker teker sahibine bırakıyorum. Bakıyorum elimde hiçbir şey kalmıyor. 'Bir canım var.' diyorum, onun kontrolü bile bende değil. Kalbim var, ne zaman duracağından haberim yok. Aklım var, en basit sorunumu bile çözmeye yetmiyor... Allah günah yazmasın ama Allah'ın i-şine akıl erdiremiyorum. Ben şu aklımla bir tek kendimin işlerini göremiyorum. O'nun işi çok zor. Yani bu kadar yaratığın, bu kadar varlığın isteklerini yerine getirmek.... Çok zor. Düşünebiliyor musun; tazı tavşanı kovalıyor, tavşan Allah'a yalvarıyor; 'Beni kurtar ya Rabbi' Tabi aynı anda tazı da yalvariyor 'Ya Rabbi ne olur şu tavşanı tutayım.' diye. Ve O, ikisini de memnun edebiliyor. Anlı-

yor musun? O Allah, işini bilir, ben O'nun işine karışmam. Hayatı da ciddiye alıp yükümü ağırlaştırmam. Bugün yiyeceğim var mı? Gerisini boş ver. Yarına ulaşacağım belli değil ki..."

Bilge gözleri fal taşı gibi açılmış ve biraz da hayranlıkla Refet'e baka kalmıştı:
"Bu söylediklerini kulağın duyuyor mu?" "Niye duymasın abi! Ben Allah'ın işine karışmam." Sonra Refet doğrudan İrfan'a hitap ederek "Ya İrfan abi, bu Bilge'nin de hiçbir şeyden haberi yokmuş..." dedi. Hepsi birden gülüştüler. Refet bu gülmeyi fırsat bildi ve Bilge'ye "Abi be ya sen essahtan hiçbir şey bilmiyorsun. Peki bu yazıları nasıl yazıyorsun ya!. Bak sana bir Karadeniz fıkrası anlatayım da aklın başına gelsin." dedi.
Hadi bakalım! Anlat da dinleyelim o zaman." "Temel bir gün biraz dinlenmek için bir ceviz ağacının altında uzanmış, yattığı yerden çevresine bakınıyormuş. Bakmış çitin üstünde kocaman bir bal kabağı. Merak etmiş. 'Yahu şu Allah'ın işine akıl ermez diyorlardı da inanmazdım. Öyleymiş da. Şu koca kabağa bak, şu koca ağacın minnacık meyvesine bak. Ha punun neresi akilluca?...' demiş. Bu sırada bir karga cevizin tepesindeki cevizlerden birini kurumuş kabuğundan çıkarmaya çalışıyormuş. Uğraşırken cevizi aşağı düşürmüş. Temel ne oldu, ne oluyor diyemeden havadan inişini gördüğü ceviz gelip, 'trak' diye Temel'in alnına çarpmış. Cevizin kafasına düşmesiyle yerinden fırlayan Temel: 'Tövbe! Tövbe Ya Rabbi! Uyyy ha bu düşen kabak olsaydı no-lurdi halim da? Şimdi kesin ölmüştün Temel.' demiş.
Ertesi gün Karadeniz'e açılmış Temel. Denizde fırtına patlamış. Taka ha battı, ha batacak. Herkes canhıraş feryatlarla içeriye dolan suları boşaltmaya, azgın dalgaların kucağına düşmemek için bir yerlere tutunmaya bakarken. Temel ortaya bir iskemle koymuş. Üstüne oturarak yaşanan paniği seyretmeye başlamış. Onun umursamazlığını görenler, demişler ki, 'Temel, hadi kalk, sen de bir şeyler yap". Temel, cevap vermiş: 'Siz beni deli sanaysunuz ama

tegilum. Ben Allah'ın i§üne karuşmam da! Ha bi kere karuştum kafamı kıraydi.'

Fıkrayı anlatan Refet alınması gereken hisseyi kendisine çevirdi: "Belki Temel'inki biraz abartı ama hiç de anlamsız değil. Ben onun mesrebindenim..." Refet, yeni ve daha önemli bir §ey anımsamış gibi bir ani el hareketi yaptı:

"Dur, dur sana Merkez Efendi'yi **anlatayım!"** "Merkez Efendi mi?" "Evet!" "Kim o?"

"Hadi canım sen de! Sanki bilmiyorsun. Benimle dalga geçme." diyen Refet biraz da utanmıştı. Çünkü o hep şaka yapar ve insanları güldürürdü. Ciddiye alındığını görünce şaşırdı ve kızardı:

"Ya öyle dik dik bana bakma Allahını seversen! Ben öyle konferans verir gibi konuşamam. İrfan abi anlatsın. Ben bundan sonra hiçbir şey anlatamam."

Bilge, İrfan'a döndü.

"Hadi! Sen anlat bari şu Merkez Efendi'yi." İrfan "Biliyorsun-dur ya!" dedi. "Ama hadi bir de benden dinle: "Asıl adı Yusuf olan Merkez Efendi, Sümbül Efendi'nin öğrencilerindendi. Çevresinde bir yığın öğrencisi var Sümbül Efendi'nin. Ama o Yusuf'u hepsinden çok farklı seviyor. Onun küçük Yusuf'a aşırı ilgisi diğer öğrencileri kıskançlığa sevk eder ve kıskanan arkadaşları onu ezmeye çalışırlarmış. Sümbül Efendi onlara bir ders vermek için bir gün bütün öğrencilerini huzuruna toplamış ve her birine tek tek sormuş:

"Olmaz ya farz et ki Allah sana bir saatliğine istedığın her şeyi yapma hakkı verdi. Daha doğrusu Tanrılık yetkisi aldın. Söyle bakalım o bir saat içinde neler yaparsın?" Kimisi, bütün kafirleri kesip atmış, kimisi Hıristiyanları ve Yahudileri Müslüman yapmış, kimisi karaları deniz, denizleri kara yapmış ama her yapılan eylemin sonucunda ortalığı kan götürmüş... Derken sıra talebelerin en

küçüğüne Yusuf'a gelmiş. Hocası sormuş. 'Sen ne yapardın Yusuf?' Yusuf, ıkınmış sıkınmış, 'Haşa! Efendim, böyle bir şey olur mu?' diye dirense de hocası sorusunu tekrarlayıp cevap vermesini istemiş. Sonunda çaresiz kalan Küçük Yusuf şu cevabı vermiş: 'Efendim, böyle bir şey olmaz. Olsa bile bütün yapacağım, âlemi devraldığım gibi, yani her şeyi asıl merkezinde muhafaza ederek yine onu gerçek Sahibine teslim etmek olurdu.'

Sümbül Efendi oturduğu yerde secdeye varmış. Sonra yüzünü kaldırıp aydınlık ve

parıltı saçan bakışlarla Yusuf'a bakmış ve 'Allah'a hamd ederim ki seni bana öğrenci yaptı. Sen ki sözü merkezine oturtun. Âlem durdukça hep merkezde olasın.' demiş."

Refet, İrfan'in sözü uzatmış olmasından adeta sıkılmışçasına daha o son cümlesini tamamlamadan Bilge'ye döndü:

"Gördün mü, erlik Allah'ın işine karışmamaktır. Hayatı ciddiye alacakmışım. Ben deli miyim ya!"

Refet sözünü tamamladığında, İrfan'm Bilge'nin dönüşü şerefine pasta almaya gönderdiği Sırrı Amca da kapıdan içeri giriyordu. Pasta yerine tatlı almıştı. Aslında kendisi pasta sevmediği için bunu yapmıştı ama İrfan'a, "Taze pasta yoktu ben de tath aldım." diyerek yapılacak itirazlardan kurtulmaya çalıştı.

Tatlı kutusu açılıp masaya kondu. Eller birbiri ardına kutunun içine yöneldi. Daha çaylar gelmeden kutuda tek bir tatlı bile kalmamıştı. Refet elinde tuttuğu son baklava dilimini göstererek:

"Kutunun tüm bereketi bu dilimdeydi. Onu da ben aldım. A-**çık** arttırma ile satıyorum, alan var mı?" diye sordu. Hasan atıldı: "Yine sigarayı bedavaya getireceksin değil mi?"

"Ne yapayım kardeşim, İrfan abi bize para vermiyor ki?" İrfan uzaktan laf attı:

"Ulan nankör olma. Daha geçen gün sana bir karton kaliteli sigara aldım, ne çabuk tükettin."

Refet:

-----------1 182 l-----------

"Abi ya geçen gün dedığın, geçen hafta **başıydı. On gün o**ldu. Hesap et bana hak verirsin."

Bilge, gülerek cebinden para çıkardı:

"Al kendine bir karton sigara alırsın." dedi, Refet parayı aldı ve: "Müzayede kapanmıştır beyler, sattım." dedi ve tatlıyı Bilge'nin ağzına götürdü. Bilge yemeyeceğini söyledi ve 'onu da kendin ye' dedi. Bu arada Sırrı Amca:

"Maşallah, maşallah Bilge, Edremit'ten gene maddî destek geldi galiba."

Bilge bunun ne anlama geldığını biliyordu. Nitekim, Bilge Sırrı Amca'ya zaman zaman yardım ederdi. Üç çocuğu vardı, emeklilik yaşına gelmişti. Garip bir insandı. O yüzden de Bilge her fırsatta ona yardımcı olmaya çalışırdı. Uzun zamandır onunla ilgilenemedığını anımsadı. Çıkarken "Üç beş kuruşçuk bırakırım." diye geçirdi içinden.

Tatlılar yeni bitmişti ki, masaya çaylar geldi. Çayları getiren Hasan'di. Hasan gerçekten ciddi, ağır başlı ve çalışkan biriydi. Bilge ile sohbet etmeyi de öteden beri severdi. Şimdi ise o Bilge'de farklı bir boyut hissediyordu ve onu biraz daha konuşturmak istiyordu:

"Bilge abi!"

Aslında Hasan, Bilge ile yaşıttı ama sözün gelişi Bilge'ye abi diye hitap ederdi.

"Sen Refet'e takılıp kalma. O soytarı hiçbir şeyi ciddiye almaz. Ama ben gerçekten dinlemek istiyorum. İlginç bir noktada kalmıştın. Hani 'Toplumsal olarak temel meselemiz, cehalet, tefrika ve zarurettir' demiştınız, yanılmıyorsam. Onu biraz açabilir misin?"

Refet her zamanki haliyle:

"Be mübarek, kompütür müsün yahu. Gerçekten de öyle bir cümleydi Bilge'nin son söylediği. Ben ne konuştuğumuzu bile unutmuştum." Sonra da Bilge'ye dönüp:

-----------1 183 l-----------

"Hadi anlat bari. Bu zavallı çocuk bunları anlatmazsan sabaha kadar uyuyamaz. Anlat da rahat uyusun."

"Geç oldu gitmem lazım, ama bir iki şey söyleyeyim, dilimin döndüğü kadar. Bence kişi ve toplumun bir üyesi olarak, yapmamız gerekenler birbirinden farklıdır Bir bilinçli varlık olarak, temel misyonum, bu evrenin yaratıcısını bilip ona inanmak ve kulluk

etmektir. Ama şu kadar mükemmel cihazlarla donatılmış bir insan olarak ise amacım, yaratıcının Allah olduğunu kavramam ve O'nu her şeyden çok sevmemdir. Bununla da iş bitmez. Varlığını sürdürmek için, türünün diğer bireylerine muhtaç olan, sevmeye ve sevilmeye müştak, müşfik ve gönül taşıyan, sorumluluk bilincine sahip bir varlık olarak da 'marifetullah'tan 'muhabbetullah'a geçmek ve o sevgiyi insanlara ve eşyaya yaymaktır. Bu bizim fert olarak görevimizdir."

Refet, gülerek konuşmanın arasına girdi: "Ya Bilge sen ne diyorsun Allahını seversen! Kafayı mı yedin? Yani fert olarak yapmamız gerekenler bu ise diğerlerine hiç girme.... Merak ediyorsa Hasan bir gün sana gelsin, istedığınız kadar konuşursunuz. Bu işler bana ağır Ben birilerinin koluna, eteğine takılıp yırtmayı düşünüyorum, öbür tarafta. Böyle görev mörev bana göre değil bunlar... Hadi sen en iyisi eve git! Gönül ablayı bekletme! Saygılar, hürmetler!.." Hasan atıldı:

"Ulan ne kıl adamsın be! Şurada iki laf ettirmedin!" Gülüştüler. Herkes şakadan sonra neler olacağını merak ederken. Bilge ayağa kalkmıştı bile. İçeri çay ocağına geçti. Sırrı Amca'yı bir köşeye çekerek halini sordu....

Dergideki arkadaşları ziyaret etmek **Bilge'ye ilaç gibi gelmişti.** Eve rahat ve huzurlu bir yürekle döndü.

SEVGİNİN SINIRI

Bilge'nin yaşantısı eski sıradanliğma dönmüştü. Erenler Kıraathanesi'ne eskiden olduğu gibi sık sık uğruyordu. Ama çok arzulamasına rağmen Rahmi ile bir türlü karşılaşmıyordu.

Aradan aylar geçmişti. Koca bir kış geride kalmış, yaz günleri kapıya dayanmıştı. Bilge şehrin yoğunluğundan kaçacak fırsat arıyordu. Oysa daha tatile çıkma planları bile yapmamışlardı, Bilge'nin konuyu her gündeme getirmesinde Gönül, Betül'ü öne sürerek onunla birlikte tatilin tadını çıkaramayacaklarını söylüyordu. Fakat Gönül'ün böyle yapmasindaki asıl neden başkaydı. Gönül, henüz kendi iç tereddütlerini yenemiyordu. Artık anne olduğu için genç bir kız rahatlığı ile mayo giyip yüzlerce bakışın altında vücudunu sergilemek ona ağır gelmeye başlamıştı. Bilge ise bu yaz en azından memleketi Edremit'e gidip bir süre orada kalmak istiyordu.

O sabah da bu düşünceler içinde idi. Kahvaltıdan henüz kalkmışlardı. Bilge biraz da ne yapması gerektiğini bilmeyen işsiz güçsüz bir adam edasıyla kendisine işler üretmeye çalışıyordu. Ama kafasındaki planın asıl unsuru tatildi. "Çocukların rahat edebilecekleri bir yer" araştırıyordu kafasında... Dedesinden kalma yazlıkta birkaç hafta geçirebilirlerdi. Hem orası Gönül'ün denize rahat girebileceği bir yerdi. Bir tek problem vardı. Amcasının çocukları da gelebilirdi. Bunu her düşündüğünde Bilge'nin keyfi kaçardı. Çünkü kuzeni Harun'un eşi Aysun'Ia Gönül pek geçinemiyorlardı. Gönül "Bu kadının her şeyi bana batıyor." derdi hep. Aysun da Gönül'ü kızdırmak için elinden geleni ardına koymamakta kararlıydı. Halbuki Harun iyi bir çocuktu ve Bilge'yi seviyordu. Ne olduysa eşli kağıt oynadıkları o gece olmuştu. Bilge ile Gönül, Harun ile Aysun, bir yaz gecesi eşleşip kağıt oynamışlardı. Bilgeler,

Harunlari yenmişti. Bu yenilgi Aysun'a dokunmuş ve o anın tesiriyle, daha sonra bir araya gelmelerini güçleştirecek sözler sarf etmişti. Gönül de sert sözlere sert yanıtlar verince nerede ise saç saça, baş başa kavga edecek hale gelmişlerdi. Yaşanan tartışmanın ertesi günü Gönül, eşyasını toplayıp İstanbul'a dönmüştü.

Ondan sonra her ne zaman Bilgeler yazlığa gitseler, Aysun da nisbet olsun diye gelirdi. Bilge bunları düşününce yine keyfi kaçtı. Kafasında yazıp bozduğu bu senaryolardan tamamen habersiz olarak salona girip çıkan Gönül'e:

"Bu sene Akçay'a gidelim. Orada hem sen rahat edersin hem de çocuk için problem

olmaz." Gönül:
"Ne Akçay'ı? O da nerden çıktı, ne yapacağız orda?"
"Amaan afedersin! Ben kafamda tatil planlan yapıyordum da, kafamdakini söyleyiverdim."
"Canım bu sene de tatil yapmayalım! Şart mı yani? Gerçekten bu yaz, bir yerlere gitmek istemiyorum. Hem bu kadar acele etme. Daha yazın başındayız. Gün doğmadan neler doğar."
Bilge, bu kere de girişiminde başarısız kalmıştı. Gönül'ü yine razı edememişti. "Tatile çıkmaya, seyahat etmeye, eğlenmeye bayılan bu kıza ne oldu böyle?" demekten kendini alamadı. Sanki bütün heyecanını, hevesini, dünyaya olan bağlarını yitirmiş gibiydi. Bilge bu durumdan oldukça rahatsızdı; "Yaşanan ruh hali gerçekten imanının kemâlinden mi kaynaklanıyordu yoksa psikolojik bir bıkkınlık, bir hayattan bezmişlik mi yaşıyordu?" Gerçi zaman zaman, Betül'den ve onun ayak bağı olmasından sıkıldığı, bazı akşamlar Bilge eve gelir gelmez, çocuğu ona verip, "Biraz da sen ilgilen, vallahi bıktım!" dediği oluyordu ama kızını yere bile koymadığını da biliyordu.
Bilge kadınların bu haline hiç akıl erdiremiyordu. Canları sıkılınca en çok sevdikleri şeyi bile görmezlikten gelebiliyor, bin bela okuyor, onun yüzünden hayattan bıktıklarını söylüyorlardı ama daha iki dakika geçmeden çocukları için canlarını verebilecek bir tavır sergiliyorlardı. Kendi kendine "Demek ki anaların o yüzden

çocuklarına bedduası kolay kolay tutmuyor." dedi. Anasının bir sözünü hatırladı: "Sen bize bakma oğlum. Biz anayız, her hatanızı affederiz, sen asıl babanı gücendirme. Onlar gücendi mi dünyan da yanar, ahretin de..."
Bilge'nin yüzünde bir tebessüm belirdi. Anacığını uzun zamandır ihmal etmişti. Onu aramak için hemen telefona sarıldı. Uzun uzun sohbet etti. Zeytinlerin durumunu, Mehmet emminin bağlara iyi bakıp bakmadığını, geçimlerini, amcasının durumunu sordu, selamlar söyledi. Annesi de ona "zeytin bağlarının sökülüp yerine yazlık villaların yapıldığını, memleketlerinin artık tadının kalmadığını, yaz ayları gelince kasabanın en büyük şehirlerden bile kalabalık hale geldığini, artık yaşlandığını, bu işlerle uğraşmak istemedığini, yanında kimseciklerin olmamasından duyduğu sıkıntıları anlatarak, Bilge'nin ablası olan Asude'nin çocukları ara sıra ziyaretine gelmese sıkıntıdan öleceğinden şikayet etti...
Bilge onun gönlünü aldı, rahatlattı. Yazın inşallah fırsat bulurlarsa gelebileceklerini söylemeyi de ihmal etmedi. Gönül uzaktan söze karıştı:
"Benden de selam söyle."
Bilge Gönül'e işaretle, "Gel konuş, seni de istiyor." dediyse de Gönül, kucağında avutmaya çalıştığı Betül'ü göstererek, "Şu anda görüşemem." dedi. Aslında Bilge iyi biliyordu ki, Betül olmasa bile Gönül yine de bir bahane bulur ve konuşmaktan geri dururdu. Bilge annesiyle vedalaşarak, telefonu kapattı:
"Niye böyle yapıyorsun." dedi Gönül'e. "Annemle konuşmamak için her yola baş vuruyorsun."
"Ne konuşacağım annenle. Selamsa zaten söylüyorum. Hem o seninle konuşmaktan hoşlanıyor. Beni oldum olası sevmedi, biliyorsun."
"Hayır sen yanılıyorsun, onun seni sevmesine izin vermiyorsun. Kadın sana ne yaptı ki? O ne de olsa bir taşralı. Senin gibi diplomatça, ince konuşamaz. Size göre pot kırar. Sen o insanları hoş göreceksin."

Gönül çok ender hırçinlaşırdı. Kendini aştığı zaman onu durdurmak da mümkün olmazdı. Sinirleri yatışıncaya kadar babası bile ona yaklaşamazdı... Öyle bir hal vardı üzerinde. Birdenbire sesini yükseltti ve bağırdı:
"Ne demek istiyorsun sen? Ben sana politika mı yapıyorum? Ne zaman annenle

konuşsan, bana çatma bahaneleri buluyorsun! Bıktım şu senin ailenden! Hiç birisi beni sevmedi! Ben size ne yaptım?"

Dizlerinde uyutmaya çalıştığı Betül'ü, minderle birlikte kaldırarak kenara bırakıp, içeri geçen Gönül'ü sakin tavırlarla izleyen Bilge, karısının bu tarz tepkilerine alışkındı. Gönül sık olmasa da zaman zaman bu nöbetlere girerdi. Deneyimlerinden biliyordu ki şu dakikada onunla ilgilenmek, peşinden gidip gönlünü almak bo-şunaydı. Ama Gönül'ün bu seferki tehevvürü biraz farklıydı. Sanki o başka bir şeyden alınmış da bu olayı bahane yapıp parlamıştı. En azından Bilge durumu öyle algılamıştı.

Bilge, ne yapması gerektiğini tam bilemiyordu. Yerde oturmakta olan kızı Betül'ün yanına çöktü. Betül "anne" diyerek ellerini babasına doğru uzattı. Dili yeni yeni çözülüyordu minik yavrunun. Gönül, onun bir iki kere kendisine "anne" dedığını söylemişti. Fakat babası ilk kez konuştuğuna şahit olmuştu ve Betül "Anne" kelimesini o kadar açık söylemişti ki Bilge bile şaşırmıştı.

Bilge içerdeki Gönül'e seslendi, sanki hiçbir şey yokmuş gibi: "Gönül çabuk gel! Bak seninki ne diyor sana?" '

"Anne, anne, anne, anne..."

Gönül içerden sesleri duymuştu. Kendini tutamayarak salona geldi. Kızının "Anne, anne" tekrarları ondaki bütün sıkıntıları alıp götürmüştü. Doğrusu o, kendisini şu anda evrenin merkezine oturtulmuş kadar yücelmiş hissediyordu.

Bilge çocuğun gerçekten farklı olduğunu seziyordu. Daha şimdiden onları kontrol ediyor ne zaman sıkıntılı bir ortam olsa adeta müdahale edip ortalığı yatıştırıyordu. Bu sefer de öyle olmuş-

tu... Gönül iyice sakinleşmişti. Bilge sabahki olayin nedenini sordu, niçin öyle aniden parladığına anlam veremedığini söyledi.
Gönül, kötü bir rüya gördüğünü söyledi. Sonra da; "Sen benden gizli birtakım şeyler çeviriyorsun. Yakında anlaşılır." dedi ve ekledi: "Biz evde senin çocuğuna bakalım, sen gidip dışarılarda fingirde. Zaten siz Müslüman erkeklerin tek anladığı bu. Evdeki karınızın kıymetini bilmezsınız, gidip dışarıda ikinci, üçüncü el kadınlara kur yaparsınız. Size maddî manevî hiçbir yararı olmayan bir yığın kadına gösterdığınız nezaketin yarısını evdeki hanımlarınıza gösterseniz, Allah evınize ve işınıze bereket indirir. Ama Hayır ille de nefislerınızin peşine düşeceksınız..."
"Yine başlama Allahını seversen! Nereden çıkariyorsun bunları? Bir rüya görüyorsun, sonra kalkıp bana saldırıyorsun. Biz neler görüyoruz..."
"Eski sevgililerini mi görüyorsun? Herhalde beni görmüyor-sundur..."
"İnsafsız olma! Yine kavga etmeyelim. Sana bu son günlerde bir şeyler oldu ama ben anlayamıyorum. Sana nasıl yardımcı olabileceğimi de bilemiyorum."
"Dürüst ol yeter. Sen insanların örnek aldığı bir insansın; yanlış yaparsan kendini de, seni seven insanları da helak edersin. Ben sadece bunun için endişe ediyorum. Seni sevmemin ve evlilik için tercih edişimin en büyük nedeni güvenilirliğin. Eğer buna gölge düşürürsen sana hakkımı helal etmem..."
Bilge gerçekten şaşkındı. Gönül "sanki gerçekten bir şeyler varmış ve bunları biliyormuş da bilmezlikten geliyormuş gibi" konuşuyordu. Böyle bir konuşmaya muhatap olmayı kendisine yedirememişti. Çünkü karısını gerçekten seviyordu ve onu aldatmak hiçbir şekilde aklının ucundan bile geçmemişti.
Ama kendi kendine sormadan da edemiyordu: "Bu kadın niye bu hale geldi? Dindarlaşmak, Allah'a yakınlaşmak, size yaramadı galiba." diyordu içinden bir ses Bilge'ye. Ona karşılık başka birisi konuşuyordu Bilge'nin yüreğinde: "Allah sevdiği kullarına

dünyayı dar eder. Onları en çok sevdikleri şeylerle cezalandırır. Bak sen de sevdığın

karının eliyle tokatlanıyorsun. Allah'tan başka dost edinirsen, bu cezayı hep çekersin."
Sonra bir başka Bilge sahneye çıktı. O çok daha farklı konuşuyordu: "Dindar insanların, dünyadar hanımları yüzünden sıkıntı çekip manevi tokatlar yemeleri nedendir biliyor musun?" Asıl Bilge, içindeki Bilgelerden üçüncüsünün sorduğu soruya cevap verdi: "Hayır."
"Ben sana söyleyeyim. O mütedeyyin zatlar, dindarlık anlayışları gereği, kadın özgürlüklerinin olabildiğınce istismar edildiği bu zamanda, öyle serbest kadınlar tarafından dünyaya bağlandıkları i-çin, kaderi ilahî, o dindar erkekleri, dünyadar hanımları eliyle tokatlayıp cezalandırıyor."
"Bu bir ceza mı, yazgı mı?"
"Bu bir yazgı ama aynı zamanda bir ceza."
"Neyin cezası?"
"Kadın konusundaki yargının cezası."
"Hangi yargının?"
"Evliliğe fazla önem vermen ve kadını kendi iç dünyanda hakkı olmadığı yere oturtmandır. Sen gönlünde O'na vermen gereken yeri ve değeri karına verirsen, Allah da seni o kadinin eliyle cezalandırır. Kadının tapınmaya layık olmadığını gösterir. Yoksa bir kadının seni bu hallere düşürebilmesini nasıl izah edebilirsin?"
Bilge, bir yığın sanal Bilge arasında bocalıyordu. Bunların hangisi gerçek Bilge idi? Ve hangi fikre güvenmeliydi? İyice bunaldığını hissetti.
Yüreğinde kabaran bir öfke seli Gönül'e hücum ediyordu. Hatta onu saçlarından tutup bir güzel pataklamak istiyordu. Daha o düşünce sona ermeden bir başka fikir hücum ediyordu kafasına: "Olur mu canım! Bu çile senin çilen ve bu yazgı senin yazgın. Sen kadıncağıza, senin çilende kötü rolü üstlenmiş olmasından dolayı acımalısın. O seninle mutlu olmak için evlendi. Senin böyle bir çi-

leden, böyle bir sınavdan geçeceğini bilseydi belki de seninle hiç evlenmezdi"

Bilge, "Keske ben hiç evlenmeseydim. Bu işleri beceremiyorum. Elin kızını da beraberimizde yaktık." dedi kendi kendine.

"Bak biraz işin özüne yaklaştın." dedi bir ses. Bu sesin kaynağı sanal Bilgeler değildi. Bunu fark eden Bilge bir sevinç çığlığı attı:

"Neredesınız hocam? Sizi ne çok özledim bilseniz!"

O bu sözleri söyler söylemez, SinHa karşısında alışageldiği ihtiyar insan suretinde beliriverdi.

Bilge kırk yıllık bir ahbabıyla karşılaşmış gibi ona doğru koştu ve sarılmak istedi. Ancak sarmak için uzattığı kolları, ihtiyar adamın görüntüsünün içinden geçti, boşlukta kalan elleri kendi bedenine sarılıverdi. Bilge büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu çünkü şu an gerçekten ona sarılarak doyasıya ağlamak istiyordu.

SinHa'nın görüntüsünde bir oynama oldu. Işık haleleri şeklinde görünen bedeni biraz daha matlaştı. Üzerinde dokunmuş deriye benzer ama Bilge'nin hiç görmediği cinsten bir elbise beliriverdi.

"Şimdi yaklaş." dedi SinHa. Ve Bilge ile kucaklaştı. Bilge daha önce hiç tatmadığı tarifi imkansız bir doyuma ulaştığını hissetti. SinHa'nın dokunuşundan içine akan sıcaklığı tarif edemiyordu ama o müthiş enerji bütün moleküllerini ayrı ayrı, kelimelere dö-külemez bir lezzetin doruğuna ulaştırmıştı. Bilge tuhaf bir haz yaşamanın sarhoşluğundaydı. Kısık sayılabilecek bir tonla içeriye seslendi:

"Gönül gel, hocamız geldi."

Gönül içeri girdığınde elinde bir şeyler vardı. SinHa'yı ilk defa bir insan formunda ve maddesel görüyordu. Çığlık atmamak i-çin kendini zor tuttu.

Gönül gördüğü manzaranın şaşkınlığını üzerinden atamadan, SinHa onu kendine doğru çekti. Gönül sanki aniden başlayıveren

bir fırtınada sürüklenircesine SinHa'nın önünde buldu kendini. SinHa iki koluyla onu sararak göğsüne bastırdı. Sırtını sıvazladı. Sonra bıraktı. Gönül vücuduna yayılmış tarifi imkansız hazzın sarhoşluğu içindeydi ve kendisini sanki hava boşluğuna düşmüş kuş gibi hissediyordu. Sarhoşluğun verdiği etkiyle Bilge'nin ayaklarının dibine yığıldı. SinHa, Bilge'ye döndü ve:

"O artık sana bağırmayacak. Ve asla senden başkasını gözü görmeyecek. Sana hayranlık duyacak ve ne seni, ne de aileni eleştirecek.
Ama sen de bana söz vermelisin. Onu üzecek hiçbir hareket yapmayacaksın. Unutma ki siz birbirınıze katıldınız. Ne sen ondan daha iyisin ne de o, senden daha kötü. O senin negatif aynadaki görüntün, sen onun pozitif aynadaki yansımasısın. Onda sevmedığın her bir hal, senin mizacindaki bir negatif resimdir. Onun sende gördüğü her kusur, onun kendi nefsindeki çirkinliktir." dedi. Bilge:
"Ben onu cefasına rağmen seviyorum ama o benden hep şüpheleniyor."
"Peki sence şüphelenmekte haksız mı?" Bilge karar veremedi. Sonra umursamaz bir eda ile:
"Ama ben onu hiç aldatmadım ki." dedi. SinHa:
"Fiilen aldatmamış olabilirsin. Zaten asıl aldatma da o değil. Aldatma yürekte, gönülde olur. Siz insanlar yaradılışınız gereği aldanmaya ve aldatmaya eğimlisiniz. Hangınızin göğsünde ikiden fazla kalp yok ki?"
"Hocam insanların bir tek kalbi yok mu?.."
"Ama sayısız sevgililerınız var, nasıl oluyor?"
"Her sevgili bir kalp anlamına mı geliyor?"
"Hayır, münafıklık anlamına geliyor?"
"Bir insanın iki kişiyi sevmesi nasıl münafıklık olarak yorumlanabilir ki?"

"Bak, Yaratıcı, size gönderdiği Mesajda 'Biz hiçbir erkeğin göğsünde iki yürek yaratmadık.' diyor. Yani demek istiyor ki, 'insan, ancak Yaratıcı'yı gerçek anlamda sevebilir. Ve o sevgi kalbinde karar kılmışsa başka sevgilere önem vermez.' Ama siz karınızı seversınız, çocuğunuzu, mevkiınizi seversınız. Hatta Allah'tan ve O'nun buyruklarını getiren Elçiden daha fazla seversınız...
Oysa O, diyor ki; 'Beni ve Elçimi kendi nefsınızden bile çok sevmezseniz, inanmış olmazsınız.' İşte asıl aldatma bu. Yaratıcı size bir sevgi için bir yürek verdi. Siz tek yürekte sayısız tanrıya yer açtınız. Üstelik Allah'ı çok sevdığınızi de iddia ederek."
"Yani bir başka sevgi kalbimizde var olamaz mı?"
"Görünüş olarak mümkün. Zaten bunu hep yapıyorsunuz. O yüzden de hep aldatıyorsunuz. Senin karın, o yürekteki diğer suretleri görünce kendi adına sinirleniyor ve senin onu aldattığına karar veriyor, öfkeleniyor. Güya kendi hakkını savunuyor. Ama unutuyor ki orada yer tutmak onun da hakkı değil. Hakkını ararken, Allah'ın hukukuna müdahale ettiğini aklına bile getirmiyor. O kalp ki sadece Yaratıcı'yı sevmek üzere inşa edilmiş. Ama siz o-raya, Allah'ın sevgisi dışında her şeyi sokuşturuyorsunuz. Yaratıcı merhametli olduğu için sizi cezalandırmıyor. Eğer her yaptığınızı aninda cezalandırmayı murat etseydi, emin ol yeryüzünde yürüyen bir canlı kalmazdı... Sadece bu sevgi meselesi yüzünden. Çünkü evrenin en kıskanılır maddesi insanın yüreğinden doğan bilinçli sevgidir... Çünkü o sevgi bir aynadır. Yaratıcı o aynada güzelliğini seyrediyor. Ama siz onu sürekli bulandırıyorsunuz. Hepınız birbirınizi dürüst olmaya, aldatmamaya davet ediyorsunuz ama, bunu yaparken bile Allah'ı aldattığınızı unutuyorsunuz."
Bu sırada yerde yatmakta olan Gönül, gözlerini açmış, derin bir saygı ve hayranlıkla Bilge'ye bakıyordu. Adeta iradesi elinden alınmış seçeneksiz bir bağlılık halindeydi. Gönül'ün içinde bulunduğu hal Bilge'ye dokundu: "Gönül hep böyle mi kalacak?" diye sordu.
SinHa, **ona gülümseyerek cevap verdi:**

"Ne o, şimdiden onun seninle kavga etmesini mi özledin?"
"Hayır ama bu hali doğal değil. O bir insan. Hırçınlığı olacak, kaprisi olacak, sevgisi olacak, küsmesi olacak. Ve sonra barışacak ve her barışın ardından, sanki ilk defa

tanışıyormuşuz gibi birbirimizi yeniden sevmenin hazzını yaşayacağız."
"Ama az önce farklı düşünüyordun. Evlenmiş olmaktan pişmanlık duyuyordun."
"Öyle ama ben onu o haliyle seviyorum. Çünkü biz insanız. Kavgalarla, tekrar barışmalarla, sevgilerle, nefretlerle birbirimizi o-yalayıp gideriz. Bazen onun kavgasını, çığlıklarım özlüyorum. Öfkeyle sarsılırken yarım saat sonra büyük bir pişmanlık içinde gelip boynuma sarılması, bendeki bütün yorgunlukları alıp götürüyor." SinHa:
"Meraklanma hep böyle kalmayacak. Eski duruma gelecek ama artık eskisi kadar sert esmeyecek..."
"Ona ne yaptın?"
"Vücudundaki hormon dengesini, sana yakınlık duyduğu anlardaki dengeye getirdim ve sabitledim. Sizin tabirınızle rölanti ayarini yükselttim. Şimdi hâlâ o haz içinde. Ayrılırken, onu istedığın ayara getiririm."
"Hocam bu ne iştir böyle? Yani bizler de motorlar ve makineler gibi ayarlanabilir varlıklar mıyız?"
"Elbette. Ama bunu yapabilme gücü herkese verilmiş değil. Çünkü o takdirde insanın bilinci, diledığini seçip, diledığini yapabilme özgürlüğü, elinden alınmış olur ki bu da sınanmanın özüne aykırı düşer. Ama sizden bazıları da bu güce sahipler."
"Kimdir bunlar?"
"Peygamberler ve kimi saf bilgi erleri... Sizin aranızdan öyle insanlar çıkmıştır ki elde ettikleri Hakikat bilgisiyle bizim bile bilmediğimiz sırlara eriştiler ve birçok insanın kimyasında değişiklik yaptılar. Hâlâ da böylesi var yeryüzünde. Kızını diri diri gömecek kadar acımasız bir adamı bir bakışla adalet ve merhametin numu-

nesi haline getiren Elçiyi düşün. Avucuna aldığı kum ve çakıl taneleri onun bakışının etkisiyle zikretmeye başladılar. Yine aynı bakışla parmaklarından sular akıttı. Bu, ona özgü bir davranış değildi elbet. Ondan önce de ondan sonra da bu gücü kullananlar hep olageldi.

O'nun takip ettiği yolu takip ederek aynı hakikat bilgilerine ulaşan bir çok insan geldi geçti. Onların arasında öyleleri vardı ki, sadece üç beş saniyelik bir bakışla kömürleşmiş bir kalbi elmasa dönüştürebildiler.

Benim burada yaptığım çok basit bir şey Onun kimyasında zaten var olan bir maddenin miktarını yükselttim o kadar. İstersen tekrar düşürürüm, eski haline gelir."

Bilge ciddi bir seçim yapması gerektiğini düşündü. Çok önemli bir karar verecekti. Ya hep ona hayranlık duyan ve ne zaman ne yapabileceği bilinen bir eş, ya da zaman zaman onunla kavga eden ve ne zaman ne yapacağını tam olarak bilemediği bir eş için karar vermesi gerekiyordu. Bilge düşündü ve:

"Hocam, bu halde kalmasın ama eski hali de olmasın." dedi. SinHa şefkatle Gönül'e baktı. Gönül de ona bakıyordu, ayağa kalktı. SinHa elinin ayasını Gönül'ün göğsüne koydu. Gönül bu temastan utandı ve geri çekildi. "İşte şimdi oldu." diyen SinHa şekil değiştirerek her zamanki holigramik görünüme geçti: "Bugünlük bu kadar yeter. Gitmem gerekiyor. Ben sizin kavganızı izliyordum. İşin istemedığınız boyutlara varacağını gördüğüm için müdahale etmek zorunda kaldım. Bana verilen emirler arasında bu da olduğu için bunu yapmaya mecburdum."

Gönül tamamen kendine gelmişti. Bedenine ne olduğunu anlayabilmek için organlarını tek tek kontrol etti. Daha sonra omuzlarını silkeleyerek şaşkinhğını belli edercesine başını sağa sola salladıktan sonra koltuğa hemen Bilge'nin yanına ilişti:

"Hocam, siz gittiğınız zaman gerçekten gidiyor musunuz?" dedi Gönül.

"Hem evet, hem Hayır."

"İkisi birden nasıl olabilir?"

"Sizi kendimden gizlersem gitmiş olurum, kendimi sizden gizlersem hep yanınızdayım demektir..." "İkisi aynı şey değil mi?"

"Hayır iki durum aynı değil. Ben ancak sizi görmek istemediğim zaman görmem.

Görmek istersem, izlemek istersem, başka binlerce görev ve yerde olmama rağmen sizi de onlarla birlikte izlerim."

"Bizim size göre veya en azından bizim dışımızdakilere göre ayıp sayılabilecek bir yığın eylemimiz var. Bu durumlarda beni görmenizi istemem örneğin?" "Neden?"

"Utanırım."

"E kızım zaten bizim size vermeye çalıştığımız da bu bilincin süreklilik kazanmasıdır. Keşke hep bu kavrayış durumunda olsan da gerçeğe ersen."

"Burada gerçekten kasıt ne?"

"Sen zaten her saniye gözaltındasın. Ben olmasam bile benim türümden ve diğer türlerden en az yüz yetmiş altı varlık seninle hep beraber. Senin en çok utanacağın hallerinde bile onlar senin yanı başında ve seni izliyorlar. Bütün bunları geç. Yaratıcı seni her saniye bizatihi izliyor ve görüyor. Utanacaksan asıl O'ndan utan."

"Ama hocam, bu duyguları ve ilişkileri yaratan da Allah'tır."

"Doğru. O yüzden de size gafleti bahşetti ki rahat edesınız. Sürekli izlendığınızi düşündüğünüzde hayatınız zehir olur. Yaptık-larimzdan haz alamazsınız."

Gönül:

"Peki hocam siz, bir anda çok yerlerde bulunabileceğınızi söyledınız. Şu anda, kaç yerdesınız?"

"Zaman olarak mı, mekan olarak mı?"

"Allah, Allah! Ben mekanı kastetmiştim ama siz farklı zamanlarda da mı bulunabiliyorsunuz?"
"Zaman sizi bağlayan bir kavramdır. Sizin zamanınız ile bizim zamanımız farklıdır. Sizin 'yüz yıl sonra' dediğınız zaman dilimini ben şu anda yaşamaya başladım bile. Ve tabi size göre bin yıl geride kalmış zaman da öyle..."
"Peki zaman içinde farklı yerlerde bulunmanin gereği ne? Yani bunun pratikte bize faydası ne?"
"Biz kendi başımıza hareket etmeyiz. Daha önce de söylediğim gibi bize verilen talimatlara göre hareket ederiz"
"Örneğin?" diyerek açıklama istedi Gönül.
"Mesela kızın Betül, ömrünün bir yerinde öyle kötü bir iş yapacak ki, bu iş hem onu hem de sizi olumsuz etkileyecek. Belki üçünüzün de sizin deyimınızle cehennemlik olmasına yol açacak. Eğer Yaratıcı size merhamet eder de, sizi yeniden ta başa dönmek cezasıyla cezalandırmak istemezse, bize emredilir, biz de kızınızın o fiili işlemesine engel oluruz.
Tabi tamamen aldığımız emir doğrultusunda. Yani size göre geleceğe gideriz ve o işi yapmadan önce müdahale ederiz, o işle karşılaşmasını önleriz. O da o işi yapmamış olur... Böylece siz de o da Yaratıcı'nın bağışına ermiş olursunuz."
"İyi ama çocuğumuzun işlediği bir suçtan **dolayı biz niye** cezalandırılıyoruz?"
"Çünkü onu siz formatladınız."
"Biz mi fomatladık?"
"Mesela bilgisayarınız için boş bir disket aldınız. Onu hangi sisteme göre formatlarsanız o da ancak o sisteme göre çalışır. Hiç formatlanmamış bir disket kullanılamaz. İlla birileri onu formatlayacak. İnsan tabiatı da böyle."
"Şimdi anlıyorum." dedi Bilge.
Gönül, Bilge'ye dönerek:
"Neyi anladın?"

"Çocuklarla ilgili bir hadis vardı, onun hikmetini bir türlü çözemiyordum."
"Hangi hadisi kastediyorsun?"
"Peygamberimiz, 'Her çocuk İslam fıtratı üzere doğar. Sonra onu anne babası Yahudileştirir, Hıristiyanlaştırır veya Mecusileştirir...' Doğru anlamışım değil mi hocam?" dedi Bilge.

SinHa:
"Doğru anladın. Tam da bu anlama gelir. Onu siz formatladığınıza göre ondan hasıl olacak şeyler de size döner."
Bilge:
"Hocam Kuranı Kerim'de, Hızır ile Hz. Musa'nın birlikte yaptıkları bir yolculuktan söz edilir. Onunla ilgili hikayeyi biliyorsunuzdur. Orada da Hızır bir çocuğu öldürüyor aynı gerekçe ile."
SinHa:
"Hızır zamanın tersinden gelen bir kuldur. Yapı olarak bizden çok size benzer. O insan türüyle çok daha ilgilidir. Herkese ömründe en az bir iki kere yardımı olur. O tam bir insan dostudur ve zaman gezginidir. İsterse yiyip içebilir. Bir anda sayısız yerde belirir ve sayısız insana yardımcı olabilir. Gerektiğinde yiyip içebilen bir varlığın bu kadar geniş bir değişim ve düfüzyon kudretine sahip olması bizleri hep hayrete düşürür. Mesela biz asla yiyip içemeyiz."
Bilge:
"Şey, konuyu bölüyorum ama izin verirseniz kafama takılan bir soruyu unutmadan sorayım. Yiyip içmiyorsunuz. Peki üremeniz yani eksilip çoğalmanız nasıl? Biz cinsel yaklaşımlarla yani sıvı transferi ile birbirimize türümüzü yüklüyoruz ve aramızdan dişi o-lanlar bunu içinde besleyip sonra doğuruyor. Sizde erkeklik dişilik var mı, siz de eksilip çoğalıyor musunuz?"
"Evet biz de eksilip çoğalırız. Ama sizinki gibi değil. Tabi-i bizdeki cinsiyet de sizin bildiğiniz gibi değil. Siz erkek ve dişi diyorsunuz. Biz negatif ve pozitif diyoruz. Siz çoğalmak için enerjınızi birbirınıze yüklemek zorundasınız, bizde böyle bir zorunluluk

yok. Siz aileler halinde yaşarsınız, biz türler... Her bir türün çoğalma şekli farklı da olsa üç aşağı beş yukarı aynıdır. Örneğin şu anda ben sizinle beraberim. Bir varlık olarak karşınızdayım. Sizinle bu sohbeti yaparken aynı anda yine adı SinHa olan diğer benler, bin sekiz yüz on dokuz yerde benzer ve başka işler yapıyorlar. Bu, sayı bana emredilen işlerin sayısına göre artar ve eksilir. Şu anda üç yerdeki işim bitti ve benim var olan sayım bin sekiz yüz on altıya düştü. Bu saniyeler ve dakikalarla ifade edilebilecek bir zaman içinde değişebilir. Birkaç dakika içinde sizi terk edeceğim. O zaman da diğer SinHa diyecek ki filanca yerdeki SinHa eksildi. Yani size göre öldü.
Kısacası bizim çoğalıp eksilmemiz sizinkine benzemez. Çünkü biz hem dişiyiz, hem erkek. Bunu anlayasınız diye söylüyorum. Dolayısıyla çoğalmamız da işin gereği olarak sizin deyimınızle eşeysizdir. Sizin fotokopi dedığınız tekniğe benzer bir çoğalmamız var. Bizi ilgilendiren işlerin miktarı kadar çoğalır, aynı oranda da azalırız. Ama sonuç olarak bizim de bir gün ışığımız söner."
"Işığınızın sönmesi ne anlama geliyor?"
"Sizin deyimınızle ölüm."
"Hocam, Havva'nın annesiz, Hz. İsa'nın da babasız doğduğuna inanırız. Siz bunu nasıl algılıyorsunuz?"
"Demek ki sizde de eşeysiz üreme mümkün. Yerınızde olsam bu konu üzerinde biraz düşünürdüm. Ki bu konu gelecekte çok tartışacağınız meseleler arasında yer alacaktır, iyilikler içinde kalın. Selam!"
Bilge ve Gönül aynı anda ayağa kalktılar ve "Selam" dediler. SinHa onlar gözünü açıp kapatmcaya kadar görünmez olmuştu...

DOĞALLIK VE YAPAYLIK

Gönül, SinHa'nin gittiği inancında değildi. Daha sonraki günlerde ve haftalarda da bu duygusunu hep canli tuttu. Gönül SinHa'nin hep kendileriyle beraber olduğuna ve onları izledığıne yönelik inancını sürdürdü. O yüzden de müthiş bir utanma duygusu kaplamıştı içini. Her ne yapsa, her neye yönelse, hatta zihninden, kalbinden bir şey geçirecek olsa, SinHa tarafından fark edileceğine inandığı için büyük bir ıstırap haline getirmişti hayatını.
Bilge onu zaman zaman uyarıyordu:
"Biz beşeriz, zaaflıyız, eksikliyiz, iyi ve kötü hallerimiz var, yer içer, tortu bırakır ve

çiftleşiriz. Bunların hiç birisi ayıp değil. Bizi yaratıp varlık sahnesine atan kudret bu formlarla bizi kabul etmiş. Bak abdest almamız, Allah'ın huzuruna çıkılabilecek temizliğe yetebiliyor. Oysa O da biliyor ki, içimiz maddî manevî pisliklerle dolu. Şimdi O, bana Abdest al, seni temiz sayarım.' diyor, sen de 'Hayır ben temiz olmadım.' deyip kendine kahrediyorsun. Bu da bir tür edepsizliktir. Demek ki teslim olmaktan ve O'nun koyduğu ölçülere uymaktan başka çare yok."

Gönül de kendisini sakinleştirmek için yapılan bu açıklamalara karşılık her seferinde; "Onu biliyorum ama yine de utanıyorum." yanıtını veriyordu.

Bu kez de verdiği cevap öncekilerin aynısı oldu.

Betül'ün ağlama sesi geldi içerden. Hemen çocuk odasına geçti ve Betül'ü alarak salona getirdi. Onu Bilge'nin kucağına bıraktıktan sonra, mama hazırlamak üzere acele ile mutfağa geçti. Bilge çocuğun altını pislettiğini fark etti ve Gönül'e seslendi:

"Canım bu altını kirletmiş, istersen önce temizle sonra mamasını verirsin."

Gönül, mutfaktan yumuşak bir ses tonu ile cevap verdi:
"Peki canım, hemen geliyorum."
Bilge şaşırdı. Çünkü o, Gönül'ün "Peki canım, hemen geliyorum." demesini beklemiyordu. Normalde onun, "Eee canım, sen de babasısin! Ne olur altım sen temizlesen yani!" diye tepki vermesi gerekiyordu. Hep böyle yapardı... Bilge biraz da test etmek için:
"Tamam canım, sonra da bana bir kahve yapabilir misin?"
Gönül yine oldukça memnun ve rahat bir eda ile;
"Olur tabi canım. İstiyorsan önce senin kahveni yapayım sonra çocukla ilgilenirim." dedi.
Bilge'nin içine bir hüzün çökmüştü. Karısının bu hale düşmesinden büyük bir utanma hissetti. "O benim eşim, bu kadar bağlılığı ondan isteyemem." dedi içinden.
Kalktı mutfağa geçti. Gönül, su ısıtıcısına suyu koymuş fincan ve kahveyi hazırlamıştı bile. Bilge, arkadan eşine sarıldı. Sanki Gönül ölümcül, tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanmış da bundan habersizmiş gibi, onu bağrına bastı. Ensesinden öptü:
"Güzel kadınım, sen git çocuğunla ilgilen. Ben kahvemi yaparım, çocuğun mamasını da hazırlarım. Sen de kahve içmez misin?"
"Ama canım ben sana hizmet etmekten düşünemeyeceğin kadar haz alıyorum. Sen otur, ben her şeyi yaparım." Bilge:
"Hayır hayır! Sen git çocuğunla ilgilen. O beni daha çok
memnun
eder."
"Eğer sen memnun olacaksan, peki işte gidiyorum."
Bilge duygulandı ve "Ne yaptık biz bu kadına böyle?" dedi. Gözleri nemlenmişti. "Yanlış yaptım. Beni kendi arzusuyla seven kadınımı geri istiyorum." diye geçirdi içinden. Başka türlü davranma hakkı olduğu halde içinden gelerek beni seven kadın nerede, daima ve hep iradesizce beni sevecek bu robot nerede?" Bu sorunun sonrasında birdenbire büyük bir keşif yapmış gibi sarsıldı: "A-

man ya Rabbi sen ne büyüksün! Senin insanlara verdığın önemin içeriğini şimdi

anladım. Seni tenzih ederim ve senin huzurunda kendi iradem ve arzumla eğilirim, sana kulluk ederim. Demek senin yanında bizi diğer varlıklardan farklı kılan yanımız bu."

Coşku içinde mırıldanmaya başladı; "Sen benim efendimsin, Rabbimsin, Yaradanımsın, sahibimsin. Sena kurban olayım Rab-bim. Seni seviyorum. Bana sevmeme hakkını verdiğın halde onu reddedip sana geldim, isteyerek sana inandım ve sana kulluk etmeye hazırım."

Bilge yüreğinin ferahladığını, bütün kainatı kuşatacak kadar genişledığini, âlemdeki her şeye karşı sonsuz bir sevgi duyduğunu hissetti. Adeta bütün âlem yuvası, bütün insanlar ise çocukları kadar sevimli göründü ona. Eşi ve çocuğu bir anda başka anlam kazandılar gözünde.

Tanımadığı, hiç şahit olmadığı bir iç coşkuyla Allah'ın adını zikretmeye başladı. Coşku içindeydi ve bilinci elinden almamışçasına "Allah, Allah, Allah" diyordu. Vücudu zangır zangır titriyordu. Hiçbir hareketini kontrol edemiyordu. Kendine hakim olmamaksızin sayısız kere tekrar etti "Allah, Allah, Allah..."

Gönül sesleri duyarak mutfağa koştuğunda, onun hâlâ sarsıla sarsıla Allah lafzını tekrar ettiğini gördü. Eşine sımsıkı sarıldı ve "Sakin ol canım! Kendine gel canım!" diyerek, onu yatıştırmaya çalıştı.

Kadın sesi Bilge'yi insanî boyutlara döndürmüştü. Az önce yaşadığı halin ne olduğunu bilemiyordu. Acaba cezbe dedikleri bu muydu? Eğer buysa, daha önce meczup denilen insanlara ne kadar da haksızlık yapılmıştı. "Seni tenzih ederim Rabbim, ne hallerin var da biz ondan habersiziz." dedi...

Gönül eşine sarılmış öylece duruyordu. Bilge sakinleşmişti. Normal davranmaya başladığını göstermek için eşinin kollarını çözdü. Birlikte salona geçtiler ve hazır bekleyen kahvelerini sessizce yudumladılar.

----------1 202 I----------

Bilge SinHa'yi düşündü. Bir an önce gelip, Gönül'ü eski haline çevirmesini istiyordu. Ama onu nasıl yeniden gelmeye razı edeceğini de bilemiyordu.

"Niye böyle bir şey istedim ki. Arzular insanin başına neler açabiliyormuş meğer."

Bilge kendi kendine konuştuğunu sandığı son cümleyi, Gönül'ün de duyabileceği bir sesle söylemişti. Gönül hemen atıldı:

"Ne arzu ediyorsun canım?"

"Hiçbir şey"

"İste, sana canımı bile veririm kocacığım. Seni çok seviyorum."

Bilge, onun gönlünü hoş etmek için:

"Ben de seni seviyorum canım." dedi ama içinden de "Ne yaptık böyle bu kadına?" sorusunu tekrar etmekten kendini alamadı.

Sonra içine düştükleri olumsuz atmosferi yumuşatmak için, Gönül'e bir öneride bulundu:

"Canım istiyorsan kalk biraz sahile inelim. Hava da güzel biraz geziniriz." dedi.

Gönül programlanmış olarak olumlu cevap verdi: "Peki canım! Hemen hazırlanıyorum."

Hemen içeri geçti. Kısa zamanda hem kendisi giyinmiş hem de çocuğu hazırlamıştı. Bilge ise onların giyinmesini beklerken çocuğun arabasını hazırlamıştı.

Evden çıktıklarında saat 13.00'e geliyordu. Bilge bir taksiyi çevirdi ve boğaza indiler, ikisi de yoruluncaya kadar sahilde dolaştılar. Gönül hiç yakınmadı. Bu da Bilge'nin dikkatini çekmişti. Çünkü Gönül, uzun süre yürümekten hoşlanmazdı. Ama bu sefer gıkını bile çıkarmamıştı.

Vaktin ikindiye yaklaştığı dakikalarda sahildeki bir balık lokantasına girdiler, içeride Kanal X'te medya üzerine program ya-

----------1 203 I----------

pan Ahmet Muhip ve eşiyle karşılaşmak ikisi için de hoş bir sürpriz oldu. Ahmet Muhip onları kendi masalarına çağırdı. Bilge de kendilerine yapılan çağrıyı memnuniyetle kabul etti. Ahmet Muhip, geçmişte tarikatlerle yakından ilgilenmiş, hatta bir süre bir şeyhe bağlanarak tarikat deneyimleri yaşamış ama nispeten rahat, hoşgörülü ve geniş bir hayat anlayışı olan bir insandı. Bilge ile de geçmişe yönelik güzel anıları ve dostlukları

vardı.
Yemeği birlikte yediler. Uzun ve zevkli bir beraberlik oldu bu her ikisi için de. Anılarını tazelediler. Eşleri ise bu süre içinde birbirlerine başlarından geçenleri anlatmayı yeğlediler. Yemek bittiğinde Şaziye, onları evde kahve içmeye çağırdı. Bilge, eşinin fikrini de almak istemişti. Gönül kendi kararını açıklamak yerine gene Bilge'nin isteğine uyacağını belirtmekle yetinerek, "Sen nasıl istersen canım." dedi.
Gönül, Bilge'ye, ancak bir hipnozun etkisiyle mümkün olabilecek derin hayranlıkla bakıyordu. Onun hali, Ahmet Muhip'in de karısı Şaziye'nin de gözünden kaçmamıştı. Yapılan öneriler ve değerlendirmeler sonrası birlikte gitmeyi kararlaştırdılar. Tabi ki bu kararda Şaziye'nin ısrarının büyük rolü oldu. Lokantadan çıkarak Ahmet Muhip'in arabasına bindiler.
Kadınlar arabanın arkasına oturmayı tercih ettiler. Ahmet Muhip arabaya binerken arkada konuşmaya dalmış hanımlara çaktırmadan Bilge'ye sordu:
"Yahu kardeşim, sen Gönül'ü nasıl bu hale getirdin! Bana da anlat Allah aşkına! Kadın sana bakarken, kendinden geçiyor adeta. Vallahi bizimkilerin bizi bir dövmedikleri kaldı."
"Bilemiyorum, özel bir şey yaptığım yok."
"Sen onu benim külahıma anlat! Bu zamanda hiçbir kadın durup dururken bu duruma gelmez. Sen buna ya büyü yapmışsın ya da okutmuşsun. Oğlum zamane kadınlarında böyle şey olur mu?"

----------1 204 I----------

"Bırak be kardeşim, benimle dalga geçme Allah'ını seversen! Gönül zaten iyi bir kız, sen de biliyorsun... Bugün biraz daha şefkatli anlaşılan. Bu senin dikkatini çekmiş..."

"Peki, peki öyle olsun..."

Şaziye, arabaya binmekte geciken erkeklere takılmadan edemedi:

"Yine bizi çekiştiriyorsunuz değil mi? Gözünüze dizınıze duracak emeklerimiz! Size yaranamayız! Ne zaman bir araya gelseniz bizi çekiştirirsınız!"

Ahmet Muhip, eşinin sataşmasını beylik sözlerle geçiştirdi. Arabayı çalıştırdıktan sonra Bilge'ye döndü. Neden bir gazetede veya televizyonda çalışmadığını sorduktan sonra eğer çalışmayı düşünürse kendisine yardımcı olabileceğini söyledi. Bilge, yapılan ö-neriyle ilgilenmedi.

Eve geldiklerinde akşam olmak üzereydi. Bilge apar topar i-kindi namazını kıldı. Ahmet Muhip namazını genelde aksatmamasına rağmen bu kez kılmamıştı ama aldırmadı... "Kaza ederim." dedi.

Bir saatliğine misafir olmuşlardı Ahmet beylere, bir kahve içip kalkacaklardı ama umdukları gibi olmadı. Sohbet koyulaştıkça koyulaştı. Söz döndü dolaştı medyaya geldi. Medyanın kirlendığınden, medya patronlarının gazeteci kökenli olmamasından kaynaklanan sorunlardan söz edildi. Gazeteciler Cemiyeti'nin fonksiyonunun Kelaynakları Koruma Derneği'nin işlevinden ileriye gitmedığıni, kalemini satmayacak nitelikteki gazetecilere hiçbir gazetenin sayfalarını açmadığını yana yakıla anlatan Ahmet Muhip, eski haysiyetli gazetecilerin de yavaş yavaş sahneden çekildığini söyledi. Sonra birdenbire hatırlamış gibi:

"Ya duydun mu Rahmi abi de ölmüş."

Bilge, bahsedilen kişinin kim olduğunu bilmiyordu, ayıp olmaması için sordu:

"Hangi Rahmi?"

----------1 205 I----------

"Hani şu Cerrahi tekkesine takılan Rahmi abi vardı ya. Çok güzel bir insandı, bir süre onunla beraber çalışmıştık. O sıralar gazeteciliği bırakmayı düşünüyordu. Sonunda bir gün geldi Ahmetçiğim!' dedi, 'Ben bu kirli zeminden kaçıyorum. Allah geride kalanlara merhamet etsin ve tez zamanda seni de kurtarsın.' Gerçekten de o gün istifasını verdi, gitti ve bir daha da mesleğe geri dönmedi."

Uzun bir sessizlik yaşandı. Sonra yine Ahmet Muhip söze başladı:
"Rahmi ahinin bende çok emeği vardır. O Babıali'nin en derviş, en kalender, en hoşgörüşlü adamıydı. Allah rahmet eylesin. Soyadıyla o kadar uyuşan hiçbir insan görmedim. Bir gün bu soyadını nereden aldıklarını sormuştum. 'Dedemden bize kalmış.' demişti. Dedesi Hızır gibi adammış. Kim gelip onun yanına oturursa mutlaka huzura erermiş. içindeki sıkıntılardan kurtulurmuş. Soyadı kanunu çıkınca köyün muhtan ona bu soyadı uygun görmüş: Huzursaçan!"
Bilge Rahmi'nin kendi arkadaşı Rahmi Huzursaçan olduğunu anladığı anda beyninden vurulmuşa döndü:
"Neeee! Rahmi Huzursaçan mı öldü?"
Ahmet, sergilenen ani heyecana şaşırdı. Oysa Bilge'nin onu tanıyıp tanımadığını bile tam bilmiyordu. Belki tanıyordur diye anlatmıştı. Ama ilk andaki tepkisizlikten dolayı tanımadığını zannetmişti.
Bilge'deki ani heyecan ve adeta kendinden geçercesine sergilenen ilgi, Ahmet'i şaşırttı:
"Sen onu tanıyor musun?"
"Evet yaaa! O bizim Derviş abimizdi. Nerede, ne zaman, nasıl ölmüş?"
"Tam bilemiyorum. Ama evini terk ederek güneyde bir kasabaya yerleşmiş. Orada tam bir uzlete çekilmiş. Naaşım, vefatından üç beş gün sonra bulmuşlar Bir mektup bırakmış geride kalanlara. Ben de o mektup dolayısıyla öldüğünü öğrendim, işin en acı yanı

İse, bulunduğu anda yakınlarına ulaşılamadığı için orada belediye ekipleri tarafından gömülmesi..."
"Nasıl bir mektup?"
Ahmet Muhip çalışma odasına geçti. Mektubun basılı bulunduğu sayfası açık katlanmış bir dergi getirdi ve okumaya başladı:
"Gazeteci'nin ölümü ve Muhatabı bulunamayan Mektup"
Bilge dergiyi ani bir refleksle Ahmet Muhip'in elinden kaptı ve hemen okumaya başladı. Mektuba bu başlık verilmişti. Gazeteci, mektubu yazan gazetecinin hayatını özetledikten sonra şu hükme varıyordu:
"Onun Betül diye bir kızı yok. Ailesinin tanıdıkları arasinda ismi Betül olan bir kız da yokmuş. Karısı Şevde Hanım da herkes kadar bu kızı merak ediyor. Eşinin başka bir karısından doğmuş çocuğu olabileceğini sanıyor."
Gazeteci, mektubun orijinalini de dergiye koymuştu. Mektup şöyleydi:
"Az önce üstadım geldi ve bu gece hasretimin sona ereceğini söyledi. Yani size göre öleceğim. Bu gece 24.12'de beni alacaklar. Herkesten uzak, Rabbime çok yakın olduğum şu dakikalarda, hiçbir zaman tam anlaşılmamış olmanın acısıyla Yaratan'a gidiyorum. Mutluyum, huzurluyum. Çünkü ardımda beni takip edecek insanlar ve bir kız bırakıyorum.
Sırrımı ona taşıdım, o benim ruhumu yaşatacak. O benim sırrımı anlayacak ve bizim gibilerin yaşadıklarını gün ışığına çıkaracak. Haber vermeden kendisini terk ettiğim karımdan, bana daima hoşgörü gösteren kayınpederimden ve kendilerine iyi bir babalık yapamadığım çocuklarımdan, kendilerine sadece acı çektirdiğim dostlarımdan özür dilerim. Temiz kalpli kadınım, sana asla yaranamadım. Zaten sana layık da değildim. Çünkü buraların usulünü bilemedim.
Aslında tam **anlamıyla buralı da değildim. Geldim, göründüm** ve kayboldum.

Esselam dostlarıma ve tüm zaman gezginlerine! Sizden ricam, cenazeme yalnızca beni sevenler gelsin." Bilge, mektubu sonuna kadar okuyamamıştı. Ahmet onun külçe gibi yana yığıldığını görünce ne yapacağını şaşırdı. Gönül ise Bilge'den pek farklı durumda değildi, o da şoka girmişti... Kendinde olan tek insan Şaziye hanımdı. Telefona sarılarak hemen ambulans çağırdı.

Bilge'yi apar topar bir kliniğe kaldırdılar. Gönül perişan ve bitkindi. İlk defa böyle bir durumla karşılaşmıştı. Bütün vücudu tir tir titriyordu. Ne yapacağını bilmez durumdaydı. Kızı Betül de yanındaydı. Allah'tan çocuğun arabasını yanlarına almayı akıl etmişti Şaziye hanım. Betül şimdilik uyuyordu ama Gönül bitkin düşmüştü. Ahmet Muhip, kadınların eve gitmesini istedi.
"Siz eve gidin. Çocuk da perişan olmasın. Ben her gelişmeyi size bildiririm. Zaten fazla uzak bir yer değil. Şaziye arabayı kullanmasını biliyor, gerekirse çağırırım, gelirsiniz. Ben burada beklerım.
Gönül gitmek istemiyordu. Ama Ahmet Muhip ve karısı onu ikna etmeyi başardılar. Şaziye'nin kullandığı araba ile Ahmet Muhiplere gittiler.
Bilge neden sonra kendine gelmişti. Ama perişan durumdaydı. Doktor Ahmet Muhip'in tanıdığı idi. "Bu gece burada kalsın. Sabah kendi ayaklarıyla gider." dedi.
Gönül aslında rahat uykuya geçemeyen biriydi. Ama o gece i-yice bitkin düştüğü için kafasını yastığa koyar koymaz uyumuştu....
Şaziye ve Gönül, sabah uyandıklarında Ahmet Muhip ile Bilge mutfakta kahvaltı hazırlıyorlardı.
Gönül uykusunda düş gördüğünü anımsadı. Fakat biraz zaman geçtikten sonra gördüğünün düş mü yoksa gerçek mi olduğunu anlamakta zorlandı. Rüyasında SinHa'yı görmüştü. Betül güya yatakta Gönül'ün yanında yatıyordu. O da dalgınlıkla kızı Be-

tül'ün üzerine yatmıştı. Betül havasızlıktan boğulurken SinHa gelip, onu kurtarmıştı...
Gönül gayrîihtiyarî kızını yatırdığı kanepeye baktı. Betül bıraktığı yerde değildi. Aklını yitirecek gibi oldu. Hemen ayağa kalkmaya yeltendi. O anda çocuğun kendisinin yanında yatmakta olduğunu fark etti:
"Allah Allah! Ben bu kızı ne zaman yanıma aldım ki? Yoksa! Yoksa gerçekten üstüne yattım da onu gerçekten SinHa mı kurtardı?..."
Tüyleri ürperdi. Ayağa kalktı ve üstüne başına çekidüzen verdi. Bilge'nin sesini duyduğu için hemen sırtına bir şeyler geçirip dışarı çıktı. Kocasına sarıldı. Gözleri nemlenmişti.
"Beni çok korkuttun! Bir ara aklımı oynatacaktım! Seni öldü sandım. Ben sensiz ne yaparım?" Gönül'ün son cümlesi, sanki birkaç kez tekrarlanmış gibi geldi Bilge'ye- Cümle adeta sonsuz bir yansıma ile Bilge'nin içinde kendisini tekrarlayıp durdu:
"Ben sensiz ne yaparım?"
Cümlenin içeriği, özellikle de söyleniş biçimi, Bilge'yi gerçekten rahatsız etmişti. Çünkü Gönül, her zeminde, her halükarda ayakları üstünde kalmasını bilen ve bu yüzden de eşine fazla gereksinimi yokmuş gibi davranan birisiydi. Zayıf yanlarını veya birisine olan gereksinimi, bu kişi babası da olsa açığa vurmaktan sakınırdı. Oysa şimdi kocasına sarılmış ve hem de başkalannın da önünde "Ben sensiz ne yaparım?" diye soruyordu.
Bilge "Bu kadın benim eşim değil!" diye düşündü. "İradesi yok olmuş, kişiliği silinmiş bu kadın benim karım değil!"
Gönül'ün hali Ahmet Muhip'e de dokunmuştu. O da Gönül'ü bu kadar çaresiz bir durumda hiç görmemişti. O yüzden de çaktırmadan göz işaretiyle Bilge'ye akşamki sorusunu hatırlattı:
"Sen bu kadına ne yaptın da bu hale geldi?" diye sormuştu Ahmet Muhip. Soruyu hatırlayan Bilge, artık kesin kararını vermişti. SinHa gelir gelmez ilk işi ondan Gönül'ü eski haline getirmesini is-

temek olacaktı. Zaten söz vermemiş miydi? Giderken, onu eski haline getiririm." diye. Ama nedense her ikisi de unutmuştu...

Bilge, SinHa'nin unutmayacağını hatırladı ve "Demek ki benim unuttuğumu bildiği için, kasten öyle bıraktı. Acaba maksadı neydi?"
"Maksadım, otomat bir sevgi ile iradeli bir sevgi arasındaki farkı anlamandı." dedi SinHa'nın sesi. Bilge, şaşkınlıktan neredeyse elindeki tabağı düşürecekti:
"Hocam burada mısın?"
Bilge, farkında olmadan soruyu yüksek sesle sormuştu. Durumu fark edince korkuyla, duyan oldu mu diye, etrafına bakındı. Allah'tan o sırada Ahmet Muhip mutfağa geçmiş, Gönül de uyanan kızının sesi üzerine içeriye koşmuştu... SinHa:
"Sesimi duyacaksın ama beni görmeyeceksin. Bu sefer böyle olsun. Sorularını sadece aklından geçir. Ben de sadece senin duyabileceğin bir frekansla konuşacağım."
Bilge:
"Hocam önce Gönül'ü eski haline getir?"
"Nedeh?"
"Çünkü onun, beni gerçekten sevip sevmedığını, ondan istediğim şeyleri arzusuyla mı yoksa zorunlu olarak mı yaptığını anlayamıyorum. Karşımdaki bir robot gibi geliyor bana. Bu durum bana hiç haz vermiyor. Ne onunla beraber olmam, ne onun itaati, ne de gülüşü beni mutlu ediyor Sanki her şeyi zorunlu olarak yapıyor. İradesizce. Her şey yavan yani..."
"Doğru. Gerçekten o istese de istemese de senin istedığın her şeyi yürekten istiyormuş gibi yapar Ama o kendi halinde iken sana 'hayır' diyebilirdi. Şimdi ise 'Hayır' diyebileceği şeylere bile 'evet' diyor ve diyecek..."
Tam o sırada Gönül kucağında Betül ile salona geldi. Bütün pencereler açıktı. Gönül cereyan yapmasın diye bir pencereyi ka-

patmak istedi. Pencereye doğru giderken, Betül, tam da SinHa’nın durduğu yeri parmaklarıyla göstererek:
"Baba!" dedi. Oysa parmağı boşluğu gösteriyordu. Gönül, o-nun yüzünü babasına çevirerek "İşte baba" dedi. Betül, annesinin kucağında başını tam arkaya bakacak şekilde çevirdi, "Cici adam" dedi.
Bilge, onun SinHa'yı gördüğünü fark etti. Zihninden:
"Hocam Betül seni görüyor mu?"
"Evet"
"Nasıl görebiliyor?"
"O daha saf. Hiç bir şartlanmaya tabi olmamış durumda. Kendi formatında iken bile beni görür... Gözleri henüz perdelenmedi. Kullandığı sözlük de evrenin yani benim kullandığım sözlükle aynı... Ama zamanla siz, çocukların gördüğünü söylediği varlıkların hepsine 'Hayal. Yok bir şey.' diye diye çocukları köreltirsiniz. Oysa onlar sizin melek dediklerınızi de, cin dedıgınızi de görürler. Sonra her gördüğünü inkar ettire ettire, ondaki saflığı yok edersınız. Zamanla da kendisi gördüğü şeylerin hayal olduğunu var sayar. Ta ki ölüm ondaki bu perdeleri kaldınncaya kadar böyle devam eder. Yaşamın son dakikalarından itibaren eski diline ve kimliğine yeniden bürünür."
"Yani zamanla göremez dururuma gelir öyle mi?"
"Evet, normalde öyle. Ama Betül kızımız başka. Onunla ilişkilerimiz devam edecek. O seçilmiş bir ruh. Daha sonra bizlerden çok üst seviyeden birisi onunla yakından ilgilenecek."
"O niye bu kadar önemli ki?"
"Ben bilemem. Kime önem verip vermeyeceğimiz bize emirle bildirilir, biz de ilgileniriz. Yaratıcı’nın kimi, ne amaçla seçip seçmeyeceği tamamen O'nun bileceği bir şey. O her şeyi bilgisinin derinliği ve hikmetiyle yapar. Hiçbirimizin, O'nun herhangi bir fiilini değerlendirmeye tabi tutma hakkımız da, gücümüz de yok. Biz, sizin yasa dedığınız evrensel kurallan görmekle memuruz."

"Hangi yasaları?"
"Sizin doğa yasaları dedığınız işlerin sürekliliği ve tekrarlanabilir olması da, bizim

işlerimiz arasındadır. O yaratır ve emreder, biz yaparız. Bizim kudretimiz bile, doğrudan O'nun kontrolü altındadır. Dolayısıyla kime ne kadar önem verileceğini, O belirler." "Betül kaç yaşında iken onunla iletişim kurulacak?" "Onunla iletişim kurulmuş durumda. Üç aylık iken bağlantı kuruldu."

"Niçin ona bu kadar önem veriliyor?" "Bunu biz de zamanla öğreneceğiz. Yaratıcı'nın ona yüklediği misyonun ne olduğunu tam bilemiyoruz. En azından benim bilgilerim arasında böyle bir şey yok..."

"Peki hocam, Mevla görelim neyler! Unutmadan tekrar rica ediyorum, Gönül'ü eski haline getirir mısınız?" "İstiyor musun?" "Evet."

"Sonra pişman olmayasın. Bu kadar uysallık ve yumuşaklıktan sonra büsbütün eski haline dönmesi seni sarsabilir."

"Öyleyse en azından onu aşırı öfkesini yutabileceği bir konumda bırak."

SinHa, pencerenin önünde ayakta duran Gönül'e baktı. Bil-ge'nin ses tonuyla:

"Bu yana dön." dedi.

Gönül boş bulunmuş da bir ses duymuş gibi arkasına döndü. Bilge'ye "Bir şey mi dedin?" diye sordu. Bilge "Hayır" dedi. Ama Gönül, Bilge'nin cevabını bile duyamadan sanki birdenbire başı dönmüş de düşmekten kendini zorlukla engelleyebilmiş gibi sarsıldı.

Bilge, düşmesin diye onu tutmak için ayağa fırladı. Gönül, sanki inanamadığı bir şey gözüne ilişmiş de ondan kurtulmak istiyormuş gibi başını iki yana hızla silkeledi:

"Biz bu gece burada mı kaldiki'" diye sordu. Bilge "evet" deyince, "Hayret yani Bilge! Evimiz şuracıkta niye gitmedik ki?" diye çıkıştı.
Bilge, onun olanları hatırlamadığını anladı, içinden, SinHa'ya seslendi:
"Hocam bu sefer de hafızası mı gitti?"
"Hayır!"
"Peki niye hatırlamıyor?"
"İnsanın bilinçsizce yaptığı, daha doğrusu içinde seçimi bulunmayan hiçbir eylemi bellek kaydında yer almaz. Onlardan sorumlu da olmaz. Ancak bilinçli davranışlarından sorumludur ve onlar kalıcıdır. Nitekim iradesiyle yaptığı her şey hafızasında duruyor ve hatırlıyor. Sen onun neyi isteyerek, neyi istemeyerek yaptığını buradan anlayabilirsin. Eğer bir şeyi hatırlamıyorsa anla ki o i-şi kendi rızasıyla yapmamıştır. Hatırlıyorsa isteğiyle yapmıştır. Korkma. Seninle dün geziye çıktığını hatırlıyor. Ahmet Muhip ve eşi ile yemekte beraber olduğunuzu da biliyor ama onlara oturmaya geldığınızi ve yattığınızı hatırlamıyor. Çünkü o aynı şehirde ve hele imkan da varken birilerinin evinde kalmayı sevmez. Biliyor-
sun.
Bilge "Biliyorum..." dedi.
SinHa, o gece yeniden geleceğini söyledi ve selam vererek ayrıldı.
Bu arada Şaziye, kahvaltı sofrasını tam anlamıyla donatmıştı. Bilge ve Gönül'e masaya gelmeleri için seslendi. Gönül ve Bilge birbirlerine baktıktan sonra, birlikte kahvaltı masasına oturdular. Bilge'deki durgunluk hem Ahmet'in hem de Gönül'ün dikkatini çekmişti. Gönül, sanki derin bir uykudan uyanmış gibi Bilge'ye bakıyordu. Şaziye'nin "Buyurun." sesiyle herkes masanın başına oturduğunda Gönül, Bilge'nin kulağına eğilip bu saatte niçin burada bulunduklarım sordu. Bilge:

"Dün yemekten sonra buraya geldik ya. Gece de bırakmadılar burada kaldık." dedi.
Gönül, cevaba hiçbir anlam veremedi. "Evimiz şuracıkta! Niye kaldık ki!.." diyecekti ama sustu. Uzun bir uykudan uyandığını ve bazı şeylerin yerli yerine oturmadığını fark etti. Yemekte hiç konuşmadı. Bazı şeyleri hatırlamıyor olmasından ciddi endişe duydu. "Ben kafayı mı yiyorum acaba?" diye düşündü. Bilge onun durumunun farkındaydı ama

ne diyeceğini ve nasıl açıklayacağını da bilemiyordu.
Kahvaltıdan sonra vedalaşarak birlikte eve döndüler. Gönül gerçekten endişe içindeydi. Uzun süredir yaşandığı iddia edilen çok şeyi hatırlamıyordu. Oysa Bilge onları birlikte yapılmış olaylar gibi anlatıyordu.
Gönül sonunda Bilge'yi karşısına oturttu:
"Ben iyi değilim."
"Neyin var?"
"Şu birkaç haftadır yaşanmış gibi anlattığın birçok şeyi hiç hatırlamıyorum. Acaba aklımı mı kaybediyorum, yoksa hafızama mı bir şeyler oldu?"
"Sanmıyorum. Şu sıralarda biraz yoruldun. Çocuk da seni bunalttı. O yüzden de bazı şeyleri hatırlamıyor olabilirsin. Geçer, istiyorsan bir yerlere tatile gidelim, illa deniz kenarı olması gerekmez. Sadece gündelik sıkıntılardan uzak olabileceğimiz bir yer olsun yeter. İstemez misin?"
"İsterim. İyi olur. Çünkü durumumdan hiç memnun değilim. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var doğrusu."
Gönül yorgun olduğunu, uykusunu da tam alamadığını ve biraz uyumak istedığini söyledi. Aslında Bilge'nin de biraz daha uykuya ihtiyacı vardı. Gerçi kendine gelmişti ama üzerinden yük kamyonu geçmiş gibi vücudunu kırık dökük hissediyordu...
"Benim de biraz uyumaya ihtiyacım var." dedi Bilge. Gönül, "Çocuk da uyumuşken, uyuyalım bari." dedi.

TAHRİBİN ANASI ZAN

Gönül, Betül'ün ağlamasıyla uyandığında neredeyse ikindi olacaktı. Bilge'yi uyandırdı. Bilge apar topar kalkıp namaz kıldı. Sonra mutfağa geçerek atıştırabilecekleri bir şeyler hazırladı. Mamafih çoğu zaman sıkışınca akşam da kahvaltı yaparlardı... Çay koydu. Saat 6'ya doğru öğle yemeği niyetine bir şeyler yiyebildiler. Gönül dışarı çıkarak biraz hava almaktan yanaydı ama Bilge'nin pek keyfi yoktu. Sonra birdenbire anımsamış gibi "Aaa! İyi ki hatırladım, bu gece SinHa gelecek." dedi... Gönül, "Nereden biliyorsun." der gibi Bilge'nin yüzüne baktı...

Bilge, gözlerle ima edilen soruyu sesli olarak yanıtlandırdı:

"Ahmetlerde iken bana göründü ve akşam geleceğini söyledi."

"Peki ben niye göremedim?" dedi Gönül. Bilge ne diyeceğine karar veremedi önce. Sonra "Sen içerdeydin" diye geçiştirdi. Oysa SinHa tamamen onun isteğiyle gelip, Gönül'deki halin giderilmesini sağlamıştı... Bilge yalan söylemişti... Doğruyu söylese karısının nasıl tepki vereceğini bilmiyordu...

Derin bir sıkıntı çöreklendi içine... Aslını söylese. Gönül kızacaktı. Bu yalanı da sürdüremezdi... Yoğun bir utanma duygusu içine gömüldü. Tam bir şeyler söyleyecekti ki Gönül:

"Ahmet abi epey değişmiş, değil mi?"

"Nasıl değişmiş?" dedi Bilge.

"Ne bileyim biraz tuhaf. Eskiden daha sıcak ve daha candandı. Bilemiyorum, bana garip geliyor son dönemdeki halleri..."

Bilge aslında Gönül'ün ne demek istedığini biliyordu ama yorum yapmak istemiyordu...

"Eminim içki falan da içiyordur artık." dedi Gönül. "O kadar da değil." dedi Bilge...

"Ama namaz kılmıyor artık... Bence daha önce namaz kılan bir insanın onu terk etmesi çok şeyi anlatır..."

"Bir dönemdir, geçer. Şimdi ulaştığı mevkiler onu sarhoş etmiş olabilir. Hayat standardı da yaşam tarzı da değişti. Zamanla aslına döner."

Gönül tatmin olmamıştı. Onunla ilgili bir şeyler daha söyleyecekti ki, SinHa pat diye birdenbire odanın ortasında beliriverdi... "Daha ilerisi gıybet olur." dedi ve ekledi: "Gıybet ise size yakışmaz!"

Onun aniden ortaya çıkması ikisini de oldukça ürkütmüştü... Bilge toparlandı ve

"Hoş geldınız hocam." dedi... Aynı kelimeleri Gönül de tekrarladı...
Bilge, Rahmi'yi soracaktı. SinHa ona fırsat bırakmadı, "insanlar gelirler, görünürler ve kaybolurlar. Hiçbir varlık, yüklendiği misyonu tamamlamadan gitmez. Artık o işin peşini bırak." dedi...
Bilge, daha soramadığı soruya aldığı yanıt karşısında donup kalmıştı. SinHa sözlerini sürdürdü:
"Gerektiğinde o, size ulaşmanın yolunu bulur." İkisi arasında gerçekleştirilen iç diyalogu Gönül duymuyordu... Bilge içinden "Peki!" dedi ama merakını tam gideremediği için kalbi de yatışmamıştı... En azından Rahmi ile kayınpederi Hasan Amca'nin ölümü arasındaki bağı merak ediyordu... Gönül:
"Hocam az önce konuştuklanmız gıybete mi giriyor?" diye sordu... SinHa:
"Evet" dedi ve sözünü sürdürdü: "Bir insanın yüzüne söyleyemedığınız sözü onun olmadığı yerde söylerseniz, gıybet olur..." "Ama söylediklerim doğru şeyler."

----------1 216 I----------

"Zaten o yüzden gıybet dedim. Diğer türlüsü iftira olur.. İftira, gıybetten de kötü bir beladır İnsan sayısız iyilikler yapar, bir yığın müspet enerji üretir ama onu iki dakikalk gıybetle yok eder Gıybet ve iftira, bilgisayarlardaki virüs gibi insanın iç programlarını bozar. Kârda iken iflas etmis duruma gelmenize neden olur..." Bilge:

"Hocam gıybetten nasıl kendimizi koruyabiliriz?"

"Sabır ve insafla."

Gönül:

"Nasıl insafla?"

"Bir insanı değerlendirirken, insaflı davranmak gerekir. İnsanın bir iki kötü huyundan dolayı, bütün iyi özelliklerini yok saymak, insafsızlık olmaz mı?"

"Yani insanlardaki her bir sıfat ve özelliği ayrı ayrı mı değerlendirmek gerekir?"

"Elbette. Örneğin bir gemide yüz insan var diyelim. Bunların içinde on tanesi cani. Caniler yok olsun diye bu gemiyi batırmanız doğru olur mu?"

"Olmaz. On tane caniye karşılık gemide doksan tane de masum var Cinayet olur"

"Peki doksan tane cani on tane masum bulunsa o gemiyi batırmak cinayet olmaz mı?"

Bilge biraz düşündü. Sonra bir ayeti hatırladı ve şöyle dedi: "Gemide bir tane bile masum bulunsa o gemiyi batırmak İlahî adalet açısından cinayet olur.."

"Peki öyleyse siz hangi adaletle bir insanı, yüzlerce masum sıfatı ve güzel huyu dururken sadece sevmedığınız bir iki huyundan dolayı bu kadar ağır eleştirebiliyorsunuz ve böyle yerden yere vuruyorsunuz?"

Gönül:

"Ben hiç öyle düşünmemiştim. İnsan böyle düşünebilse **hiç** kimseyi eleştirmez. O zaman niza ve çekişme de olmaz."

----------1 217 !----------

"Doğru. Siz bunu yapamadığınız için bugün gruplara ayrılmış, birbirınızle didişir hale gelmişsınız... Bu durumunuzdan da karşınızdakiler yararlanarak sizi kullanıyorlar"

"Sahi hocam, aralarında çıkar ilişkisinden başka dostluk bulunmayanlar, gıpta edilecek birliktelikler kurdukları halde, neden biz inananlar yani çıkar için değil de Allah için birbirlerini sevenler birlik olamıyor ve sürekli birbirimizle didişiyoruz? Oysa bizim birlik olmamız için sayısız nedenlerimiz, onların birbirine düşmeleri için sayısız gerekçeleri var... Buna rağmen, birlik ve ittifak onlara, ayrılık ve nifak bizlere düşmüş.

Neden?" dedi Gönül. SinHa:

"Bu önemli ve müthiş bir soru. Basireti derine inemeyen, meseleleri yeterince kavrayamayan her insan bu noktada çelişkiye düşebilir Sizin çelişkiye düştüğünüz gibi... İnsanlar siz Müslümanların haline bakıp çok rahatlıkla 'Eğer Müslümanhk bu ise benim ona ihtiyacım yok.' diyebilir."

"Bunu söylemekte hakli değiller mi?" dedi Bilge.

"Hayır", dedi SinHa ve ekledi:

"Ne onların birliktelikleri evrensel bir gerçeklikten kaynaklanıyor, ne berikilerin ayrılıkları hakikatsizliklerinden... Onlar toplumsal yapılarını ve yaşam şekillerini iyi düzenlemişler. Her sınıfın, her gurubun, her ekolün, her mahfilin görevi, çıkarı ve kârı belirlenmiş. Buna karşılık aldıkları ücretler, bulundukları mevkiden doğan itibarları, halktan gördükleri rağbet bellidir. Bu gizli ve sağlam bir ittifak yaratır. Çünkü çıkarını, bir başkasının belli bir pozisyonda bulunmasında gören biri, onun orada bulunmasını ister ve destekler

Dayanak noktaları çıkardır, yarardır, hazdır. Böyleleri, çıkarlarını ve elde ettiklerini kaybetmemek için dayanışma içinde çalışmalarını sürdürür. Yani onlardaki ittifak, zaaftan ve dayanma noktasının maddeciliğinden kaynaklanmaktadır.

"Hocam ben tam anlayamadım." dedi Gönül. Bilge de ona katıldı...

"Şöyle diyeyim." dedi SinHa ve sözünü sürdürdü:

----------1 218 I----------

"Onların toplum düzeni ve hayat tarzı dünyevi çıkar ve faydalara dayalı olduğu için, çekişmeye konu olacak bir durum yok... Yaptıkları hizmet karşılığında alacakları ücret ve elde edecekleri maddi manevi nimet bellidir. Ama inananların durumu çok farklı."
Bilge:
"Farkı açıklar mısınız?"
"İnananların her birisinin durumu genele bakar. İnandığı ve inancına uygun yaşadığı için alacağı belirli bir ücret yoktur. Yaşam tarzları yüzünden halktan görebilecekleri ilgi bile farklıdır. O yüzden bir makama çok kimseler talip olabilir. Maddi ve manevi pek çok ücrete birçok el uzanabilir. Bu da çekişmeyi, didişmeyi getirir..."
"Hocam biraz daha açar mısınız?" dedi Gönül.
"O zaman siz, bana dine ve inanca hizmet ettiklerini iddia e-den kaç tane cemaat veya tarikat olduğunu söyleyin önce..."
Salonda bir sessizlik oldu. Sessizliği Bilge bozdu:
"Ohooo! Hocam saymakla bitmez."
"Ama hepsi samimi değiller ki!" dedi Gönül. SinHa:
"Nereden biliyorsun bunu kızım? Sen kalplerinin içini açıp gördün mü?"
Gönül bu soruya yanıt veremedi... SinHa onun mahcup olduğunu görerek, daha fazla üzülmemesi için sözlerine devam etti:
"İşte sıkıntı burada kızım. Her grup, her cemaat imana ve dine hizmetin bu zamanda en iyi kendi yaptıkları tarzda olabileceğini sanıyor. Diğerinin hizmetini eksik, yanlış, hatta gereksiz buluyor."
Bilge atıldı:
"Evet hocam doğru söylüyorsunuz. Ben bir süre önceye kadar inananların hemen silaha sarılıp bu baskı düzenine karşı mücadele vermeleri gerektiğine inanıyordum. O yüzden de bu yaklaşımı onaylamayan bütün dinî cemaat ve grupları 'düzenle barışık, düzenin kuklaları' olmakla suçluyordum." SinHa:
"Siz hâlâ bana kaç cemaat veya grup olduğunu söylemedi-niz?" Bilge:
----------1 219 I----------

"Hocam ben size kaç cemaat olduğunu söyleyemem ama kaç tür yaklaşım olduğunu söyleyebilirim. İlk olarak bir grup var ki, ne pahasına olursa olsun hemen Şeriat gelsin

istiyor. Bunun için de silaha sarılıp tıpkı İslam'ın ilk devrelerinde olduğu gibi din için ö-lümü göze almak gerektiğini savunuyor."

SinHa sordu:

"İslam'ın ilk **döneminde öyle mi oldu?"**

"Evet."

"Öyle olmadı mı?"

"Peki size gönderilen elçi, niçin uzun süre gizli gizli tebliğde bulundu. Hatta o dönemin en güçlü simalarından bazılarını yanına almadan kendini açığa bile vurmadı. Savaşmak için on üç sene bekledi..."

Bilge, SinHa'nin ne demek istedığını hemen anladı: "Ben öyle düşünmüyorum." dedi.

Gönül atıldı:

"Yalan söyleme!" dedi Bilge'ye. "Sen hep bunu savunuyordun"

Bilge:

"Öyle ama ben **bunun doğru olmadığını anladım." dedi.** SinHa yeniden söze girdi: "Peki başka?" Bilge:

"Bir başka grup da 'Bu asırda değil din inanç bile tahrip olmuş durumda, önce inançların takviye ve tamir edilmesi gerekir. İnanmadan, imanı güçlendirmeden İslam olmaz. Öyleyse bugünün temel problemi imanı kurtarmak ve imanlı insan yetiştirmektir.' diyor."

"Peki sence bunların yanlışı ne?"

---------1 220 1---------

"Bunlar kılıçla İslam'a hizmeti tamamen reddediyorlar. 'Medenilere üstünlük ikna iledir. Söz anlamayan barbarlar gibi icbar i-le değildir.' diyorlar. Yani din uğruna savaşmayı yok sayıyorlar."
"Peki dinınız sizden ille de savaş mı istiyor?"
Bilge tereddütsüz:
"Ama hocam birçok cihat ayeti var. Bunları nasıl anlayacağız?" SinHa:
Hiçbir dinin misyonu savaş değildir. Hele İslam'ın. Çünkü İslam'ın kendisi barış, güvenlik ve esenlik demektir... Böyle bir din sizi niçin savaşa zorlasın?"
Bilge:
"Peki hocam dini tebliğ etmeyecek miyiz?"
"Tebliğ başkadır, savaş başkadır. Tebliğ davettir ve buyur ettiğin inancı yaşamaktır, ondaki lezzet ve huzuru başkalarıyla paylaşmaktır. Bireysel ve toplumsal anlamda barışın taşıyıcısı olmaktır. Birileri de sizdeki güzelliğe özenerek, sizde gördüğü güzelliği ve pozitif yaşamı hayatına taşımaya karar verirse görevınizi yapmış olursunuz. Siz inancınızı doğru belirler doğru yaşarsınız ve birileri de sizin gibi yaşamak isterse, onu zorla engelleyecek kim var?"
"Ama hocam, biliyoruz ki, Ebu Eyyub ElEnsari, İslam'ı yaymak için, 8090 yaşında İstanbul'a kadar geldi."
"Peki savaşmaya mı geldi?
"Cihat için gelmedi mi?"
"Elbette cihat için geldi. Ama sizin anladığınız cihat değil. Savaşçı kavimlerin dini yayma misyonunu üstlenmelerinden dolayı, siz bugün dini yayma yolunun sadece kılıçla, savaşla olabileceğini sanıyorsunuz. Oysa dinin, özellikle de İslam'ın aktarılmasını n yolu tebliğdir, savaş değil. Adı barış olan bir dinin savaşa ne ihtiyacı var?"
Gönül söze girdi:
"Hocam bu konuyu hep tartışıyoruz. Ben insanların artık aydınlandıklarını, doğruyu ve Hakk'ı kabule engel kalmadığını dola-

---------i 221 i---------

yısıyla, insanları kılıç zoruyla inanca davet etmenin İslam'a ve bu zamana uygun

olmadığını hep söyledim ama uzun zaman Bilge ile anlaşamadık. Bunlar kendilerine 'radikal' diyorlar... Ne demekse?" SinHa:

"Her zamanın, her zeminin tarzı ve yaklaşımı farklı olduğu gibi tebliğin tarzı da değişir. Aslında hangi zeminde ve zamanda nasıl bir tebliğ sergilenmesi gerektiğini, elçinin varisleri bir şekilde gelerek sergilerler. Bu asrın başında da böyle birisinin bu topraklarda yaşadığı, benim bilgilerim arasında... O 'son uyarıcıların ön-cüsüdür..."

"Son uyarıcı mı?" diye sordu Gönül, şaşkın bir ses tonu ile... "Yani kıyamete mi yaklaşıyoruz, yoksa?.." SinHa:

"Evet, son uyarıcıların öncüsü... Kıyamete yaklaşmaya gelince... Ses ve biçim hareketi ışıktan daha yavaş olduğu için, sadece ta başlangıçta gerçekleşen bir olguya varmış olacaksınız. Zaman kendisiyle örtüşecek. Evren var edildiği anda, tahrip de edildi aslında. Oraya ulaştığınız an, bütün yaşadıklarınızın bir tınıdan ibaret olduğunu göreceksınız."

"Son uyarıcıların öncüsü dedınız. Daha gelecek var mı?"

"Evet ama dağınık olan sözlerin tamamını tek cümle haline getirmek için ilk adımı atan odur."

"Nasıl yani?"

"Onun misyonu, uzlaştırmaktın Dinleri ve toplumlari uzlaştırmak. Her dine o dinlerin taraftarlarınca sokuşturulmuş evrensel gerçeklere aykırı söylemleri ayıklamak ve tek bir kelime etrafında: 'Allah'tan başka ilah yoktur.' gerçeğinde birleştirerek... O görevini tamamladı ve gitti. Tabi ki son değil. Son uyarıcılann sonuncusu Mesih'tir. Mesih ilk gelişinde Musa'nın dininde bazı düzenlemeler yaptı. Son Uyancı da son dinde meydana gelen bazı anlayış sapmalarını düzelterek, iki şeriat arasında uzlaşma zemini meydana getirdi."

"Yani Hıristiyanlık ile İslamiyet'i mi kastediyorsunuz?"

"O sizin verdığınız isimdir. Ben size son çağın dininden söz e-diyorum... Örgütlü inanç toplumlarından bireysel iman çağma geçiş zamanından..." Gönül:

"Böyle bir zaman mı gelecek?"

"Geldi bile. Artık bireysel inanç çağına girildi. Çünkü bireyin inancına ipotek koyma imkanı kalmadı. Sizler de tıpkı insanlık a-ilesi gibi daha da özgürleşeceksiniz. Ama ne yazık ki bu özgürlük aynı zamanda sonun başlangıcı olacak. Çünkü Yaratıcı'nın hoşlanmadığı tek şey, nankörlük ve evrensel şamatadır."

"Peki İslamiyet artık iktidar olmayacak mı?" diye sordu Bilge.

"Siz iktidardan ne anlıyorsunuz?"

"Yani devlete hakim olup İslam'ın kurallarını uygulamak!"

"İslam'ın kurallarını uygulamak için neden iktidarı ele geçirmek gerekiyor?"

"Hocam, bu hep böyledir."

"Son Mesajcı öyle mi yaptı?

"Hz. Muhammed (a.s.) aynı zamanda bir devlet başkanıydı"

"Yani dini yaymak için önce devlet başkanı mı oldu?"

"Hayır ama güçlenince devleti de kurdu."

"İki şeyi birbirine karıştırmayın. 'Son Mesajcı'nın konumu farklıydı. O bir peygamberdi ama aynı zamanda kendi dönemi için iyi bir yöneticiydi. Sizin ifadenizle iyi bir askerdi... O, mesajcı olmasaydı da iyi bir yönetici olurdu... Her mesajcının yönetici mi olması gerekiyor? Bu yanlışı yapmayın. Yüz binlerce mesajcı geldi, sadece üç beş tanesi aynı zamanda iktidar mevkilerini işgal etti. Musa'ya bile halkını idare etme yetkisi verilmedi. Üstelik o aynı zamanda dünyevî bir kurtarıcıydı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dinin iktidar olmak derdi hiçbir zaman olmadı anlamına geliyor. İnsanlara inancı aktarmak farklıdır, yaşadığın ortamı inancına göre düzenlemek farklıdır. Ben iktidarı zorla ele geçirip, inancı

uygulayacağım, demek daha farklıdır... Dinin böyle bir derdi yok. Dini size gönderenin de."

"Ama hocam yıllar boyunca İslam topluluklarını yönetenler aynı zamanda halife yani dinin başı idiler.."
"Dinin başı Allah'ın size gönderdiği mesajdır, yani sizin deyiminizle Kuran'dır ve onu anlamanızı sağlayan Mesajcının yorumlarıdır."
Gönül:
"Hocam peygamberlerin yorumlarının doğru olmama ihtimali var mı?"
"Hayır ama söylemediği halde ona dayandırılan sayısız yorum var."
Bilge:
"Sahi hocam uydurma konusuna gelmişken uydurma hadislerden de söz ediliyor. Şu sıralarda moda haline geldi. 'Sadece Ku-ran'a bakalım. Hadislere takılıp kalmayalım.' diyorlar."
"Bir sözün Elçiye ait olup olmadığını nasıl anlıyorsunuz?"
"Bilemiyorum!"
"Bu, henüz fikrî derinlikte olgunlaşmadığını açığa çıkaran bir yanıt. Eğer evrenin tek gerçeğinin Yaratıcı ve O'nun gönderdiği Mesaj olduğunu bilseydin, bunun cevabını da bilirdin. Çünkü saf bilgiyi kavramış biri için ölçü Yaratıcı'nın Son Mesajı'dır. Eğer El-çi'ye dayandırılan söz, İlahî Mesaj'ın ruhuna aykırı ise o sözü elçiye isnat etmek iftira olur." Bilge:
"Öyleyse, dini bizden daha iyi bildiklerini var saydığımız geçmiş bilginler niçin böyle bir yola başvurdular?"
"Böyle bir yola başvurmadılar. Onu hazır buldular. Dinin ruhuna asla uymayan saltanat yönetimini yönetim biçimi olarak benimseyen saf bilgiden habersiz, yöneticiler, iktidarlarını güçlendirmek için insanların en soylu zaafları olan inancı kullandılar. Böylece din, iktidarı elinde tutanların, inanç da dahil hayatın her ala-

mm kontrollerinde tutmak ve saltanatlarını güçlendirmek isteyenlerin emirleri doğrultusunda bu anlayışı kazandı."

"Hocam inanın kafam çok karıştı."

"Doğrudur, çünkü kafan şablonlar ve önyargılarla dolu. Bunları kaybedince inancın da uçup gidecek gibi gelir. Oysa bizim asıl çabamız da sizi o şablonlardan ve o önyargılardan kurtarmaktır. Hak din sizin bu şartlanmışlıklarımz yüzünden Son Mesaj'ın kınadığı 'atalar dini' haline geliyor. O duvarları yıkmadıkça inancın saflığına ve hakikate varamazsınız... Peki başka ne tür yaklaşımlar var?"

"Bir grup da var ki, 'geçmişi olduğu gibi korumak esastır.' diyor. Hayatın getirdiği her yeniliği bid'at diye reddediyorlar ama zamanla bakıyorsunuz ki, bid'attır dedikleri şeyi sistemli olarak kendileri yapıyorlar. Faiz haramdır diyorlar, bakıyorsunuz, banka kurmuşlar. Sigorta haramdır diyorlar, sigorta şirketleri kuruyorlar. Müziğin her türlüsü haramdır diyorlar, sonra kurdukları televizyonlarda her türlü estetiksizliğe çanak tutuyorlar."

"Geçmişi, daha doğrusu Son Elçi'nin zamanındaki doğru anlayışı muhafaza etmek elbette mühim. Son Elçi 'Sizin en Hayırlınız benimle birlikte yaşayanlardır, sonra sonrakiler gelir, sonra sonrakiler gelir...' diyor."

"Yani onlar mı hakli?"

"Onu demek istemedim. Kaynağın saflığının korunması gerektiğini söylüyorum. Ama hayat daima tazelenir. 'Ben her anda bir şandayım.' dedığine göre asıl Yaratıcı, hayatın gelişmelerle ve değişmelerle dolu olduğunu hatırlatır. Bu gelişmelere ve değişmelere ayak uyduramazsanız, kendınızle birlikte, sahiplendığınız iddiayı da zedelersiniz. Özellikle bu zamanda, dinin savunuculuğunu yapanlar, insanlardan asla herhangi bir talepte bulunmamalıdırlar, insanlardan bir şey talep edip sonra da onlara hizmet vermeye kalkıştığınızda onlar, size verdikleri para karşılığında, sizden cenneti isterler. Bu da dine verebileceğınız en büyük zarardır."

"Hocam inanın sizi dinlerken hiçbir zaman kafam bu kadar karışmamıştı. Hiçbir sohbetimizde bu kadar yorulmamıştım." dedi Bilge...

"Bak Bilge, iki şeyi birbirine karıştırmak tehlikelidir. Sizin şeriat dedığınız şeyle din

birbirinden farklıdır. Din tekdir ama şeriatlar toplumlar miktarinca değişir."
Salonda bir sessizlik hakim oldu... Aslında konuşma Bilge'yi de Gönül'ü de yormuştu. Anlamakta ve algılamakta güçlük çekiyorlardı... Daha doğrusu birçok doğrularının yıkıldığını görmekten bir tür yorgunluk duymuşlardı. SinHa, iki elini uzattı ve alınlarına koydu. Her ikisi de sanki derin bir uykuya yattıktan sonra uyanmışçasına zindelik kazandılar... SinHa sözüne devam etti:
"İki tür kurallar manzumesi vardır. Bunların birincisi, Tevrat, İncil ve Kuran ile bildirilen sözlü kurallardır. Diğeri ise, hiçbir yazılı kayda dayanmadan sizin doğa dediğınız evrende bulunan kurallar, kanunlar ve pratiklerdir. Onlar da tıpkı ayetler gibi haktır ve geçerlidir... Birincisi sizin insanlar ve türler arası hareket tarzınızı, diğeri ise sizinle çevre arasındaki diyalog ve ilişkilerınizi düzenler. Birincisine uymazsanız, 'günah' işlemiş olursunuz. Diğerinin kurallarına uymazsanız, hayatın nimetlerinden mahrum kalırsınız, ikisi de asla ihmale gelmez. Sözlü kurallar, evreni daha iyi tanımanıza, evren ise sözlü kuralların hakikatini iyi anlamanıza yardımcı olur... İkisi birden size Yaratıcı'nın kullandığı dilin gizemini verir... Onu gerçek mahiyetiyle anlamanızı sağlar." SinHa devamla:
"Başka ne gibi anlayışlar var?" diye sordu. Bilge:
"Bir kısım da var ki biz onlara tarikatçılar diyoruz. Onlar mümkün olduğunca kendilerini kamufle ediyorlar. Evrat çekiyor ve kendilerine has zikirler yapıyorlar."
"Evrat ve zikirle neyi kastediyorsun?"
"Müzik veya ritim eşliğinde veya tefekkürî anlamda Allah'ın bazı isimlerini tekrar edip duruyorlar."
"Peki sen nasıl değerlendiriyorsun onları?"

"Ben yaptıklarını kınamıyorum ama sanki bu zamanda bu tür yaklaşımların uygun düşmedığıni düşünüyorum."
"Allah'ı anmak mı, bu anışla birlikte ritim, müzik gibi araçlar kullanmak mı sana garip geliyor?"
"Çok muhtelif zikir tarzları var. Kimisi ayakta sallanarak, kimisi müzik ve tef çalarak kimisi vücudunu şişleyerek Allah'ı andıklarını sanıyorlar. Bunlara gerek yok gibime geliyor."
"Neden?"
"insanlar onların hallerini görerek dinden soğuyorlar" "Peki Allah'ı anmak niye ürkütüyor insanları?" "Aslında tam bilemiyorum. Belki tarikat isminden ürkütüldü-ğürıüz için bize öyle geliyor... Bu zamanda sadece kalp ayağı ile yürümek, inancın harici delillerini görmezlikten gelmek İnsanları tatmin etmiyor. Çünkü bu zaman akıl ve ispat zamanı. Hükmünü akla ispat ettiremeyen rağbet görmüyor."
"Peki insanların akılları gözlerine inmişse ve sadece gördüklerine inanabiliyorlarsa bu onların problemi değil mi? Görülmediği halde varlığını reddedemedığınız sayısız varlık var. İşte ben! Sen beni başkalarına nasıl anlatacaksın ve varlığımı nasıl kanıtlayacaksın?"
"Ben sizden hiç söz etmiyorum ki... Söz etsem bana da kaçık derler. Hem de başta inanan insanlar olmak üzere."
"Demek ki akıl yeterli değil."
"Öyle ama sadece kalp de yeterli gelmiyor. Çünkü kalbin egzersizleri tespit edilip tekrarlanamıyor. Ama aklın eserleri tekrarlanabiliyor. Tekrarlanamayan şeye ilim demiyorlar şimdi."
SinHa uzun sayılacak bir süre sustu. Dikkatle Bilge'ye baktı...
"Siz insanlar çok şeyınizi kaybetmişsınız... Bak, sana zikrin ve evradın sırrını anlatayım. Bu âlemde gördüğün bütün gelişmeler bizim katımıza ulaşan pozitif ve negatif enerjilerınızle düzenleniyor. Negatif alandaki bir insan samimi çalışmalar yapsa Allah onun da arzusunun tahakkukunu istiyor ve onun isteğini yaratıyor.

Anlıyorsun değil mi? İşin özü samimiyet. Çünkü sizin arzularınız ve eylemlerınız, bizim

reddetmeyeceğimiz talepler olarak bize aktarılıyor ve biz de onları yapıyoruz.
Bütün sözler, davranışlar, etkinlikler, çabalar, dualar, zikirler ve evratlar her gece toplanıp arz edilir. Bu eylemlerin içeriğine bakılır. Yürekten samimi yapılanlar kabul edilip gereği yapılır, diğerleri reddedilir veya beklemeye alınır... Çatışan talepler âlemi örnek terazisinde tartılir. Hangi tarafın metaı ağır basarsa yeryüzünde de onların istediği icra edilir... Dolayısıyla sizin yaptığınız dualar, ibadetler ve zikirler çok ama çok mühim. Özellikle samimi dua ve zikirler. Alemin devamı tamamen bu pozitif enerjilerin devamına bağlıdır. Eğer dua ve ezkâr bitse Yaratan, bu âlemin devamına son verir."
"Nasıl yani?" dedi Bilge. "Biz dua etmezsek, bu âlem harap mı olur?"
"Tam da öyle. Eğer insanlar kulluk yapmasa, 'Son Mesaj'ın hayat üzerinde etkisi kalmasa bu iş biter... Çünkü insan âlemin ruhu gibidir. Her bir insan, büyük bir insan farz edilebilecek olan şu âlemin yani evrenin bir beyin hücresi gibidir. Pozitif enerji üreten insan sayısı kadar sağlıklı hücre var demektir. Sağlıkli hücreler beyinde çoğunluğu kaybettiği zaman bu âlem sekarâta başlar; beyin fonksiyonları durmuş insan gibi yavaş yavaş ışığını kaybeder."
"Yani ölür mü?"
"Sizin deyiminızle evet"
"Peki şu anda inanan, yani pozitif enerji üreten insan sayısı daha mı çok ki âlem devam ediyor." "Elbette!"
"Hocam nasıl olur? Müslümanların hepsi sayılsa bile, ortalama insan nüfusunun beşte birini ancak oluştururlar."
"İşte yanlişınız burada. Siz sadece Müslümanları inananlar ve pozitif enerji üreten varlıklar sayıyorsunuz. Sizin Hıristiyan veya Yahudi dedığınız yahut bunların dışinda kalan insanlar Yaradan'a i-

nanmiyorlar mi? Allah her topluluğa elçi gönderdi. Evet onlar elçilerin getirdiği mesajı bozdular, deforme ettiler ama ruhu devam ediyor. Çünkü inanmanın özü Yaratan'ı bilmek ve ölüm ötesi yaşama inanmaktır. Yani yeniden dirilmeye. Bir insan gerçekten bir Yaratıcı'nın varlığını kabul ediyor ve yeniden dirilmeye inanıyorsa o bir mümindir... İsterse herhangi bir elçinin yolunda gitmiyor olsun."
"Hocam siz ne diyorsunuz! Yani Hz. Muhammed'in peygamberliğini kabul etmeyen inançsız sayılmaz mı?"
"Hayır! Hıristiyanlar veya Yahudiler ya da diğer dinlere tabi olanlar Yaratıcı'yı veya peygamberlik müessesesini inkar etmiyorlar ki!.. Sadece onun sıfatlan konusunda hata ediyorlar... Günah işlemek ise ayrı şeydir."
"Yani bir insan Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsa biz onu mümin mi kabul edeceğiz?"
"Senin kabul etmen veya etmemen seni bağlar. Ama bizzat Son Elçi böyle kabul ediyor?"
"Nasıl yani?"
"Bir gün Son Elçi 'Kim Allah'tan başka ilah olmadığına inanırsa cennete girer.' buyurdu. Yanında bulunan bir bağlısı sordu 'Muhammed Allah'ın elçisidir, demese de mi?' O da 'Evet' dedi. O zat, nerede ise bu söze kızacaktı. Oysa Son Elçi ona tam da bu hakikati vermek istemişti." Gönül:
"Biz ne kadar dar düşünüyormuşuz" dedi. SinHa, Gönül'e:
"Sen hakikati hemen kavrıyorsun. Ancak diğer elçileri kabul eden birinin son elçiyi reddetme sebebine dikkat etmek gerekir. Eğer bu bilinçli bir reddediş ise, o insan peygamberlik kurumuna da şüpheyle bakıyor demektir ki o zaman mümin sayılmaz. Ama bunu kendi dinine duyduğu sevgiden veya eksik bilgiden yapıyorsa o-nu inançsızlar sınıfına koymak yanlış olur." dedi.
Bilge, Sinha'nın Gönül'e iltifat etmesine üzülür gibi oldu ama bunu yansıtmamaya çalıştı. SinHa onun içindeki dalgalanmayı gördü ve Bilge'ye:

"Sen gereğinden fazla bilgiyle donatmışsin kendini. Ve hepsi de şartlanmalı bilgiler. Benim amacım seni onlardan kurtarmaktır. O zaman sendeki bilgi saflaşır ve hikmetin özüne ulaşırsın... İnsanları kınamak da aklına gelmez."

SinHa bir süre hiçbir şey yapmadan Bilge'ye baktı. Sanki onu hipnoz altına almıştı. Bilge, bir boşluğa düşüyormuş gibi irkildi. Gerçekten koltuğa oturup oturmadığını anlamak için iki eliyle oturduğu koltuğu yokladı... Tam da boşluğa düşmüşçesine dalgınlık içindeyken, SinHa ona bir soru yöneltti:

"Sence bu cemaatlerin hangisi haklı, hangisi haksız?" Bilge:

"Bütün bu konuşmalardan sonra ne diyeceğimi bilemiyorum hocam." dedi. Söze Gönül girdi:

"Benim anladığım şu ki; hiç biri ne tam doğrudur, ne tam yanlış. Daha doğrusu iyi tarafları çok ama yanlışları da var. Ama bu yanlışlar bizim bulunduğumuz konumdan görünmelerine endeksli. Biraz da bizim onları önyargıyla değerlendirmemiz var işin içinde..."

"Kızım senin bu çocuğa ana olarak seçilmiş olmanın hikmetini şimdi daha iyi anlıyorum."

Gönül yapılan övgüden dolayı mahcup oldu. Bilge ise gururlandı. Böyle yüreği hakikati kavramaya açık bir kadını kendisine eş olarak takdir ettiği için Allah'a şükretti... SinHa:

"Eğer siz birbirınıze insafla bakacak olsanız göreceksınız ki, her bir cemaat diğerinin ihmal ettiği işi tamamlıyor. Her bir cemaatin şahsı manevîsi, küllî olan inananlar cemaatinin şahsı manevîsini oluşturan manevî olgun kişiliğin bir vazifesini görüyor. Hepsinin hizmet ve gayretleri, sonuçta o muazzam ve kamil manevî şahsiyetin sıfat ve fiilleridir. İnananlar bir beden gibidir. Bedenin her bir organının başka görevi ve hareket şekli var. El tutar, ayak yürür, kulak duyar, göz görür, saç ve kirpik korur... El, ayağa bakıp, 'O da niçin benim gibi tutmuyor?' derse haksızlık yapmış olur. Keza kulak, gözün işitmedığıni ileri sürerek yaptığı işlerin yanlış olduğunu savunursa, haksızlık yapmış olur. Tabi bir fiil veya inanç size ge-

----------1 230 1----------

len İlahî Mesaj'in açık hükümlerine aykırı ise o başka. O zaman da sadece o fiili eleştirebilirsiniz. Tabi kanıtlarıyla ve insafla... Bir yanlış hareketten dolayı bir cemaati bütün üyeleri ve hizmetleriyle reddeder veya yanlışlıkla itham ederseniz büyük bir zulüm işlemiş olursunuz. Bu da sizi ilahî adalet nezdinde cezaya çarpıtılacak varlıklar konumuna düşürür. Niçin başınızdan belaların eksik olmadığını hiç düşündünüz mü?"
Bilge:
"Belalar bu yüzden mi başımıza geliyor?" "Çoğu kere. Tarafgirlik inananlar için en tehlikeli şeydir. Siz önyargılarınızla ve elınızde gerçeğe dayak bir kanıt da olmaksızın karşınızdakini sadece size ve düşüncenize uygun hareket edip etmemelerine göre yargılarsınız. Üstelik kullandığınız ölçünün doğru olup olmadığını bilmeden..." Bilge:
"Yani biz olaylara kendimizi ölçü alarak baktığımız için mi hata ediyoruz?
"Elbette. Ölçü sen olduğun takdirde birileri mutlaka sana göre yanlış veya doğru konuma düşer. Halbuki sen de yanlış içinde bulunuyor olabilirsin. Tabi bunun çok daha tehlikeli bir şekli vardır ki asıl bela o." "Nedir o bela?"
"Sizin siyaset dedığınız, inananları sınıf sınıf, bölük bölük, grup grup parçalayıp birbirine düşman eden, birbirine karşı ilgisizleştiren şey.. Bu, bir müthiş hastalıktır. Sizi bu evrende yıkıma götürecek tek şey odur. Aranıza soktuğu nifak yüzünden taraftarınız olan bir münafığı size taraftarınız olmayan bir veliden daha sevimli gösterir." Gönül:
"Hocam inanın bu hallerin hepsini yaşıyoruz." "Ben sizden biri değilim. Sadece bana verilen hak bilgi ile halınızi tahlil ediyor ve görüyorum. Birbirınize karşı bu kadar insafsız hareket ettiğınız halde, sizi inançlarınızdan dolayı hor görerek yok etmeye çalışanları rahatlıkla bağışlayabiliyorsunuz." Bilge:
----------1 231 I----------

"Bu doğru hocam. Biz inananlar birbirimize göstermediğimiz yakınlığı Yaratıcı ile ilgisi olmayanlara daha cömertçe sunuyoruz."
"İnananların bu fevkalade safderunluğu, dehşetli canileri bile alicenap şekilde affetmesi, bu zamanın anlaşılmaz bir belası... Nice inanan var ki, sayısız günahlar işlemiş, binlerce, yüz binlerce insanın hukukunu çiğnemiş, zulmü meslek edinmiş bir münkirde gördüğü küçük bir iyilikten veya görünür bir güzel özellikten dolayı onun bütün cinayetlerini affeder, görmezlikten gelir. Ama inanan bir insanı yüz güzel özelliğine

karşın bir tek hatasından dolayı büsbütün siler, yok sayar... O zalimin mesleğine ve işlerine taraftar olur.

Aslında azınlığı teşkil eden o zalim münkirler, onlara taraftarlık gösterenler veya sessiz kalarak yaptıklarını onaylayanlar sayesinde çoğunluk olur. Böylece ancak çoğunluğun hatası sonucu meydana gelen umumî belaların sürmesi için ilahî kadere fetva verdirirler. O zulüm halinin şiddetlenerek sürmesini sağlarlar... İşte şu anda dünyanın yaşadığı durum budur. Böyle giderse ya yok edilirsiniz ya da kendınıze gelinceye kadar başınız belalardan kurtulmaz... Çünkü siz siyaset ve çıkar öncelikli yaklaşımlarınızla zalimlere taraftar oluyor, böylece de 'Biz bu hallere müstahakız!' demiş oluyorsunuz."

GÜNLERİN SONU

"Hocam bugün çok tuhaf konuşuyorsunuz. Bize hiç de iyi bir gelecekten söz etmiyorsunuz." dedi Gönül.

"Ben size iyi bir gelecekten söz etmek için gelmedim. Hiçbir zaman da bunu söylemedim. Ben size hakikat bilgisini aktarmakla yükümlüyüm. Onu doğru uygulamak veya uygulamamak ise sizin işınız. Ben saf aynayım. Size kendi gerçeğınızi gösteriyorum. Şu anda yaptığım da kalplerınızi karartan ve sizleri birbirınıze düşman e-den öğeleri anlatmaktan ibarettir.

Sizden önceki toplumları, kaybolmuş medeniyetleri, kendilerine dair iz bile kalmamış atalannızı düşünün... Onlar da sizin gibi toplumlardı. Hırsları ve çıkarları uğruna gerçekleri kabul etmeye yanaşmadıkları için evrensel kudret onları kendi inatları ile felakete götürdü. Yani her topluluk ve medeniyet kendi sonunu hazırladı..."

"Kıyamet de insanların eylemleri sonucu mu kopacak?.."

"Kıyamet mi?"

"Evet, kıyamet." diye vurguladı Bilge...

"Haa kıyamet! Sizin kıyamet dedığınız şey bu kürenin ölümüdür. Hızın durduğu yere, eşyanın da ulaşması anı. Evet. Zaten siz daha önce de kıyametler yaşadınız. Hatırlamıyor musunuz?"

"Kıyameti nasıl yaşamış olabiliriz? Kıyamet yaşamış olsak yaşamamız mümkün olur muydu?"

"Sizin atalarınız, bu küreye gelmeden önce başka kürelerde de testten geçirildiler. Aslında sizler evrenin en kudretli ve en donanımlı varlıklarısınız. Nedense hep yanlışları talep ediyor ve hayrınızı ister gibi serlere koşuyorsunuz... Mamafih bu sizin mukadderatınız..."

"Nasıl yani?"

"Bu evrendeki hiçbir şey sonsuza kadar yaşamak üzere formatlanmadı. Bütün gördüklerınız sizin tabirınızle bir demostrasyondan ibarettir. Yani kısa süreli bir gösteri... Her programın içinde onu bir gün imha edecek programcıklar vardır." "Bilgisayar programlarındaki virüsler gibi mi?" "Evet ona benzer. Hani bazı programlar vardır. Serbest kullanıma açılırlar. Ama siz vaktinde ücretini ödemezseniz, içindeki gizli program harekete geçer ve o programı kullanılmaz hale getirir... Şimdi sizin yaptığınız

da o. Yani cehalet ve inatlaşmalarla daha uzun süre kullanılabilecek bir programı, içindeki virüsleri açığa çıkarmaya zorluyorsunuz. Tıpkı en az dört beş yüzyıl dayanabilecek şekilde yapılandırılmış bedenınizi ancak yüz yıl kadar ayakta tutabildığınız gibi..."

"Hocam kıyamet sadece insanın hatası sonucu mu kopacak?" "Tam öyle değil. Yani bu küre önünde sonunda ölecek. Sizin deyimınızle kıyamet kopacak. Ama siz onu hızlandırıyorsunuz. Normal zamanını tamamlamadan programın kendisini kilitlemesine neden olabilirsınız. Bu sadece sizin bulunduğunuz alanla ilgili bir problem."

"Hocam kıyamet aşağı yukarı ne zaman kopacak?" diye sordu Gönül...

"Bu dünyanızın yok olmasını mı kastediyorsun, bütün evrenin sonunu mu?"

"Kıyameti soruyorum, hangisi kıyamet?"

"İkisi de. Sen öldüğün zaman zaten senin için de kıyamet kopmuş olacak."

"Peki dünyamız ne zaman yok olacak?"

"Bu dünyanız ile âlemin yokluğu beraber gerçekleşecek. Daha öncekiler birer duraksama idi."

"Hangi öncekiler?"

"Daha önce tükettiğınız gezegenler. Onlar için kıyamet koptu. Ama gördüğünüz gibi evren hâlâ devam ediyor." "Neden bu son küre?"
"Nedenini ben de bilemem. Bizim elimizdeki veri bu. Ama O, dilerse yine uzatır. Ne zaman i§i bitireceğini O bilir. Aslında i§ olup bitmiş de siz ve biz 'ol ve öl'ün çarpışmasından doğan küçük tınıları yaşıyoruz."
"O zaman bu tını ne kadar daha sürer diye sorayım?"
"Ben size tahmini bir zaman verebilirim. Ancak bu konuda kimsenin elinde net bilgi yoktur. Bu, evrenin ana belleğinde kaydedilmiş şifreli bir bilgidir ve Yaratıcı'dan başkasının o bilgiye ulaşma yetkisi ve gücü yoktur..."
"Ama bazıları kıyametle ilgili tahminler veriyorlar."
"Kıyametle ilgili tahminlerde bulunanların çoğunun bilgisi, kendi süjelerinden kaynaklanır. Bunlar da iki kısımdır. Bir kısmı içsel duyularıyla bunu algıladıklarını sanırlar, bir kısmı da ilahî mesaj lardaki şifreleri çözerek bazı tahminlerde bulunurlar. Ama hiçbirisi kesin doğruları içermez. Çünkü bu evrenin en değişmez sabitesi 'değişim', en belirgin gerçeği ise 'belirsizlik'tir. Bir başka yanılgı daha var tabii..."
"O yanılgı nedir hocam?"
"Sizler Yaratıcı'yı, ya kendi özelliklerınızle algılıyorsunuz, ya da onu bir 'İlk sebep' gibi görüyorsunuz. Oysa O, her saniye evreni yemden organize eder..." SinHa uzun bir süre sustu. Bu arada Gönül, oturduğu yeri değiştirdi. Uykusunu bastırmak için koltuktan kalkıp sandalyeye oturdu... SinHa:
"İşte ben de bundan bahsediyorum." dedi. Bilge:
"Bu dedığınız ne?"
"Gönül koltuktan kalkıp sandalyeye oturdu. Bunu yaparken bu hareketinin evrende nasıl bir değişim yaratacağını hiç düşünmedi. Oysa bu hareketi, senin ve onun hayatında ve tabi ki çocuğunuzun hayatında binlerle ifade edilebilecek devinim ve değişime
"

neden olabilir. Çünkü her eylem ve hareketin sayısız sonuçları ve o sonuçlara göre değişen sayısız yaşam biçimleri vardır... İşte Yaratıcı, sizin hareketlerınızle değişen verileri sürekli kontrol ederek, sonuçlarıyla oluşan hayat tarzlarını programın bütünü içine yerleştirerek evreni yeniden kendi mihverine oturtur..."

"Hocam bu konuyu biraz daha açabilir mısınız?" "Sen 19 yaşındaydm. Üç arkadaş Kaz Dağı'na ava gitmiştiniz. Arkadaşının tüfeğinden çıkan kurşun tam başına isabet edecekti ki ayağın takılıp sendeledin. Kurşun enseni yalayıp geçti. Hatırladın mı?"

Bilge bir anda o güne gitmiş gibi oldu ve titredi:

"Hocam, ben o arkadaşın bana şakadan nişan aldığını ama e-linin kaza sonucu tetiğe dokunduğunu sanmıştım. Gerçekten öyle miydi, yoksa bir kasıt var mıydı?"

"Bu şimdi neyi değiştirir?"

Bilge sustu... Sonra SinHa sözünü sürdürdü:

"Eğer o gün sen ölseydin, ne Gönül ile karşılaşırdın, ne çocuğun olurdu. Senin hikayen orada biterdi... Oysa bugün senin etrafında kurulmuş bir dünya var; karın var, çocuğun var. Ve tabi daha da gelecekler. Onların da sayısız çocukları ve âlemleri olacak... işte o kurşunu sana isabet ettirmeyen kudret, bütün bu hayatların geleceğini, o anda tasarladı."

"Bütün bunlardan neyi anlamamızı istiyorsunuz?" dedi Gönül:

"Yaratıcı'nın, her an ve her saniye bütün olayların ve davranışların içinde varlığını görmenizi... Daha da ileri gideyim. Şu anda benimle konuşurken, beni dinlerken, aklınızla kalbınız arasında sayısız gidip gelmeler var. Kendi içınızde konuşuyorsunuz. Ben onları görebiliyorum... İşte o konuşmaların metnini dahi yazan O'dur. Ama siz canım çekti, içimden öyle geldi der, işin içinden çıkarsınız."

"Ama o zaman insanın bir inisiyatifi, bir sorumluluğu kalmaz ki!"

----------1 236 I----------

"Olur mu hiç?.." dedi SinHa. "Seçim yapan sensin... Sizler bilgisayar programları kullanıyorsunuz. Her program hazırlanmış bir yazılımdır. Hayat da böyle; her olay, kader dedığınız her olay, evrensel bir yazılımdır. Ama seçim size aittir. Neyi, niçin seçtiğınizi sadece siz kendınız bilirsınız." SinHa bir süre sustuktan sonra Bilge'ye:

"Etrafında bir yığın kız varken, neden Gönül'ü seçtin?" diye sordu...

"O bana diğerlerinden farklı göründü." dedi Bilge. "Nasıl farkli?"

"Güzel, akıllı ve yumuşak..."

"Güzellik, akıllılık ve yumuşaklığın seçim nedeni olmasını n sence izahı var mı? Belki bir başkası, onu hiç de güzel, yumuşak ve akıllı görmüyor olabilir..." "Tabi ki bu mümkün."

"Öyleyse senin bu özellikleri tercih etmene neden olan asıl etken ne?"

"Belki de aldığım eğitim... Veya ailemden aldığım ölçüler..." "Evet, işte istediğim yanıt bu... Yani bir şeye yönelirken, kendi tabiatınıza yüklenmiş verilerle karar verirsınız. Bunlar o kadar da ilahî değil. Eğer ilahî olsaydı saf bilgiye dayanırdı. O zaman da hiçbir insan yaptığı hiçbir işinden pişman olmazdı. Bir şeyden pişman oluyorsanız bilınız ki işin öncesinde kendi şartlanmışlıklarınız geçerlidir..."

"Hocam şu kıyamet konusunu bize biraz daha açabilir mısınız?"

"Size söyleyeceklerim, sizin bileceklerınızden farklı olmaz. A-ma ilahî mesajları iyi anlar ve şifreleri çözebilirseniz, onun zamanını da belirleyebilirsınız. Örneğin 'Günlerin Sonu'na dikkat e-din..."

"Günlerin Sonu ne demek?" diye sordu Bilge.

----------1 237 I----------

"Sizin anlayacağınız benzetme ile Matrix'in bozulmaya başladığı dönemdir."

"Matrix dedığınız nedir?"

"Evren ve içinde bulunan varlıkların kendi formatlarında kalmalarını sağlayan evrensel programdır."

"Evrensel Program mı bozulacak?"

"Evet, sizi belli kurallar ve prensipler içinde tutan, yaşadığınız sanallığı reel gerçeklik olarak algılamanızı sağlayan evrensel program bozulacak. Bu da kıyametin başlangıcı olacaktır."

"insanlar Matrix'in bozulmaya başladığını algılayabilecekler mi?"
"Evet, fakat fazla bir şey yapma şansları olmayacak. Çünkü ö-nemli olan Matrix'i hiç bozmamaktır."
"Peki bu algılama nasıl olacak?"
"işaretleri gelecek. Onu bilenler bilecek. Dış ve iç dünyanızda sizi korumaya çalışanlar birer birer yok olacaklar. Örnek olarak dış dünyanızı koruyan kalkanların artık ortadan kalktığını görebilirsiniz. Delinen atmosfer tabakası bunun en bariz örneği. Aynı bozulma iç dünyanızda da yaşanıyor. Belli başlı işaretler arasında insanlardan 'yetinme duygusu'nun yok olmasını gösterebilirim, insanlar ne kadar çok kazanırsa kazansınlar, sürekli daha çok kazanmak isteyecekler. Bu da insanların birbirine olan saygı ve sevgi temellerini sarsacak." Bilge sözün arasına girmekten kendini alamadı:
"Korkarım bu gerçekleşti. Etrafımızdaki insanların çoğunluğu bu ruh hali içinde." SinHa Bilge'nin yorumunu belirtmesinden sonra sözlerini sürdürdü.
"ikinci aşamada 'utanma duygusu' yok olacak. Bu duygu Matrix'in en dış çerçevesidir. Utanma duygusunu kaybeden insan yalnızca çevresine değil Tann'ya karşı da pervasız olacak ve evrende 'kan dökücü, yıkıcı bir bozguncu' haline gelecektir. Bu da kısmen gerçekleşti.

Üstelik bu son derece önemli olduğu için Son Mesaj'da da ö-zellikle belirtilmiştir.
Üçüncü adım 'koruma programı'nin yok olmasıdır. Yani insanı başkalarının hukukuna tecavüz etmekten alıkoyan iç kodlama1ar bozulacaktır bu aşamada. Başkalarının can ve mal varlığına saygı duymayı sağlayan bu iç kodlar bir kez bozuldu mu artık insanlar hiçbir yasa tanımazlar. Bu durum şimdilik sizde yüzde 50 oraninda söz konusu.
Dördüncü aşamada 'güven şifreleri'nin zedelenmesi yer almaktadır. İnsanı tanrıtanımazlığa yönlendirmekle görevlendirilmiş 'karanlık settiler', zedelenmiş güvenlik şifrelerini Matrix'in tamamını bozmak için kullanırlar. Böylece Günlerin Sonu denilen etin etle ödeştiği, hiçbir yerde can ve mal güvenliğinin kalmadığı, herkesin sadece kendi can ve mal güvenliğini koruma endişesine düştüğü dönem başlar."
"İyi ama Matrix'in bozulmasına yardım için görevlendirilenler varsa, onun korunması için görevlendirilenler de olmalı. Bütün bu olumsuzluklar aşamasında onlar ne yapacaklar?" "Şu anda biz ne yapıyoruz?" "Yani sizin görevınız Matrix'i korumak mı?"
"Evet. Çünkü Yaratıcı ile ilişkisi kesilmiş her insan, Matrix'in bozulmasına katkıda bulunan gönüllü virüs programı gibidir. Biz sizleri mümkün olduğunca Yaratıcı'dan uzak düşürmeyerek Günlerin Sonu başlamadan Matrix'in bozulan programlarını onarmaya çalışıyoruz.
Çünkü ana program bozulduğu zaman artık tamir edilmesi mümkün değildir. Ama biz pek de başarılı olamıyoruz. Çünkü insanlar sizin Şeytan dedığınız karanlık setrilere gönüllü olarak yardımcı oluyorlar. Televizyonlarınız, gazetelerınız, radyolarınız ve bilgisayar iletişim sistemlerınız artık onların gönüllü yardımcıları gibi çalışır hale gelmişler. Matrix'i tahrip edecek negatif değerleri üretmeniz için sizi teşvik ediyorlar. Siz bu oluşumlara gönüllü destek verdığınız için de bizim başarılı olma şansımız gittikçe azalıyor."
"Peki sizin başanh olamamanız durumunda bizi neler bekli-
yor?"
"O zaman Mehdi ve Mesih sahneye çıkar."
"Mehdi Son Programcıdır. O hem insanlardaki iç programların hem de evrensel Matrix'in bozulmuş olan bölümlerini onarır. Karşı tarafın Matrix'e hangi yöntemleri kullanarak girdiklerini deşifre eder ve onların etkilerini olumsuzlaştıracak programlar geliştirir. İnançları takviye eder. Matrix'in doğal korunması olan imana yönelebilecek

şüphe ve saldırıları bertaraf eder. Daha doğrusu yeni ve eski bütün Matrix metinlerini bir araya getirerek o yazılım programlarının içine sokulmuş virüsleri ayıklar. Son sağlam metinleri ve programı oluşturur... Ondan sonra Mesih gelir. Mesih, Mehdi'nin hazırladığı programı esas alarak Matrix'i onarmaya çalışır. Ve bunu da başarır; ancak Matrix'in şifresi bir kez ele geçirilmiş olduğu için bu onarımın kalıcı olması mümkün değildir. Nitekim Mesih'in müdahalesiyle Matrix bir süre daha insanların yeryüzünde huzur içinde yaşamalarını sağlar. Ancak ne yazık ki artık Matrix'in şifreleri Şarmuta'nın eline geçmiştir. Karanlık settiler yakaladıkları ilk fırsatta yeniden Matrix'e girerek insanın evrendeki güvenliğini sağlayan tüm programları yok edeceklerdir. Bu da sizin kıyametınız demek oluyor."

"Mehdi ve Mesih ne zaman gelir?"

"Mehdi geldi ve gitti. Mesih ise gelmek üzeredir. Sizin takvimlerınız şu an hangi zaman dilimini işaret ediyor?"

"Öyle ise Mesih de evrenin rahmine düşmüştür." Bilge, kendinden geçmişti. Gönül ise şaşkınlıktan küçük dilini yutacak durumdaydı. Her ikisi de darağacının önünde ölüm sırasını bekleyen mahkumların az sonra okunacak olan adını beklemesini andırır bir tedirginlik içinde SinHa'ya bakıyorlardı. Gönül mırıltıyı andıran bir ses tonu ile sordu:

----------1 240 1----------

"Hocam ben kıyamet birdenbire olacak sanıyordum. Ama sizin anlattığınız hayli uzun bir süreç. Bu durumda Kıyamet birdenbire değil de yavaş yavaş mı kopacak?"
SinHa alabildığıne yumuşak bir ses tonu ile yanıtladı: "Yavaşlık size göredir. Yaratıcı bir şeye 'Ol derim o da olur.' diyor. Siz, 'kopacak' diyorsunuz, O, ise, 'koptu' diyor..."
"Geçmiş zaman kullanmasını n nedeni ne?" "Bu konuya daha önce değinmiştik. Sana bir örnek vereyim... Şu anda saat kaç?" Gönül duvardaki saate baktı ve sorulan soruyu yanıtladı: "20.30"
Şu dakikada güneşin ışığı sona erse, siz bunu ne kadar süre sonra fark edersınız?" Bilge atıldı: "8 dakika sonra!"
"Yani saat 20.38'i gösterdiği anda. Demek ki siz, burnunuzun ucundaki bir olayı bile 8 dakika sonra fark ediyorsunuz..." "Bu neden böyle?"
"Çünkü sizin takvimınızle Yaratıcı'nın katındaki zaman, birbirinden farklıdır. Yaratıcı'nın bir günü sizin saydıklarınızla 50 bin yıldır. Sizin üç beş dakika dedığınız bir sürenin O'nun zamanıyla ne kadar olduğunu hesap edin..." Bilge:
"O zaman bizim ömrümüz bile dakikalarla ifade edilecek kadar kısadır,"
"Elbette. Son Elçi'nin sözünü hatırla. O, 'Sizin dünyadaki ömrünüz, hızlı koşan bir atla, bir ağacın gölgesinden geçtiğınız bir zaman kadardır.' diyerek size bunun izahını yapmıştı." Gönül:
"Aman Allah'ım! Bütün kavga ve endişelerimiz bu kadarcık bir zaman için mi hocam?"
"İşte ona siz karar vereceksınız." Bilge: "Hocam kıyametin bilgisi gerçekten sizde de mi yok, yoksa söylemeye memur mu değilsınız?"
----------1 241 I----------

"İkisi de doğrudur... Ama şu kadarını söyleyeyim, şu andaki takvimınızle, 2500 yılını bulamayabileceğınızi söylersek abartı olmaz."
"Ondan sonra her şey bitecek mi?"
"Bitme diye bir şey yok. Hem bitmesi sizi niye ilgilendirsin ki? Siz, zaten o kadar yaşamayacaksınız. Niye onu dert ediyorsunuz? Dikkat edin, dinî kitaplarda 'Kıyamet kopacak.' denmiyor. 'Kıyamet koptu.' deniliyor."
"Yani kıyamet aslında koptu da henüz biz farkında mı değiliz? Bunun anlamı da bu mu?"

"Öyle de denilebilir. Çünkü bir şeyin varlık sahasına çıktığı an, onun için sonun başlangıcıdır. Filiz süren bir çekirdek, kendi kıyametini de başlatmış olur. Evren çekirdeğinin filiz sürüp şekillenmesi de üç saniyelik bir zaman aldı. Her şey o anda oldu ve bitti. Ondan sonrası, yok oluşa doğru atılan adımlardır. Ve Yaratıcı'nın bütün bilgisi maluma tabidir. Sizin gelecek dedığınız olayların tamamı, onun için malumdur. Dolayısıyla onlara ait bilgiler gayb olmaktan çıkar... Gayb sizin için gaybdır, yaratıcı için değil. Size göre bilmem kaç bin yıl sonra gerçekleşecek bir olay onun için olmuş bitmiş olduğundan bilgisi de sarsılmaz ve yanılmazdır."

"Kaderimize dair bilgisi de öyle mi?" diye sordu Gönül.

"Evet."

"Öyleyse, Allah'ın kaderimizi bilmesi ve 'Bu senin kaderindir.' demesi bizim onu yapmamızı zorunlu kılan bir faktör değil, sadece hayatımızı nasıl yaşayacağımızı bilmesinden kaynaklanan bir bilgidir, değil mi?

"Bu bütün evren için geçerlidir."

"Peki biz hayatımızı yaşamakta tamamen hür müyüz?"diye sordu Gönül.

"Hayır. Tam öyle denilemez. Çünkü, tam bağımsızlık sadece Yaratıcı'ya aittir. Siz ancak çerçevesi belirlenmiş programlar içinde iradenizi kullanabilirsınız."

----------1 242 I----------

"Örneğin?"
"Örneğin, siz herhangi bir araç kullanmadan ancak bir, bir buçuk metre sıçrayabilirsınız. Bu bir sabitedir. Keza havasız ortamda yaşayamazsınız. Bu da bir kaderdir. Bu bedenınızin bir kaderidir ve bağlayıcıdır. Ruhu bağlamaz. Ancak beynınız aracılığıyla, bir üst programa geçebilirsınız..."
"Nasıl yani?"
"Örneğin yapay bir atmosfer oluşturarak Dünya'nın dışında veya su altında bedenınizi yaşatabilirsınız. Yer çekimini, değişik araçlar kullanarak yenebilirsınız. Bu da sadece bir üst programı kullanmaktan ibarettir. Ama ne yazık ki her üst program, bir alt programdan daha dar imkanlar içerir. Yani siz bu bedensel formda oldukça her zaman birtakım kısıtlamalar ve engellemelerle karşılaşırsınız ki bu da kader çerçevesine girer. Kısacası her programın kendine özgü kuralları vardır. Bir futbol sahasında oyun oynayan insanları düşün. Onlar her istedığını yapabilirler mi?"
"Hayır oyunun belli kuralları vardır. Örneğin elini kullanma hakkı bir tek kaleciye aittir. Başkasının oyun içinde topa eliyle dokunması yasaktır."
"Dokunursa ne olur?"
"Kuralı çiğnemiş olur ve ceza alır."
"İşte kader de böyledir... Tamamen de bağımsız değilsınız. Kurallar çerçevesinde her türlü yeteneğınizi gösterebilir ve oyunu en iyi şekilde oynayabilirsınız. Hepsi o kadar..."
Gönül, başını sallayarak o ana kadar anlatılanları anladığını i-ma ettikten sonra:
"Peki hocam, herkes rolünü kendi mi seçer, yoksa bize roller biçilmiş midir?" diye sordu.
"Rol seçimi Yaratıcı'ya aittir. Size düşen rolünüzü iyi oynamaktır. Ancak bu takdir o kadar gizlidir ki, o rolü siz seçtınız sanırsınız..."
"Kötü yola düşmüş bir kadın için de bu geçerli mi?"
----------1 243 !----------

"Evet ama az önce size Yaratıcı'nın takdirinin maluma dayandığını söylemiştim. Yani kulun hangi rolü arzuladığını bilir ve ona göre takdir eder."
Uzun süren bu konuşma sırasında dışarda güneş tamamen batmış, gecenin karanlığı şehrin üstüne çökmüştü. Betül uyanmış yatağında mızıklanıyordu. Gönül'ün akh fikri

Betül'deydi ama sohbetten de ayrılmak istemiyordu. İmdadına SinHa yetişti ve hayli uzun süren sohbete son verdi:

"Bugünlük bu kadar yeter. Yeniden buluşmak üzere." dedi ve kayboldu.

Gönül hemen **salonun ışıklarını yaktı ve çocuk odasin**a Betül'ü almaya gitti...

BEKLENMEYEN YOLCULUK

Bilge ikindi namazını kaçırmıştı. Yaptıkları sohbetin buna neden olmasına anlam veremedi. Onları saf bilgiye ulaştırmak için geldığini söyleyen SinHa'nin niçin kendilerini uyarmadığını merak etti. SinHa hakkında kuşkuya kapıldı, içinden, "Acaba yanlış mı yapıyoruz?" dedi. "Ruhanî olduğunu belirten bir varlık ile olan beraberliğim beni nasıl namazdan alıkoyabilir?" diye düşündü.

Sayısız tereddüt içinde ayağa kalktı. Namaz için hazırlığa koyuldu. Gönül kucağında Betül ile birlikte salona dönmüştü:

"Namaz kılmadan bir mama yapsan ne olur?" dedi Bilge'ye. Bilge kızdı:

"Zaten ikindiyi kaçırdık. Bari akşamı da kaçırmayalım." diyerek lavaboya yürüdü.

Gönül arkasından sözü yetiştirdi:

"Zaten sen hep böylesin! Ne zaman senden yardım istesem, hep ya namaz kılacağın tutar, ya da duymazliktan gelirsin!" dedi. Bilge, tuhaf bir sevinç yaşıyordu:

"Hoş geldin eski Gönül!" dedi. Ama yine de Gönül'ün son sözlerini duymazlıktan gelmeyi tercih etti... Gece sıradandı. Geç saatlere kadar oturdular ama her ikisi de kendi âlemindeydi. Özellikle Gönül derin bir kaygıya gömülmüştü. Bir süre kendi içinde sorgulamayı sürdürdükten sonra, sonunda içindeki fırtınayı Bilge'ye aktardı:

"Ne olacak bizim halimiz bilemiyorum!" dedi.

Bilge kastedileni anlamazlıktan geldi:

"Ne var halimizde, iyiyiz çok şükür! Geçiniyoruz. Maddi sıkıntımız yok. İyi dostlarımız var, güzel bir yuvamız var."

"Ben onu kastetmedim. İnananların halini düşünüyorum. Gerçekten çevreme baktığımda, 'Bunlar iyi insanlar...' denilecek dostlarımızı ve halimizi düşündüğümde irkiliyorum. Bizler gibi insanların dünyaya bu kadar dalması bana hiç iyi gelmiyor."

Bilge kasvetli havayı dağıtmak için "Allah Kerimdir." dedi ve uyumak istedığini söyleyerek yatak odasına yöneldi. Pijamalarını giydi. Gönül de Betül'ü yatağına yatırdıktan sonra yanına gelmişti. Yatağa uzandılar ama ikisinin de gözüne uyku girmiyordu. Bilge, eşine biraz daha sokuldu. Gönül onu geriye itti:

"Aklın fikrin ..." dedi ve ekledi: "Öyle zamanlar var ki helal lezzetler bile mekruh hale gelir. Şu anda ben öyle bir durumdayım, beni rahat bırak."

Bilge, içinden Gönül'le tartışmasını sürdürdü. Bu şekilde ne kadar zaman geçtiğini

bilemedi...
Kendisini uçsuz bucaksız bir çölde buldu... İkindi ile akşam a-rası bir zamandaydı. Neredeyse akşam olacaktı ama hangi tarafın Doğu, hangi tarafın Batı olduğu belli değildi. Sanki her taraf Batı, her taraf Doğu idi. Ne yana baksa, sanki güneş oradan batıyormuş zannediyordu...
Bilinçsizce yürüyordu. Aslında hangi yöne gitmesi gerektiğini de bilemiyordu. Her taraf çöldü. Bastığı her yerde kum vardı. Çöl uzuyordu. Baktığı her yer çöldü. Kumlar altın tozu gibi sapsarıydı, önce bunun, kaynağı belli olmayan ışığın renginden kaynaklandığını sandı. Eline bir avuç kum aldı. Bu gerçekten altındı. Uçsuz bucaksız bir altın çölünün ortasindaydı. insanlar bugüne dek burayı nasıl keşfedememişlerdi? Çok uzaklarda bir vaha görünüyordu, ö tarafa yöneldi.
'Belki orada bir rehber bulurum.' diye düşündü. "Buraya nasıl düşmüştü ve neredeydi?" Bunu bir türlü kestiremedi...
Vahaya yaklaştıkça, yığinlarca insanın bir yerde toplandıklarını ve bir şeyin etrafında halka olduklarını gördü. Eski çağlarda putperestlerin yaptıkları türden bir tapınma şekli sergiliyorlardı. Bilge kalabalığa iyice yaklaştı. Binlerce insan vardı. Hiç kimse bir

diğeri ile ilgilenmiyordu. Herkes, derin bir vecd içinde secdeye varıyor, doğruluyor, tekrar secdeye varıyordu.

Bütün insanlar yara bere içindeydi. Vücutlarından irine benzer sıvılar akıyor, pis kokular yayılıyordu. Ama herkes halinden memnundu. Üstlerine başlarına pislik sürüyorlardı. Hatta her taraflarına sürdükleri bu pislikleri bir taraftan da iştahla yiyorlardı...

Bilge'nin şaşkınlığı her adımda biraz daha artıyordu. Bilge iyice yaklaştı. Ortada, yüksekçe bir taşın üstünde bir somun ekmek vardı. Herkes sanki o somuna tapıyordu. Bütün eller somuna uzanıyor ama hiç birisi bir türlü ona ulaşamıyordu. Birden bir boru sesi duyuldu. Herkes bulunduğu yere oturdu. Ceplerinden bir dilim ekmek çıkardılar. Yerdeki pislikten üzerine bir parça sürüp yemeye başladılar. Öyle iştahla yiyorlardı ki Bilge hayrete düştü, içi kalktı ve öğürmeye başladı...

Bu haldeyken uyandı. Gözlerini ovuşturdu. Her şeyin bir rüya olmasına o kadar sevinmişti ki bunun tarifi mümkün değildi. "Aman ya Rabbi, bu nasıl rüya böyle!" diye mırıldandı. Gördüklerine inanamamıştı. Bu ne anlama geliyordu?..

Gönül'ü uyandırıp rüyasını ona anlatmak istedi. Saate baktı ve bu fikrinden vazgeçti. Saat sabahın 4.30'uydu. Sabah namazına bir saat vardı. Öyle dehşete düşmüştü ki korkusundan ne uyuyabiliyor, ne de yataktan çıkabiliyordu.

Susamıştı. Kalkıp mutfağa gitti. Bir bardak su içecekti. Suyu bardağa doldurdu. Bardaktaki o insanların vücudundan akan irine benziyordu. Dehşetle irkildi. Bardağı elinden düşürdü. Bardaktan dökülen irinimsi sıvı çoğalmaya, odanın her tarafını doldurmaya başladı. Bilge büyük bir dehşet ve panik içinde mutfaktan kaçmak istedi ama ayaklarını kıpırdatamıyordu. Sıvı çoğalmaya ve yükselmeye devam ediyordu...

Bilge "Allah!" diye bir çığhk attı ve yataktan fırladı. Onun çığlığı Gönül'ü de uyandırmıştı...Hayretle daha önceki uyanmasını n da rüya içinde gerçekleştiğini sandı. Zangır zangır titriyordu. Gönül onun halinden ürkmüştü. Bilge'yi kollarıyla sardı. "Yok bir şey

canım! Geçti merak etme! Kabus görmüş olmalısın." diye onu kendine getirmeye çalıştı. Bilge sakinleşmişti.

"Çok acayip bir rüya gördüm." dedi. O anda sabah ezanı okundu...
Saate baktı. Saat 5'i 20 geçiyordu. Saat onu kuşkuya düşürmüştü? Gördüğü tek bir rüya mıydı yoksa ilk rüyayı gördükten sonra yeniden dalıp başka bir rüya mı görmüştü, anlayamadı... Ondan sonra hiç uyumadı. Üstelik son derece yorgun ve bitkindi. Saatine baktı. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Rüya tabircisi Mustafa Amca'nin iş yerine gelmesini bekliyordu. Ona rüyasını yorumlatacaktı...
Televizyonun kumandasına dokundu, rasgele bir kanal açtı. Reklamlar vardı, insanlar hızla bir bankaya doğru koşuyorlardı... Bankanın etrafında büyük bir halka oluşturuyorlardı. Sonra ışığın içinden bir kadın çıkıyor, "Gelin, gelin! Faizınıze faiz katıyoruz. En küçük paranıza bile repo imkanı tanıyoruz." diyordu. Ardından kalabalıktan canhıraş bir bağıriş yükseliyordu: "Yaşa! Bravo!..." Nedense rüyası ile bu reklam arasında bir bağlantı kurdu... "Acaba rüyamda gördüğüm olay bu muydu?" diye geçirdi. Sonra birdenbire kendisinin de annesinden gelen bir miktar parayı bir finans kurumuna yatırdığını hatırladı... Acaba o da faize mi giriyordu? İlk defa düşünüyordu bu konuyu. Sonra birdenbire onların da daima belli oranda kâr verdiklerini hatırladı. "Madem kâr ortaklığı veriyorlar. Bunlar hiç mi zarar etmiyorlar? Bu kadar iflaslar, yıkımlar yaşanırken, finans kurumları neden hep kâr ediyormuş gibi banka faizlerinin bir iki puan altında veya üstünde kâr veriyorlardı?"
İlk kez ayrımına vardığı keşfinden dolayı irkildi "Tabi ya! Gerçekten kâra ve zarara ortak etseydi hangi Müslüman parasını yatırırdı ki! Demek ki hepimiz gırtlağımıza kadar faize batmışız da haberimiz yok. Daha doğrusu böylesi işimize geliyor." dedi.
Saatin 9.30'a geldiğini fark etti. Telefonla Mustafa amcayı aradı. Rüyasını anlattı. Telefondaki ses rüyayı dinledikten sonra: "Sen de mi?" dedi. Bilge:

"Ben de ne?"
"Sen de mi paranı faize yatırdın?"
Bilge şaşkınlıkla önce "Hayır!" dedi. Sonra "Filanca finans kurumuna yatırdığım bir miktar param var. O da faize girer mi?" diye sordu. Mustafa Amca, ona bir karşı soru yöneltti:
"Sana hiç, 'Bu yıl zarar ettik, kâr veremiyoruz.' dediler mi bugüne kadar?"
"Hayır, hep belirlenen kân verdiler..."
"Hangi kurum hep kâr ediyor? Hem de önceden belirlenen o-randa kâr! Böyle şey olur mu? Senin rüyanda gördüğün o insanlar bugünkü Müslümanlardır. Evet temize ulaşmayı murat ediyorlar a-ma mevcut olanaklardan da ne pahasına olursa olsun yararlanmaya bakıyorlar. Ceplerinden çıkardıkları ekmek parçaları kazandıkları helal paradır. Ama hepsi o helal parasına murdarı katık ediyor... Senin için de aynı tehlike var. Allah seni sevdiği için uyarmış..."
"Peki ne yapacağız? Bir işe yatırsak çar çur olur. Birisine çalıştırması için versek korkarım ki üstüne yatar. Ne yapacak bu insanlar? Başka kapı yok ki!"
"Vallahi ben bilmem. Benim başımı ağrıtacak kadar hiç param olmadı. Hem Allah, 'Size ticareti helal, faizi haram kıldım.' diyor. Elbette ticaretin riski de olacak. Zaten bütün problemlerin başı bu güvensizlik değil mi?"
"Haklısın." dedi Bilge ama içi yatışmamıştı...
"Bak" dedi, Mustafa Amca, "Yeryüzündeki bütün belaların, kargaşaların, sosyal patlamaların iki kaynağı vardır. Birincisi 'Sen çalış ben yiyeyim.' kolaycılığı ve zulmüdür, ikincisi ise, 'Benim keyfim yerinde ise başkası açlıktan ölmüş bana ne!' mantığıdır... Din bunların birincisini, faizi yasaklayarak bertaraf etmiş, ikincisini ise 'zekatı farz kılarak' ortadan kaldırmaya çalışmıştır. İnsanlık ise bugün birincisini ekonominin temeli yapmış, diğerini ise görmezlikten gelmektedir... Biz Müslümanlar da aynıyla bu şablona uyuyoruz."

"Peki ne yapabiliriz?"
"Vallahi ben bilmem. Benim yapabildiğim tek şey, 'Ya Rabbim, beni kendisiyle meşgul edecek parayı verme.' diye dua etmektir."

"Peki Müslümanlar hiç mi zengin olmayacak, hiç mi ticaret yapmayacak?"
"Ben öyle bir şey demiyorum. Elbette ki onların da hakkı var. Ama ceremesini de öderler... Hem ben bu konuları bilmem kİ! Neden bana soruyorsun? Senin Mahir Hoca ile aran iyi. Ona sor. Ben cahil bir adamım!"
Bilge, "Estağfirullah" dedi ve ekledi: "Zamanını aidimi Hakkını helal et!"
Telefonu kapattı... Uzun süredir Mahir beylere gitmediklerini, onların da gelmedığıni hatırladı. Oysa en az on beş günde bir gelir giderlerdi. Kendisi de hiç aramamıştı... Saatine bir kere daha baktı. Saat 10.00'a geliyordu. "Uyanmışlardır, arayayım da bugün bize gelsinler." dedi içinden.
Sonra Gönül'ün fikrini almanın uygun olacağını düşündü. Gönül, henüz uyanmamıştı. Mutfağa geçip kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Mutfaktan balkona açılan kapı açıktı. Bilge kahvaltı hazırlamak için uğraşıyordu. Bu arada balkondan içeri giren bir kumruyu fark edince ürperdi. Ürkütmemek için olduğu yerde kaldı. Bir ara nasıl olduysa göz göze geldiler. Tepeden tırnağa irkildi Bilge. iradesizce "Ve aleykümselam." dedi.
Hiç alakası yokken Rahmi'yi hatırladı. Kumru olduğu yerde durarak öylece Bilge'ye bakıyordu. Bilge daha çok ürperdi. Ani bir refleksle "Kışt!" dedi. Kumru, biraz ileriye gitti ve durdu. Sonra tekrar aynı yere geldi.
"Hayırdır kumrucuk! Bana bir haber mi getirdin? Hayır mı getirdin şerle mi geldin?" dedi Bilge...
Kumru hafifçe boynunu büktü ve Bilge'yi süzdü. Bilge bir kuştan korkabileceğini hiç düşünmemişti. Bir ara mutfaktan çıkmak

istedi. Ama ayakları zemine adeta çakılıp kalmıştı. Bir adım bile a-tamıyordu. İki yaratık ilginç bir şekilde birbiriyle bakışıyordu...

Telefon imdada yetişmeseydi Bilge daha uzun süre orada öylece kalacaktı. Telefon çalınca, açmak için salona geçti. Arayan kuzeni Harun'du. Harun selam verdikten sonra çok kısa konuştu:

"Acele gel Bilge, annen çok hasta, seni istiyor!"

Bilge beyninden vurulmuştu. Bunun anlamını iyi biliyordu a-ma kabul etmek istemiyordu. Telefonu kapatır kapatmaz telaşla mutfağa geçti. Kumru yoktu...

Hemen yatak odasına koştu. Gönül'ü uyandırdı: "Kalk, annem çok rahatsızmış. Harun aradı, beni istiyormuş."

Gönül, hemen kalktı. Betül'ü uyandırdı. Apar topar ona mamasını yedirdi. Kendileri de bir şeyler atıştırdılar. Gönül bu arada valizleri hazırlıyordu. İki büyük valizi de indirmişti. Bilge, Gönül'e "Bu kadar hazırlığa gerek yok, tek valiz hazırla. Fazla kalmam dönerim." dediyse de Gönül, hiç oralı olmadı. İki valizi de tıka basa giyecekle doldurdu. Çocuğun da bütün ihtiyaçlarını hazırlayıp bir başka valize yerleştirdi... Bilge, "Ne yapıyorsun sen?" deyince, Gönül: "Biz de geliyoruz. Hem sen tatil istemiyor muydun? Gitmişken tatil de yaparız." dedi. Bu arada gözleri doldu. Gözlerini, Bilge'den kaçırmaya çalıştı ama Bilge fark etti.

Bilge buna anlam veremedi ama bir şey de söylemedi. Ondan sonra hiç konuşmadılar. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra taksi çağırdılar.

Garaja geldiklerinde saat 12.30'a geliyordu. Bilge "Neye niyet, neye kısmet." dedi içinden. Güya bu gece Mahirlere gideceklerdi veya onları çağıracaklardı. Şimdi ise hiç hesapta olmaksızın Edremit'e gidiyorlardı.

Otobüs saat 13.00'te kalkacaktı. Saatine baktı, hareket için 10 dakikalık bir zamanları kalmıştı. Koltuklarına oturarak hareket saatini beklediler.

Gönül hâlâ suskundu. Betül ile ilgileniyordu. 10 dakika bir türlü bitmek bilmiyordu. Bilge için bekledikleri süre yüzyıllar sürmüş gibiydi. Neden sonra araç hareket etti.

Otobüs İstanbul'dan çıkmak üzereydi. Bilge, Gönül'ün fısıltıyla "Allah'a ısmarladık İstanbul." dedığini duydu...

"Hayrola Gönül! Veda ediyor gibisin!"
Gönül yanıt vermedi... Uzun bir sessizlikten sonra Betül'ü biraz da güneşten korumak için, Bilge'nin kucağına verdi. Sonra büyük bir şefkatle kocasına sarıldı ve "Metin ol!" dedi. Bilge de annesiyle ilgili kötü şeyler düşünüyordu ama, Gönül'ün bu tavrı onu daha da meraklandırdı:
"Hastaymış! İnşallah kötü bir şey yoktur. Harun'un sesi o kadar da kötü değildi." dedi.
Gönül yine yumuşak bir sesle,
"Kendini en kötüsüne hazırla!" dedi. Bilge:
"Sen bir şeyler biliyorsun ama benden gizliyorsun." Gönül yüzünü dışarıya çevirdi:
"Hepimiz bir gün öleceğiz. Önemli olan barışık bir gönül, selim bir akıl selametiyle gitmektir. Her ne kadar yıldızlarımız barışmıyor idiyse de ben onu severdim. Sen kabul etmesen de öyle. Çünkü saf ve temiz bir insandı. Taşralılığı zaman zaman sinirime dokunurdu o kadar..."
"Ne söylediğinin farkında mısın sen? Bir ölüden bahseder gibi anlatıyorsun!" Gönül daha fazla dayanamayarak gördüğü rüyayı anlatmaya karar verdi:
"Sen beni uyandırmadan önce rüya görüyordum. Rüyamda anneni gördüm. Beyaz bir elbise giymişti. Ve çok gençti. Muhteşem bir güzelliği vardı. Elinde flüoresan lambasına benzer ışıldayan bir kılıç tutuyordu. 'Sana veda etmeye geldim kızım, kadrini yeterince bilemedim. Hakkım helal et!' dedi..."
Sonra kendisini tutamadı ve ağlamaya başladı... Bilge'nin de gözleri dolmuştu... Onu bağrına basmak istermiş gibi Gönül'e sa-

rildi. Betül dışarıyı gösterdi ve "Cici adam!" dedi. Aynı anda ikisi de camdan dışarı baktılar. Bir kumru otobüsün yanında üstelik tam da kendilerinin oturduğu camın hizasında uçuyordu. Bilge bu kez gerçekten korktu. Titreyen bir ses tonuyla "Bu kumru sabah evdeydi!" dedi ve sonra sabah mutfakta yaşadığı olayı Gönül'e anlattı...

Edremit'e vardıklarında saat 21.00'e geliyordu. Annesinin evi oldukça kalabalıktı. Gönül haklı çıkmıştı. Bilge annesinin cenaze namazına bile yetişememişti. Annesi o gece sabaha karşı ölmüştü. Akrabaları sünnete uygun olarak cenazeyi fazla bekletmemişler ve öğle namazından sonra cenazesini kılarak gömmüşlerdi...

Bilge çocukları eve bırakır bırakmaz, mezarlığa gitti. O ana kadar ağlamamıştı. Ne zaman ki taze mezarın başına geldi, kendisini tutamadı. Dakikalarca ağladı. Kuzeni Harun yanı başında öylece duruyordu. Eve döndüklerinde gece olmuştu...

İlk bir iki gün, taziye için gelip gidenlerle meşgul olmanın telaşıyla yaşadığı acının ağırlığını hafifletebildi Bilge. Sonra insanlar azalmaya başladı. Beşinci geceydi. Evde Bilge ve Gönül'den başka, sadece Bilge'nin ablası, eniştesi ve iki çocuğu vardı.

Bilge odada namaz kılıyordu. Pencere açıktı. Bir ara rüzgar a-çık pencereyi sarstı. Rüzgarın etkisiyle perde savruldu. Sanki pencereden içeriye biri girmişti. Bilge iliklerine kadar ürperdi. Acele ile selam verdi ve İstanbul'dan bu yana peşlerinde olan kumrunun kanepenin üstünde durduğunu gördü. Bilge:

"Rahmi abi sen misin?" dedi iradesizce... Kumru öylece durup Bilge'ye bakıyordu. Sonra kendi kendine "Bu nasıl olur? Üçüncü kere seninle karşılaşıyoruz. Gerçekten sen nesin, kimsin?"

Bu arada Bilgenin ablası başını kapıdan uzatıp;

"Pardon namaz mı kılıyordun? Seni merak ettim." dedi. Bilge ablasına baktı. Onun da kumruyu gördüğünü sandı. Bu arada göz ucuyla yeniden kanepedeki kuşa baktı. Ortada kuş muş yoktu.

Artık iyiden iyiye bu kumrunun Rahmi ile bir bağlantısı olabileceğinden kuşkulanır olmuştu... Namazının kalan rekatlarını

tamamladı. Annesinin ruhuna Yasin okuduktan sonra ellerini yüzüne sürerek kalktı ve içeriye geçti. Ablasıyla mirası konuşmak istiyordu. Salonda bulunan herkes sessizce

oturuyor ve birilerinin sözü açmasını bekliyordu. Kısa süren bir sessizlikten sonra sözü a-çan Bilge oldu:

"Bak abla, bu kadar bağ bahçenin hakkından ben gelemem. Zaten uzun süredir siz ilgileniyordunuz. Hangi bağı istiyorsan onu sana vereyim. Benim de bağlardan başka gelirim yok ama senin de gönlün kalsın istemiyorum."

Ablası, "Şimdi zamanı değil" dediyse de Bilge: "Biz fazla kalmak niyetinde değiliz. Annemin kırkı çıkınca gideriz. Bu arada bu işleri de halletmek istiyorum." dedi.

"Ben bana düşen hisseden Hayır görmek istiyorum. O yüzden de sana tavsiyem, her şeyi üçe bölmek. İkisi senin, biri benim olsun. Ben Kitab'in emrine aykırı bir şey yapmak istemem." Bu öneri Bilge'nin de hoşuna gitti:

"O zaman seçme hakkını sana bırakıyorum... Sen önce almak istediklerini söyle gerisi kolay. Hem ben burada kalmayı düşünmüyorum. Gücünüz olursa hissemi size satarım. Benim buralara yerleşip kalmam biraz zor. Uzaktan da bağ bahçe idare edilmez."

Eniştesi kendilerinin Bilge'nin hissesine de bakabileceklerini söylediyse de, Bilge buna yanaşmadı:

"Hem Gönül buralarda yapamaz. O büyük şehir insanı. Onu alırken babasına da söz verdim, uzağa götürmeyeceğim diye..." Gönül anlamlı anlamlı eşine baktı:

"Sen içinden nasıl geliyorsa öyle karar ver. O zaman başka i-di, şimdi başka. Sen nerede kalmak istersen ben de orada kalırım." Bilge, Gönül'ün sözlerinden son derece memnun olmuştu...

KADIN VE MUMIN

Günler birbirini kovalıyordu. Annesinin kırkı çoktan çıkmıştı. Yaz günleri geride kalmış, havalar hararetini kaybetmişti. Kışın eşiğindeydiler. Betül artık yürümeye başlamıştı. Onun minik adımları, yaşına göre iyi sayılabilecek konuşmaları Bilge'yi de Gönül'ü de mest ediyordu.

Gönül kasaba hayatına iyiden iyiye uyum sağlamıştı. Sık sık arayıp "Ne zaman geleceksınız?" diye soran anne ve babasına, "Burası çok güzel..." diyor, onları da Edremit'e gelip yerleşmeleri için ikna etmeye çalışıyordu... Annesi razı oluyordu ama babası bu düşünceye yanaşmıyordu. "Tek başınıza orada ne yapacaksınız? Gelin buraya. Hem Haluk da İngiltere'ye yerleşti. Gelin, hayatınızın kalanında bari dinlenir, şehir gürültüsünden uzak bir ömür sürersınız." diyordu...

Gönül gerçekten halinden memnundu. Sadece evin sobalı olması onu düşündürüyordu. "Kat kaloriferi yaparız, onu da hallederiz." diyordu içinden.

Ekim ayı sonlarıydı. Bilge bu küçük şehirden artık sıkılmıştı. Gerçi bir süredir yazı yazıp dergiye fakslıyordu ama İstanbul'un o kirli kokusu burnunda tütüyordu. Erenleri, boğazı, sandalda balık yemeyi, özellikle de Mahir'i özlemişti... Sonra birdenbire aklina gelmiş gibi, sofrayı kaldırmaya çalışan Gönül'e döndü:

"Mahir bizi hiç aramadı. Buraya geldiğimiz gün, onu aramak istemiştim ama Harun telefon etmiş buraya gelmiştik. Acaba ne yapıyorlar?"

"Sen haber vermediysen burada olduğumuzu nereden bilecekler?"

"Öyle ama uzun zamandır bizi **hiç** aramadılar."

"Biz de onları aramadık." dedi. Gönül. Sonra da ekledi:

"Ama yine de bu sağlıklı değil. Mahir ahi bizi mutlaka arar bulurdu. Başlarına bir iş gelmiş olmasın?"

Bilge telefonun başına geçti. Mahirlerin telefonunu uzun u-zun çaldırdı. Ama yanıt veren olmadı...

Bir ara ne yapacağını bilmez şekilde, öylece telefonun başında kaldı. İmdadına yine Gönül yetişti:

"Vedat Amca'yı arasana!"

Vedat, Mahir'in babasıydı. Eski müftülerdendi. Bilgisi çok derin adamdı...

"Doğru söyledin, bu benim aklıma gelmedi!" Bilge, Vedat amcaları aradı. Telefona

Mahir'in çıkması, Bilge'yi şaşırttı.

"Aaa sen misin Mahir abi! ? Ben de seni arıyordum! Sizin telefon yanıt vermeyince, bir haber alabilmek için babanları aradım." Mahir'in sesi sitem doluydu:

"Bir kerecik olsun aramadın! 'Bunlar ne yapıyorlar' diye sormadın. Bu mu senin dostluğun?" Bilge iyiden iyiye şaşırmıştı.

"Abi annem öldü! Uzun zamandır Edremit'teyim. Aramayı u-nuttuysam bu yüzdendir." Mahir:

"Ya bilmiyordum! Çok üzüldüm! Allah rahmet eylesin. Demek Emine Ana Hakk'ın rahmetine kavuştu! Allah rahmet eylesin. Eeee artık bu dünya iyileri taşımaya tahammül edemiyor! Bir bir göçüp gidiyorlar. Allah bize iman selameti versin..."

Mahir'in sesi boğuktu. Büyük bir acıdan yeni çıkmış gibiydi. Bilge, ondaki bu durgunluğu merak etmişti:

"Abi iyi misin? Sesin pek iyi gelmiyor!"

"Sen bilmiyorsun anlaşılan. Biz Nagehan'la ay**rıldı**k."

"Deme yahu! Neden? Ne oldu ki?"

"Size geldiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Evet"

"İşte o gün başlayan **tatsızlık, işi bitirdi."**

----------1 256 I----------

"Ne oldu ki?"
"Kendisine her mecliste hakaret ettiğimi söyledi. Kendisinin asil bir aileden geldığını, benim gibi köylü kılıklı biriyle evlenmesinin zaten hata olduğunu tekrarlayıp durdu. Ertesi gün çekti gitti. Ben de gidip almadım. Kısa bir süre sonra da boşanma davasıyla ilgili mahkeme emri geldi."
"Deme yahu! Allah Allah! Nagehan aklı başında biriydi. Nasıl böyle yaptı ki?"
"Kadının aklı başindası yok denecek kadar azaldı. Çoğunluğunun gözü dünya malında ve parada. Mümin gibi görünürler ama hiç birisinin Allah'a itimadı yoktur."
"E ne yapacaksın şimdi?"
"İnan kendimi kuş gibi hafif hissediyorum. Tek problem çocuklar. Onlara da şimdilik annem bakıyor. Çocukları istemedi. Hayatını mahvetmek istemiyormuş. Kendisini istemediği adamın çocuklarını ne yapacakmış... Öyle dedi. Mamafih, buna memnun oldum. Çocuklarım da kendisi gibi muhteris, kaprisli ve aç gözlü yapacaktı."
"İnan Mahir abi aklım almıyor. Dindar kadınlarımıza ne oldu böyle, anlayamıyorum."
"Eee ahir zamandır, Müslümanlar kadın yüzünden helak olacaklar. Dışarıdakiler ahretimizi, evdekiler dünyamızı helak ediyorlar."
"Doğru söyledin. Oysa bu zamanda bir mümin için tek sığınak evidir. Orada da huzur kalmadı mı, dünya çekilmez bir zindana dönüşüyor." Mahir konuyu değiştirmek için sordu:
"Bu arada siz nasılsınız? Gönül kardeşim ne durumda? Betül nasıl, yürüyor mu artık?"
"İkisi de iyi, Allah'a şükür Betül yürüyor ve konuşuyor artık. Gönül buralarda kalmak istiyor, ama ben pek gönüllü değilim."
"Sen Allah'ın sevgili kulusun Bilge." dedi Mahir.
"Nereden çıkardın bunu şimdi Mahir abi?"
----------1 257 I----------

"İyi bir evlilik yaptın. Gönül çok müstesna bir insan. Allah bir kuluna hayrı murat etmişse ona saliha, anlayışlı bir eş nasip e-der."
Mahir bir süre sessiz kaldı. Sonra sözünü sürdürdü: "İnan Bilge senin yaptığın en akıllı iş, makul ve mutmain bir kızla evlenmek oldu. Onlar nispeten kaprissiz ve tok oluyorlar... Bizim çektiklerimizin hiçbirini sen yaşamıyorsun. Dindar görünürler ama

dinle alakaları yok gibi dünya işlerine meylederler. Dinle tek alakaları başlarındaki örtü. Onu da bir moda gösterisine dönüştürdüler ya... Neyse! Gönül'ün kıymetini bil... Sen bizim gibilerin neler çektiğini bilemezsin!" Bilge Mahir'e katıldığını gösterir bir eda ile:
"Abi neden böyle? Vedat öyle, Hasan öyle, Mehmet Baki öyle. Örtülü olup da kocasına problem çıkarmayan tek tanıdığım Hüsniye.. Onun da kökü sağlam."
"Bu biraz da bizden kaynaklanıyor. Biz evlenirken, sağlam ölçüleri esas almıyoruz. Daha çok arzularımızı ve çevrenin telkinlerini esas alıyoruz." Sonra ekledi: "Aslında bu zamanda evleneceğin kadının önce ailesine bakacaksın. Annesine evet daha çok da annesine... Maalesef dindar ailelerin kızları kocalarının evlerine maddî ve manevî açıdan aç geliyorlar. Baskıdan oluşan veya yapay îslamî kimlikten dolayı babalarının evinde yapamadıklannı kocalarında yapmak istiyorlar... Çoğunda tevekkül duygusu tam oluşmamış. Acıma ve fedakârlık hissi zayıflamış... 'Hep bana, hep bana.' diyorlar."
"Doğru!" dedi Bilge. "Hepsi diyemem ama tanıdıklarımın çoğunluğu öyle. Hepimiz dünyaya çok meylettik Mahir abi. Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya hırsına müptela olduk..." Mahir:
"Öyle! Sen bilirsin, ben bekarken birçok öğrenciye bakabiliyordum. Evlendikten sonra bir tek gence burs vermek nasip olmadı. 'Eve lazım, mescide haram' diye diye, her hayra mani oldu. İki yılda bir evin eşyalarını değiştirdi. Çocuğuna don almak için taksi

tutup Etiler'e gidip geliyordu. Ama bir fakire yardım **ettiğimde, evde** kavganın bini bir para olurdu."
"İnan Mahir abi, biz senin halini görüp acıyorduk ama, ne yapacaksın?"
"Neyse Hayırlısı olsun, ikimiz için de iyi oldu!"
"Ne yapıyor peki şimdi Nagehan?"
"Duyduğum kadarıyla zengin bir müteahhit bulmuş. Bir iki ay sonra evleneceklermiş."
"Deme yahu! Bu kadar erken mi?"
Bilgenin aklına çok kötü şeyler geldi. Nagehan gibi bir kadının bu kadar sürede yeniden evlenmesi ona tuhaf geldi. Sonra Gönül'ün Nagehan'dan duyduğu sözü hatırladı: "Benim gibi güzel ve çekici bir kadının karşısında diz çökmeyecek erkek yoktur." Bilge'nın yüzü kızardı. Bir şey demedi. Mahir'in "Ne zaman İstanbul'a geleceksınız?" şeklindeki sorusuyla kendine geldi:
"Gönül buraları çok sevdi. Gelmek istemiyor ama ben dönmeyi düşünüyorum. Kış bastırmadan dönmeyi planlıyorum doğrusu."
Mahir, Bilge'nin Edremit'teki telefon numarasını kaydetti, ve-dalaştılar. Bilge telefonu kapattı. Gönül konuşmaların bir kısmını duyduğu için, üç aşağı beş yukarı konuyu anlamıştı ama merakla sordu:
"Ne olmuş?"
"Nagehan, Mahir abiden boşanmış!"
"Neden?"
"Bizim evde tartışmışlardı yal O olay büyümüş ve Nagehan çekip babasının evine gitmiş. Sonra da boşanma celbi gelmiş."
"Vallahi çocuklara acıdım ama, umarım ikisi için de Hayırlı olur."
Biraz durdu. **Sözünü üzgün bir tavırla sürdürdü:**

"Bu belalar, bu sıkıntılar hep bizim mala ve paraya olan hırsımız sebebiyle geliyor başımıza. Müslümanlar olarak dünyaya çok meylettik. Allah da bu zaafımızla imtihan eyliyor bizleri."
Günün kalanı sıradan işlerle geçti. Akşam yemeğinden sonra birilerinin gelmesini beklediler ama gelen olmadı. Söz döndü dolaştı, Mahir'e geldi. Bilge bir şeyler söyledi

ama olayları yerli yerine oturtamıyordu. Bilge yoğun bir istek duydu; keşke SinHa gelseydi de biraz sohbet etselerdi...
Gönül dikkatle eşinin yüzüne baktı:
"SinHa'yı mı düşünüyorsun?" dedi. Bilge, nereden bildin der gibi Gönül'e baktı. Gönül de "Ne bileyim bir anda o aklıma geldi." diyecekti ki ikisi de irkildi:
"Selam dostlanm, nasılsınız?" Gönül sevinçten çığlık attı:
"Hoş geldin hocam! Nerelerdeydınız? Bizi çok ihmal ettınız?"
Bilge birden baskına uğramış birinin telaşıyla ayağa kalkıp saygı vaziyeti aldı...
"Otur Bilge, rahat ol!" dedi SinHa... Sonra kendisi de koltukların birine oturuyormuş gibi yaptı... Dokunulabilir insan forma-tındaydı.
Tam bu sırada, Betül uykudan uyanmış, pıtır pıtır adımlarıyla salona girmişti... Doğruca SinHa'nin yanına gitti. Işıktan kamaşan gözlerini ovuşturuyordu. Betül'ün, dedesinin kucağına gidiyormuş gibi rahat bir şekilde gidip SinHa’nın kucağına oturması Gönül'ü de, Bilge'yi de şaşırttı.
SinHa göğüs cebinden tıkanyormuş gibi lâl taşma benzer bir şey çıkardı. Ucunda bir zincir vardı... Onu Betül'ün boynuna taktı... Odanın içi bir anda hiç duyulmamış hoş bir koku ile doldu...
SinHa, Gönül'e:
"Dikkat et kızım bunu onun boynundan hiç çıkarma. Sakın kaybetmesin."
Gönül, "Bu nedir?" diyecekti ki, SinHa:

---------1 260 I---------

"O artık evrensel koruma altına alındı. Onu korudukça kendine de size de şer ve fitne bulaşmaz..."
Şimdi Betül'ün de etrafında ışık halkaları oluşmuştu. Her ikisinin de dış çerçeveleri panldıyordu... Sonra Betül usulca Sin-Ha'nin kucağından indi ve yürüyerek annesine geldi...
Bilge, hâlâ olayın şokunu üzerinden atabilmiş değildi:
"Bu koku nedir hocam?"
"Saflığın ve temizliğin kokusudur. Yeni doğduğunuzda bu koku hepınızde az çok vardır. Ama siz kirlenerek onu kaybedersınız... Bir daha o kokuyu hiç duyamazsınız. Sonra ruh temizlendikçe ve kişi Yaratıcı'ya yakınlaştıkça, o koku yeniden hissedilir ama artık yine de o saflıkta olmaz. Çünkü artık tabiatınızdan bir şeyler katmış olursunuz."
"Peygamberimizin teri gül gibi kokarmış, ondan mı?"
"Elbette. O evrensel saflığın en büyük temsilcisidir. Diğer büyük temsilci ise Mesih'tir."
"Hocam Hz. İsa'nın yeniden geleceğine dair rivayetler var. Doğru mudur?"
"Hem evet, hem Hayır."
"Nasıl olur bu?"
"Sizin bundan ne anladığınıza bağlı... Eğer inancın zaferini anlıyorsanız evet, yok eğer birinin çıkıp ben İsa'yım demesini bekliyorsanız Hayır. Çünkü o bile kendisinin İsa olduğunu bilemeyecek uzun süre... Ona inananlar da İsa olduğu için değil, imanlarının gücüyle onun yanında yer almak gerektiğini kavrayanlar olacaktır..."
"Onu nasıl tanıyacağız, nasıl bileceğiz?"
"Dedim ya ferasetınızle... Daha önce size onun ortaya çıkış şartlarım anlatmıştım. Ama onu tanımak veya tanımamak sizin sorununuz. Eğer açık açık gelse ve son derece olağanüstü hallerle donatılmış olsa bu eşyanın tabiatına aykırı olur. Çünkü Yaratıcı sizinle ilgili her hakikati gizli bırakmayı kendisine yazdı."
---------1 261 !--------

"Mucizelerin bile inkar edilebilmesinin nedeni de bu mu?"
Yaratıcı'nın sizin alanınıza giren her fiili, her takdir ve tecellisi, kabul veya reddedilebilirlik özelliklerini beraberinde getirir... Yaratıcı'nın hiçbir emrinde, hiçbir teklifinde icbar, zorlama yoktur. Aklınıza kapı açar ama iradenizi elınızden almaz. Aksi

takdirde size teklifte bulunmuş olmanın anlamı kalmaz. Hepınız inanmak zorunda kalırsınız. Bu da asla olmaz..."
"Peki geldi mi, gelecek mi?"
"Bu neyi değiştirecek? Size evet desem, gördüğünüz her üstün özellikli insanı o sanacaksınız ve aklınız karışacak... Hayır desem, bugün size doğruları söyleyen hiçbir öğütçüye itibar etmeyeceksınız... Oysa ben size daha önceki sohbetlerimizde Son Uyan-cı'nın geldığıni söylemiştim... Onu iyi anlarsanız, İsa'nın mahiyetini de, görevinin ne olacağını da kavrarsınız...
İsa'nın şeriatını iyi anlayın. Kim Muhammedi üslubu İsevî meşrebe yaklaştırıyor ve tevhit üzerinde kalıyorsa ona dikkat edin."
"Hocam ben anlamadım." dedi Gönül.
"Bak kızım, İsa'ya niçin Mesih denildığini iyi anla."
"Niçin?..."
"O Tevrat'ta var olan bazı hükümleri tadil etti. Bazı yasakla-n kaldırdı. O yüzden de bütün dindar Yahudiler onu dine bid'at sokmakla suçladılar... Siz onları kınayabilir mısınız?"
"Hükümler Allah'a aittir, O'nun tadil etmesi gerekmez mi?"
"Elbette. Nitekim O tadil etti zaten. İsa O'ndan bir kelime değil mi? Ve Yaratıcı ona 'ruhum' demedi mi? Demek ki o onu, Yaratıcı'nın emriyle yaptı. Ama önlerinde şaşmaz kurallarla dolu Tevrat'ı tutanlar, bu davranışı bid'at yani dinde olmayan bir şeyi dinin içine sokmak gibi kabul ettiler ve yine Allah rızası için İsa'ya karşı mücadele ettiler... Oysa İsa bir muvahhid idi."
"Muvahhid ne demek?"
"Yaratıcı'nın tekliğini **hücrelerine kadar içmiş kimse."**

"Yazık etmişler..." dedi Gönül. Sonra da: "Onun için mi çarmıha gerdiler Hz. İsa'yı-••" diye sordu. Bilge:

"Çarmıha germek istediler demek istiyorsun." Gönül: "Yani çarmıha gerilmedi mi?" SinHa:

"Hayır. Siz kendi kitabınızı okursanız bunu anlayacaksınız... Ama birini çarmıha gerdiler. Ve onlar çarmıha gerdiklerinin İsa olduğunu sanıyorlardı..."

"Bu nasıl olur?"

"Bir illüzyonist bile sizin gözünüzün önünde son derece asılsız işler yaptığı halde siz onu garipsemiyorsunuz da, Yaratıcı'nın bir toplumun bakışlarını şaşırtmasına mı hayret ediyorsunuz?"

"Doğru." dedi Bilge, "Zaten Kuram Kerim de 'Ona benzettiler.' diyor..."

"Bütün bunların anlamı ne hocam? Niye her şey bu kadar perdeli bir bilmece? Biraz daha açık olsa olmaz mıydı?"

"Olurdu ama o zaman siz, siz olmazdınız."

"Peki hocam, İsa hangi hükmü değiştirdi ki İsrailoğulları ona o kadar düşman oldular?"

"Bir kere onun doğumu başlı başına bir fitneydi... Hangınızin aklı, bir kadının erkeksiz doğurmasını alıyor ki? Siz bu kadar inancınızla bunu anlayabiliyor musunuz? Sadece inandık diyorsunuz...

İkincisi, o bazı haramları helal kıldı... Sonra hiçbir dindarın terk etmesi uygun görülmeyen evlenip çoğalma sünnetini terk etti."

"Sahi hocam, Hz. İsa neden evlenmedi?"

"Tabiatmdaki sırdan dolayı... Hiçbir kadın o tabiatı yüklenip taşıyacak donanımda değildi. Nasıl ki Meryem de sizin sandığınız gibi bir kadın değildiyse..."

"Hıristiyan rahipleri de onun için mi evlenmeyi terk ettiler?"

.

"Onlarınki sahte bir taklitten ibaretti. Güya İsa'nın sünnetine uymak istediler ama her peygamberin her hareketi ümmeti tarafından yapılmak zorunda değildir..." Bilge:

"O yüzden mi gece namazı Peygambere farz, bize değil? diye sordu...

"Sayılır..." Gönül:

"Çağımızda da bazı Müslüman alimler evlenmek istemediler. Ama peygamberimiz evlendi. Onlar İsa'yı mı taklit ediyorlar?"
"Eğer bu maksatla evlenmiyorlarsa zaten hatadadırlar... Eğer yüklendikleri misyon onları bundan alıkoymuşsa onlara dikkat e-din."
"Nasıl yani?"
"Evlenmek dünyaya bağlanmaktır... Oysa bugün ancak dünya ile bütün gönül bağlarını kesmiş müminler inanca hizmet edebilir.... Bu çağ, insanlığın hiçbir döneminde görülmemiş fitneler ve cazibelerle dolu. Oysa iman ve inanç davası saflık gerektirir. Dünyayı talep edenler bu işi başaramazlar. Evlenmiş kimsenin dünyayı talep etmemesinin imkanı kalmadı."
"Neden?"
"Çünkü, insanlardan kanaat ve tokluk alındı. Bir insan geçim derdine düştü mü dünyaya dalar. Dünyaya daldı mı ihlâsini kaybeder O zaman da Hakk'm ve saf bilginin taşıyıcısı olma vasfını kaybeder..."
"İlginç" dedi Bilge, "Demek ki bugüne kadar hiç anlamamışım ayeti."
"Hangi ayeti?" dedi Gönül. SinHa yanıt verdi:
"Sizin Yasin dedığınız surede yer alan 'Hiçbir ücret istemeden size Hakk'ı anlatan ve kendileri de gerçekten Hak üzere bulunanlara uyun.' ayetini..."
"Evet." dedi Bilge.
Bir sessizlik oldu... Nedense Gönül'ün aklına Mahir gelmişti. İçinden "Acaba Mahir abi de evlenmemesi gerekenlerden miydi ki

bunlar başına geldi?" diye düşündü... SinHa aklından geçenleri okudu:
"Hayır" dedi, "Evliliğinde terslikler yaşanan herkesi böyle algılamanız yanlış olur."
"Peki nasıl anlamamız lazım?" diye sordu Gönül.
"Siz" dedi SinHa "kendi hatalarınız ve gizli arzularınızı açığa vurarak yaptığınız yanlışlıkları kaderınıze atarsınız. Siz yanlışı arzu etmeseniz, Allah onları size niye takdir etsin?"
"Yani biz mi arzu ediyoruz problemleri?"
"Hayır problemi arzu etmiyorsunuz. Arzularınızla yaptığınız tercihler, o problem ve sıkıntıları doğal olarak getiriyor." Gönül:
"Hocam bu zamanda bütün erkekler eşlerinden şikayetçi... Kadınlar da eşlerinden memnunlar diyemeyiz. Bunun sebebi ne?"
"Sebebi sizlersınız... Örneğin sen kızım, Bilge ile niçin evlendin?"
"İnanın hocam, ben kendi çevremde gördüğüm yanlışlıkları yapmayacak birisi olacağını umduğum için Bilge ile evlendim." "Peki umduğun gibi buldun mu?" "Eh!" dedi Gönül...
Bilge anlamlı anlamlı eşine baktı. Kendisinin de teste tâbi tutulacağını düşünerek sıkıldı... Nitekim SinHa sordu:
"Bilge, peki senin Gönül'ü seçmenin gerekçesi neydi?"
"Onu sevdim."
"Peki senin sevginin evrensel doğrulara yani Hakk'a uygun bir sevgi olduğunu söyleyebilir misin? Yani bu sevginin açığa çıkmasında etken olan neydi? Nefsi arzuların mı inançsal kaygıların mı?"
"Hiç böyle düşünmemiştim. Sevdim ve evlendim." "Eğer sendeki sevginin açığa çıkmasını n kaynaklarını iyi değerlendirirsen, Hakk'ı değil, nefsinin arzularını tercih ettiğini hemen anlarsın... Üstelik bu konuda bile tam emin değilsin."
----------1 265 i----------
Bilge kalbini yokladı ve SinHa'ya içinden hak verdi...
"Yani bazı dindar insanların hanımları yüzünden sıkıntı çekmeleri veya huzursuz bir evlilik sürdürmeleri bundan mıdır?"
"Sayılır. Çünkü o dindar zatlar, dindarlıklarının gereklerini değil, arzularının ve dünyevi çıkarlarının yönlendirmesiyle o eşleri seçiyorlar... Kendilerinde açığa çıkan sevgiyi de

yeter bir gerekçe kabul edip evleniyorlar. Sonra da o dünyadar eşleri aracılığıyla kaderin tokatlarını yiyorlar."
"Peki bunda kaderin hiç mi rolü yok?"
"Kader dedığınız şey, sizin arzu ve seçimlerınızle açığa çıkar, bunu unutmayın"
"Peki, böyle bir durumda boşanmak mı gerekir?" "O da başka bir yanlış. Sizi boşanmaya götüren şeyi de iyi irdelemeniz gerekir. Eğer rahatınızı düşünerek boşanırsanız farkında olmadan daha büyük bir şerre kapı açmış olursunuz. Oysa sabretmeyi tercih etmeniz, sizin için daha Hayırlı da olabilir. Eğer bir evlilik sizin ölüm ötesi yaşamınızı zedeleyecek boyutlara varmışsa yani sizin deyimınızle ahiretınize zarar veriyorsa eşınızden ayrılabilirsınız. Ama siz bunu yapmıyorsunuz ki... Önce çıkarınıza bakıyorsunuz. Çıkarınıza uygunsa size verdiği zarar ne kadar büyük olursa olsun onu bırakmıyorsunuz, idare ediyorsunuz. Demek ki orada da yanlışlarınız var. Temel olan, her hareketınızde Yaratıcı'nın size yüklediği misyona uygun hareket etmenizdir."
"O zaman yapılan evliliklerin büyük bir kısmı yanlış temeller üzerinde kurulmuş desene hocam." dedi Gönül.
"Yanlışınız sadece bu değil. Daha derinde yanlışlık yapıyorsunuz."
"Ne gibi?"
"Şimdi dikkat edin; size yüklenilen görevler ve yapmanız yasaklanan işlerin özüne bakın... Örneğin evlilik. Yaratıcı’nın size yüklediği zorunlu bir görev değil. Bir öneridir. Nesli yaratmak ve

çoğaltmak doğrudan Yaratıcı'nın işidir. Ama **siz o göreve seve** seve gönüllü oluyorsunuz... Neden?"
Bilge de Gönül de aynı anda sordu:
"Neden?"
"Yaratıcı bu görevi sizden murat ettiği zaman bu i§e bir ön ücret belirledi. Siz ona arzu ve şehvet diyorsunuz... Oysa bunlar sadece yüklendığınız göreve rahatlıkla razı olabilesınız diye tabiatınıza yerleştirilmiş bir peşin ücrettir. Siz eğer birbirınızden lezzet almasaydımz ve birleşmeniz sizde bu kadar derin hazlar yaratmasaydı, diğer görevleri ihmal ettiğınız gibi neslınizi sürdürme işini de yapmazdınız. Ama o bu işin mukaddemesini öyle güçlü bazlarla donattı ki, siz seve seve o işe talip oluyorsunuz. Böylece her birınız neslin devamı olan tecelliye araç oluyorsunuz.
Yaratıcı dileseydi sizleri de evrendeki birçok yaratık gibi eşeysiz var edebilirdi... Ama bunu yapmadı, görevi size yükledi. Böylece birbirınızden üreyip çoğalmanızı takdir etti ki siz aileler, topluluklar ve milletler olabildınız. Bu durum sizin birbirınızle yarışıp, evreni imar etmenize gerekçe kılındı. Aksi takdirde yeryüzünde kalıcı hiçbir eser bırakmazdınız. Demek ki evlilik size kesin bir e-mir değil. Sadece bir öneridir. Nitekim siz evlenmeye 'sünnet' diyorsunuz. Yani bir tür örfi" Gönül:
"Sadece neslin devamı için mi evleniyoruz? Oysa biz tarafların birbirine yardımcı olması ve birbirinde sükunete kavuşması için de evliliğin yapıldığını biliyor ve inanıyoruz." SinHa:
"Doğru ama asıl amaç o değil. Bu saydıkların size yüklenilen görevin peşin ücretleridir. Asıl amaç neslin devamıdır. Hal böyle olduğu halde siz bu işi de haz ve lezzet aracı yaptınız. Sizin bedenlerınızin doğal gereksinimi yirmi üç günde bir birleşmeyi yeterli bulurken bu konuda da aşırıya gittınız. Haz almak bu işin bir ön ücreti olmasına rağmen, siz her seferinde ücreti alıp işi erteliyorsunuz. Bu gerçek bir israftır. Yeryüzünde hiçbir insan bundan daha büyük bir israf yapamaz. Çünkü kullandığınız sizin dirlik suyunuz ve hayat kaynağınızdır. Siz onu bitimsiz sanırsınız ama tıpkı nefeslerınız gibi

size verilen hayat suyunuzun miktarı da belirlidir ve israfla vaktinden önce tüketebilirsınız. O zaman da yaşama kudretınizi kaybedersınız. İktidarınız uçup gider,

ne medeniyet üretebilirsınız ne yeni bir dünya kurabilirsınız, ne de hayatınızı geliştirebilirsınız.
Bu durum, aynı zamanda bir suistimal, kötüye kullanma olduğu için, birlikteliğınız size mutluluk getirmiyor. Birlikteliklerınız bir hazzin paylaşımı haline dönüşüyor ki hiçbir hazzın devamı, sizin zamanınızla birkaç yıldan fazla sürmez. Sonra rutin bir hal alır. Lezzet vermez.
Oysa evlenirken, bu eylemin doğrudan bir görev yüklenmek olduğunu bilip öyle hareket etseniz, birbirınızden usanma veya birbirınızden uzaklaşma da gerçekleşmez. Eğer Yaratıcı aranıza koyduğu meveddeti yani uzun süre aynı mekanları paylaşmanın doğurduğu mıknatıslanmayı kaldırsa bir dakika bile birbirınıze tahammül edemez, hayatı kendınız için cehenneme çevirirsınız."
Bilge adeta şoka girmişti. Gönül de öylece kalakalmıştı. Ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Gönül, anlamli anlamlı Bilge'ye baktı.. "Peki hocam, insanın sırf haz için o işi yapması günah mı?" "Öyle bir şey söylemedim. Sadece sizin bu işi gerçek amacına uygun yapmadığınızı söyledim... Bir şeyin haram olması başkadır, serbest bırakılmış bir nimetin kötüye kullanılması başkadır.
"Yemek yemek helal bir lezzettir. Ama işi aşırıya vardırırsa-nız... Yani çok eski zamanlarda bir kavmin yaptığı gibi sırf damak zevki için yiyip yiyip sonra çıkarır ve tekrar yemeğe oturursanız, ağır bedeller ödersınız. Nasıl ki o insanlar zamanla yeme lezzetini kaybediyorlarsa, siz de size takdir edilen hazzı yanlış kullanırsanız, ya erken o nimetten mahrum kalırsınız, ya da elınızdeki nimetten lezzet almamaya başlarsınız. O da sizi başka yerlere ve yasaklanmış bazlara sevk eder. Kendi ellerınızle hayatınızı ve ölüm ötesi yaşamınızı mahvedersınız" Bilge:
"Aman Ya Rabbi! Bunlar ne ince meselelermiş böyle! Hiç düşünmeden yaşayıp gidiyormuşuz." dedi kendi duyabileceği bir sesle. Sonra:

---------1 268 1---------

"Demek ki biz evlenmemeliymişiz hocam." dedi boş bulunarak... Gönül bu söze içinden bozuldu ama dışarıya vurmadı. Sin-Ha onun gönlündeki dalgalanmayı gördü:
"Kızım yanlış anlama, Bilge senin anladığın şeyi kasdetmedi. Üzerine aldığı sorumluluğun idrakine vardı ve onun dehşeti karşısında nefsini kınadı. Şu an duyumsadığı gerçek, senden memnuniyetsizlik değil." Sonra da Bilge'ye:
"Olacak olur. Sizin beraberliğınız ta ezelde takdir edilmişti. Meyveniz de bu çocuk... Siz onu doğru ve saf bilgi ile donatır ve üstleneceği göreve hazırlarsanız, sizden bekleneni yapmış olursunuz."
"Hocam bu nasıl bir görev olacak ve niçin bu iş için bir kız seçilmiş olabilir ki?"
"Görevi saf bilgiyi taşımak, anlaşılabilir kılmak ve külli aklın yansıtıcısı olmaktır... Bu göreve niçin seçildi onu tam olarak bilemem. Ancak, bildiğim kadarıyla ileride kadın her konuda erkeğe üstün gelebileceği için ihtimal ki kaderi ezeli böyle takdirde bulundu. Bu konuda fazla bilgim yok."
Gönül bundan gizli bir sevinç duydu. Biraz da gururlandı. "Ya gördün mü, kıymetimi bilmelisin!" der gibi Bilge'ye baktı. Bilge:
"Hocam peygamberimiz bu durumu kıyamet alameti olarak anar ve 'Kadın her konuda erkeğine galip gelmedikçe kıyamet kopmaz.' buyurur. Bu, iyi bir şey mi ki?" SinHa:
"Ben iyidir veya kötüdür demedim. Sadece sizi bekleyen gelişmeyi haber verdim. İnsanlığın son perdesini..." Gönül:
"Hocam bunun işaretleri görülmeye başlandı zaten. Kadınlar her alana girdiler. Daha da önemlisi, kız çocuklar, erkek evladın görevi olan anne babaya bakma görevini bile yüklenmeye başladılar... Kızlar anne babalarına karşı daha müşfik hale geldiler..." Bilge manalı manali Gönül'e baktı:
"Sizin yüzünüzden! Hiçbir **erkek anne babasına bakmak için**
karısını ikna edemiyor ki..."
---------1 269 I---------

"Öyle ama buna yine siz sebepsınız." dedi SinHa. "Erilliği ve tabi görevlerınızi bırakarak, zaaflarınıza uydunuz. Eşlerınizi kırmamak, onlardan aldığınız lezzetten olmamak ve rahatınızı bozmamak için anne ve babayı kırmayı göze alıyorsunuz. Oysa anne ve babaya hizmet özellikle erkek çocuklara vasiyet edilmiştir. Bu bir ilahî yasadır.

Ama çoğunuz bunu unuttunuz. O yüzden de cezalandırılıyorsunuz."

"Nasıl yani?"

"Bakın Yaratıcı'nın önerisinde erkek evladın baba mirasından payı üçte iki iken, ikide bire indi. Siz zannediyor musunuz ki, ilahî onay olmasa bu kanunlar size dayatılır. Erkek evlat, doğal görevlerini terk ettiği için, bu doğal görevden doğan haklarını da kaybetti. Kadın ise gittiği yerde gerçek sevgi ve şefkati görmediği için, yeniden anne ve babanın şefkatine dönüyor ve onlara yapışıyor. O yüzden de onların mirastan alacaklarına yarım puan daha eklendi."

"Yani bu medeni kanunun getirdiği durum aynı zamanda ilahî mi?"

"İlahîdir demedim ancak vicdanîdir. Adaletullah'tır. Evrende bir küllî adalet, bütünsel yasa vardır. Onun kuralları sizin bildığınız kurallara benzemez. Örneğin bir aslan, yavrularını beslemek için bir ceylanı parçalar. Halbuki onun da yavruları vardır. Tabiatın leş yemekle görevli kıldığı aslan, hayvanı hırsına kapılıp bir canlının hayatına son verir. İlahî adalet de onun bir avcı tarafından vurulmasına fetva verdirir."

"Peki hocam ilahî cezaya çarpılmak **için** akıl ve şuur gerekmiyor mu?"

"Bu kural insanlar için geçerlidir. Evrendeki prensipler farklıdır. Çünkü her bir ilahî isim ve sıfat bağımsızdır ve kendi alanını korumak ister. Böyle olunca mutlak bir adalet hükümran olur. Sizdeki adalet ise nispeten görecelidir. Evrensel acıma ruhu ve merhamet, zaman zaman müdahale ederek, sizi hakettiğınız cezadan kurtarır."

"Peki hocam anneye babaya saygısızlığın başka ne türlü sonuçlan vardır?"
"Anneye saygısızlık toplumsal düzende merhameti, acıma hissini kaybetmenize sebep olur, babaya saygısızlık ise güven duygusunu yok eder. Her iki durumda da toplumda huzur ve güven kalmaz. Bu da dünyada cehennemi yaşamak demektir..."
Bu arada Betül mızmızlanmaya başlamıştı. Annesinin eteklerini çekiştirip duruyordu. Acıkmıştı.
Gönül ona bir şeyler hazırlamak istiyordu ama sohbetten de ayrılmak istemiyordu. Aslında burada kalmasını n kendileri için ne gibi sonuçlar doğuracağını da soracaktı ama SinHa buna olanak tanımaksızın veda ederek gidivermişti.
SinHa'nın ani kayboluşu kısa süreli şaşkınlıklarına neden oldu. İlk toparlanan Gönül oldu. Bir şeyler hazırlamak için mutfağa geçti.
Vakit de hayli ilerlemişti. Bilge yatsı için hazırlık yapmak üzere lavaboya gitti...
TAHMİN VE YORUM
Günler günleri, haftalar haftaları izliyordu. Kış bütün şiddetiyle bastırmıştı. Kaz Dağları bir iki kez tamamıyla beyaza boyanmıştı...
Bilge eşinin en az bu kışı burada geçirelim önerisini kabul etmiş ve Edremit'te kalmışlardı. Sade ve tekdüze günler geçiriyorlar-dı. Aysun'la Gönül bu süre içinde iyi dost olmuşlardı. Sık sık birbirlerini ziyaret ediyorlardı... İki gecede bir ya Aysunlar geliyordu, ya da Gönüller gidiyordu. O gece de beraberdiler... Hatta Aysun erkenden gelmiş, birlikte akşam yemeği hazırlamışlar, erkekler de sonradan gelmişti...
Aysun Gönül'den çok etkilenmiş, namaz kılmaya başlamıştı. Zaman zaman başını da örtüyor ve soranlara "Kendimi alıştırıyorum." diyordu. Göriül, Aysun'daki bu hızlı ve kararlı değişimden çok etkilenmişti. "Ben şu kadar zamandır, bu bilgileri en ehil insanlardan aldığım halde, kapanmak hâlâ nefsime ağır geliyor, ama bu kadın hemen örtünmeyi düşünebiliyor." diye içinden ona gıpta ediyordu.
Gönül, Aysun'a nasıl olduysa bir gün SinHa'yı anlatmıştı. Daha doğrusu ağzından kaçırmış, sonra da toparlayamamıştı. Sonunda da yalan söylemektense gerçeği olduğu gibi anlatmaya karar vermişti. Aysun büyük bir merak içindeydi. "Ne olur bir daha gelirse bizi de çağırın." demişti de. Gönül öylesine "olur" cevabını vermişti...
Bir yandan da "Ya o da Nagehan gibi kapalı ise." diye korkuyordu. Yemekler yendikten sonra herkes kendi dünyasına dalmıştı. Gönül Betül'ü uyuttuktan sonra mutfakta mısır

patlatmaya koyulmuştu.

----------1 272 1----------

Harun içerden bağırdı:

"Gönül Hanım haydi gelin de elli bir oynayalım!" Aysun itiraz etti:

"Ne elli biri? Ne gereği var! Sohbet edelim."

Harun ısrar etti. Bilge de uzun zamandır kağıt oynamadığını anımsadı. Eskiden kağıt oynamayı severdi ama §imdi içinden hiçbir istek duymuyordu:

"Boş ver be Harun, sohbet ediyoruz! Oyun oynarken bo§ yere zaman geçirmiş oluyoruz." dedi. Harun:

"Şimdi ne yapıyoruz ki? Zaten boş zaman geçiriyoruz. Vallahi bana televizyon izlemektense kağıt oynamak daha az günahmış gibi geliyor." dedi bilgiç bir edayla...

"Evet bu konuda haklısın. Günümüzde televizyon en büyük zaman katili."

"Sadece vakit kaybı olsa ne âlâ. Resmen pislik akıyor bu kutudan inan. Ben sıkılıyorum. Ama ne yaparsın ki, bir kere düğmesine dokundun mu seni esir alıyor. Ne kitap okuyabiliyorsun, ne konuşabiliyorsun." Tam bu sırada Gönül içeri girdi. Harun'un bu son cümlesini duymuştu:

"Ben daha kötü şeyler düşünüyorum televizyon için. Bence Deccal'in penceresidir o. Geçenlerde raftaki §u kitapların birinde okudum. Hadis olarak aktırılmış. Doğru mu yanlış mı bilmiyorum ama bana ilginç geldi..."

"Ne diyor?" diye sordu Bilge. Gönül:

"Deccal'in sesi pencereden gelir, insanlar merak edip pencereden dışarı bakarlar Hemen boynuzları çıkar ve artık başlarını i-çeri çekemezler. Ve Deccal'e tabi olurlar... Böyle bir şey..." Harun:

"Ben bu işlerden anlamam ama bu pek mantıkli bir olaya benzemiyor. Biraz hurafe kokuyor. Son zamanlarda bu konular sık tartışılıyor, malum!" Aysun:

"Yaşar Nuri'den söz ediyorsun değil mi?... Ben o adama laf söyletmem. Hepimizi Kuran okumaya alıştırdı... Gerçi bazı dindar-

----------1 273 I----------

lar onun hakkında kötü konuşuyorlar ama, ben onun konuşmalarına bayılıyorum..." Sonra da Bilge'ye döndü: "Sen ne diyorsun Bilge?"

"Ben o insanları eleştirecek bilgiye sahip değilim. Belki de bizim gibi insanların diyalog kurmasını n olanaksız olduğu insanlara ulaşıp, onların dinle bağlantı kurmasını

sağladığı için hepimizden daha çok hizmet ediyordur." Bilge daha sözünü sürdürecekti ki Harun atıldı:
"Sahi Bilge, bu Deccal olayının iç yüzü nedir? Geçen gün Cuma saatini beklerken cami avlusunda konuşuyorlardı. Ben de merak edip dinledim. Mehdi gelecekmiş, Deccal'i öldürecekmiş, nedir bunlar? Böyle bir şey var mı Kuran'da?"
Bilge konuyu tam olarak bilmiyordu ama bir yerlerde bununla ilgili bazı şeyler okuduğunu anımsadı:
"Bazı şeyler okumuştum ama size tam olarak izah edebileceğimi sanmıyorum. Bu iki isim de kıyamet alametleri arısında sayılıyor. Gelecekleri hadislerde yer alıyormuş ama ben bilemiyorum. Sonra o konudaki rivayetler de çok kanşık. Tam bir uzlaşma da yok. Hatta bazı alimler böyle bir şeyi kabul bile etmiyorlar..." Harun:
"Yani Deccal gelmeyecek mi?"
"Öyle bir şey demiyorum, ben iç yüzünü bilmiyorum. Ama Şafiilerde gelenek haline gelmiş ve sabah namazından sonra parmak uçları aşağıya doğru tutularak yapılan bir dua var. O duada Deccal'dan Allah'a sığınılır." Gönül sözünü kesti:
"Bence Deccal çoktan geldi ve hepimiz onunla yaşıyoruz." dedi. Aysun:
"Nasıl yani?"
"Peygamberimiz Deccal'dan Allah'a sığınmamızı tavsiye etmiş. On dört asırdır da her Müslüman ondan Allah'a sığınmış. Bence o doğrudan insanın imanına zarar veren bir şahıs veya başka bir şey."

"Nasıl bir şey. Yani o bir nesne mi?" dedi Harun.
"Belki bir nesne değil ama bir şahıs da olmaması daha güçlü ihtimal. Çünkü bir şahıstan bu kadar korkmak bana mantıklı gelmiyor. Bir şahıs olsa onu bir başka şahıs öldürebilir. Oysa Deccal'i ancak, Hz, İsa'nın öldürebileceği haber veriliyor..."
Bilge karısının bu derin bilgisine şaşırdı. Hayretle yüzüne baktı. "Sen bunları nereden biliyorsun?" diye şaka yollu takıldı. Gönül biraz da alınmış görünerek:
"Ne yani, bir tek sen mi okuyorsun? Biz de okumaya çalışıyoruz." Bilge ciddileşti:
"Hemen bozulma. İnan hoşuma gittiği için takıldım. Ben bilmiyorum örneğin!"
Gönül ilk defa bir meseleyi Bilge'den daha iyi bildiği için, içinde bir gurur hissetti:
"Geçenlerde, kitapçıda gördüğüm bir dergide okudum. Aslında o sayfa açık olduğu için dikkatimi çekmişti. Alacağım bir iki kitaba bakarken birkaç dakika ona da göz atmıştım." Harun:
"Tabi-i bu arada benim kağıt oynama önerimi de güme getirdınız." Sonra da ekledi: "Ben anlamam. Ya bu Deccal olayını bütün ayrıntıları ile anlatırsınız ya da kağıt oynarız." diye üsteledi. Gönül:
"Maalesef oynayamayacağız. Çünkü, Betül nereden bulduysa kutuyu çıkarmış kağıtların çoğunu yırtmış." Harun:
"Bizde bir deste var." dedi ve karısına baktı. Gidip almasını istiyordu. Aysun:
"Şu havada hiçbir yere gitmem. Hatta bu gece burada bile kalabilirim. Bak ne güzel sımsıcak. Kalorifer yanıyor. Bu soğukta gidip o sobalı evde yatamam..."
Aysun'un bu sözünde iğne vardı. Çünkü Bilgeler kalorifer takınca o da Harun'dan aynı şeyi istemiş, ama Harun, "paramız yok" deyip geçiştirmişti... Gönül, atıldı:
"Sahi Harun neden kalorifer yaptırmıyorsun?" diye sordu.
---------1 275 I---------

Harun, bu konudan pek hoşlanmadığını belirten bir ses tonu ile parasının olmadığını söyledi. Bilge:
"Eğer istersen ben size borç verebilirim." dedi. Harun bu kere de:
"Kış geldi. Kış ortasında böyle bir şeye soyunamam. Bu kış böyle gitsin. Gelecek sene düşünürüz." deyip geçiştirdi... Biraz da konuyu dağıtmak için: "Eee hadi şu Deccal olayını bir izah edin be kardeşim!" dedi. Bilge:

"İnan ben konuyu iyi bilmiyorum. Gönül biliyorsa anlatsın!"
Gönül tam "Ben nereden bileyim!" diyecekti ki, duyduğu bir sesle irkildi. Bir anlam veremedi. Başının hafif döndüğünü hissetti. İkinci kere aynı sesi duydu. Sesin SinHa'ya ait olduğunu fark e-dince rahatladı. Çevresine bakındı. Gönül'de tuhaflık olduğunu İlk hisseden Aysun oldu:
"Ne oldu Gönül?" dedi. Gönül "Yok bir şey!" dediyse de içindeki sesi net duyuyordu. SinHa oradaydı ve bir tek o duyabiliyordu. İçinden:
"Hocam bu nasıl oluyor?" diye sordu. SinHa:
"Sana anlatacaklarımı sen onlara aktar. Ama bir kitaptan o-kumuşsun da anlatıyormuşsun gibi yap." dedi. Gönül toparlandı. Bilge'ye:
"Ben konuyu bir kitaptan okumuştum. Aklımda kalanları size aktarayım. Yanılırsam beni düzelt." dedi. Harun adeta kulak kesilmişti:
"Helal yenge! Zaten sana gıpta ediyorum. Bilge ile evlendığınde buna en çok muhalefet edenlerden biri olarak bugün sana saygı duyduğumu söylemekten şeref duyuyorum." Gönül:
"Estağfirullah" dedi o da Aysun için bunu söyledi.
"Ben de Aysun'dan sıkılırdım. Ama kader beni onunla en iyi dost olmaya sevk etti. Bugün şunu daha iyi anlıyorum ki, burada kalmaya beni sevk eden güç, bu muhabbetin doğmasını murat etmiş. Aysun hiç ummadığım kadar iyi bir dost çıktı... Ben de bunu

söylemek zorunda hissediyorum kendimi... Geçmişte olup bitenlerden dolayı ondan özür diliyorum." dedi... Bilge:
"Bu kadar sevgi ve övgü gösterisi yeter, hadi ne biliyorsan anlat."
Gönül toparlandı. "Bismillahirrahmanirrahim." dedi. Üç kere salat ve selam getirdi.
"Deccal hadisesiyle kıyamet alametleri hep birlikte anılmıştır. Çünkü Deccal, kıyamet alametlerinin en büyüğüdür. Deccal çıktı mı artık sonun başlangıcı gelmiş demektir. O yüzden de Deccal'in ne olduğunu iyi bilmek gerekiyor..."
Gönül o kadar seri ve düzgün cümlelerle konuşuyordu ki Bilge dahil herkes şaşırdı. Gönül, adeta bir kitaptan okuyormuş gibi net, düzgün ve açık seçik anlatıyordu...
Bilge de, Harun da, Aysun da şaşkındı... Gönül:
"Eee! Böyle pür dikkat yüzüme bakarsanız aklım karışır, beni rahat bırakın!" dedi. Bilge:
"Yahu hatun seni bilmesem, gerçekten hayret edeceğim! O kadar değişik konuşuyorsun ki, sanki birileri kulağına fısıldıyor da, sen de onları aktarıyorsun diyeceğim geliyor." Gönül:
"Yok daha neler! Sen zaten beni hep küçük gördün. Yani sadece sen mi bu dini bilmek zorundasın. Cehennem bizim için de var. Herkes kendini kurtarmakla görevlidir." Harun:
"Helal sana yenge! Ben seni dinliyorum, sen bunların sataşmalarına aldırma, kıskanıyorlar." dedi... Gönül:
"Peygamberimizin gelecekle ilgili haberleri iki sınıftır. Bunların bir kısmı Kuranı Kerim'deki 'müteşabihat' gibidir. Bunlar, üzerinde akıl yorularak anlaşılmaz. Ancak olay olup bittikten sonra ihbarın ne anlama geldiği anlaşılır. Bir kısmı da 'muhkemat'tır. A-kıl yorarak, üzerinde düşünerek anlaşılabilir.
Birinci kısmı 'tevil' yoluyla, ikinci kısım 'tefsir' yoluyla anlaşılır veya anlaşılmaya yaklaştırılır."
---------1 277 I--------
Harun:
"Yenge, Allah'ını seversen anlaşılır konuş! Muhkemat, müteşabihat, tevil, tefsir ben bunların hiçbirinin anlamını bilmiyorum. Bunları açsana biraz!" dedi. Gönül, bir an boş bulunarak "Ben de bilmiyorum." diyecekti ki birdenbire açık verdiğini sanarak toparlandı:

"Dilimin döndüğü kadar anlatayım." dedi ve anlattı: "Müteşabihat, 'akıl yoluyla anlaşılmayan meselelerdir.' Herkes ancak kendi yorumunu yapar, 'Ben böyle anlıyorum.' diyebilir ama 'Bunun aslı ille de budur.' diyemez. Verdiği hüküm bağlayıcı da olmaz. Bu yoruma 'tevil' denir. İsteyen inanır, isteyen inanmaz..
Muhkemat ise 'Rabbin için namaz kıl ve kurban kes.' ayetinde olduğu gibi, akıl yoluyla anlaşılabilecek konulardır. Ayette "Namaz kıl, kurban kes" diyor. Ne zaman namaz kılınacağı, kurbanın nasıl olacağı belli değildir. Ama üzerinde düşünülerek, diğer verilerden yararlanılarak ayetin ne demek istedığini anlarız. Buna da tefsir denir. Tefsir bağlayıcıdır ve ona inanmak gerekir.
Örneğin 'Domuz eti haramdır.' diyor Kuranı Kerim. Bunun ü-zerinde tevil yapıp, 'şöyle olursa böyle olur böyle olursa böyle olur demek' olmaz. Çünkü açık bir hükümdür."
Harun:
"Allah razı olsun yenge! Peki, bizi çok yakından ilgilendiren bu konular neden böyle bilmece gibi saklı bırakılmış?"
Gönül boşluğa düştü. Ne diyeceğini şaşırdı, bir iki dakika öylece kaldı, içinden de "Hadi SinHa, beni mahcup etme!" diyordu. SinHa fısıldadı:
"Bu konular açık anlatılsaydı ve eğer anlatıldığı netlikte çıksaydı, o zaman kendi arzusuyla inananlarla, inanmak istemeyenler zorunlu olarak birlikte onaylayacak ve teslim olacaktı. Allah ve O'nun Peygamberi, ancak kendi arzusuyla inanmak isteyen inansın, inanmak istemeyen de reddedebilsin diye gaypla ilgili olayları perdeli anlatmışlar."

Bilge:

"Ahiret hayatı da gayptır ama Kuranı Kerim ve hadisler, çok geniş bilgi vermişler ve nerede ise oradaki hayat tarzını bile geniş geniş anlatmışlar, neden?"

Gönül:

"Sen de bilmiyormuşsun gibi beni sınama! Ahiret hayatının kendisi gayptır. Kimsenin onu burada gözleme olanağı yoktur. Bu bilgiler ne kadar doğru olursa olsun, kimse ölmeden önce onların doğruluğunu ispat edemez. İsteyen inanır, isteyen reddeder. Öldükten sonra da sınav sırrı ortadan kalktığına göre bizi ilgilendirmez."

Aysun:

"Sınav sırrı ne?" diye sordu.

"Sınav sırn şu. Şimdi burada hepimiz birtakım emir ve yasaklarla karşı karşıyayız. Hepimize bazı öneriler yapılmış. Bir kısmımız inanıyor ve onu onaylıyoruz. Bir kısmımız da bazı kanıtlar öne sürerek reddediyoruz. Eğer öneri çok açık yapılsa ve hiç kimsenin reddedemeyeceği bir kanıt olsa, insanların onunla denenmesine gerek kalmaz. Çünkü herkes ister istemez ona inanacaktır o zaman. O zaman da insanların onunla sınanması saçma olur."

Bilge, karısının derin bilgisine iyice şaşırdı. Adeta dilini yutacaktı. "Bu kadın bütün bunları ne zaman öğrendi, nasıl bu kadar rahat anlatabiliyor?" diye derin bir hayret içindeydi... Sonra sahabeyi düşündü. Onların da kısa bir dersten sonra nasıl birer allame olduklarını hatırladı. "Bu imanın sırrı olsa gerek." dedi... Gönül devam etti:

"İman ve onunla ilgili teklifler ve emirler, kabul veya reddedilmesi tamamen insanın iradesine bırakılmış bir sınavdır, bir müsabakadır. O yüzden de ne iman zorunludur, ne de imanın gereklerini yerine getirmekte evrensel bir zorlama vardır. Yani nefes alıp vermek gibi zorlayıcı gerçekler olsaydı, bunlarla sınanmaya gerek kalmazdı...

Emir ve yasaklar insanın aklına kapı açar ama iradeyi elinden almaz... Örneğin gökyüzünde Allah birdir ve ondan başka ilah yoktur.' diye yazsaydı ve zorunlu bir tasdik olsaydı, bu dünyanın yaratılmasına ve insanın akıl ile donanmasına gerek kalmazdı!

Kıyamet alametleri de böyle. Bu alametler ve işaretler, hiç kimsenin reddedemeyeceği bir kesinlik ve açıklıkla ortaya çıksalardı, inanmak istemeyenler de inanmak zorunda kalacaklardı... Bu da gerçekçi olmazdı... Mademki hayat bir sınavdır, Hakk'ı onaya razı

olanlar kabul, etmeyenler red seçeneğini kullanır."
Harun:
"Tamam da yenge bunların Deccal ile ne alakası var?"
"Olmaz olur mu! Bu söylediğim şeyleri kavramadan daha sonra söyleyeceklerimin bir anlamı olmaz. Önce zihnınızi hazırlamalıyım ki, sonradan söyleyeceklerimi kavrayasınız!"
Harun:
"Eyvallah yenge dinliyoruz!" dedi.
Bu arada Aysun kalkmış mutfağa gitmiş, tabaklar dolusu patlamış mısırla salona dönmüştü. Bilge:
"Allah razı olsun Aysun. Bu sohbet de ancak böyle çekilir." dedi.
Gönül:
"Ne yani, sizi sıkıyorsam bırakayım! Hem kendınız istiyorsunuz anlatmamı, hem de baltalıyorsunuz."
Bilge:
"Aman sen de hemen bozulma! Aysun'a iltifat ettik ne var bunda?"
Gönül sanki bir tek Harun'a anlatıyormuş gibi yaptı ve sözünü sürdürdü:
"Şu anlattıklarımın neden önemli olduğunu biraz daha açıklayayım. Örneğin Hz. İsa gelecek deniliyor. Bugüne kadar sayısız insan çıkıp 'Ben İsa'yım' demiş. Hangisinin doğru İsa olduğunu na-

----------1 280 I----------

sil bileceğiz? ikincisi eğer Hz. İsa, gerçekten anlatılan şekilde çıksa ve herkesi aciz bırakacak şekilde ortaya çıkıp varlığını zorunlu kabul ettirse, doğru olur mu?"
Aysun:
"Niye olmasın?"
Gönül:
"O zaman ona yetişemeyip inançsız gidenlere haksızlık olmaz mı? Olur. öyleyse Hz. İsa da rivayetlerdeki gibi ortaya çıkamaz. Yani herkesin gözü önünde bir adam gökten inecek, her dokunduğuna iman nasip edecek, eşeğinin bir kulağında ateş, bir kulağında cennet bulunacak! Aklınız alıyor mu böyle bir şeyi?" Harun:
"Öyle bir şey gerçekten olacak mı?"
"Olur mu öyle şey! Ama bütün bunlar rivayetlerde var. Öyleyse o eşeğin ne olduğu, onda görülen hallerden ne anlamamız gerektiğini ciddi ciddi düşünmemiz gerekiyor."
"Nasıl yani?" dedi Harun. Gönül:
"Belki bütün bunlar onun geleceği zamana ait gelişmeler ve teknik imkanlardır?"
"Ha bu olabilir! Ve güzel bir yorum olur. O zaman bir çok şey daha rahat izah edilir." dedi Harun.
"Evet öyle. Hz. İsa bile büyük olasılıkla ilk zamanlarında kendisinin İsa olduğunu bilemeyecek. Dolayısıyla insanlar da bilemeyecek. Ancak olaylar gelişip, biçimlendikçe iman edenler kendi ferasetleriyle onun Isa olduğunu bilebilecek veya tahmin edecekler. Yine de kesin bir bilgi olmayacak bu.
Deccal de öyle. Deccal, 'Ben Deccal'ini.'diye ortaya çıkmayacak. Tam tersine kendisini 'zamanın gerekleri' ile açığa vuracak. Bak insanlara, çağdaşlaşma adı altında bir yığın sapıklık telkin e-diliyor ve bizler de 'Bu zamanda başka türlü olunmazmış.' deyip o sapıklıklara uyuyor veya göz yumuyoruz...

-----------i 281 I-----------

Sonra kıyametle veya gelecekteki olaylarla ilgili haberler daima açık ve anlaşılır da anlatılmamış. Teşbih ve temsillerle anlatılmış... İsteyene istediği gibi yorumlama imkanı verilmiş...
Teşbih yani benzetmelerde kastedilenler ancak olay ortaya çıktıktan sonra anlaşılır...

Örneğin bir gün Peygamberimiz mescitte oturuyormuş. Bir gürültü duyulmuş. Peygamberimiz, "Yetmiş yıldır cehenneme doğru yuvarlanan taş dibe vurdu." demiş...
Orada bulunanların hiçbiri bundan bir şey anlamamış. Ama biraz sonra bir sahabe gelip 'Ya Resulallah yetmiş yaşındaki filan Yahudi adı en hızlı İslam düşmanları arasında yer alıyordu âz önce öldü.' deyince, orada bulunanlar Hz. Peygamberin ne demek istedığıni anlamışlar.
İşte gelecekle ilgili birçok olay böyle benzetmelerle anlatıldığı için, herkes onları vaktinden önce tahmin edemez ve bilemez. Ancak ilimde kendilerine ruhsat verilenlerin bazıları onu hissederler. Onlar da bu hislerini net bilgiler şeklinde değil, yorumlar halinde aktarırlar. Kimisi inanır, kimisi inanmaz."
"O zaman Hz. İsa gelecek diye beklemenin bir anlamı yok." dedi Harun. "Daha da önemlisi verilen haberleri, ancak iş olup bittikten sonra anlayacağız demektir."
Gönül:
"Biraz öyle. Tabi bu haberlerin anlaşılmaz hale gelmesinde onları rivayet edenlerin de kusuru var?"
"Nasıl?" diye sordu Harun?
"Benzetmeler, temsiller şeklinde aktarılan bazı olaylar, zamanla halk tarafından gerçek zannedilmiştir... Örneğin geçmiş gök bilimciler ay veya güneş tutulmasını anlatmak için, yılan diye bir tabir kullanmışlar. Yuvarlak olan dünyanın gölgesi, yine yuvarlak olan ayın üzerine düşmeye başladığı anda gölge dar bir elipsi andırır. Eski astronomlar buna 'hayya' yani yılan demişler. Bu görüntü, tutulmanın başladığını gösterir. Oysa zamanla, cehaletten dolayı, bu kelime gökte gerçekten bir yılan var da o yılan ayı yutuyormuş gibi algılanmış. Gökteki yılan ayı yutuyor, denilmiş. Oysa gökte yi-

lan olmadığı ortada. Şimdi bu söylemin iç yüzünü bilmeyen birisi bu yorumu saçma kabul eder...
Yine Arşı taşıyan iki meleğin adı, hadiste "Sevr" ve "Hut" olarak belirtilir. Bunların biri balık, diğeri öküz anlamına geldiği i-çin zamanla dev bir balık ve öküz var kabul edilmiş, dünyayı bu ikisinin taşıdığı sanılmış...
ikincisi ise, o haberleri aktaran kimselerin, evrendeki sürekli değişikliği ve bu değişikliklerin getireceği yeni şartları hesaba katmamalarından kaynaklanıyor."
Bu nasıl oluyor?"
"Örneğin aktarılan hadisin metninde 'hilafet merkezi yakınlarında' ifadesi geçmesine rağmen, aktarıcılar, o dönemde Şam veya Medine İslam merkezi olduğu için ve hep öyle kalacağını sanarak, 'hilafet merkezi' yerine 'Şam veya Medine' demişler."
"Hz. İsa, Şam'a inecek denmesinin nedeni de bu mu?"
"Evet. Kıyametle ilgili olayların tamamı bu iki şehir etrafında tasvir edilmiş. Bu merkezlerin zamanla değişeceğini, Mısır'ın veya İstanbul'un İslam merkezi olacağını düşünmemişler... Hükümlerini de ona göre vermişler."
"İlginç!" dedi Bilge. "Vallahi hanım muhteşemsin! Yahu sen bu kadar bilgiyi ne zaman edindin? İnan seni bilmesem ilham altında konuşuyorsun diyeceğim."
Gönül nerede ise "Evet ilham altındayım." diyecekti ki SinHa onu uyardı: "Devam et!"
Gönül, işi şakaya vurarak sözlerini sürdürdü: "E herhalde bir tek sen okumuyorsun! Buraya geldiğimden bu yana sürekli okuduğumu sen de görüyorsun." dedi.
Aysun atıldı:
"Vallahi ben de şahidim. Ne zaman ona habersiz gelsem onu hep okuyorken buluyorum. Bu kadın bu çocuk ve bu kadar iş arasında nasıl fırsat bulup da okuyor hayret ediyorum!" dedi. Sonra da ekledi:
"Bilge gerçekten şanslı bir insansın."

Bilge yerinden kalktı, karısının yanına gidip başını öptü ve omuzlarim tutup sarstı:
"Ben onunla her zaman övünüyorum, Aysun Hanım." Gönül bu davranıştan etkilendi. İçinden SinHa'ya, "Teşekkür ederim." dedi... Sonra "Bir dakika!" deyip mutfağa gitti, geldi ve tekrar yerine oturdu. Kısa bir sessizlikten sonra sözünü sürdürdü:

"Bir yanılgıya daha düşmüşler."

"Nasıl bir yanılgı?" diye sordu Harun. Bilge şimdi karısını daha bir dikkat ve hayranlıkla izliyordu. Onun kendi karısı olduğunu düşündükçe "İnsan ne garip! En yakinmdaki cevheri bile fark edemiyor." dedi.

"Özel ve dar kapsamlı bazı rivayetler, genel ve herkesi kuşatır bir gerçek sanılmış."

"Ne gibi?"

"Örneğin rivayetlerde 'Bir zaman gelecek Allah diyen kalmayacak.' denmiş... Harun:

"Evet böyle bir rivayetin varlığını ben de duymuştum. Bu da kıyamete doğru hiç inanan kalmayacak diye anlatılırdı. Böyle anlamak yanlış mı?"

"Doğru mu?"

"Tabi!" dedi Harun, "Müslümanlar azalıyor, inanmayanlar çoğalıyor."

"Doğru! Bize göre inanmayanlar çoğalıyor. Ama unuttuğumuz bir gerçek var. Örneğin Hıristiyanlar Allah demez mi, Yahudiler Allah demez mi, hatta diğer dinlerin mensupları Allah'ı inkar mı ediyorlar? Onu anmıyorlar mı?"

"Anıyorlar."

"Öyleyse, böyle hiç kimsenin Allah demediği bir durum nasıl gerçekleşebilir? Gayrımüslimler kafir değil ki!.. Onlar Allah'ı inkar etmiyorlar, sadece sıfatlarında hata ediyorlar... 'İsa Tanrının oğludur.' diyerek hata ediyorlar. Allah'ın 'doğurmayan ve doğrulmayan

---------1 284 h-------

tek varlık olduğu' gerçeğini görmezlikten geliyorlar. **Varlığını yok** saymıyorlar."
"Peki o zaman bu rivayetten ne anlayacağız?"
"Bundan özel bir şeyi, hatta bu haberi veren peygamberin ta-kipçileriyle ilgili bir şeyi anlamamız gerekiyor. Bunu da hepınız biliyorsunuz."
"Nedir o?"
"Şudur, içinde Allah'ın bolca zikredildiği tekke ve zaviyeler, medreseler doğal işlevlerini kaybedip hurafelerin üretildiği merkezler haline gelecek. Birileri de çıkıp onları kapatacak. Kapatılmadı mı?"
"Kapatıldı."
"Ezan gibi İslam'ın en temel çağrı sembolü değiştirilmedi mi? İşte peygamber bunu haber vermiş olabilir. Biz ise bütün insanlık kesin inançsızlığa düşecek sanmışız... İşte Hz. Peygamberden gelen haberlere böyle dikkatli bakmak gerekir." Bilge:
"Fesübhanallah! Yahu hatun, vallahi sana bu gece bir şeyler oldu! Yahu bütün bunları nereden çıkarıyorsun? Bunlar ne muazzam izahlar böyle! Tam doğru olmasalar bile insanı ikna ediyor." Harun:
"Helal sana yenge. Sabaha kadar seni dinleyebilirim." dedi. Gönül:
"Sağ ol Harun." dedi ve Aysun'a döndü:
"Aysun, çaya bakar mısın, demlemiştim. Sana zahmet servis yaparsan sevinirim." dedi...
"Çay mı demledin? Ne zaman?"
"Az önce mutfağa gitmiştim ya!"
Bilge iyice kuşkulanmaya başlamıştı. İçinden "Bilge yandın oğlum! Bu kadın tekin değil! Hiç incitmeye gelmez. Onun gönlünü hoş edemezsen belanı bulursun." dedi... Tuhaf bir şekilde Sin-Ha aklına geldi. Acaba onunla bağlantısı mı var... "Ama olmaz, o burada olsaydı ben de hissederdim." deyip geçti...
----------1 285 I---------
-
Gönül sözünü sürdürdü...
"Çok daha önemli bir konu var ama onu aynntılı olarak anlatabileceğimi sanmıyorum. Yine de dilimin döndüğünce anlatmaya çalışayım. İnsanın eceli ve ölümü gibi, İnsanlığın ve dünyanın eceli ve ölümü de bazı sırlar ve hikmetlerden dolayı saklı

tutulmuş. Bunları hiç kimse bilmez. Peygamberlerin bile bu konuda ipucu verme yetkileri yok... Sadece uzaktan uzağa, işaretler ve temsillerle o anın yaklaştığını hissettirirler." Aysun,
"Keşke insan ne zaman öleceğini bilseydi! Bari tövbe ve istiğfar ederdi... Öbür taraf için hazırlık yapardı"
"Öyle ama bunun diğer tarafı da var."
"Hangi tarafı?" dedi Aysun. Harun atıldı:
"Yahu bırakın da anlatsın! İkide bir limon sıkmayın, Allah aşkına!" diye parladı. Gönül:
"Zararı yok. Hatta iyi bile oluyor. Hiç sormazsanız bir yerden sonra ben de ne anlatacağımı unuturum."
"Tamam yenge, sen anlat..."
"Örneğin sen Harun, yirmi gün sonra öleceğini kesin olarak bilseydin, bu kadar rahat olabilir miydin? Bir şeyler yapmak için çabalamaz mıydin?"
"Hayır oturur, heyecan ve kederle o günü beklerdim"
"Yani ölüm sana gelmeden elli kere ölürdün korkundan veya üzüntünden..."
"Doğru..."
"Peki daha bin yıl yaşayacağını bilseydin, neler yapmazdın..."
"Ohoo sen de yenge! En azından dokuz yüz doksan dokuz sene gezer tozar, her tehlikeli oyunu dener, yaşamanın tadını çıkarırdım."
"Yani gafletle geçirirdin."
"O anlamda söylemedim!"

-------1 286 I-------

"Ama yapacaklarının hiçbirinde yarın ölebilirim kaygısı olmazdı. Öyle değil mi?"
"Öyle."
"Eee bu da zaten gaflette olmanın ta kendisi! Oysa bu âlemin kendi kuralları var. Allah insanla ilgili bir şeyi yaratmayı diledığinde, önce o şahısta o iş için yetenek bulunup bulunmadığına, sonra da gerçekten isteyip istemedığıne bakar. Daha sonra da o insanın o şeye kavuşmak için yapması gereken eylemleri yapıp yapmadığına bakar... Bize nice iyilikler ve ikramlar takdir edilmiş ki biz onları tembelliğimizden dolayı kaybetmişiz, elde edememişiz." Bilge:
"Doğru. Bu âlemde her şey bir sebebe bağlanmıştır. O sebebe baş vurulmadıkça onun arkasına bağlanmış nimet de gelmez... Belalar da öyle."
"Doğru. Tıpkı bunun gibi eğer kıyametin zamanı belli olsaydı, geçmiş topluluklar, ahiret korkusunun insan hayatında ortaya getirdiği yapıcı fonksiyonlardan etkilenmeyecek, hayatlarını gaflet ve sefaletle geçireceklerdi. Son ümmetler ise feryat ve figanla ömürlerini geçireceklerdi. Bu zaten sınav sırrına da aykırı olurdu...
Ama kıyametin saati gizli kaldığı için, beş bin yıl önce de insanlar kıyameti bekleyerek, hayatlarına çeki düzen vermişler, bugün de..."
Mutfağa geçen Aysun çay tepsisi ile içeri girdi. Bilge karısına "Biraz ara ver de keyifle çaylarımızı içelim." dedi... Gönül: "Aslında ben de yoruldum." Harun:
"Aman yenge sen onlara bakma! Fırsat bu fırsat! Anlat. Daha Deccal'e hiç gelmedin. Biraz da Deccal'den bahset de sonra konuyu kapatırız. Tabi bu arada bizim kağıt oyunumuz da iyice güme gitti!" dedi.
"Aslında..." dedi Bilge, "Kıyamet ve ölüm korkusunun insan hayatında ilginç işlevleri var. Ölümü hatırlayan insan bence hayatını daha verimli ve daha yararlı kullanır."
----------1 287 I----------

"Ama hep ölüm düşünülerek de yaşanmaz ki!" dedi Aysun... Gönül:
"Doğru. Çünkü biz ölüm korkusunu yerli yerinde kullanamıyoruz. Ya ölümü unutup görevlerimizi arkamıza atıyoruz, ya da o-nu öne sürerek dünyadan elimizi eteğimizi çekiyoruz... Oysa hayatı sevmek gerek. Hayatı sevmeyen, hiç mutlu olmayan bir insanın inancı da Allah sevgisi de yetersizdir. Çünkü bu âlem de insanın gönlünü okşayacak sayısız güzelliklerle donatılmıştır... Örneğin en çok yakındığımız gaflet haÜmiz, yani

Allah'ın her an bizi gördüğü düşüncesini unutmamız insanın görevlerini unutmasına neden olduğu gibi, insanın hayattan lezzet almasını da sağlar... Allah'ın insanı izlediği, sürekli insanla beraber olduğu fikrini bir düşünün. İnsan nasıl yaşar, nasıl yer içer, nasıl sevişir, nasıl ihtiyaç giderir? Ama O, kendini ve rahmetini insandan gizledi ki insan, dünyanın da tadına varsın, sürekli izlendiği fikrini unutup yaşantısından haz duysun..."

Bu arada çaylar içilmişti. Aysun ikinci servisi yaptı...

"Hadi hanım biraz da şu Deccal'den söz et!" dedi Bilge.

"Aslında önce, onun ne olduğunu iyi anlamak gerekir. Bu nasıl bir şeydir ki Hz. Muhammed, ümmetini, ondan Allah'a sığınmaları için uyarmış. Deccal imana ne gibi bir zarar verecek ki bütün inananlar ona karşı uyarılmış... Bunu iyi belirlemeliyiz. O bir insan mı, bir fikir mi, bir düşünce mi, bir yaşam tarzı mı, yeni bir anlayış şekli mi?.. Mahiyetini bilmek gerekir..."

"Sence nedir?" diye sordu Harun.

"Rivayetlerden, onun olağanüstü sıfatlarla donatılmış bir insan olduğu anlaşılıyor. Ve onun ancak Hz. İsa tarafından öldürüle-bileceği söyleniyor. Ama ben onun bir insan olduğuna inanamıyorum. Çünkü o bir insan olsa, ne kadar güçlü de olsa birileri tarafından öldürülebilir. Bu nasıl bir varlık ki ancak Hz. İsa tarafından öl-dürülebilecek! Dolayısıyla onun bir insan olması akla ağır geliyor...

Bu olsa olsa, tanrıtanımaz bir düşünce sistemidir. Çünkü insanlar, bu düşüncelerden etkilenerek, kendi arzularıyla dinlerin-

den ve inançlarından vazgeçiyorlar... İşte Deccal'in tehlikesi de burada ortaya çıkıyor. Çünkü o, inanan insanları, kendi istekleriyle inançlarından vazgeçmeye ikna ediyor.
Deccal ile ilgili işaretler ve özellikler iyi anlaşıldığı zaman, o-nun bir şahıstan çok, bir fikir hareketi, toplumsal bir eğilim olduğu anlaşılıyor. Onun şahsına ait gibi gösterilen şeyler ise bu eğilimin toplumlara egemen olduğu döneme ait teknik imkanlar gibi görünüyor... Bunu iyi anlamak için size bir örnek vereyim. Örneğin deniliyor ki, Deccal öldüğü vakit, ona hizmet eden şeytanlar, dikili taştan bağırırlar ve herkes o sesi duyar...
Şimdi bu rivayette geçen dikili taşı televizyon veya radyo vericisi olarak düşündüğünüzde kendiliğinden iş anlaşılır. Demek ki onun zamanında iletişim çok gelişmiş olacak, bir olay ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra bütün dünya tarafından işitilecek...
Sonra deniliyor ki, 'Onun eşeği kırk günde dünyayı dolaşır.' Bugünkü ulaşım araçlarını düşündüğünüz zaman, değil kırk günde, dört beş günde dünyayı dolaşmak mümkün. Hatta bugün yirmi dört saatte dünyanın etrafını turlayabilecek araçlara sahibiz... Demek ki, Deccaliyet dediğimiz düşünce şeklinin, yani inançsızlık hareketinin hakim olacağı dönemlerde iletişim araçları ve ulaşım araçları çok gelişmiş olacak."
Gönül biraz nefes aldı. Beklemekten dolayı soğumuş olan çayını bir yudumda içti sonra da:
"Şimdi size bir soru: Deccal'den niçin bu kadar korkulmuş ve ümmet ona karşı uyarılmış?"
"Neden?" dedi Harun.
"Bence, Deccallik veya Deccal diye isimlendirdiğimiz şey, insanları kendi arzularıyla inançsızlığı benimsemelerine zemin hazırladığı için tehlikeli. Onun tarzı doğrudan insanları inançsızlığa çağırmak değil. Belki insanların zayıf damarlarını kullanarak onları kendine çeker ve sersemleştirir. Böylece onları inançlarından mahrum eder...

Örneğin, komünizmi seçen insanlar, dini reddetmek veya inançsızlığa erişmek için değil birtakım haksızlıklara ve adaletsizliklere dur demek için o yöne yönelirler. Onlara, bu adaletsizliklere dinin neden olduğu telkin edilir, inançların insan uydurması olduğu, toplumların din aracılığıyla sömürüldüğü söylenir. Onlar da çaresiz dinden ve inançtan

soyunurlar.
Hepimiz bu tür olayları çevremizde yaşadık, gördük ve görüyoruz... Örneğin ben bir zamanlar genel geçer yaklaşımla solcuydum. Bunun iki nedeni vardı. Solculuk ilericilik ve çağdaşlık diye telkin ediliyordu. İkincisi de, var olan adaletsizliklerin dinci kesimin iktidarlarla işbirliği yapmasından kaynaklandığına inanmamdı.
Ben de çağdaştım ve dine karşı olmalıydım. İnsanlar inandıkları gibi yaşamadıkları takdirde zamanla yaşadıkları gibi inanmaya başlarlar... Ben Bilge'yi sevmeseydim, belki hâlâ o düşüncede olacaktım. Belki daha da pekiştirecektim inançsızlığımı. Hatta, o-nunla evlenerek onu da kendi safıma çekebileceğime inanıyordum. O iyi bir insandı, benim gibi çağdaş olmaya layıktı...
Meğer kader bize başka ağlar örmüş. Ben onu çağdaşlaştırayım derken, Allah benim kalbimin kapılarını açtı da beni yapay ve zorlama bir inançsızlığin karanlığından çıkarıp inancın aydınlığına kavuşturdu... O kavramların da ne kadar anlamsız olduğunu öğrendim... Size özet olarak şunu söyleyebilirim; Deccal inançların dışlandığı bir yaşam şekli önerecek ve bunu 'gerçek hayat' diye yaygınlaştıracak. Bundan da sadece Müslümanlar değil, inançlarını doğru kabul edelim etmeyelim, bütün inananlar etkilenecek...
Bilimin tanrısızlaştirldığı, ölüm sonrası yaşamın reddedildiği, dünyevi hayatın tek ve temel yaşantı olduğunun benimsendiği, inançların yaşamı yönlendirme özelliliğini kaybettiği bir anlayış..."
Bilge söze karıştı:
"O zaman Deccal'i beklemenin bir anlamı yok. Çünkü söylediklerinin tamamı bugün var."

----------1   290 1----------

"Elbette" dedi Gönül, sözünü sürdürecekti ki Aysun söz aldı ve "Ben anneannemden işitmiştim. 'Deccal'in eli delik olacak.' diyordu. Gerçekten böyle eli delik biri olmayacak mı?"
"Tabi ki olacak. Şu anda hepimizin eli bir parça delik. O yüzden de hiç inançlanrııza uygun olmayan bir yaşam biçimi sürdürüyoruz."
"Nasıl yani?" diye sordu Harun.
"Filanca adamın eli delik, dendığınde ne anlarsınız?"
"Elinde para tutamadığım anlarız."
"Yani israfçı olduğunu..."
"Evet!"
"Demek ki israf eden insanların, Deccaliyet diye tanımlanan yaşam biçimini benimsemeleri olasılığı daha çok. Onun tuzağına düşme ihtimalleri daha yüksek. Gelirleri, meşru, olmayan giderlerine yetmediği için tuzağa düşerler. Haram, helal aramazlar." Harun bundan kendine bir pay çıkardı ve:
"Gördün mü hanım, 'Bunu da al, bunu da yap!' diyorsun hep. Demek ki israf etmemek gerekiyor..." Gönül:
"Bakıyorum bu iş hoşuna gitti Harun! Ama anlatılmak istenen tam da bu değil."
"Ya nedir?"
"Kanaatsizlik ve aç gözlülük yüzünden insanların gelirleri, giderlerine yetmeyecek. O zaman da insanlar gelirlerini yükseltmek için meşru, gayrı meşru bütün kaynakları kullanarak, gelir elde etmeye çalışacaklar...
Yani kimse haram helal aramayacak. Para gelsin de, nereden gelirse gelsin, derdine düşecek. Bu da insanların, hayatı ve yaşamayı temel amaç haline getirmelerine sebep olacak. Zaten hayat temel amaç haline geldikten sonra insanın daha rahat yaşamak için yapmayacağı kalmaz. Ne ahlak kalır, ne erdem kalır, ne Allah korkusu."
-----------1 291 I----------

"Ben bir hadis hatırladım." dedi Bilge. "Hz. Peygamber Cebrail'e, kendisinden sonra dünyaya gelip gelmeyeceğini sorar. Cebrail, 'üç veya dört kere daha geleceğini' söyler. Peygamber, gelişinin amacıni sorar o da yanıt verir: 'Birincisinde kanaati alacağım, aç

gözlülüğü bırakacağım. Böylece insanlar servete doymayacak hale gelecekler. 'İkincisinde iffeti alacağım, insanlarda utanma ve haya duygusu kalmayacak. Üçüncü gelişimde güveni alacağım. Yeryüzünde huzur, asayiş ve itimat kalmayacak.' Belki kelimeler itibariyle tam olarak böyle değil ama aklımda bu şekilde kalmış..." Harun: "Vay anasını be! Ne zamana kalmışız. Yahu bütün bunlar var, yaşıyoruz!" diye hayretini dışa vururken, Gönül:

"İtimat ve güven az da olsa var olduğuna göre, hâlâ ümit var olabiliriz." dedi.

Bu sırada uyanan Betül, salona gelmiş uykulu gözlerle annesine sarılmıştı. Gönül sözü kesti ve onu doyurmak için mutfağa geçti... Yerinden kalkmadan önce birileriyle selamlaşır gibi davrandığını bir tek Bilge fark etti. O zaman SinHa'nın orada olduğuna kesin kanaat getirdi. Bu, onu derinden yaraladı. "Neden SinHa ona değil de Gönül'e görünmüştü? Bir hata mı yapmıştı da SinHa kendisini ondan gizlemişti?" Yüzünde derin bir endişe bulutu dalgalandı... Harun Bilge'deki bu değişikliği fark etti ama anlam veremedi...

"Ne oldu Bilge? Birdenbire sapsarı kesildin?" Bilge: "Konuşulanlardan etkilendim. Halimiz pek iyi görünmüyor. Doğrusunu istersen derin kaygılara düştüm. Çünkü söylenen her şey her birimizde var." dedi... Harun:

"Allah büyüktür!" demekle yetindi...

Saat bir hayli geç olmuştu. Ancak konuşulan konunun çekiciliği ve dinleyenlerin merakı yüzünden kimse sohbetin kesilmesini istemiyordu. Mutfaktaki işini bitirip yeniden salona dönen Gönül'e, Bilge bir soru daha sordu:

"Peki bu Deccal denilen şeyi hangi eylemleriyle anlayacağız? Nereden bileceğiz ki o Deccal'dir?" Gönül duraksamadan yanıt verdi:
"İki Deccal vardır. Biri Dünya genelinde dinin yaşam üzerindeki etkisinin zayıflamasına zemin hazırlayacak, diğeri de Müslümanlar arasından çıkacak. Ona eski bilginler Süfyan demişlerdir. Süfyan, İslamiyet'in bazı kutsal değerlerini ve toplum hayatını düzenleyen hükümlerini kaldıracak veya zedeleyecek, toplumu bir bütün haline getiren bağlan koparacak...
Her ikisinin sonucu da toplumsal tahribata, bireysel ve toplu terörün artmasina yol açacak... Ama ne yazık ki her iki hareket de çağdaşlaşma adıyla ortaya çıkacak."
Bilge bu yanıt karşısında şaşırdı. "Demek ki. Gönül kendi bilgisiyle konuşmuş yanılmışım." dedi ve bir kere daha karısının bu engin bilgisinden etkilendi.
DOĞU BATI
Kış ayları da yaz aylan gibi çarçabuk gelip geçmişti. Gönül hiç sıkılmamıştı. Zaman zaman Bilge'nin daralmaları olmuştu ama e-dindikleri yeni dostlarla hoş günler geçiriyorlardı...
"Farkında mısın?" dedi Gönül, "Küçük kasabalarda dostluklar ne de çabuk gelişiyor?"
Bilge, elindeki dergiden gözlerini ayırmadan **onu doğrular** şekilde başını salladı...
Gönül onun kafasını salladığını göremedi...
"Tabi sen buraları sevmiyorsun!"
"Aman sen de abartma! Niye sevmeyeyim?! Buralar doğup büyüdüğüm yerler. Elbette zaman zaman İstanbul'un kirli havasını, eski dostları özlüyorum."
"Ben pek özlemiyorum." dedi Gönül. Bilge:
"Burada herkes bizden bir şey bekliyor. Oysa İstanbul'da her an birileri sana katkıda bulunuyor. Kendini geliştiriyorsun, yeni şeyler öğreniyorsun. Bilmiyorum. Burada mutluyuz ama sanki yaşantımız boş geçiyor."
"Hem..." dedi Bilge, elindeki dergiyi koltuğa bırakarak, "Uzun zamandır, SinHa da ziyaretimize gelmedi. Gönül de birdenbire çok eski bir dostu hatırlamış gibi:
"Doğru." dedi, "Üç aydır hiç gelmedi... Acaba ters bir şeyler mi yaptık?"
"Sanmıyorum. Burada ne terslik yapılacak ki... Doğru dürüst günah işleme olanağımız bile yok."

"Sen öyle san! Buraların günahları daha fena. Küçük ve sakin gibi görülen yerlerde şeytan daha derin hatalar yaptırıyor insanlara... En azından o kadar yoğun dedikodu var ki..."
"Dedikodu küçük yerlerin eğlencesidir Zararsız dedikodulardır." "Dedikodunun zararsızı olmaz bence... İnsanlar birbirlerinin arkalarından neler söylüyorlar Bir araya gelince de hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar Beni burada rahatsız eden tek şey bu... Biraz da tembellik var Hem fakirler, hem de kendilerini rahatlatacak fazla bir girişimde bulunmuyorlar."
"Çalışkanlık bir kültür ve medeniyet olayıdır Bizim medeniyetimiz yoruldu ve geriye düştü, şimdi yeni bir devinim içinde... Ya çürüyüp yok olacak bu toplum, ya da yeni bir yaşam biçimiyle kendisini diriltecek."
"Ahlaksızlık gün geçtikçe yayılıyor Daha iyi günlere gittiğimizi sanmıyorum."
"O kadar da ümitsiz olmamak gerekir Ümitsizlik her türlü gelişmenin en büyük düşmanıdır. En dindar insana bakıyorum, o da umutsuz. Düşünce ve eylem olarak kendini koyuvermiş. Oysa Peygamberimiz 'Kıyamet koparken bile elindeki ağacı dik.' diyor Yani 'Hayattan umudunu kesme!' çağrısında bulunuyor ama biz bunu anlamıyoruz."
"Biz Doğulu bir toplumuz. Rahatı severiz. Hatırlarsın Urfa'ya arkadaşına gitmiştik. Karısı bana yörede giyilen bir şalvar vermişti giymem için. Rahat edersin demişti... Ben o şalvarı giyince neden Şark'ta rehavetin hakim olduğunu anlamıştım."
"Neden?"
"O şalvarı giyince, ne oturup kalkmama dikkat etme gereği duydum, ne de kalkıp iş yapma isteği. İnsan o şalvarı giyince yan gelip yatmak istiyor"
"Bence sorun o değil."
"Ya ne?"
"Kolaycılık! **Kolaycılığa kaçmak, sıcak bölge insanlarının genel** karakteridir"

"Doğru, ama bu kolaycılıkta, bütün peygamberlerin Doğu Akdeniz bölgesinde, daha doğrusu Doğu'da gelmesinin de payı var Eski Yunanlılar gerçeğe, daha doğru deyimle hakikate ulaşmak için ne kadar kafa patlatmışlar..
Oysa Hintliler, iranlılar, Araplar, Çinliler ve tabi ki bizler, hikmeti ve hakikati hep

peygamberlerin dilinden hazır lokmalar olarak almışız. Üstüne bir taş koymamışız... Geldikleri gibi dogma kaldılar"

"Bu kadar da haksızlık etme... Koca bir İslam medeniyeti gelip geçmiş. Bundan 56 asır öncesine kadar medeniyet de, teknik de, refah da bizde idi... Bugün iyi bir eğitim için nasıl Avrupa'ya, Amerika'ya gitmek gerekiyorsa, geçmişte de Bağdat'a, Basra'ya, Herat'a Semerkant'a, Şam'a, Kahire'ye, Gırnata'ya ve İstanbul'a gelinirdi. Hatırlasana bundan bir iki sene önce okuduğun Anadolu Günlüğü'nü... O Alman gezginin 15461560 yıllan için söylediklerini hatırlamıyor musun? O gün anlattığı toplumumuz nerede, bugünün insanları nerede? Zaman zaman ya bu tarih yalan, ya bugünkü insanlar dünkü insanların soyundan değil demekten kendimi alamıyorum."

"Peki niye bu duruma düştük?"

"Doğrusunu istersen bilemiyorum. Daima dürüstlüğü, doğruluğu, iyiliği, çalışmayı, gelişmeyi, güçlenmeyi, üretmeyi emreden bir dinin üyelerinin bu hale gelmesini net olarak açıklayabilecek birine de rastlamadım." Bilge sonra ani bir kararla yerinden kalktı... Gidip çantasını aldı ve içinden artık iyice buruşmuş bir yazı çıkardı...

"Bu yazıyı epey bir zaman önce bir gazeteden kesmiştim. Bu konuyla doğrudan ilgili. Dur sana da okuyayım:

'Takdir mi önce gelir, liyakat mi, bilemiyorum Yani insan bir şeyi lütuf veya kahır hak eder de sonra o verilir mi, yoksa ilahî bir tecelli gereği, mevsimlerin değişmesi gibi insanların da iyi ve kötü günleri var da insanlar çaresiz ona tabi mi oluyorlar?

Birincisine kayıtsız şartsız 'evet' demek Mutezile tarzı düşünceyi kabul anlamına gelir, ikincisi ise bir derece Cebriye'yi çağrıştırıyor. İkisi arasında bir tercih yapmak da zor. Çünkü öyle olaylar var ki insan, onun kendi gücünü aştığını görür ve hisseder. Ve yine öyle olaylar da var ki insan, vicdanen 'Bu işte benim de şu kusurum oldu...' der.
Türk tarihinin son 200 yıllik macerasını düşündüğüm zaman, bu ikileme düşmekten kendimi alamıyorum. Çünkü öyle olaylar var ki, bunlar hiç de bizim inisiyatifimizde değil. Bizim dışımızda, müdahale alanımızdan çok uzakta cereyan etmiştir ama bizi çok yakından ilgilendirmiştir. Keşifler ve Batı'da gelişen fikrî ve sınaî gelişmeler gibi.
Başlangıçta bu gelişmelere bigane kalmamız, bizim kusurumuz sayılabilir. Ancak bu gelişmelerin bizim sahamızın dışında cereyan edip ortaya çıkması biraz da ilahî tecellidir. Bizim onlari kontrol etmemiz, karşı durmamız zaten mümkün değildi. Tıpkı gelmekte o-lan bahar mevsimini engelleyemediğimiz gibi...
Beşeriyet macerasında bazen öyle gelişmeler olmuş ki, bunlar adeta insana rağmendir. Çünkü biz inanıyoruz ki hayatın da, evrenin de gerçek sahibi Allah'tır.
Elbette ki Allah, koyduğu kurallara (Sünnetullah) uymayı kendine vacip kılmıştır. Ama 'Eyyamullah' dediği zamanlar var ki, bizatihi beşerin hayatına müdahale ederek onu bir yöne sevk etmiştir.
Daha önce yazdığım bir yazıda buna "üçüncü faktör" demiştim ki, bu üçüncü faktör, nihai belirleyicidir. Tıpkı, Musa'nın Firavun'un himayesinde büyütülmesi ve onun ordularından kurtulması gibi.
Tıpkı, bütün dünyanın aleyhimize ittifak etmesine rağmen Anadolu'daki varlığımızı sürdürmemiz gibi.
Elbette ki, toplumların huzuru ve devamı için onların da üzerlerine düşen beşerî tedbirleri almaları gerekir. Ama mevsimi gelip
de ağaçların bedenine su yürüdü mü, yeşillenip meyveye durmaması mümkün değildir. Ve keza hazan mevsimi geldığınde, yaprak döken hiç bir ağaç, 'Hayır ben yaprak dökmeyeceğim.' diye ona karşı koyamaz.
Her iki mevsimde de beşere düşen vazifeler vardır ama, bu nihai neticeyi pek etkilemez.
Milletlerin hayatında da işte böyle mevsimler vardır. Cenab-ı Hak, her kavme, her ırka, her millete kendi tabiatındaki yetenekleri, özleri, kabiliyetleri açığa çıkarma imkanı verir. Beşerin ortak mirası olan medeniyete katkıda bulunmaları için ona fırsat tanır. Nitekim, bilim ve medeniyet tarihçileri, bu ilahî nimetin, tarih boyunca mevsimler gibi,

küremizin her bir yanını dolaştığı ve her kavme kendi özündeki meyveleri açığa çıkarması fırsatının verildiği üzerinde hemfikirdirler.
İşte Asya! Her bir köşesinden bir başka medeniyet fışkırmış ve her birinin meyveleri günümüze kadar ulaşmıştır. Çin, Hint, Uzakdoğu, Ortaasya, İran, Mezopotamya, İslam ve İslam içinde her milletin kendi özgünlüğünü ortaya koyması gibi...
İşte Avrupa! Birbirini takip eden sayısız, medeniyetler ve kavimler. Bugün insanlığın ortak medeniyeti haline gelmiş gibi görünen çağdaş Batı medeniyeti. Batılıların, geçmiş bütün medeniyetlerden yararlanarak ve buna biraz inkar ve çılgınlık katarak ortaya koydukları bir medeniyet...
Birçok meyvesi kekre, zehirli ve insanlığın tükenişini hazırlayan tuzaklar içeriyorsa da büyük bir bilgi birikimi üzerine oturmuş bulunuyor.
Biz onu kabul veya reddedelim, neticede o da Avrupa toprağinin bir meyvesidir. Zahiren hoş ve şirindir.
Ama insanlığa mide bulantısı, baş ağrısı, hazımsızlık, haksızlık, kayırmacılık, kin, nefret, kan ve göz yaşından başka tat vermemiştir. Çünkü ağacı, zulüm ve sömürü toprağında, kan ve göz yaşıyla beslenmiştir.

----------1 298 1---------

Hem de tarihi boyunca akıtılmış bütün kanlardan daha çok bir kanla...

İşte bu ağacın meyvesi; muhteşem maddî görüntüler içinde mutsuz ve yalnız bir beşer!.

Bu toprağın meyvesi bu.

Bizim ağacımızın meyvesi farklıydı. Tadı hâlâ damaklarda. Hatıraları hâlâ dillerde. Bizim toprağımızın son ağacı Osmanli, bütün dünya tarihinde ancak bir kere görülmüş bir ortaklığın, hoşgörünün, birlikte ve insanca yaşanırlığin meyvelerini sunmuştur.

Ne yazık ki biz kıştayız onlar yazda. Ama görülüyor ki, bizim kışımız bahara, onların yazı güze yönelmiş. Batıda hazan mevsimi başlıyor. Bizde ise, ağaçların bedenine su yürümeye başladı. Bunu hissetmemek mümkün değil. Fakat bilemiyorum, bu mevsim, yeni bir medeniyet inşa etmeye yetecek mi yetmeyecek mi!

İnsanlık yalnız ve yakıcı bir hasret içinde, insanlık garip ve mustarip, insanlık muhtaç ve aç, insanlık üşüyor.

Onu yalnızlığından kurtaracak, hasretini giderecek, ıstırabını dindirip göz yaşlarını silecek, onu bedenen ve ruhen doyurup tatmin edecek, onu sevgi ve şefkatle bağrına basıp koynunda ısıtacak biri var mı?

Müslümanlar buna talip mi?

Eğer yanıt 'evet' değilse, biz yeryüzündekiler birbirimize merhameti unutmuşuz demektir. Cenab-ı Hak, müminleri Allah'a kavuşmayı ummayanlara' karşı bile merhamete çağırırken, (Casiye Sûresi, 14) biz bizden biraz farkh düşünen Müslümana dahi tahammül gösteremezsek, bizim ağacımızın meyvesi de kekre olur, yavan olur.

Fakat hepsinden daha önemlisi, biz bu büyük sorumluluk gerektiren yükün altına girmeye hazır mıyız? Bu güç ve donanım bizde var mı?

İnanın pek emin değilim... Çünkü geçen süre içinde hayat suyu taşıdığımız mataralarımıza, şarap doldurdular... Ayılmak için mataralarımıza sarıldıkça daha bir sarhoş oluyor, kendimizden ve

----------i 299 I---------

benliğimizden uzaklaşıyoruz. Medeniyeti temsil etme sırası bize. geldığınde, gafil yakalanacağız diye korkuyorum... Zira toplum olarak, medeniyet mimarlığı yapacak milletlerde kaçınılmaz olarak bulunması gereken, doğruluk, insana saygı, geniş ufukluluk, hoşgörü, gayret, bilgi ve birliktelik gibi hasletler, bizim diyarlan terk e-deli

hayli zaman oldu...

Önce fert fert toplumu diriltmeliyiz. Her şeyden önce de 'Evrenin Kitabı'nı okumayı, daha doğrusu ona doğru bakmayı öğrenmeliyiz... Tabi elimizdeki "ilahî metinleri" de yeni bir gözle okumalıyız...

Başka çaremiz yok..."

Bilge okumayı bitirdikten sonra bir süre, değişik paragraflara bakıp tekrar tekrar okumaktan kendini alamadı...

"Bu biraz kaderci bir yaklaşım." dedi Gönül...

"Hayır" dedi Bilge. "Kaderci değil, 'hikmetçi' desen daha doğru olur... Bence adam, işin sırrını kavramış ama düşündüğünü iyi aktaramamış."

"Her ne ise, insana çalışma hırsı vermiyor... Bence en önemli tespiti 'Evrenin Kitabı'na doğru bakmayı öğrenmeliyiz.' cümlesidir... Sonra ilahî metinleri doğru okuyamadığımız görüşüne de katılabilirim...

Herkes Kuran'ı okuyor, ama başka şeyler anlıyor... Birilerinin çıkıp herkes adına ve herkesin rahat katılabileceği bir şeyler söylemesi gerek... Tamam Kuran'ın tek bir anlamı yok. Evet, herkes kendi yeteneklerine göre bir şeyler anlayabilir ama ondan çıkarılacak ortak doğruların da olması gerek."

"Sen bir müctehit arıyorsun."

"Müçtehit veya neyse o. Birileri çıkıp, 'Siz bunu böyle anlıyorsunuz ama doğrusunun böyle olması lazım.' demeli ve beni ikna etmeli..."

"Asırların kemikleştirdiği 'yanlış doğruları' kim hemen düzeltebilir ki? Çoğumuzun dini bilgisi kulaktan aktarma... Sonra din ta temellerinden darbe yedi... Dinin doğru anlaşılmasını n zemini kal-

madi. Daha doğrusu dinin telkin ettiği amaçlarla bugünkü medeniyetin yüzyıllardır telkin ettiği amaçlar taban tabana zıt!"
"Yine rağbetler değişti diyeceksin, değil mi?" dedi Gönül.
"Ama öyle değil mi? Bugünkü insanın temel amacı ne? Para, para, para. Dindarı da, dinsizi de 'para' diyor. Eskiden şehirlerin kalbi mabetlerdi. Şimdi ise bankalar. Erdemli insan mı yeğdir, paralı insan mı?"
"Elbette erdemli insanlar."
"Öyle diyorsun ama sen bile nispeten varlıklı dostlarımızı daha çok seviyorsun."
"Olur mu canım öyle şey! Ne kadar kötüsün! Ben ne zaman ayrım yaptım? Biliyorsun Nagehan çok paralı ama hiç sevmedim."
"Olayı kişiselleştirme. Sen onun kaprislerini sevmiyorsun. O-raya gittiğin zaman rahat ettiğini hep söylerdin."
"Ne yani rahat yaşamak inananların da hakkı değil mi? Günah mı yani?"
"Ne ilgisi var? Söylediğim o değil ki. Ben insanların tanrılarını değiştirdiklerinden söz ediyorum, insanlar, küçük bir dünyasal kazanç için, büyük bir erdemden, uhrevi kazançtan hemen vazgeçebiliyorlar. Yanlış olan bu."
Bu arada Gönül kahvaltı sofrasını hazırlamıştı:
"Hadi Bilge! Betül uyanmadan kahvaltı yapalım. Bana doğru dürüst yemek yedirmiyor."
Fakat Gönül'ün umudu kursağında kaldı. Çünkü Betül gözlerini ovuştura ovuştura salona giriyordu. Bilge onun uyanmasina sevindi... Onun sofrada bir şeyleri dağıta dağıta yemek yemesinden büyük lezzet alıyordu... Kızını kucağına aldı ve doyasıya sevdi. Birlikte lavaboya geçtiler. Betül'ün yüzünü yıkadı...
Tam mutfağa geçiyorlardı ki, kapı çaldı. Gelenler Harun ile Aysun'du... Aysun rahat bir eda ile içeriye girdi ve:
"Ohhh! maşallah bu saate kadar uyudunuz da şimdi mi kahvaltı yapıyorsunuz?" dedi. Gönül gülerek:

"Yok canım, şöyle böyle bir saattir Bilge, Doğu toplumlarını nasıl kurtarabileceğimiz konusunda nutuk çekiyordu, ben de onu dinledim." dedi. Sırtındaki ceketi çıkarmaya

çalışan Harun, bu son cümleyi duyunca kulak kabarttı:
"Ya sahi Bilge, sık sık kendime sorduğum ve başkalarından da duyduğum bir soru var!"
"Nedir o?"
Madem İslam bilime, çalışmaya, gelişmeye bu kadar önem veriyor, neden İslam ülkeleri böyle perişan? 'Hak üstündür mağlup olunmaz.' deniliyor ama Hak olan İslam mağlup durumda..."
"Aslında bunun cevabını bilmiyorum desem yalan olmaz. A-ma bana göre mağlup olan İslam değil, Müslümanlar... Bugün a-raştınp İslam'ı seçenler çok, ama araştırıp kıyaslayarak İslam'dan çıkanlar yok gibidir. Dinini bilmeyip sırf bir hayat özentisiyle Hıris-tiyanlaşan insanlar, konumuzun dışındadır. Çünkü onlar kendi dinlerini öğrenmeden, araştırmadan, salt bir özentiyle Hıristiyan veya Budist oluyorlar... Hiç kimse İslam'la kıyaslayıp başka bir dini kabul etmiyor. Tabi dinden çıkmak, dinsizleşmek başka."
Bu arada Gönül masaya iki tabak daha getirdi. Aysun pek yanaşmadı ama Harun masanın başında yerini almıştı bile...
Kahvaltı masası zengindi... Harun ilk lokmayı yuttuktan sonra:
"Ama geri kalmış bulunan toplumlar hep Müslüman. Demek ki islam gelişmeye engel. En azından bunu söyleyenlerin elinde kanıtları var."
"Nedir kanıtları?"
"Bak Hıristiyanlar dinlerinde reform yaptılar ve sonra ileri gittiler. Bizim de ileri gitmemiz için dinde reform yapmamız gerekiyor, öyle değil mi?"
"Tam da öyle değil. Gelişmeye mani olan İslam değil ki. Müslümanların tembelliğidir, onları mağlup hale getiren. Yani İslam'ın mağlup olduğu yok. Mağlup olan Hakk'a, burada Haktan kastım

din değil, evrendeki kurallara ve eşyanın hakikatine uyumluluktur uymayan Müslümanlardır."

"Tamam da sonuçta İslam, Müslümanların sergiledikleri hal ve hareketle bilinebiliyor. Görünen de şu; Müslüman olmayanlar Müslümanlardan daha üstün, kuvvet de 'Hak'tan üstün durumda... Yani hem Müslümanlar hem de Hak mağlup görünüyor."

Bilge iyice sıkıştığını hissetti. Aslında zaman zaman bu işin tersini savunuyor olsa bile kendisi de aynı durumdan şikayetçiydi... O da bu kadar gelişmişlikten sonra İslam dünyasının bu fakirliğe ve geri kalmışlığa mahkum olmasına anlam veremiyordu... Gerçi, Batı'nin sömürgeci emperyalizminin bu durumda büyük payı vardı ama, Müslümanların niçin sömürülecek kadar zayıf ve fakir düştüklerini izah edemiyordu.

"Dört noktaya dikkat et." dedi bir ses... Bilge sesi tanıdı ve etrafına bakındı. Kendisinden başkasının sesi duymadığına emin olunca ne yapacağını şaşırdı. Etrafına bakındı. Hiç kimsede olağan dışı bir hal yoktu. Demek sesi yalnız kendisi duymuştu... Gönül'e biraz daha dikkat kesilerek baktı. A-caba o da duymuş muydu? Fakat Gönül'de hiçbir tepki yoktu.

"Meraklanma senden başkası beni duymadı." dedi ses.

Bilge içinden "Hocam hoş geldınız. Uzun zamandır bizi ziyaret etmedınız. Ben artık iyice telaşlanmaya başlamıştım. Hocam bizi terk etti diye üzülüyordum." dedi. SinHa:

"Henüz değil. Ama gelişimınızi tamamladığınız zaman zaten bize ihtiyacınız kalmaz."

"Hocam yani sonunda bizi terk mi edeceksınız?"

"Evet ama henüz değil. Her şeyin bir zamanı ve süresi var."

Bilge'nin sessizliği herkesin dikkatini çekti. Bakışları boşluğun derinliklerine kilitlenmiş gibi görünüyordu. Gönül:

"Ne oldu canım?" diye telaşla sordu. Çünkü Bilge'nin son zamanlarda sık sık kendinden geçtiğini ve uzun süre dış dünya ile ilişkisinin kesildığıni biliyordu. Yine öyle olduğunu sandı ve korkuya kapıldı... Bilge:

"Bir şey yok iyiyim, korkma." dedi. Sonra yine içinden Sin-Ha'ya "Dört noktaya dikkat et, dedınız. Nedir bu noktalar?" diye sordu. "Ben sana söyleyeceğim sen aktaracaksın." dedi SinHa ve devam etti: "Ona varmadan önce Hakk'in ne olduğunu ve Hak'tan neyi

anlamak gerektiğini bilmek gerekir." dedi...

Bilge kendisine fısıldanan sözleri olduğu gibi aktardı:

"Bence mağlup olan Müslüman halklardır, İslamiyet değil ve yine yenilgiye uğrayan eşyanın gerçeğine uygun düşmeyen eylem-lerimizdir, Hakk'm kendisi değil." Harun:

"Yani İslamiyet Hak değil mi?"

"islamiyet Hak'tır, ama kendilerinin Müslüman olduklarını söyleyenlerden sadır olan eylem ve fikirler Hak değil"

"Nasıl yani?" dedi Gönül. "Hak, bildiğimiz hak değil mi? Sanki farklı bir anlam yüklüyorsun Hakk'a."

"Evet" dedi Bilge. "Demek ki önce Hakk'in ne olduğunu bilmek gerekir. Bunu bilemezsek Hakk'in mağlup olduğuna inanmak zorunda kalırız." Harun:

"Peki sence Hak nedir?"

"Bencesi yok bu işin... Hak ne ise odur." Gönül sordu:

"Peki biz ne anlayacağız?"

"Hakk'in birçok anlamı var ama en önemlisi 'mutabakat'tır. Her bir şeyin, takdir edildiği biçim ve formatla açığa çıkmasıdır, ilmin maluma mutabakatıdır."

"Yahu kardeşim bizim anlayacağımız bir dil kullan! Sen de Gönül gibi kelimelerdeki Arapça dozajını kaçırdın. Vallahi ben hiçbir şey anlamadım."

Bilge güldü, masada duran bardağı eline alarak sordu: "Şimdi şu nedir?" "Bardak!"

"Bunun bardak olduğunu nerden biliyorsun?" "E izin ver de bardağın ne olduğunu bilelim artık."

"Bil tabi ama neye göre biliyorsun? İşte ben tam da bunu kastediyordum. Yani sende var olan bardak bilgisine mutabık düşen bu cisme, sen bardak dedin. Yine aynı maddeden yapılmış ve nerede ise biçimleri de birbirine yakın olan şu cisme de vazo diyorsun. Sendeki 'doğru tasarım'in, gerçeğin kendisine uymasına Hak denir... Hak, inkarı mümkün olmayan olgudur... O yüzden de Hak aynı zamanda Allah'ın isimlerinden biridir...
Dolayısıyla olması gerektiği gibi var olan her bir şey Hakk'tır. Bu açıdan Allah'ın Zatı, Hak olduğu gibi O'ndan sadır olan her bir fiil de Hakk'tır... Aynı nedenlerle İslam'a, Kuran'a, Kuran'in esaslarına da Hak denmiş. Nasıl olması gerekiyorsa öylece gerçekleşmiş hüküm de Hak'tır... Varsayalım ki Türkiye bir ülke ile savaşa girişti... Bu zamanda savaşın gereçleri nelerdir, bir düşün... Silah, uçak, asker, mühimmat ve ileri teknoloji... İşte savaşın gerektirdiği bütün bu araç ve gereçler ve stratejilerin tümü birden savaş söz konusu olunca 'Hakk' olurlar... Savaşan tarafların biri savaşın hakkı olan bu donanımların hepsine uyuyor ama diğeri uymuyor. Sonuçta kim galip gelir?"
"Savaşın hakkini veren."
"Demek ki Hak, bir değildir, her bir eşyanın hakkı ve hakikati farklıdır... Şimdi Allah'tan gelmesi açısından Kuran, Hakk'tır. Eğer onun önerilerine birebir uymayıp hareket ederseniz, siz ne kadar inanıyor olursanız olun, Hakk'a uymuş olmazsınız. Yenilgınız de Hakk'in yenilgisi olmaz..."
"İlginci" dedi Harun... "Yahu siz ikınız bu bilgileri ne zaman edindınız kardeşim? Nasıl biliyorsunuz bütün bunları? Geçenlerde Gönül bize ders verdi şimdi de sen." Sonra kansma döndü: "Ne kadar cahil kalmışız Aysun görüyor musun?"
"Estağfirullah." dedi Bilge ve sözünü sürdürdü: "Bir şey daha var. Örneğin birisi bir şeyi elde etmek için o kadar çok çalışır ki sonunda onu başarır. Biz de 'Helal olsun, adam bunu hak etti!' deriz... Veya birisi kötülük işler işler, sonra başına bir bela gelir 'Oh oldu, hak etmişti!' deriz.

Allah da Kuranı Kerim'de 'Allah âlemi ancak hak ile yarattı.' buyurur. Yani hiçbir şey olması gerekenden ne eksiktir ne fazla...
Dolayısıyla, 'Hakk mağlup oldu.' demek yanlıştır... Bunu daha iyi anlamak için dört özelliğe dikkat etmek gerekir."
"Nedir onlar?"

"Birincisi Hak olan şeyin her aracinın ve her aracısının Hak olması gerekmez... Örneğin biz son ve Hak din olan İslamiyet'e -nandığımız halde, her hareketimizin İslam'a uygun olduğunu söyleyebilir miyiz?"
"Söyleyemeyiz."
"Öyleyse yaptığın her işin başarıya varması da mümkün değildir. Halbuki her işimiz Hakk'a tam mutabık olsaydı, ne mağlup olurduk, ne gerilerdik, ne de §u anda bu konuyu konuşurduk.
Doğaldır ki batıl yani Hakk'in karşıtı bildiğimiz şeylerin bütün araçlari da batıl olmayabilir. Örneğin Hıristiyanlık hükmü kaldırılmış bir dindir. Ama Hıristiyanlar dünyanın hakikatini bizden daha iyi anladıkları ve Hakk'in gereklerine daha iyi uydukları için birçok alanda bizden ileri gittiler... Ama bu ilanihaye olmaz. Araçları Hak oldukça üstünlüklerini sürdürürler.
Örneğin ilerlemenin hakkı nedir? Doğru bilgidir ve onu gerçekleştirmek için çok ve uygun araçları kullanarak çalışmaktır. Eğer siz bu halınızi korursanız hep ileri gidersınız. İster Allah'a veya Hakk'a inanın, ister inanmayın. Çünkü teknolojide ileri gitmenin vasıtası, Hakk'a iman değil, bilgi ve çalışmaktır... O'nun hakikatine uyan kim olursa olsun ondan yararlanır... Şöyle çevrene bak, yani inandığını, Müslüman olduğunu söyleyenlere... Her hareketi Hak ve doğru olan kaç kişi var? Bakıyorsun bir yığın Müslümanda kafirde olması gereken huylar ve hareketler var... Oysa kafir dedığın nice insan var ki hareketleri ve tavırları birçok Müslümanın-kinden daha hak ve daha îslamî'dir... Öyle olunca onların bizden ileri gitmesi Hakk'tır ve haklarıdır... Halbuki her Müslüman'ın her vasfının İslam'a uygun olması vaciptir. Oysa her fasıkın, her kötünün her hareketi hiç de kötü olmak zorunda değildir... Sanırım iş anlaşılmıştır..." Harun:
Forma: 20

"Biraz biraz anladım ama aynı zamanda ümitsizliğe düştüm." "Neden?"
"Neden olacak kardeşim! Teknolojide ileri gitmiş toplumların ticari ve mesleki ahlakları bizimkinden fersah fersah ilerde. Biz ise her gün biraz daha Hak ve hakikatten uzaklaşıyoruz. Tembellik bizde, yalan bizde, hile bizde, ahlaksızlık bizde, müşterisini kazıklamak bizde, cahillik bizde... Adamlar, hayvanlarına bile bizim insanımıza verdiğimiz değerden daha çok değer veriyorlar." Bilge:
"Peki sen Yaratıcı olsan, kimlere yardım edersin?"
"Tabi ki onlara."
"O da öyle yapıyor zaten. Aslında Hakk'a uygun hareket edenin ayrıca yardım görmesine de gerek yok. Çünkü evrenin kendi hakkaniyetinden kaynaklanan kuralları vardır. Onlara uydun mu zaten doğal olarak sonuçlarını toplarsın... Güneş varsa aydınlık vardır... Çünkü hak ile hakikat güneş ve ışık gibi birbiriyle ilgilidir. Biri diğerinin gerçeğidir."
"İkincisi ne?"
"Aslında ikincisini de anlattım. Hani dedik ya, Hak üzere hareket ettiği sanılan birinin bütün hareketlerinin Hak olması gerekmediği gibi, batıla hizmet eden birinin de bütün araçlarının ve davranışlarının batıl olması gerekmiyor. İşte o ikincisiydi...
İnanan kimsenin inancına aykırı hareketleri ve huyları olduğu gibi inanmayanın da bir müminde olması gereken özellikleri ve hareketleri görülebilir. İnananın Hakk'a uygun olmayan özellikleri onu mağlubiyete götürürken, inanmayanın Hakk'a uygun özellik ve hareketleri onu başarıya ulaştırır...
Üçüncüsü çok önemli... Müslümanlar en çok da bu üçüncü konuya dikkat etmedikleri için geri kaldılar."
"Nedir o?"
"Din tektir ama 'şeriat' dediğimiz kurallar bütünü ikidir. Yani bir din, iki şeriat var... Birinci şeriatı biliyorsunuz. İlahî mesajlarca bildirilen 'sözlü şeriat'; bugün için Kuranı Kerim. Dün için İncil ve

Tevrat... Sözlü şeriat, insanların birbirleriyle ilgili ilişkilerini tanzim eder... Diğer bir şeriat yani kanunlar bütünü vardır ki o da eşya ile insan arasındaki ilişkileri düzenler."
"Bu nasıl bir şey? Ben hiç duymadım." dedi Harun. Gönül ve Aysun da böyle bir şey

duymadıklarını söylediler...
Aslında Bilge kendisi de hayrette idi. Çünkü o da ikinci bir şeriat olduğunu o ana dek hiç işitmemişti... Oysa din denince aklına şeriat geliyordu. O da kol ve bacak kesmekten ibaretti... Veya daha iyimser bir ifadeyle insanların bütün eylem ve düşüncelerinin ilahî mesaja uygun olmasını gerekli kılan şeriat...
Harun Bilge'nin sustuğunu görünce sorusunu tekrarladı: "Nedir ikinci şeriat?"
"Eşyanın hukuku..." dedi Bilge.... "Yani fizik yasaları... Yani evrensel doğrular. Ki onlar herkese açıktır ve ancak çalışmak ve eşya üzerinde düşünmekle ortaya çıkar... Fizik, kimya, matematik, termodinamik... Aslında 'kelâmi şeriat' denilen Kitap ve onun a-çıklayıcısı olan Peygamber sözleri de bu evrensel şeriatın ipuçlarını verir. İşte o kadar...
Dinin insana yüklediği emir ve sorumluluklar ne kadar uhrevî cezayı gerektiriyorsa, evrensel doğrulara, daha doğrusu eşyanın hukukuna uymamak da o kadar dünyevî meşakkati, zorluğu, çaresizliği sonuç verir... Örneğin dua ederiz. Ama hepimiz biliyoruz ki en güçlü dua fiili duadır. Sen Rabbine dua edersin, bana buğday ver diye. Oysa O, buğday sahibi olmanın yollarını yaratmış ve evrensel bir kural olarak herkese eşit bir şekilde yaymıştır... Tarlanı sürmeden, ona tohum ekmeden, onun bakımını yapmadan buğday istemek abestir. Yaratıcı buğday istemenin kurallarını ikinci şeriat (dediğimiz kitapta yazmış... Bu kitabın ipuçlarını da insanlara gönderdiği mesajlarda örneklerle izah etmiştir...
Nasıl ki teşrii emirlere karşı gelmek bir isyan ise, tekvini iradeye karşı gelmek de bir isyandır. Birinci şeriata uymamanın cezası ahirette çekilir, ikinci şeriata uymamanın cezası ise burada yani dünyada çekilir...

----------1 308 I----------

Nitekim bakın bizler, yani Hakk'a dayandığını söyleyen bizler geriyiz, bizim dısımızdakilerin çoğu ileri... Örneğin sabrin ödülü yani zorluklara karşı yılmadan mücadele etmenin sonucu, zaferdir. Tembelliğin cezası da sefalet... Çalışmanın sevabı servettir, cezası ise fakirlik...

Bak Son İlahî Mesaj'da 'İnsan için çalışmaktan başka hakikat yoktur.' denilir. Şimdi siz ona inandığınız halde bu gerçeğe uyma-yıp tembellik yaparsanız geri kalırsınız. Ama bu buyruğu içeren kitaba inanmadığı halde bu emre uyan kimse de başarılı olur ve sizden öne geçer."

Gönül, 'Son İlahî Mesaj' tabirini duyunca irkildi.

Çünkü bu ifade SinHa'nındı. SinHa, Kuran demez, 'Son İlahî Mesaj derdi... O yüzden de Bilge'nin bu sözleri ondan aktardığını anladı. Gönlünde bir dalgalanma yaşadı. "Niçin SinHa, ona kendisini hissettirmiyordu acaba?" Sonra SinHa'nin son ziyaretinde aynı şeyi kendisine yaptığını hatırladı...

İçinden "SinHa burada mısın? Bana kırgın mısın?" diye sordu. "Hayır kızım.", dedi bir ses. Bu SinHa'nin sesiydi ama Gönül onu görememişti... Şaşkın şaşkın çevresine bakındı ama bir şey göremedi. Başka ses de işitmedi. SinHa'nin böyle huylan olduğunu biliyordu... Gönül, içinden durumu sorgulamaya devam edecekti ki, "Kızım, bunu size vahyin hikmetini anlayasınız diye yapıyorum. Bak Peygambere, bizim Efendimiz, siz onu Cebrail olarak tanıyorsunuz ilahî mesajları aktarırken, yanında bulunanların hiçbirisi o-nu algılamazlardı... Bizim için gizlenmek veya kendini açığa vurmak basit şeylerdir... Şimdilik kocanı dinlemekle yetin..."

Gönül sessizliğe gömüldü.... Ama onun hali Bilge'den kaçmadı.

"Neyin var?"

"Ha! Hiçbir şey! Öylesine daldım... Bize gelen mesajdan ne kadar habersiz olduğumuzu düşündüm. İşimizi hep duaya bırakmışız. Bize düşen hiçbir şeyi yapmamışız. En iyimiz bile tevekkülden tembelliği anlamış. Bizim işimiz çok zor." Harun:

---------1 309 i--------

"Ya Bilge! Gerçekten şu tevekkül konusunu da anlatsana hazır söz açılmışken. Ben de bu tevekkül konusunu anlayabilmiş değilim. Bazı hocaları dinliyorsunuz, 'Dünya gereksiz, murdar, onunla meşgul olmaya değmez.' diyorlar... Bazılarını dinliyorsun,

nerede ise kaderi inkar ediyorlarmış gibi görünüyorlar. Bunların hangisi doğru? Bizim gibilerin işi zor." Ays un, konunun dağıtılmamasını istedi ve Bilge'ye:

"Sen dört nokta demiştin. Üç tane anlattın. Ya dördüncüsü ne?"

Bilge, toparlandı... Bu arada SinHa'nin hâlâ orada olup olmadığını anlamak için içinden "Hocam burada mısın?" diye sordu. Yanıt alamadı. Acaba gitmiş miydi? Halbuki onun gitmesi veya kalması diye bir şey yoktu. Bilge, "SinHa evrenin diğer ucunda olsa bile kendisine yapılan bir çağrıyı duyar." diye düşündü...

"Hayır" dedi SinHa, "Biz her istediğimizi duyamayız. Sadece izin verilenleri duyarız. Bu özellik seni de, beni de var edene ait. Bir tek o duyar ve duyurur. Eğer izin vermezse ben de seni duyamam. Şu anda diğerlerinin beni duymadığı gibi."

"Efendim dördüncüsü ne?" SinHa:

"Dördüncüsünü anlamanız biraz zor ama sana anlatayım."

Bilge'nin sessiz kaldığını gören Harun:

"E hadi Bilge anlat da dinleyelim!" dedi. Bilge:

"Bunun anlaşılması biraz zor... Bazen Hak olan bir şey, 'kuvve'de kalır. Onun açığa çıkması için insanın iradesi lazım gelir. Yani o hakkı inkişaf ettirmek ve kuvvet vermek gerekir... Örneğin şu anda İslam bizim şahsımızda mağlup olmuş durumda... Biz mağlup ve geri kaldıkça İslam da mağlup ve geri kalacak. Çünkü, Kuran'da Yaratıcı, 'Bir toplum kendi halini değiştirmek istemedikçe biz on-lan değiştirmeyiz.' buyurur. Bu da bir tür Hakk'tır. Yani mademki bu evreni kuran Allah, toplumların değişimini onların arzu ve çabalarına bırakmış, öyleyse o çaba gösterilmeden o toplumun halinin değişmesinin imkanı yoktur...

Şimdi bu toplum bir de Hakk'ı temsil ediyorsa, o toplumun i-ki görevi var demektir Birinci görevi çalışmak ve gayret etmek i-kincisi de böylece Hakk'in üstünlüğüne aracı olmaktır" Harun:
"Desene biz Müslümanlar bir de Hakk'ın yerine oturmasına engel olduğumuz için hesaba çekileceğiz.'
"Elbette! Çünkü Son Mesaj'da Yaratıcı sizin için, 'Biz sizi örnek bir topluluk olarak çıkardık.' buyurur. Yani biz diğer insanların iyiye gitmesi için örnek olacakken, kendimizi bile kurtaramamış, hatta kötü örnek olmuşuz... Bakın bugün Müslüman denince akla cahillik, tembellik, sahtekarhk, yalan, terör ve pislik geliyor... Oysa islam, 'İlim Çin'de de olsa gidip alın.' diyor, 'Alimin mürekkebi şehitlerin kanından üstündür." diyor, 'Sizin için çalışmaktan başka hakikat yoktur.' diyor. 'Doğruluk İslam'ın özüdür.' diyor, 'Müslüman her şeyi yapabilir ama asla yalan söylemez.' diyor, 'İslam barıştır esenliktir.' diyor, 'Temizlik imandandır.' diyor ama bizim toplumlarımız bu hakikatlerin tersiyle açığa vurmuş kendini... Peki bu durumda İslam toplumları Hak üzerindedir, denilebilir mi? Ama bütün bunlar bizi acilen Hakk'a yönelmeye zorluyor. Hak, şu anda bizim batıl hareketlerimizden dolayı sönmeye yüz tutmuş. Biz o kandile yeniden nefes vermek zorundayız... Hakikatin hatırı i-çin, onun güçlenmesi için, bizim Hakka imtisal etmemiz gerekir." Bilge, son kısmı kendisi de tam anlamamıştı ama "Hocam anlamadım." deme şansı da yoktu. Buna rağmen SinHa ona yanıt verdi:
"Zaten yeterince anlamış olsaydınız, bugün toplum olarak bu halde olmazdınız. Ama meraklanma, İslam'ın galebe etme zamanı yaklaşıyor.. Hiçbir durum, sonsuza dek devam etmez. Medeniyetler de nimetler gibi milletler ve devletler arasında el değiştirir Bugün sende ise yarın başkasında olur. Ama kim bilgiye ve bilmeye değer verirse o kazanır.. Davası hak veya batıl olsun değişmez. Yıkılmayacak ve değişmeyecek tek şey saf ve doğru bilgidir. Her şeyden önce bilgiyi yakalamalısınız..."
Bilge sustu. Çünkü SinHa kulağına fısıldamayı bırakmıştı. Bir ara onun gittiğini sandı ama, SinHa'nin "Hayır buradayım." deme-

siyle rahatladı. Ama SinHa gitmek zorunda olduğunu da söylüyordu. "Bir dahaki sefere reform konusunu görüşürüz. Bu arada sen de bu konuya eğil. İslam'ı, daha doğrusu Son

Mesaj'ı takip ettiğini iddia edenlerin gerçekte neye ihtiyaçları olduğunu düşün... Çünkü size verilen akıl, evrende mevcut her hikmeti çözmeye yetkilidir. Yeter ki onun yönelmelerini kalp ve vicdan şakülüyle test etmeyi ihmal etmeyin."

Odaya sessizlik hakim oldu. Herkes Bilge'nin ağzına bakıyordu ama o tabağındaki son zeytin tanesini yakalamaya çalışmakla meşguldü...

Gönül sofrayı kaldırmaya başladığında vakit öğleye geliyordu... Sela okunmaya başlayınca, Harun da, Bilge de o günün Cuma olduğunu anımsadılar.. Aysun:

"Cumaya gitmeyecek mısınız?" dedi. Harun: "Vallahi benim aklımdan çıkmış bugünün Cuma olduğu." "Benim de dedi!" Bilge ve ekledi: "Görüyor musun, bazen a-detler ne kadar önem taşıyor. Sela aslında sonradan konulmuş bir gelenek. Bizim gibi gafilleri uyarmak için. Şimdi bu hadiste yoktur, ayette yoktur deyip bundan vazgeçmek mi lazım?" Harun:

"Niye vazgeçelim ki. Sıra buna mı geldi şimdi de?" Aysun söze karıştı:

"Yaşar Nuri Hoca, Kurandan başka bir şey kabul etmiyor ya!.." Gönül:

"O adama haksızlık yapmayın. Adam bizimle iletişim kurmaya yanaşmayan kesimlere hitap ederek birçok insanda Kuran okuma merakı uyandırdı. Kötü mü? Onun sayesinde İslam'a yönelen bir yığın insan var. Onların yüzde beşi hakiki iman sahibi olsa yeter. Nedense o adamı herkes diline doladı." Harun:

"Onu eleştirenlerin hiç mi hakkı yok! Adam hep Müslümanlara çatıyor, hep Müslümanları kınıyor İslam'a bu kadar zulüm yapılıyor, o yine çıkıp Müslümanlari eleştiriyor" Bilge:

"Aslında bence o büyük bir restorasyon yapıyor. Kuran'dan ve onun özünden uzaklaşmış insanları yeniden O'na çağınyor. Geçmişte Kuran etrafmda yapılan çalışmalar, zaman içinde örf ve hurafe çamuruyla, Kuran'ın etrafında kırılması güç bir kabuk, kalın bir duvar oluşturdu. Adam o duvarı yıkmaya çalışıyor. Balyozunu öyle sert savuruyor ki, bazen bir hurafe duvarım yıkmak isterken, onun arkasındaki temeli de sarsıyor. Hepsi bu!
Bizim o kadar çok yanlışlarimız var ki, adam nasıl ayıklasin, tırpanı bodoslama sallayınca bazen, ayrık otları içinde kaybolmuş gülleri de buduyor. Yanlışı orada. Eski tefsirlere bakin, eski din kitaplarına bakın. O kadar malumatfuruşluk yapmışlar ki, onun içinde anlatılmak istenen hakikatin özü kaybolup gidiyor... Örneğin Yasin suresinin çok okunması tavsiye edilmiş. Neden?"
"Neden?"
"içeriğinden dolayı. Yasin suresinde neler anlatılıyor, biliyor
musun.'
"Türkçesini hiç okumadım ki, bileyim!" dedi Harun...
"Peki Arapçasını okudun mu?"
"Defalarca... Hemen hemen her hafta bir iki kere okurum"
"Peki bu surede neler anlatıldığını hiç merak etmedin mi?"
"Vallahi büyük sevabı vardır, diye okuyoruz... Yani dua eder gibi."
"Bu nasıl bir dua? Dua ediyorsun ne dedığini bilmiyorsun."
Aysun atıldı:
"Ne yani okumayalım mı?"
"Söylediğimden bu mu anlaşılıyor?"
"Eee manasını bilmeden okumayın demek bu anlama gelir. Benim anneannem, annem her fırsatta Yasin okurlardı... Sevaptır. Kaza belayı önler diye okuyoruz."
"Tabi ki Kuran aynı zamanda bir dua kitabıdır. Ama o öncelikle okunup anlaşılması ve yaşantımıza uygulanabilmesi için gön-

derilmiştir... Sana bir ceviz versem, dış kabuğunu yiyip de içini yemesen mantıklı mı olur?..

Halbuki önce cevizin en dış kabuğu soyulur, ikinci sert kabuğu kırılır ve ancak o zaman özüne ulaşılır... Elbette Kuran'ın okunmasında büyük sevap vardır. Ama ondan asıl almamız gereken; manalandır, hikmetleridir... Peki biz ne yapmışız? Kuran'ı hep yüzünden okuyup durmuşuz. Bir kere olsun anlamı nedir merak edip bakmamışız... Bunun sebebi ne? Birileri çıkıp, Aman kendi başınıza Kuran'ı okumayın, anlayamazsınız, hataya düşersiniz.' diye insanlarimızı korkutmuşlar...

Niye anlamayayım? Elbette her ayetini herkesin anlaması mümkün olmaz. Sen bir bahçeye girsen, bahçede bir yığın meyve ağacı var. Herkesin kameti farklıdır. Kimisi alt dallardaki meyvelere ulaşır kimisi merdiven kullanır en uçtaki meyveleri de toplar. A-ma hiç kimse nasipsiz kalmaz...

Kuran da böyle meyveli bir ağaç. Herkesin her meyvesine ulaşması mümkün olmaz ama ulaşabildiklerin sana yeter." Aysun:

"Vallahi ben de merak ettim. Ne anlatılıyor Yasin suresinde?" Gönül:

"Sizde meal yok mu? Yoksa ben vereyim, bende bir tane var... Süleyman Ateş'in. Al oku. Sonra gerekirse tefsirleri de okursun." Bilge:

"Tefsirler konusunda benim bir itirazım var. Birçok tefsir bugün için eskimiş durumda. Çünkü geçmiş tefsirciler, Kuran'ın ayetlerini o dönemin bilgileri ışığında anlatmaya ve izah etmeye çalışmışlar. O bilgiler eskidiği ve bir kısmı da değiştiği için, o bilgiler ı-şığında yapılan tefsirler de eksiktir."

"Nasıl yani?" dedi Harun:

"Örneğin şimdi kaç gezegen var?"

"Yedi?"

"Olur mu en az **on, on bir tane gezegen olduğu biliniyor."**

Gönül:

"Ben geçen bir kitapta okudum, Hz. Yusuf un gördüğü rüyadan hareket ederek, en az on iki gezegen olması gerektiğini söylüyordu. Nitekim geçenlerde bir yeni gezegen tespit edildi ve on ikiye tamamlandı"
"Ne diyordu kitapta?" diye sordu Bilge:
"Hani Hz. Yusuf küçükken bir rüya görüyor ve babasına 'Baba ben bu gece bir rüya gördüm. Rüyamda ay güneş ve on bir yıldız bana secde ettiler.' diyor ya. İşte o ayeti tefsir ederken, diyor ki. Baba Güneşi, anne Ay'ı, on bir yıldız da kardeşleri temsil ediyor Yusuf'un kendisi de dahil edilirse on iki olur. Yani ay ve güneşten başka en az on iki gezegen var diyor." Bilge, mal bulmuş mağribi gibi atıldı:
"Peki Harun efendi sen bu ayetten böyle bir anlam çıkartabilir miydin?"
"Ben alim miyim kardeşim? Ben, 'Ne güzel hikaye imiş!' deyip geçerim!"
"Elbette. Ama ben bu anlamı çıkaramam deyip Kuran okumaktan vazgeçersen, Yusuf'un bu rüyasından da habersiz kalırsın. Kuran ayetleri, iç içe girmiş sayısız matruşkalar gibidir. Sen bir anlam çıkarırsın, bir başkası onun arkasinda başka bir anlam bulur. Bu böylece devam eder... Ama okumazsan hiçbir şey alamazsın." Harun:
"Biz hapı yutmuşuz zaten. Ne dünyayı becerebildik, ne ahire-timiz için bir şey yapabildik. Bu yaşa boş geldik, boş gidiyoruz." dedi. Gönül:
"Hiçbir şey için geç değildir. Şimdi adını hatırlamıyorum ama mezhep imamlarından biri kırk yaşından sonra dini tahsile başlamış ve sonra kendi konusunda hüccet olmuş, imam olmuş." Bilge:
"Hem canım kimse senden din âlimi olmanı istemiyor ki! Sana lazım olacak kadarını bilsen yeter. Gerisi Allah'a karşı samimi davranmaktan ibarettir."
Bu arada Gönül, erkekleri cumaya gitmeleri konusunda uyarınca Bilge ile Harun apar topar kalkıp camiye gittiler.

TUHAFLIKLAR

Bilge ile Harun namazdan dönmüşler her biri bir koltuğa yığılıp kalmıştı. Herkese bir sessizlik çökmüştü. Sessizliği Aysun bozdu:
"Biraz geç oldu ama pikniğe gitmek ister mısınız?" Gönül;
"Ay vallahi güzel olur!" diyerek ellerini çırptı. Bilge itiraz etti:
"Araba yok. Nasıl gideceğiz?" dedi.
Harun kalkıp telefona gitti. Bir arkadaşını aradı ve eğer bir yere gitmeyeceklerse arabayı

vermesini istedi. Olumlu yanıt almış olacak ki, hemen üstünü giydi. "Siz hazırlanın." dedi. "Ben gelirken kasaba da uğrarım. Et alırım. Siz biraz domates ve salatalık alın. Taze ekmek de alırım ben." deyip çıktı...

Evde hazırlık telaşı başladı. Gönül Betül'ü hazırlayacağını söyleyerek malzemeleri hazırlama işini Aysun'a bıraktı...

Harun'la Bilge'nin çocukluk zamanlarında sıkça gittikleri a-ğaçlı pınara gitmeye karar verdiler. Gerçi oranın adı ağaçlı pınar değildi ama onlar o ismi vermişlerdi... O zamanlarda söylenenlere bakılırsa pınarın başındaki ağaç, Bizans zamanından kalmaydı. Kökünü beş insan ancak sarabiliyordu... Bilge çocukluk hayallerine dalmıştı bile... "Hey gidi günler! Zaman nasıl da akıp gidiyor. Acaba o koca ağaç ne durumda?" Tuhaf bir burukluk doldu içine. "Ya ağaç kesildiyse, ya o yerler değiştiyse?" Acaba çocukluğunda üzerine çıktıkları, oyuğunda saklanıp herkesi atlattıkları ağaç hâlâ duruyor muydu? Merakını gidermek için Aysun'a rastgele sordu:

"Pınarlı ağaç duruyor mu?"

"Ağaç iki sene önce kurudu. Hem su da eskisi gibi gür akmıyor. Fakat bu mevsimde daha suyu vardır sanırım. Artık yaz ortalarında suyu çekiliyor ama şu sıralarda su vardır."

-----------1 316 l----------

Bilge derin bir sarsıntı geçirdi. Sanki kuruyup giden o koca a-ğaç değildi, onunla birlikte çocukluğu da uçup gitmişti... Bu dalgınlıkla uzun süre ne yaptığını bilemedi.

Bilge ve Aysun hazırlıkları tamamlamışlardı ki dışarıdan korna sesi duyuldu. Harun aşağıdan bağırıyordu:

"Yardıma ihtiyacınız var mı, yukari geleyim mi?" Bilge, gelmesine gerek olmadığını, söyledi. Malzeme torbalarıyla aşağı indiler ama Bilge keyifsizdi. Betül'ü Aysun indirdi.

Aysun kucağındaki Betül'ü bırakıp torbalan bagaja koymaya çalışırken, Betül'ün kaşla göz arasında torbadaki bir ekmeği alıp az ileride oturan bir adama verdığini gördü. Adam çok memnun olmuş gibi ekmeği aldı. Sonra Betül'ü elinden tutup arabanın yanına getirdi:

"Bu kız iyi yürekli biri. Bu ekmeği bana verdi. Ama herhalde pikniğe gidiyorsunuz. Buyurun ekmeğınızi." dedi. Aysun, elini uzatıp alacaktı ki, Bilge müdahale etti:

"Amca kızımı kırma, al o ekmeği. Alırsan çok sevinirim." dedi. Adam ekmeği aldı ve uzaklaştı... Bilge bir süre adamın arkasından baktı. "Arkadan ne kadar da Rahmi abiye benziyor" diye geçirdi içinden. Harun'a:

"Ben tanımadım bu adamı sen tanıyor musun?" diye sordu. Harun adamın arkasından bir kere daha baktı:

"Hayır" dedi. "Buralı olduğunu da sanmıyorum. Yoksa mutlaka tanırdım..."

Bu arada Gönül de inmişti. Birlikte arabaya bindiler. Arabayı Harun kullanacaktı....

Tam şehirden çıkıyorlardı ki, önlerinde bir kumru beliriverdi. Kumru adeta onlara refakat ediyordu. Ancak kumrunun hareketleri olağan bir kuşun hareketlerinden farklıydı, sanki büyük bir telaş içindeymiş gibi anormal davranışlar sergiliyordu. Arabanın ö-nünden geçerken, öyle yakından geçiyordu ki, bir iki kere arabaya çarpacak sandılar... Harun lakayt bir şekilde:

-----------1 317 l----------

"Yahu bu kuş bizden ne istiyor? İkide bir önümüzü kesiyor!"

Betül'ün "Cici adam" demesine kadar, kendi dünyasına dalmış olan Bilge hiçbir şey düşünememişti. Betül'ün sözü bir anda tüylerini diken diken etti. Bu, İstanbul'dan ayrıldıklarında uzun süre otobüsü takip eden kumruya çok benziyordu. Sonra Edremit'e geldikleri ilk günlerde de bir iki kere evin içinde görmüştü onu:

"Rahmi abi!" dedi.

Bu nidayı andıran sözcükten **bir tek Gönül etkilendi.**

"Ne dedin?"

"Rahmi abi, dedim."

"O da nereden çıktı?"

"Hatırlasana İstanbul'dan ayrıldığımız zaman bizi, böyle bir kumru takip etmişti de yine Betül, 'cici adam, cici adam' diye onu sevmeye çalışmıştı." İkisi de ürperdi... Aysun:

"Ne oluyor kuzum size. Bu Rahmi abi de kim?" Bilge:

"Anlatması zor." dedi. Sonra da Harun'a "Bu kuş gitmemizi istemiyor." dedi... Harun:

"Aman Bilge sen de başımıza evliya kesilme! Üç beş güzel laf ediyorsun diye kendini Allah'ın kıymetli kulu mu sandın? Bir kuş işte! Büyük ihtimalle buralarda bir yuvası vardır. Yavrularını korumak için analık içgüdüsü ile bazen böyle şeyler yaparlar." dedi...

Bu esnada karayolundan çıkarak dağ yoluna girmişlerdi. Kıvrilan yolu takip ederek, dağa tırmanıyorlardı... Kıvrımları gittikçe yoğunlaşan ve buna bağlı olarak dikleşen dağ yolunu çıkarken kumru yine gözüktü... Bu kez Harun da korktu.

"Ya bu kuş bizden ne istiyor Allah aşkına?" dedi... Bilge endişeli bir şekilde "Bilmiyorum!" demekle yetindi. Gönül de endişeli idi ama kuşun hareketlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu... Aysun, Bilge'nin de Gönül'ün de bu kuştan bu kadar ürkmelerine bir anlam veremiyordu. Harun ise içine yeni yeni çöreklen-meye başlayan telaşı bastırmak için neşeli gözükmeye çalışıyor ve hiç de yeri olmayan espriler yapıyordu.

Harun'un çığlık atmasıyla arabanın şarampole yuvarlandığını fark etmeleri bir oldu... Harun'un yuvarlanmadan önce son sözü: "Ya bu kuş değil bir adam, baksanıza!" olmuştu...
Araba dört metre kadar uçmuş ve tuhaf bir şekilde toprağa yumuşak iniş yapmıştı... İlk şaşkınlıkları geçer geçmez herkes kendini arabadan dışarı attı.
Kimsede bir şey yoktu... Ama dehşet bir korku ve telaşla hepsinin çenesi vuruyordu. Bir tek Betül hiçbir şey olmamış gibi rahattı. Annesi bir ara onun birilerine el salladığım gördü... Dağın yamacına bakıyordu. Yamaçta küçücük bir sis bulutu yükseliyordu... Dikkatle baktı. Bir ara Sanki Rahmi'yi gördü. Evlerine ilk geldiği gündeki gibi perişan ama aydınlık bir yüzü vardı. Mütebbessimdi...
Telaş, yavaş yavaş dağılmıştı. Harun da Bilge de emanet arabayı buradan nasıl çıkaracaklarını bilemiyorlardı. Öyle bir yere düşmüşlerdi ki iki metre sağa veya sola düşmeleri halinde araç hurdaya dönecek, kendileri de paramparça olacaklardı. Sanki görünmeyen bir el onları tutup o dar, topraklı zemine indirmişti. Araba stop etmişti. Küçük bir incelemeden sonra sağ ön tekerleğin patlak olmasından başka bir hasar görmediler...
Bu arada yolda nereden çıktıkları belli olmayan köylüler belirdi. O civarda piknik yapmaya gelmiş olmalıydılar. Arabanın durduğu yeri görenler, bunun nasıl olabildığıne akıl erdirmeye çalıştılar. Köylü olduğu kıyafetinden ve şivesinden anlaşılan biri saf bir merakla oraya nasıl indiklerini sordu...
Durumu izah ettiler. Yakın yerden bir traktör getirdiler. Uzun süren bir çabadan.sonra arabayı yola çıkarmayı başardılar... "Şehre kadar idare ederiz." deyip tekeri tekrar şişirdiler.
Gerçekten de arabada gözle görünür bir hasar yoktu... Dönüşte hiç kimse konuşmadı. Betül ise aksine görülmemiş bir sevinç ve coşku içindeydi, Aysun teyzesinin kucağında oturmuş, durmadan önde araba kullanan Harun'un saçlarını çekiştiriyordu. Harun
----------1 319 I----------

tepkisizdi. Ama Betül'ün saçını çekiştirmesinden rahatsız gibi de görünmüyordu. Hatta küçük bir haz alıyordu denilebilir. Bir ara Betül'ün elini tuttu ve öptü.
"Bizi sen kurtardın." dedi... Kimse başlangıçta bu sözden bir şey anlamadı... Gönül:

"Gerçekten hayret ettim, hiç korku göstermedi çocuk." dedi... Bilge:
"Tabi o çocuk. Ne olup bittiğini anlamadı ki." diyecekti, sustu. SinHa'nın "Bu çocuk farklı." sözü aklına geldi... Aysun, kazadan kendisine bir pay çıkarmıştı:
"Biliyor musunuz," dedi, "araba yoldan çıkınca herkes Allah!' diye bağırdı... inşallah ölürken de bunu tekrar ederiz. Bu, bana bunu yapabileceğimize dair bir umut verdi... O zor anda ağzımızdan Allah adının çıkması güzel." Harun:
"insanlar zora girince öyle derler zaten." dedi ve: "Yahu siz de gördünüz mü? Bak şimdi hatırladım! Uçarken sanki arabanın bir yanında Betül, bir yanında tıraşsız ama yüzü aydınlık bir adam vardı. Sanki bizi tutup aşağı indirdiler. Gördüm ya! Gördüm! Vallahi gördüm! Anaaa, şimdi birdenbire hatırladım!"
Ani bir frenle arabayı durdurdu ve dönüp Betül'e baktı:
"Arkadaş vallahi hatırladım. Aynen öyle oldu." Gözleri bir dehşete tanıklık etmiş birinin gözleri gibi açılmış ve hayranlık mı, korku mu olduğu bilinmeyen bir bakışla Betül'ü süzüyordu.
Betül, onun burnunu tuttu ve sevecen bir şekilde ona sarıldı...
"Vallahi bu kız evliya."
Arabaya tam bir sessizlik hakim oldu. Harun Betül'e bakmaktan kendini alamıyordu. Tekrar tekrar:
"Vallahi yalan söylemiyorum! Ben düşerken onu gördüm arabayı tutmuştu! Aman ya Rabbi! Ben bunu nasıl hatırlayamadım!" Gönül durumu kurtarmak için:

"Aman Harun sen de. İnsanlar fevkalade **zamanlarda böyle garip** şeyler görürler... Seninki de öyle bir şeydir." Harun yalancı duruma düşmüş gibi:
"Yapma yenge yahu! Vallahi gördüm!" Bilge söze girdi:
"E tabi kardeşim! O günahsız bir çocuk. Bizim gibi günaha batmamış. Demek yaşayacağı varmış. Allah onun hatırına bizi kurtardı." dedi.
Gönül de küçük sis bulutunu hatırladı. Harun'a içinden hak veriyordu ama itiraf etmek de istemiyordu... Şehre döndüklerinde güneş batıyordu. Nerede ise akşam olacaktı ama, Harun önce ta-mirciye uğramak istiyordu. Doğrudan Gönül'e:
"Yenge biraz zamanınızı alacağız ama, önce şu tamirciye uğrasak ve arabada ne gibi hasar olduğunu öğrensek kızar mısınız?" dedi. Gönül:
"Ne münasebet, iyi de olur. Varsa bir hasar yaptırıp götürelim." dedi.
Harun, tanıdığı bir tamirciye götürdü arabayı. Tamirci Enver Usta, aracın yoldan çıkıp dört metre uçtuğunu dinleyince, arabaya sağından solundan dikkatlice baktı ve sonra:
"Ya siz benimle dalga geçmiyorsunuz değil mi?" dedi.
"Neden dalga geçelim Enver Ustam, valla dağdan aşağı uçtuk." dedi Harun:
"Yahu söyledığınız yerden uçmuş bir araba böyle hasarsız olmaz! Sizin sadece tekerınız patlamış." dedikten sonra kafasını kaşıdı. Doğru söylenip söylenmedığınden emin değildi. Kafasını sağa sola sallayarak, hayretler içinde kaldığını gösterir tavırlarla arabayı tepeden tırnağa yeniden inceledi. Sonra gülerek:
"Tek hasarlı parça bu patlak tekerlek. Çıkarıp halledeyim de binin gidin, arabada hiçbir şey yok..."
Tamircinin tekerleği tamiri on, on beş dakika sürmüştü. Tekerleğinin tamiri bittiğinde birlikte araca binerek, doğruca Bilge-

lere geldiler. Zaten torbalarından bile çıkmamış olan piknik malzemelerini araçtan indirerek, doğruca yukarı çıktılar...
Herkes elindeki malzemeleri mutfağa bıraktı. Aysun ile Gönül mutfakta malzemeleri torbalarından çıkarırken, Bilge tuvalete yöneldi, Harun ise bir penceresi açık olan salona geçti.
Harun'un salona girmesiyle çığlık atması bir oldu: "O burada! O burada!" diye bağırarak

mutfağa kaçtı...

Cin görmüş de çarpılmış gibiydi. Nerede ise dili tutulmuş gibi kekeleyerek konuşuyordu. "O! O! O burada!" deyip duruyordu.

Harun'un çığlığını duyan Bilge işini yarım bırakıp koştu:

"Kim burada Harun?" diye sordu. Harun:

"O kuş! Yolda bize musallat olan kumru kanepenin üstünde oturuyor."

Bilge ürperen vücuduyla ayaklarının ucuna basa basa salona doğru gitti. Kafasını usulca uzatıp içeriyi kontrol etti. Harun da hemen arkasından onun omuzu üzerinden içeriye bakmaya çalışıyordu...

Bilge içeriyi kontrol etti. Hiçbir şey görmedi...

"Ee hani? Yok bir şey!" dedi. Harun, bu cevaptan cesaret a-larak kafasını iyice uzattı ve salonu kontrol etti. Gerçekten de bir şey yoktu...

Harun yatışmıştı ama bu sefer ürperme sırası Bilge'ye gelmişti. Çünkü çıkarken salonun açık olan penceresini kapattığını iyi hatırlıyordu. Oysa pencere açık duruyordu. Birileri onu açmıştı... Ama bunu Harun'a söylemedi...

Birdenbire kafasında çok sayıda görüntü bir araya geldi. Be-tül'ün ekmek verdiği adamın Rahmi'ye çok benziyor olması, sonra yolda adeta gitmelerini önlemeye çalışan kumru. Arabanın uçması sırasında Harun'un gördüğünü söyledikleri... "Demek ki ruhaniler var ve bizi koruyorlar." dedi içinden. Bundan derin bir haz duydu ve inancının daha bir güçlendığini hissetti. Yüreğine belli belir-

siz bir sevinç dalgası yayıldı. Kırda yapamadıklarını evde yapmanın doğru olabileceğini düşündü:
"Etimiz var, mangalımız da var. Hadi yakalım da balkonda et yapalım." dedi.
Bu i§ Harun'a düşüyordu ama balkona çıkmaktan ürküyordu. Bunu belli etmedi. Bilge, Gönül'e kömür olup olmadığını sordu. Gönül kömürü getirdi. Harun mangalı yaktı ve:
"Ateş kor oluncaya kadar ben arabayı bırakıp, geleyim." dedi.
Gerçekten de Harun arabayı bırakıp döndüğünde ateş ızgara yapılacak hale gelmişti...O akşam, balkonda birlikte piknik yaptılar...
Yemek sırasında Harun dudaklarının uçukladığını fark etti.
"Vay be! Korkmuşum demek baksana dudağım uçuklamış!" dedi. Gönül, sarımsak sürmesinin iyi geleceğini söyledi... Geç saatlere kadar balkonda kaza konuşuldu. Betül dağ havasının getirdiği rehavetle erken uyumuştu. Aysun biraz da havayı dağıtmak i- çin:
"Kağıt oynayalım mı?" dedi.
Böyle bir teklifi hiçbir zaman geri çevirmeyen Harun:
"Hayır, bu gece öyle şeyler yapmayalım." dedi. Aysun "Neden?" diye sorunca:
"Gözetleniyoruz. Sanki birileri bizi gözetliyor. İçimde tuhaf bir korku var." Gönül:
"Size bir kitap getireyim de Bilge bize bir şeyler okusun, dinleyelim." dedi.
Bilge hiç hali olmadığını aslında uyumak istedığini söyledi...
"İsterseniz siz de burada kalın, zaten yoruldunuz bir de eve gitmek için yorulmayın." dedi. Harun:
"E vallahi bugün beni kovsamz da gitmem zaten!" Aysun da hiç itiraz etmedi. Bilge, Harunların kalacağını anlayınca Gönül'e:
"O zaman sen bize çayı yenile!" dedi. Gönül:

"Zaten yeniden demlemiştim." dedi. Aysun:
"Bilge, şu Rahmi kim?" diye pat diye sorunca Bilge afalladı. Pek anlatmaya niyetli değildi ama Gönül'ün "Hadi anlat bari!" demesi üzerine Rahmi'yi, onunla nasıl karşılaştıklarını, onun eve nasıl geldığini, çocuğun adını bilmediği halde ona üzerinde adı yazılı bir altın bileklik getirdığini. Sonra nasıl öldüğünü anlattı.
Gönül ise, Betül'ün koluna bilekliği ne zaman takmışlarsa şıp diye uyuduğunu ve o kolundayken asla huzursuzluk yapmadığını söyleyince, Aysun ve Harun daha da

etkilenmişlerdi: Harun:

"Yahu sizi Hızır ziyaret etmiş de siz anlamamışsınız. Bana böyle bir şey olsa, ben onun yolundan asla ayrılmam. Şimdi Gönül'de-ki bu muazzam değişikliği daha iyi anlıyorum." dedi. Aysun:

"Sahi Hızır varmış ve güya her insanı ömründe bir kere de olsa ziyaret edermiş ama herkes onun Hızır olduğunu anlamazmış." diye bir yorum yaptıktan sonra da Bilge'ye, Hızır'dan bahsetmesini istedi. Gönül, Hızır ile Hz. Musa'nın birlikte yaptıkları bir yolculuğun Kuranı Kerim'de anlatıldığını hatırlattı:

"Dur ben Kitabı getireyim de Bilge bize o ayetleri okusun." dedi. Harun:

"Yahu yenge dinime imanıma sen mektep gibi kadınsın! Yahu bütün bunları ne zaman okudun, nasıl öğrendin, helal olsun sa-

na

Gönül, doğal bir tevazu ile ona teşekkür etti ve içeriden Kuranı Kerim mealini getirdi. Bilge bahsi geçen ayetleri bulup okudu.

Aysun özellikle, annesini babasını cehennemlik etme ihtimali olan çocuğun Hızır tarafindan öldürülmesinden etkilenmişti. Harun ise, gemiyi batırmasından etkilenmişti. Bilge ise:

"Benim bu kıssada en çok hoşuma giden olay, onların yıkık e-vin altındaki hazine açığa çıkmasın diye duvar örmeleridir... Eğer insan Allah'a gerçekten itimat edebilse, her işi ona kolaylaşır. A-dam evinin temeline gömdüğü hazinesini Allah'a emanet ediyor. Ve yıllar sonra yaptığı ev harap olmaya yüz tutunca Cenab-ı Hak

----------1 324 I----------

Hızır'ı o binayı sağlamlaştırmakla görevlendiriyor. Çünkü o duvar örülmese, hazine açığa çıkacak ve birileri onu alacak. Anlayabiliyor musunuz? Allah'a böyle tam itimat etmedikçe herhalde gerçek iman etmiş sayılmayacağız." Gönül:
"Kuranı Kerim'de de geçiyor ya. Bir insan Allah ve Resulünü kendi canından çok sevmezse iman etmiş olmaz diye... İnsan sevdığıne elbette sonuna kadar itimat da eder."
Harun Aysun'a dönüp:
"Hatun! Sen de bana itimat ediyor musun?" Aysun biraz da takılarak:
"Herhalde senden bahsetmiyor." Gönül:
"Ben Bilge'ye itimat ediyorum. Yoksa buralara kadar gelir miydim? Ben tam bir ana kuzusu gibi yetişmiş Gönül, sevdiği erkeği için buralarda!.. Bu itimat sayılmaz mı?" dedi. Harun:
"Ulan Bilge ne şanslı adamsın! Bak bizimki şaka yollu bile, bizi sevdığıni söylemiyor."
Aysun alındı:
"Eee sen de uzatma! Hangi şartlarda seninle evlendiğimi, senin için neleri göze aldığımı bilmiyor gibi konuşma."
Vakit hayli gecikmişti... Gönül yatakları açtı. Herkes odasına çekildi. Bilge dalgındı. Başlarından geçen olayları düşünüyordu. Yatakta ellerini başının altında kenetledi ve düşünceye daldı.
Onun dalgın halini gören Gönül,
"Sana bir şey söyleyeyim mi? Kazadan hemen sonra, ben dağın yamacına baktım. Küçük bir sis bulutu vardı. Bir ara o bulutun içinden Rahmi abiyi görür gibi oldum. Bize geldiği günkü kıyafeti vardı sanki üstünde."
Bilge de, arabaya binerken, Betül'ün kaşla göz arasında torbadaki bir ekmeği alıp bir adama verdığıni, adamın arkadan yürüyüşünü Rahmi abiye benzettiğini söyledi... İkisi de söylediklerinden ürpermişti... Gönül:
"Bu dünya boş değil." dedi. Bilge:
"Boşaldığı gün zaten kıyamet kopacak. Elbette boş değil." dedi.
----------1 325 I----------

Gönül çok yorulduğunu belirterek, uyuyacağını söyledi ve "İ-yi geceler "dedikten sonra, yan döndü.

Bilge, uzun süre sırt üstü öylece kaldı. Olup bitenleri çözümlemeye çalışıyordu... Demek ki geçmiş evliyalarla ilgili anlatılanların hiçbirisi yalan değildi... "Demek ki Kaf Dağı da var, Anka da var, Serendip Adası da var. Ama biz anlayamıyoruz...."
"Onlar gayba inanırlar." ayetini hatırladı. Bugüne kadar bu a-yeti neden anlamadığını düşündü. İnsanlar birtakım iç deneyimlerden ve kalbî değişmelerden geçmedikçe bazı şeyleri anlamıyorlarmış demek ki..." diye geçirdi içinden.
Bilge'nin kafası karmakarışıktı. Daha önce öğrendiği ve doğru bildiği şeyleri birer birer hayal meydanına getiriyor, onları yeniden gözden geçiriyor, sağlam bir yargıya varmaya çalışıyordu...
Dört bir tarafından gelen sesle irkildi:
"Bildığın her şey yalan!.. Çünkü hiçbir şey gördüğün gibi değil."
Bilge korkudan sıçradı, yataktan fırladı, Gönül'e baktı. Karısı herşeyden habersiz mışıl mışıl uyuyordu... Saatin tik takları beynine balyoz gibi iniyordu. Saatin bu kadar gürültülü çalıştığını, bugüne kadar hiç fark etmemişti. Her tik tak, adeta gök fanusuna çarpan dev bir gezegenin gürültüsü gibi geldi ona.
Parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Ama hiçbir şey değişmemişti. Adeta sesin kaynağı saat değildi. Ses sanki beyninin derinliklerinden kaynaklanarak saatte yankılanıyor gibi geldi ona...
Tik taklardan bunalır hale gelmişti ki Betül'ün odasından gelen mırıldanmayı duydu. Yataktan çıktı ve Betül'ün odasına yöneldi. Usulca ve büyük bir korkuyla başını uzattı... Betül yatağının üstünde oturmuştu. Etrafında küçük sinekleri andıran yüzlerce ışık uçuşuyordu... Bilge o anda başındaki bütün saç diplerini tek tek hissetti. Çocuk, birileriyle konuşuyordu. Konuşulan lisan Arapça'ya benziyordu ama değildi. Bilge hiçbir ş6y anlamıyordu ve ne yapacağını da bilmiyordu... Gayrı ihtiyari "Betül kızım!" diye seslendi. Bu ses, sihrin dağılmasına neden oldu ve ışıklar bir anda kayboluverdi...

Betül sanki babasını hiç duymamış gibi yeniden kafasını yastığa koydu ve uykuya daldı... Bilge büyük bir saygıyla ve ürpertiyle kızının üstünü örttü...
"Aman ya Rabbi! Ne oluyor böyle? Ben aklımı mı yitiriyorum!" diye geçirdi içinden... Gördükleri gerçek miydi, halüsinasyon muydu karar veremedi. Gerçekse neden Betül onu duymamış gibi yeniden başını yastığa koyup, uyumaya başlamıştı? Değilse, hangi hayal halinde insan bu kadar kendinde olabilir ve vücudundaki tüm hücrelerin canlı olduğunu hissedebilirdi?
Salona geçti... Işığı yaktı. Canı bir sigara yakmak istedi. Oysa aylar önce bırakmıştı... Masada Aysun'un sigarası duruyordu. Birini alıp yaktı... Öylece koltuğa yığıldı... Ne kadar geçti tam bilemiyordu...
"Selam sana ey iyiliklerin talibi!" dedi bir ses.
SinHa'nın sesine hiç mi hiç benzemiyordu.
Bilge şaşkınlıkla etrafına bakındı. Hiçbir şey göremedi ve hissedemedi. Uzun süre etrafı dinledi. Bir ara büfeden duyduğu bir çıtırtı ile irkildi. Bunun ahşap yorulmasından kaynaklanan bir ses olduğunu farz etti. Aldırmadı. Tam bu sesin etkisinden kurtulacaktı ki, daha şiddetli bir çıtırtı duydu. Sanki ahşap içten içe kırılıyordu... "Kesinlikle kafayı yiyorum!" dedi kendi kendine.
"Allah'ım bana yardım et!" dedi içinden...
"Allah sana hep yardım ediyor zaten." diye karşılık verdi ses...
Bilge yine çaresiz bir şekilde etrafına bakındı... Aptallaşmıştı. Sesin kaynağını ve yönünü belirleyememişti. Tanış olduğu bir ses değildi, irkildi. Daha toparlanamadan ses yine odanın dört bir yanma yayıldı:
"Allah hiçbir zaman senden yardımını kesmedi ki şimdi ondan ek yardım istiyorsun. O **seni varlık halinde** tutmasaydı sen nasıl var olabilecektin?" "Sen kimsin?" "Ben sendeki benim!"
sın

"Nasıl bendeki ben!?"
"Sendeki benim işte!"
"Sen bendeki bensen, ben kimim?"
"Sen bensin, ben senim!"

"Ben bu ikilemleri anlamıyorum, daha açık konuşamaz mı-

"Niye anlamıyorsun. Sen felsefeci değil misin? Hani aklınla her şeyi çözebiliyordun?"

"O bir gayrı salih amelimdi. Ondan **pişmanım. Şu anda** bildiğim tek şey, bir şey bilmediğimdir."

"Hah! Şöyle yola gel bakalım."

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Seni istiyorum. Ya erkek gibi **ol, ya bırak."**

"Neyi bırakayım?"

"Senliği!"

"Tamam da bunu nasıl yapacağım?"

"Teslim ol, teslim. Bana teslim ol, sana hazların her **türlüsünü** yaşatayım."

"Ben inanan bir insanım. Her istediğimi yapamam."

"Sen inanan bir insan mısın?"

"Öyle sanıyorum."

"Zaten hep sanıyorsun. Daha kim olduğunu bile bilmiyorsun."

"Ben Müslümanim!"

"Deme ya! Gerçekten mi? İslam barışıklık ve güven demektir. Sen kendinle bile barışık değilsin. Nasıl Müslümansın böyle?" "Ben kendimi öyle zannediyorum."

"Zannediyorsun ha! Bilmez misin zanların **çoğu ithamdır."** "Neyi itham" "Yaratıcı'nın kudretini."

----------1 328 I----------

"Zannetmek Yaratıcı'nın kudretine nasıl itham oluyor?" "Zannetmek, sağlam bir bilgiye dayanmadığın halde bir şey
hakkında hüküm vermektir."
"Ben insanım. Başka türlü yapamam ki. Önce zannederim,
sonra doğru bilgiyle yanlışımı tashih ederim."
"Hayır! Marifete ermek istersen zannı bırakacaksın."
"Marifet nedir?"
"Derk etmektir?"
"Derk etmek nedir?"
"Bilmeyeceğini bilmektir!"
"Ama bizim bilme vasfımız da var, onu ne yapacağız?"
"Bilme vasfına sahip olmak başkadır, bilmek başkadır. Marifet daha başkadır."
"O zaman ne yapmam gerekiyorsa söyle onu yapayım."
"Bunda samimi misin?"
"Evet!"
"Hadi oradan! Sen bildiklerinin hangisini nefsine uyguladın ki, benim söylediğimi yapacaksın?"
"Ben başlangıçta neleri bilmem gerektiğini bilemediğim için bulduğum her şeyi hakikat diye aldım. Sen benim içinde yaşadığım çağı biliyor musun?"
"Senin çağına ne olmuş? Akıl dünkü akıl, hikmet dünkü hikmet. Değişen ne?"
Bilge yanıt veremedi...
Gerçekten "Ne yapalım zaman böyle." deyip geçiyordu ama neyin değiştiğini bilmiyordu. Birdenbire hatırlamış gibi:
"Öyle diyorsun ama bu asrın getirdiği bazı hassalar var ki insanların imanlarını koruması oldukça güçleşti."
"Nasıl?"

---------1 329 !---------

"Bırak dine karşı lakayt olanları, dindarlar bile en basit bir dünyevi menfaat için en kıymetli uhrevi ibadet veya fiilleri terk edebiliyorlar."

"O sizin kendi zaafınız..."
"Elbette. Ama insanları çaresiz bırakan durumlar da var."
"Ne gibi?"
"insanda üç latife var, üç sır. Bunlar insana hakim oldu mu günah işlememek, yanlış yapmamak imkansız gibidir. Bu duygular insana hakim duruma gelmişse ve insan da o anda herhangi bir günahla yüz yüze bulunuyorsa, o yanlış fiili işlememesi çok zor."
"Tamam da, bunun asırla ne ilgisi var?"
"İlgisi var... Bak birçok dindar insan, hatta takva sahibi insanlar, dindar olmayı severler ve hatta dinin emirlerini yerine getirirler. Niçin?"
"Niçin?"
"Dünyada rahat yaşasınlar diye... Dua eder, namaz kılar, zekat verir, ta ki dünyada işleri rast gitsin, daha rahat yaşasın diye... O ibadetlerdeki asıl gayeyi gözetmez hatta tarikatı bile, keşif ve keramet için isterler. Gider bir şeyhe intisap eder, iki gün sonra uçacağını, her şeyi bir dua ile halledeceklerini sanırlar. Hatta şahsi görevlerinin yapılmasını bile şeyhine yüklerler. Onu taşeron gibi kullanır... Ahiret arzusunu ve dinî görevlerini dünya hayatına bir dirsek, bir basamak yapar. Bilmezler ki, ahiret saadeti gibi dünya saadetine dahi sebep olan dinî hakikatlerin temel gayesi Allah'ın rizasını kazanmaktır... Bu ibadetlerden doğan dünyevi nimetler ise sadece bir teşvikçidir Allah için yapılan ibadete bile dünyevi bir çıkar gözeterek meylederler. Böylece de ne ibadetlerinden Hayır görür, ne de umdukları dünyevî saadetlere kavuşur. Bak dindarların başından bela eksik oluyor mu?"
"Olmuyor."
"İşte nedeni bu. Bu anlayış bu asrın özelliği, bir hastalığı, bir modasıdır. Yani bu asrın belası anlayacağın... O yüzden yaptığımız
ili

---------1 330, 1---------

ibadetlerin sevabını göremiyoruz. Duaların kabulüne tanık olamıyoruz. Böyle bir ortamda ben ne yapabilirim?"

"Ne yapıp yapamayacağın senin problemin. Ben yine de bunun, bu asırla bir ilişkisini göremiyorum."

"Bak sana bir ayet hatırlatayım. Tam bu çağa bakıyor. Şöyle diyor, 'Onlar, yani inananlar, bile bile ve seve seve dünya hayatını ahiret hayatına tercih ederler.' İşte bu ayetin de işaret ettiği gibi bu asır dünyevi hayatın lezzetlerini ve dünya hayatını ahiret hayatına hem de Müslümanlara bilerek ve severek tercih ettirdi."

"Tamam da o ayet sizdeki zaafı açığa vuruyor. Size ruhsat vermiyor ki?"

"Öyle ama her mevsimin kendi kuralları vardır."

"Bunların hepsi bahane. Mamafih, senin bu tembelliğin benim işime yarıyor. Bana karşı seni daha da zayıf düşürüyor. Ben sana istediğimi rahat rahat yaptırıyorum."

"Benden ne istiyorsun?"

"Yaratıcı'ya baş kaldırmanı."

"Bunu neden istiyorsun?"

"O beni senin gibi adi bir varlığın içine hapsettiği için?"

"Adi sensin?"

"Ben adi değilim. Ben Yaratıcı'ya ait özellikleri taşıyan bir edilgenin. Sen bana hakaret ederek Yaratıcına isyan ettin bile."

"Ama sen beni kışkırtıyorsun?"

"Bu benim görevim. Yaratıcı'nın bana yüklediği misyon bu. Ben seni kışkırtacağım, sen de ya bana itaat edecek, ya da direneceksin."

"Ben sana direndiğim zaman başka şeyler yapıyorsun... Hem sen niye bu kadar insafsızsın?"

"Ben insafsız değilim. Görevimi yapıyorum. Senin foyanı açığa çıkarmakla görevliyim. İnandım demekle kurtulacağını mı sanıyorsun?"

---------1 331 i---------

"Hayır inandım demekle kurtulacağımı sanmıyorum. Bu çağda inandığım gibi yaşamanın zorluklarını anlatıyorum."

"Sen bahane arıyorsun. Yok insanlar şöyle bozuldu, yok asır şöyle oldu diyerek,

kendine bahane üretiyorsun."
"Peki çok iyi bir ortamda mı yaşıyorum?"
"O senin bakış açına göre değişir. Ama Yaratıcı'nın varlığı o çağa, bu çağa göre değişmez. Yaratıcı'ya inanıyorsan şartlar ne olursa olsun, O hep vardır. İnanmıyorsan, daha doğrusu inanıyor gibi görünüp de aslında inanmıyorsan, her bahane sana makul görünür! Sen inandığını söylüyorsun, ama seni Yaratıcı'ya götürecek eylemleri yapmakta zorlanıyorsun. Bu nasıl olur?"
"Bu asrın bize bulaştırdığı hastalıktan dolayı... Dinsiz veya en azından dine karşı lakayt olan hayat tarzı bir moda ve aşılama suretinde bütün insanlığa bulaştı. Bu bulaşıcı bela ve rejim, 1334 tarihinden itibaren İslam yurtlarına da girmeye başladı... İslamiyet düşmanları Müslümanlara galebe çalmakla, bu tamamen dünyevi olan hayat tarzını, muahede şartları olarak Müslümanlara dayattılar ve dünyayı dine tercih ettirdiler."
"Siz güçlü olsaydınız, siz hayat tarzınızı onlara dayatsaydınız!"
"Arrıa biz zayıf düştük!"
"Neden zayıf düştünüz? Hani dinınız sağlam bir dindi? Hani yaratıcı sizden yanaydı?"
"Biz cahil kaldık, onlar bizi geçti."
"O zaman bundan yakınmaya hakkınız yok. Kendi düşen ağlamaz. Öyle değil mi?"
"Sen bunu benden daha iyi bilmelisin. Ben gaybı bilmem ki?"
"Peki benim gaybı bileceğimi nereden çıkarıyorsun?"
"Sen benden daha ileri olmalısın. Çünkü ben seni göremiyorum ama sen beni görüyorsun?"
"Seni görüyor olmam gaybı bilmeme yetmez."
"Sahi sen nesin?"

"Ben senin 'ego'num?"

"Nasıl ego? Yani nefsim misin?"

"Öyle de denilebilir?"

"O zaman seni tanımam gerekir. Çünkü kurtuluşumun yegane yolu seni bilmekten geçiyor. Zira, 'Nefsini bilen, Rabbini bilir.' denmiş."

"Beni nasıl bileceksin ki?"

"Bilemiyorum. Sen kendini tarif edemez misin?"

"Niye işin kolayına kaçıyorsun. Beni bilmek senin işin. Bil veya bilme beni ilgilendirmez. Ben kendimi biliyorum."

"Bana bir ipucu da veremez misin, seni anlamam için?"

"Haa onu yapabilirim! Eğer kafan daha da karişmayacaksa ben söyleyeyim. Ben tanrıyım!"

"Nasıl tanrısın?"

"Bayağı. Taptığın Ilah'ta hangi özellikler varsa bende de var."

"İlah tektir ve O da yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allah'tır."

"Tamam da O'nu bilmenin yolu benden geçer. Ben senin a-yağına basıp seni sürekli dibe doğru çekerken, sen nasıl yükselip O'nun yüceliğine kavuşacaksın ki?"

"Niçin böyle inatçı ve isyankarsın?"

"Benim vazifem bu! Madem ki O, beni bu kafese mahkum etti, ben de bu kafesi hiçliğe mahkum edeceğim?"

"Kafes dedığın ne?"

"Senin binlerce kayıtlarla sınırlandırılmış bedenin?"

'Teki ben seni anlayamamaktan dolayı cezaya çarptırılırsam sen de azap çekmeyecek misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü sana azap diye vaadedilmiş şey benim **tabiatım için** gıdadır. Sen ateşte yanarsın, ben ondan hayat bulurum."

"Peki sonsuzluk enerjisi olan Allah'tan mahrum kalmak senin için ceza değil mi?"

"Cezadır elbet. Ve şimdi ben zaten o cezayı o ıstırabı çekiyorum?"
"Neden ıstırap çekiyorsun?"
"Çünkü aslî vatanımdan ayrı düşmüşüm."
"Aslî vatanın ne?"
"Sonsuzluğun kendisi."
"Peki sen niçin bu bedene hapsedildin?"
"Sen Yaratıcını tanıyasın diye?"
"Bu nasıl oluyor?"
"Ben Yaratıcı'ya ait isim ve sıfatlardan mürekkep bir ölçü, tartı aletiyim. Anlayacağın bir tür tanrıyım ve ölümsüzüm. Dolayısıyla kendi bağımsızlığımı korumak zorundayım."
"Yaratılmış hiçbir şey Yaratıcı'dan bağımsız olamaz. Sen nasıl bağımsız olabiliyorsun?"
"Elbette sonsuza kadar bağımsız kalamayacağım. Bu bir inatlaşmadır, ya sen beni alt eder Rabbine kavuşursun, ya ben seni alt eder, kendimle birlikte seni de yakarım."
"Bu inatçılığınla nasıl ölçü, tartı oluyorsun?"
"Dedim ya ben Yaratıcı'ya ait isim ve sıfatlarla donatılmışım. Sen sınırlı olan isim ve sıfatları kavramadan, sonsuz ve sınırsız o-lan İlahî isim ve sıfatları nasıl anlayacaksın? Kiloyu bilmeden ağırlığı, metreyi bilmeden mesafeyi nasıl kavrayacaksın? Mekanın olmadığı yerde boyutları nasıl bileceksin ki?"
"Doğrudur bilemem. Benim bilme aracım akıldır. Akıl da ancak bildiği şeyleri birbiriyle kıyaslayarak benzetmeler yoluyla yeni bilgilere ulaşır. Onun da doğru olup olmadığını tam bilemez."
"Ya gördün mü? Sen bana muhtaçsın."
"Tamam ama sen de bana muhtaçsın."
"Hayır ben sana muhtaç değilim."

"Niye muhtaç değilsin?"

"imtihanda olan ben değilim ki, sensin."

"Sahi neden bu imtihana tabi tutuldum?"

"Onu Yaratıcina sor, ben bilmem. Ben bir kere ona isyan ettim, beni bu bedene hapsetti. Bir kere daha ona karşı gelmem."

"Ama §u anda bile isyan ediyorsun."

"Hayır isyan etmiyorum, vazifemi yapıyorum. Ben senin gerçek yüzünün açığa çıkarılmasına memurum. Senin erliğin de bana karşı koymakla ortaya çıkar."

"Sana nasıl karşı koyacağım?"

"Niye sana kopya vereyim? Bak sana Yaratıcın, peygamber gönderdi, kitap gönderdi. Neyi nasıl yapacağının bütün sırlan ve ipuçları onlarda var. Sen onları okuyup anlayamamışsan bana ne senden?"

"Çok insafsızsın!"

"İnsaf ne?"

"Yani acıma!"

"Sana niye acıyayım ki! Seni yaratan seni bu sınava tabi tut-muşsa, ben sana niye acıyayım!"

"Haklısın ama bu ikimizin problemi?"

"Niye anlamak istemiyorsun! Bu senin problemin, benim değil! Ta ezelde, O beni var ettiği zaman, beni Şeytan'ın yardımcısı olarak atadı... Ben de vazifemi yapıyorum."

"Bu vazifen ne kadar devam eder?"

"Bu sana bağlı."

"Nasıl bana bağlı?"

"Sana bağlı. Ben, seni aşağıların aşağısında tutmakla görevliyim. Sen de bu aşağılıktan kurtulup yükselmekle görevlisin. Benim pazumu bükersen, o zaman ben senin emrine girerim."

"Bunu başarabilmiş insan var mı?"

"Az

ama var.

"Araban var mı?"

"Hayır ama kullanmasını bilirim."

"Hiç kullandın mı?"

"Evet."

"Nasıl bir şey araba kullanmak?"

"Bayağı dikkat gerektiren bir şey."

"Yani?"

"Yani direksiyona hakimiyet, hızı ve freni yerinde kullanmayı ve daima arkadan gelen ve önden giden araçları kollamayı gerektirir."

"Peki sen arabanın içine oturup **onu kendi haline bırakırsan** ne olur?"

"Bu doğru bir soru değil?"

"Neden?"

"Çünkü onu direksiyon ve frenle kontrol etmezsen yoldan çıkar ve devrilir."

"Peki sen bunu yapmayıp arabayı devirirsen motora **kızma** hakkın olur mu?"

"Hayır."

"Öyleyse niye bana kızıyorsun?"

"Ne yani sen motor musun?"

"Hemen hemen öyle. Ben seni gitmek istedığın yere taşıyacak gücüm. Ama beni kontrol etmeyi bilmezsen, ben seni mutlaka yoldan çıkanr ve şarampole yuvarlarım."

"İşte şimdi seni anladım."

"Şimdi anladım diyorsun ama, yarın ben seni yine yoldan çıkarırım, göreceksin?"

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Biraz sonra gidip uyuyacaksın. Ve sabah namaza kalkamayacaksın. Yani araban bir kere daha devrilecek."
"Doğru söylüyorsun. Zaten arabamız hurda hale gelmiş."
"Peki bana ne kadar muhtaç olduğunu anladın mı?"
"Sayılır."
"Sayılır ne demek?"
"Yani az çok anladım."
"Sana şunu söyleyeyim. Bensiz sen bir hiçsin! Eğer ben olmasaydım, senin var edilmene bile gerek yoktu. Nefsi bulunmayan sayısız yaratıklar var ve onların hiç birisinin sınav diye bir derdi yok."
"Peki niçin biz insanlar bu sınava tabi tutulduk?"
"İlahîleşmek için."
"Nasıl başaracağız bunu?"
"Benim sayemde size sonsuza ulaşma kabiliyeti verildi. Evet bedenle kayıtlısınız ama bana karşı vereceğin mücadele ile pozitif enerjini o kadar arttırabilirsin ki, sonunda melek denilen üst boyut varlıklardan bile ileri gidebilirsin."
"Ama sen çok gaddar davranıyorsun."
"Hadi canım sen de! Sen gaddar nefis görmemişsin. Sen Firavun'u biliyor musun?"
"Biliyorum."
"İşte o bizim efendimizdir. Hepimiz ona büyük bir saygı duya-
rız.
"Ne kadar aşağılık olduğunuz anlaşılıyor." "Bana iltifat ediyorsun." "Peki başka kime saygı duyarsınız?" "Gerçek Allah dostlarına." "Bu bir çelişki değil mi?"
"Hayır! Biz nötür varlıklarız. Kullanıcıya göre değişiriz. En i-yi araba hangisi?"
"Mercedes?"
"Neden?"
"Motoru çok güçlü ve sağlam?"
"iyi veya kötü arabayı motor gücü mü tayin eder?"
"Sayılır."
"Peki motorun gücünü nasıl anlıyorsunuz?"
"Beygir gücü deriz. Beygir gücünün azalıp çoğalmasına göre motorun gücü de değişir. Öyle motorlar vardır ki ancak bir kişiyi taşıyabilir, öyle motorlar var ki, dev dağları andıran gemileri suyun üstünde yürütür."

"Peki hangisi kıymetlidir?" "Yerine göre değişir ama güçlü olan makbuldür." "İşte biz oyuz. Bazımızin taşıma kapasitesi bir tondur, bazımızın taşıma kapasitesi milyon tondur. Milyon ton kapasitede olan bir motorla yapacağın işle, bir ton kapasiteli bir motorun yapabileceği iş farklıdır. Firavun'un nefsi milyon ton kapasitesinde idi. Kontrol edemedi ve sonunda kendini tanrı zannetti. Musa'nın kapasitesi ondan geri değildi. O da peygamber oldu ve onu denize gömdü."

"Şimdi biraz daha iyi anladım."

"Umarım... Hadi bana eyvallah!"

"Dur nereye gidiyorsun?"

"Bir yere gittiğim yok. Ben hep seninle beraberim. Dedim ya ben sendeki senim. Sen de bendeki bensin. Ne sen benden kurtulabilirsin, ne ben senden."

Bilge'nin kafası kazan gibi kaynıyordu. Öylece kalakalmıştı. Derin bir uyku dalgası vücudunu sardı. Yerinden kalkmadan önce duvardaki saate baktı. Saat 04.00'e geliyordu... Kalktı ve yatak odasina yöneldi... Birden nefsinin sözünü hatırladı. "Biraz sonra gidip uyursun ve ben seni namaz kılmaktan alikoyani."

Bilge irkildi. Yatağa gitmekten vazgeçti. Banyoya geçti ve ab-dest aldı... Tekrar salona döndü. Bir ara ne yapacağını bilmez bir şekilde öylece kaldı. Sonra Gidip Kuranı Kerim'i aldı. "Seher vaktidir. En iyisi biraz okuyayım." dedi.

Rast gele bir sayfa açtı. Gözüne ilk ilişen ayetle irkildi: "Ey mutmain nefis, ey tatmin olmuş benlik Rabbine dön. Sen ondan razı, o senden razı olarak..."

Bilge iliklerine kadar irkildi. Demek ki nefis tatmin edilebilirdi. O bu tatmin sözünden, onu kontrol etmeyi anlamıştı...

"Seni hain, seni! İşte seni yakaladım. Artık benden çekeceğin var!" dedi.

Sabah ezanı okununcaya kadar okumaya devam etti. Müthiş bir sevinç ve sarhoşluk içindeydi. Sabah namazını öyle bir vecd içinde kılmıştı ki, şu ana kadar kıldığı namazların hiç birinden bu kadar haz almamıştı. Hastanede kıldığı ve ilk defa namazın hakikatini anladığını sandığı namaz da dahil...

Seccadeden kalktığı zaman hava aydınlanmaya başlamıştı... Yüzünde derin bir tebessümle kalkıp yatak odasına geçti. Kendisi yatağa girerken, Gönül'ü uyandırdı.

Gönül uykulu gözlerle ona baktı.

"Sonra kılarım." dedi. Bilge kararlı bir tonla,

"Sonra dediğın, çok geç olabilir. Kalk ve namazını kıl." dedi. Yatağa uzanır uzanmaz daldı. Gönül'ün kalkıp kalkmadığını anlamadı ama Gönül kalkıp namazını kılmıştı. Yatağa geldığınde Bilge çoktan uykuya dalmıştı bile...

BEKLENMEYEN MİSAFİR

Ertesi gün uyandıklarında Aysun çoktan uyanmış, kahvaltı sofrasını hazırlamış ve ev halkının uyanmasını bekliyordu. Beklerken bir yandan da erken uyanmış Betül'e kahvaltı yaptırmıştı bile.

Gönül uyandığında ikisi masa başında konuşuyorlardı. Aslında Gönül, Aysun'la Betül'ün seslerini duyup uyanmıştı. Aysun, Gönül'ün uyandığını görünce, hayrette kalmış bir insanın şaşkinlığıyla:

"Kızım senin çocuğunda bir tuhaflık var! Sorduğum sorulara öyle yanıtlar veriyor ki, onun daha dün doğduğunu bilmesem, bu büyümüş de, küçülmüş diyeceğim. Bana öyle yanıtlar veriyor ve öyle sorular soruyor ki, aklımı yiyeceğim!"

Gönül pek ciddiye almamış gibi göründü ama sormadan da e-demedi:

"Ne soruyor sana?"

"Niçin bir burnumuz, iki kulağımız var diyor, saçımız niye çok da kirpiklerimiz niye az diyor.. Cevabını bilmediğim bir yığın soru..."
Gönül, "Kızım Aysun yengeni üzme..." demekle yetindi... A-ma böyle sorular sormuş olmasına o da akıl erdiremedi...
Gönül sofraya baktı, eksik bir şeyler var mı diye kontrol ettikten soıira tam mutfağa gidecekti ki Betül küçük ellerini kapıya doğru uzatarak: "Anne! Dayı." dedi...
Gönül, "Ne dayısı? Dayını nerden biliyorsun kızım?" " diye kekeledi ama "Ne zaman gelecek?" diye sormaktan da kendini alamadı.

Bu sırada Betül, elindeki çatalı hızla bardağa vurmuş ve bardak kırılmıştı. Aysun yengesinin yaptığı paşa çayı da masaya dağılıvermişti...

Gönül içinde öfkeli bir ses tonuyla "Ne yaptın?" deyince Betül dudaklarını büktü ve ağlamaya başladı.

Daha sonraki dakikalarda Gönül, onun gönlünü yapmaya çalıştı. Bu arada onun söylediklerini de unutup gitmişti. Öte yandan Betül'ün ağlaması herkesin uyanmasını sağlamıştı. Harun ve Bilge'nin de gelmesi üzerine birlikte sofraya oturdular. Birkaç dakika geçmişti ki zil çaldı.

Bilge kalkıp kapıya gitti. Kapıyı açmasıyla "Aaa!" diye bağırması bir oldu...

"Şaşırırsınız tabi! Beni beklemiyordunuz, değil mi? Benden kaçabileceğınızi mi sandınız?" Gönül, kardeşinin sesini tanımıştı. O da şaşkınlığını gizleyemedi: "Aaa bu Haluk'un sesi!"Sofradan fırladığı gibi kapıya koştu. Haluk'un boynuna sarıldı ve ağlamaya başladı. Onu bu kadar özledığıni bilmiyordu. Dakikalarca öyle kaldı. Sonra hemen büyük bir sevinçle, mutfağa koşup, tabak ve çatal getirdi. Kendi yerini ona bıraktı. Gönül, sevinçten adeta uçuyordu.

"Ne güzel ettin Haluk! Güzel bir sürpriz oldu ama niye geleceğini haber vermedin? Seni karşılardık." dedi Bilge. Harun'u ve Aysun'u tanıştırdı. Haluk, masada bir yandan kahvaltı edenlere eşlik etti, bir yandan da kendisine meraklı gözlerle bakanların sorduğu soruları yanıtladı. Uç beş gün önce İstanbul'a döndüğünü söyledi ve ekledi: "Annem Edremit'e yerleştiğınızi söyledi. Sizin adınıza sevindim. Doğrusu buralar büyük şehirlere göre daha rahat. Ben de bir ay kalıp, yeniden ingiltere'ye döneceğim. Gelmişken bir de tatil yaparım, diye düşündüm." Gönül: "Ne iyi yaptın... Biz de sayende güzel günler geçiririz." dedi, sözlerini tamamlayacaktı ki Betül, elindeki çatalla Haluk'u gösterip "Dayı!" dedi. Aysun, birdenbire uyanmış gibi, Gönül'e: "Kızım senin bu çocuğun tekin değil! Hatırla sana yarım saat kadar önce dayım gelecek dememiş

miydi?" "Aaa sahi! Durup dururken 'Dayı' demişti." Haluk, "Kız sen medyum musun?" diyerek, Betül'ün yanaklarını sıktı. Onunla çocuksu bir üslupla konuşmaya başladı: "Biliyor musun, özellikle seni görmeye geldim." Betül, Haluk'a öyle enteresan yanıtlar veriyordu ki, Haluk toparlandı. Gönül'e baktı: "Bu kaç yaşında?"

"Dur bakim... Bir kaç hafta geçti galiba ama iki yaşında." Haluk bu yanıt üzerine: "Maşallah kız! Sen ne çabuk konuşmaya başlamışsın böyle? Dayını sen kurtardın biliyor musun?" Harun: "O-hoo! Dayısı, sen bu kızın marifetlerini öğrensen, dilini yutarsın. imanıma sanki gaybı biliyor bu kız." Gönül; "Sen de abartma!" dediyse de Harun konuşmasını sürdürdü: "O bizim görmediğimizi görüyor, bilmediğimizi biliyor, sanki görünmez birinden ders alıyor da konuşuyor. Konuşması ve anlayışı geometrik gelişiyor... Herhalde üç beş yaşında bize vaaz verir." Bilge, bu sözlerin etkisiyle akşam gördüklerini hatırladı. Evet bu kıza birileri ders veriyordu ama bunu nasıl söyleyebilirdi. İşi şakaya vurdu: "Oğlum maşallah de! Çocuklara, arılara ve sürülere göz çabuk değer." Bu tekerlemeyi duyan Haluk eniştesine baktı: "Enişte mektep gibi adamsın vallahi! Yahu nereden bulursun böyle sözleri? Fakat bir şey söyleyeyim mi, İngiltere'de sizlerin kıymetınizi daha iyi anladım. Biliyorsun, ben hep Avrupa Avrupa diyordum, gittim gördüm. İçleri çürümüş a-damların. Evet zenginler, ama yalnızlar ve karanlıktalar. Sürekli bir oyalanma ile yaşamlarını tüketiyorlar. Toplumun belli bir kesimi var. Çalışıyor ve üretiyorlar. Gençlik tam anlamıyla kendisini eğlenceye vurmuş. Hızlı bir şiddete yönelme var. Kısacası Batı, içinde kurt kaynayan ama henüz deride uç vermemiş derin bir yaraya benziyor."Onun bu konuşması özellikle Gönül'ü derinden sarsmıştı. Konuşan kesinlikle bildiği ağabeyi Haluk değildi. Bu başka biriydi. Ona bir şeyler olmuştu besbelli...Aynı izlenim Bilge'de de u-yanmıştı ama o bir şey belli etmemeye çalıştı... Gönül:

"Haluk, bunları sen mi söylüyorsun?" "Niye şaşırdin. Elhamdülillah biz de Müslümanız, doğru nedir, yanlış nedir, biz de az çok biliyoruz." Gönül: "Elbette sen de Müslümansin ama sen hep

Müslümanları eleştirirdin." "Doğru. İnsan elindeki nimeti kaybedince değerini anlıyor."
Bilge:
"Bu düşüncelere nasıl ulaştın Haluk?"
"Ya enişte sorma! Orada bir ingiliz'le tanıştım. Acayip yardımcı oldu! O kadar ki, sanki ingiltere'ye gitmemişim de Anadolu'nun herhangi bir kasabasında bir akrabama gitmişim gibi yardımını gördüm."
"Eee!"
"Adam birkaç yıl önce Türkiye'ye gelmiş. Burada müzeleri, camileri filan dolaşırken, bir iki gençle tanışmış. Gençler onu evlerine davet etmişler. Bir hafta onlarla kalmış. Yedirmiş içirmişler, istanbul'u gezdirmişler. Giderken de "Yeniden Dirilme Kitapçığı" ve "Doğa Kitabı", yani İngilizcesi bu anlama gelen iki kitap vermişler. Said Nursi'ninmiş... Adam bunları okuya okuya İslamiyet'i sevmiş ve Müslüman olmuş. Adamın evinde o kadar dinî kitap vardı ki bizim gibi Müslümanların evinde onda biri bile yok...
Birkaç tane meal var. Adam şu sıralarda Kuran'ı Kerim'in Arapça metnini okuyabilmek için Arapça öğreniyor... Benim Müslüman olduğumu öğrenince bana hocaymışım gibi davrandı. Ben başlangıçta aksi davranmaya utandım. Sonra bana yüklediği misyonu sevdim. Ondan gizli olarak ben de kitapları okumaya başladım."
Sözünü burada keserek:
"Sen okudun mu 'Yeniden Dirilme Kitabı'in?" diye Bilge'ye sordu. Bilge:
"Said Nursi'nin böyle bir kitabı mı varmış?"
"Bilmiyorum?" Gönül atıldı:
"Nasıl bilmezsin. Haşir Risalesi yok mu? Sanırım Doğa Kitabı dediği de. Tabiat Risalesi olsa gerek." Haluk:
"Risale ne anlama geliyor?"
Bilge:
"Yani küçük kitap."

"Haa! demek o anlamdaymış. İngilizce'si epistle. Şimdi kelime kafama oturdu. Zaten tam anlamadığım için kitap dedim. Daha çok mesaj gibi anlamıştım. O kelime de tam kitap anlamına gelmiyor zaten... Bunların Türkçe yazılmışları var mı?"
"Onun bütün kitapları Türkçe yazılmış zaten?"

"Allah, Allah! Biz niye bilmiyoruz?" Gönül, hafif bir tebessümle:

"Senin o taraklarda bezin yoktu ki!"

"Doğru. Aslında size bir şey söyleyeyim mi, adam bana namazı niyazı sordu. Kendi başına bir şeyler yapıyor. Bir namaz hocası kitabı almış ondan öğrenmiş. Ben de baktım, ama tam da beceremedim. Burada kaldığım sürede bana şu işi öğretin de mahcup olmayalım." Gönül:

"Yani Haluk! Hâlâ eski Haluk'sun. Bir İngiliz'e mahcup olmamayı düşünüyorsun da, seni Yaratan'a karşı mahcup olmamayı hiç düşünmüyorsun."

"Yok be Gönül, pek de öyle değil artık. Sana yaşadığım ilginç bir şey anlatacağım, aklını yersin."

"Anlat bakalım, neymiş kafamızı yedirtecek hadise?"

"Bir gece acayip, ilginç bir rüya gördüm. Saçları kır, kırk beş, elli yaşlarında bir adam beni daracık sokaklarda kovalıyor. Aslında pek de korkulacak bir tip değil ama ben korkuyorum ondan. Karanlık, pis, çamur sokaklarda ben kaçıyorum o kovalıyor. Bağırıyorum, birilerini yardıma çağırıyorum, imkanı yok, adamdan kurtulamıyorum. Adamın elinde bir şeyler var. Beni yakalayıp yakacak...

Korkudan çıldıracağım. Aklımı yitireceğim anlayacağın. Derken bir meydana çıkıyorum. Meydanın dört bir tarafı yüksek duvarlar. Meydandan çıkmanın tek yolu var, geldiğim yol. Artık korkudan ne yapacağımı bilemiyorum. 'Tanrım bana yardım et!' diye bağırmaya başladım. Çünkü ondan başkasının beni kurtarma şansı yok artık...

---------1 344 I---------

Birdenbire meydanda, etrafından yıldızlara benzeyen ışıklar uçuşan bir kız belirdi. On dokuz, yirmi yaşlarında ama, sanki kırk yaşlarındaymış gibi görünüyor. Elinde bir asa vardı. Flüoresan lambası gibi yanıyordu. Tam o esnada, beni kovalayan adam da meydana girdi. Doğruca üstüme geliyordu. Korkudan ölmek üzereydim. Kız ona 'Dur!' dedi. Adam durdu ve ona karşı saygılı bir tavır takındı: 'Efendimiz, bu çocuk kendisini de, anne ve babasını da felakete götürüyor. Kendisi Cehennemlik olacak beraberinde annesini, babasını da sürükleyecek. Ben de onu durdurmak istiyorum.' dedi. Kız metalık ve insanın iliklerine kadar işleyen ürpertici bir sesle:

'O benim dayımdır, onu bana bırakın. Yakasından tuttum o-nu Rabbin huzuruna götüreceğim!' dedi. Adam bu sözler üzerine, eğilip reverans yaptı. Kız, elindeki asayı ona uzattı. İkisi de ışık oldular. Sonra yükseldiler, kumru gibi uçup gittiler.

Ben uyandığımda ingiliz arkadaşım, başımda çırpınıyordu. Dakikalardır beni uyandırmaya çalışıyormuş. 'Ne oldu?' diye sordu, bir kabus gördüğümü söyledim...

Sonra rüyamı ona anlattım. Bana Kuranı Kerim'deki rüyalardan söz etti. Üç türlü rüya varmış. Şimdi unuttum ama agas ve bir de ihtilam anlamına gelen bir başka şey söyledi. Bir de doğru rüya varmış." Bilge araya girdi:

"Edgas, ablam ve sadık rüya"

"Doğru, birincisi edgastı ama ikincisini tam hatırlamıyorum. Bu ilk iki rüya türü Şeytan'dan, doğru rüya ise..." Bilge, sözün arasına girerek "sadık rüya" diye düzeltti. Haluk sözünü sürdürdü:

"Ne ise, sadık rüya ise Rahman'danmış... "Ben rüya yorumlamaktan anlamam ama, senin kız yeğenin var mı?' diye sordu. Ben de küçük bir yeğenim olduğunu, ama onu hiç görmediğimi söyledim. O da bana 'O senin kurtarıcın olabilir.' dedi."

Haluk mutlu bir eda ile sözlerini noktaladı:

"İşte benim burada bulunmamın asıl nedeni bu."

---------1 345 I---------

Salona tam bir sessizlik hakim oldu. Bütün gözler çaktırmadan Betül'ü süzüyordu.

Bilge durumu fark etti. Ortamı dağıtmak için: "Yahu altı üstü bir rüya! O daha bir çocuk! Önünde uzun bir serüven var. Nasıl bir hayat yaşayacağı belli değil. Hangimizin sonu garanti ki, onun kurtuluşu garantili olsun. Kendisini kurtaramayanın başkasına

yararı olmaz..." Gönül:
"Haluk bir çay daha ister misin?" Haluk teşekkür etti ve eniştesine döndü:
"Enişte mahzuru yoksa bir süre burada sizinle kalmak istiyorum."
Bilge bu teklifi, ciddi ve yürekten bir sevinçle karşıladı.
"Sayende biz de çevreyi gezeriz. Kardeşin ev kuşu olmuş. Hiçbir yere gitmek istemiyor. Hep evde otursun, okusun okusun istiyor." Haluk hayranlıkla Gönül'e baktı:
"O eskiden de farklıydı. Hiç yılışmazdı, hep ciddiydi. Onu bir kere arkadaşlarımla bir araya getiremedim. Bizi pislik gibi görürdü." Gönül:
"Amaan Haluk! Ne kadar da abartıyorsun!"
Bir iki saniyelik sessizlikten sonra Gönül:
"Ben şimdi banyoyu hazırlayayım da, sen bir duş al, rahatlarsın. Ondan sonra neler yapacağınızı sakin kafa ve dingin bedenle kararlaştırırız."
Haluk, "İyi olur." dedi, "Otobüste hiç uyuyamadım. Biraz kes-
tirsem fena olmayacak."

ASTRAL YOLCULUK

Aysunlar gitmek için, izin istediler. Tam çıkarlarken, Gönül:

"ikindiye doğru gelin, gidip bir yerlerde beraber piknik'yapalım." dedi. Aysun "olur" demekle yetindi. Harun ise §aka yapmadan edemedi:

"Demek hâlâ, aklınız başınıza gelmedi ha!"

Gülüştüler... Haluk bir parça kestirmek için yatağa uzanınca Gönül, yanma Betül'ü de alıp yakındaki pazara gitti. Biraz sebze, meyve almayı düşünüyordu...

Bilge evde yalnızdı... Kahvaltıdan kalma çaym altını ısıttı ve balkona bir iskemle atıp biraz kitap okumak istedi...

Bu arada kafası hep Haluk ile meşguldü. Bir türlü ondaki değişikliği anlayamıyordu. Gerçi filmlerde, kitaplarda veya bazı gazetelerde birtakım insanların değiştiğinden, dünyaca ünlü bazı fikir adamlarının İslam'ı seçtiğinden, eski bazı şantöz ve artistlerin tövbe edip kendilerini dine verdiklerinden söz edildığini duymuş, o-kumuştu... Yine de bunu tam anlamıyordu. Bu insanlar nasıl bir değişim ve ne gibi iç çekişmeler yaşıyorlardı ki hayatlarında bu kadar radikal değişiklikler yapabiliyorlardı...

Kendisi acaba böyle bir değişim yaşamayı göze alabilir miydi? Böyle bir durumu kabullenebilir miydi?.. Çünkü bu tür değişiklikler beraberinde bir yığın problem getiriyordu. Bir kere insanın çevresini, ilgi alanlarını, eğilimlerini bütünüyle ve hatta istemese de dostlarını değiştirmesi gerekiyordu. Her gün birlikte olduğu insanları bir kenara bırakıp yeni insanlar, yeni yüzler edinmek... Her şey serbestken, istediği zaman, istediği şeyi yapmak varken, hayatını birtakım kurallar içine sokmak, haramlar ve helallerle sınırlandırmak kolay iş değildi...

Acaba Haluk yine viski isteyecek miydi? Çünkü o sadece viski içer ve eniştesinin evinde içki olmadığı için onlara gelmezdi. Her geldığınde de "Yahu enişte sende içilecek bir şey yok! Çaydan başka bir şey bilmiyor musunuz? Ot gibi yaşıyorsunuz vallahi!" derdi... "Belki artık içki de içmiyordur." dedi kendi kendine. Tuhaf bir şekilde ona acıdı, içinde bir çelişki yaşıyordu. Evet biz birtakım şeyleri iddia ediyoruz ama, acaba onların şartlarında yetişseydik, biz de onlar gibi yaşamaz mıydık? Muhsin Bey onun babası olsaydı, belki o da içerdi ve Haluk gibi düşünürdü...

"Sen ne büyüksün Rabbim. Bu ne müthiş senaryo böyle? Kim niye inanır, kim niye inanmaz, senden başka bilen yok. Kim ne o-lacak, kimin sonu nasıl bitecek belli

değil...."

Düşündükçe Bilge'nin içinde, tersine bir düşünce gelişmeye başlamıştı. Haluk'a gıpta ediyordu...

"O her şeyi deneyip sonunda gerçeğe geldi. Eminim onun inancı ve gerçek bilgisi benimkinden güçlü. Çünkü o, bütün yasak denilen sınırları aştıktan sonra dönüp sınırın bu tarafında karar kıldı... Sınırın öbür tarafında ne var biliyor."

Oysa kendisi asla sınırın öbür tarafına geçmemişti. Haluk ise sınırın öbür tarafından gelip yolunu belirlemişti. Kendisini nasıl bir sonuç bekliyordu acaba? Ömrünün ikinci yarısında hayatını tamamen değiştimiış sayısız insan vardı. Kimisi inanmazlıktan, imanın limanlarını sığmıyor, kimisi yalancı bir inançlı hayattan inançsızlığın sorumsuzluğuna yelken açıyordu...

İstanbul'a ilk geldiği yıllarda sık sık buluştukları bir arkadaşınm yeğenini hatırladı. Henüz on üç, on dört yaşlarındaydı. Abdestsiz dolaşmaz, namazlari hep camide kılar, en küçük bir hata yapanı inançsızlıkla suçlar ve sıksık "Bilge abi, bu inancımı korumam için bana dua et. Yolunu şaşıranlardan olmayayım." derdi. Ve ne yazık ki, o genç daha sonraki yıllarda bütün bütün inançsızlığı seçmiş, inancın ve dinin bir aldatmaca olduğuna kanaat getirmiş ve bölücü bir terör örgütüne katılarak bir çatışmada öldürülmüştü...

Yirmi dört yıllık bir ömrün son üç beş yılı inkar, önceki yılları ise aşırı bir dindarlıkla geçmişti. Acaba Allah onu hangi yaşam tercihiyle yargılayacaktı? En azından görünürde inanan bir genç olarak yaşadığı on dokuz yılı mı, yoksa inanmayan ama kendine göre inandığı bir insanlık davasını gerçekleştirmek yolunda can vermesi erdemini mi?

Zaten tanrısına da adaletsizliklere engel olmadığı için kızmış ve sonra da onu tamamen bırakmıştı... Derin bir acıma duygusu i-le irkildi Bilge. Kendisini yalnız, çaresiz ve nasıl bir akıbetin bekledığını bilmezliğin verdiği derin bir mutsuzluk içinde gördü...

Önünde belirsiz, sonsuz bir yaşam olabilirdi ama ölüm korkunç bir olaydı... Bütün sevdiklerini arkada bırakarak ve hiç ölmek istemediği halde göçüp gitmek... İçinde hızh bir düşüş, derin bir boşluk hissetti Bilge. Yoksa kendisinde de mi inanç eksikliği vardı? Gerçekten ölüm ötesi bir yaşama inanıyorsa ve o yaşamın daha güzel olduğuna yönelik inancı varsa neden ölmekten korkuyordu? Bu insansı bir korku muydu, yoksa inanç eksikliğinden kaynaklanan yaşama hırsı mıydı?

"Belki ikisi de..." diye cevaplandırdı, sorduğu soruyu sesli olarak. Sonra art arda yeni sorular sıralandı düşüncesinde; "Kim kendisini garantide bilebilir ki? Peygamber kendi kızma bile, 'Bana güvenme.' demişse ve Ömer gibi bir insan, 'kendisinin de münafık o-labileceğinden kuşkulanmış' ve 'Eğer bütün insanlar cennete gidecek, yalnız bir insan cehenneme girecek dense, korkarım ki o benim.' demişse ise bu işin garantisi yok..."

"Peki önemli olan ne? Hangi eylem ölüm ötesindeki yaşamın garantisi olabilir?"

"İnanç ve inançtaki samimiyet, içsellik." dedi bir ses. Bilge irkildi. Kısa sürede toparlandı:

"Hoş geldin hocam." dedi. Sonra alışılageldik alışkanlıklarından olduğu için, bilinçsizce sordu:

"Çay içer mısınız?" sorusuna Bilge kendisi de güldü. Ama SinHa ona karşılık verdi:

"Beni kendinle karıştırdın Bilge. Bilirsin ben yemem ve içmem. Bizim gıdamız evrendeki temel enerjidir. Sizin dua ve zikir dedığınız şeyle besleniriz. Yaratıcı'nın adını anmak ve onun evrene yayılmış varlığını hissetmek bizim bataryalarımızı doldurur."

"Siz pille mi çalışıyorsunuz hocam?"

"Siz farklı mısınız?"

"Yani biz de pillerle mi çalışıyoruz?"

"Hemen hemen. Sizin gıdanız yaratıldığınız nesnenin cinsin-dendir. Siz topraksı gıdalarla beslenirsiniz. Biz saf enerjiyle. Siz bizim gıdamızın semtine bile uğramadınız henüz. O sizin için karanlık bir enerjiden ibaret çünkü. Bizim yakıtımızın atığı yoktur, sizin ise yakıtınızın üçte ikisi atıktır."

"Peki pillerimizin ömrü değişir mi? Yani yarılanmış bir pili şarj etme şansımız var mı?"

"Ne o, ölümden korkuyor musun?"

"İtiraf edeyim ki evet."

"Neden, bu hayatı çok mu sevdin?"

"Sevilmeyecek gibi değil ki?"

"Bu güzel?"

"Nasıl güzel?"

"Hayatı sevmek inancın yürekte karar kıldığını gösterir. Çünkü sizi çevreleyen şu güzellikten etkilenmeyen insanın yüreğinde arıza var demektir."

"O yüzden mi Peygamberimiz, 'Bir kere bile hayattan lezzet a-lamamış insanın inancında zaaf vardır.' buyurdu...

"Belki. Çünkü uzun veya kısa, bu yaşamınız da sayısız nimetler ve güzelliklerle bezenmiştir Cennet veya cehennem dedığınız ölüm sonrası hayatı da bu yaşamı da yaratıp dizayn eden aynı kudrettir... Sadece bir farkla. Bu hayatın bütün oluşumları birbirinin ardı sıra gelir ve varlıklarını birbirine, yani nedenlere borçludurlar.

Daha sonraki yaşamda ise zıtliklar değil, kudretin kendisi esastır. O yüzden de burada sebeplere sarılmak zorundasınız."
"Peki hocam, daha önce de sormuştum ama bir kere daha tekrar edeyim; kıyamet dediğimiz olay bütün evrenin yok edilmesi mi yoksa bizim güneş sistemimizin yok olması mı?"
"Bu sizce neyi değiştirir? Sizin içinde bulunduğunuz sistemin temeli güneştir. Güneş de evrendeki milyarlarca yıldızdan sadece biri, hatta en küçüklerinden biri. Onun da pili önünde sonunda bitecek ve kararacak. O zaman sizin buradaki varlığınızın bir anlamı kalır mı?"
"Tamam da hocam, bu bütün evrenin yok olması anlamına gelmez ki."
"Doğru ama siz yok olduktan sonra bu evrenin devam etmesi veya etmemesi sizi ne ilgilendirir?"
"Yani belki bu evren sonsuza kadar devam eder ve bütün yaşamımız da bu yaşadığımızdan ibaret kalır."
"Bu evrenin sonsuza kadar devam etmesi, neden yaşamın bu yaşadığınızdan ibaret olmasına sebep olsun? Yani evren devam e-derken, Yaratıcı size başka bir galaksiyi yeni bir formda başlatamaz
mı
"Peki o zaman, o da ölümlü bir mekan olmaz mı? Madem ki bu evren, kırılmalar, değişmeler ve ölümlerle sürekli yenileniyor ve madem ki değişen ve kırılan bir şey sonunda bir bitişe varıyor, cennet ve cehennemin de sonlu olması gerekmez mi?"
"Siz tek zamanlı düşünmeye şartlanmış varlıklarsınız. Dünden geliyor, yarma gidiyorsunuz. Dünün de yarının da bir andan i-baret olduğu zaman türü de var dersem buna ne dersin?"
"Böyle bir zaman türü nasıl olur? Ona nasıl zaman diyebiliriz? Zaman dediğimiz şey, eşyanın değişmesinden edindiğimiz bir inti-badan ibaret değil mi?"
"Doğru ama değişimin nedeni zıtların iç içeliğidir. Karanlık, aydınlığa müdahale eder. Soğuk sıcağa, iyi kötüye, çirkin güzele.

yaşlılık ise gençliğe müdahale etmese, siz de zamanın farkına varmazsınız.... Sizin

evrenınız, sizin zaman ölçülerınıze göre kaç yaşında?"
"Yirmi sekiz veya yirmi dokuz milyar yıl!"
"Peki Yaratıcı otuz milyar yıl önce yok muydu? Yahut, sizin kıyamet dedığınız evrensel reorganizasyon gerçekleştikten ve sizin türünüz varmak istediği yere vardıktan sonra Yaratıcı yaratma eyleminden vaz mı geçecek? Yine böyle bir evreni var etmesine engel ne?"
"Hocam benim aklım bütün bunları almıyor, ama ben gerçekten bu evrenin yıkılıp gideceğini aklıma sığdıramıyorum...Yani bu evren nasıl yok edilecek, yok edilmesine gerek var mı? Eğer varsa, bu evren gerçekten yeniden cennet ve cehennem olarak inşa edilecek mi?"
"Bu aslında önemli bir soru ve biraz uzunca açıklamalar yapılmasını gerektiriyor..."
"Peki bu açıklamaları yapma yetkınız yok mu?" "Var, var ama sizin tahammülünüz olur mu bilmem." "Hocam inşallah beni sabredenlerden bulacaksın." "Sana bunu örneklerle anlatayım... Örneğin bir sarayı veya bir şehri düşünelim. Biri çıkıp 'Bu şehir yıkılacak ve yeniden daha sağlam ve daha güzel bir şekilde inşa edilecek.' diye iddia etse ona altı soru sormak gerekir?
"Nedir bu sorular?"
"Sabırh ol ve dinle. İddia sahibine önce şu soruları sormak gerekir:
1- Neden, zaten kurulu bu şehri yıkmak istiyorsun?
2- Buna ne gerek var?
3- Gerçekten şehri yıkabilir misin?
4- Yıktığın şehri yeniden yapabilecek misin?
5- Şehrin yıkılması mümkün mü?

6- Yıkıldıktan sonra tamir edilmesi mümkün mü? Eğer iddia sahibi bütün bu sorulara 'evet' der ve ispat ederse elbette ona inanmak gerekir."
"Hocam, bu soruların her birinin sende cevabı var mı?" "Olmasaydı soru da soramazdım."
"Doğru affedersınız. Hatam büyük. Buyurun hocam sizi dinliyorum."
"Bu soruların cevabından önce sizin 'Ruh' dedığınız konu ü-zerinde durmak gerekir. Ruh dedığınız şey, bizim türümüzün bir başka çeşididir ve yine sizin deyimınızle ölümsüzdür. O enerji bütünü siz bu beden formatma bürünmeden önce de vardı, sonra da var olacaktır. Benim varlığım onun için yeterli kanıttır sanırım."
"Evet efendim." dedi Bilge... Bilge "efendim" sözcüğünü biraz da vurgulayarak söylemişti. SinHa:
"Niçin bu kelimeyi vurguladm?"
"Efendim, siz artık benim için bir "öğretici" olmaktan ötesınız. Beni sanki yeniden inşa ettınız. Size yüksek bir saygı duyduğum için böyle deme zorunluluğu hissettim."
"Hatırlar mısın,.'Benim için kullanacağın sözcük, sadece senin, beni, nasıl algıladığını açığa vurur, o kadar.' demiştim." "Hatırladım!"
"Böylece bizim, niçin Yaratıcı nezdinde dilsiz, damaksız ve i-radesiz varlıklar olduğumuzu ve istiğrak halinde Yaratıcı'nın huzurda birtakım insanların niçin kendilerinden geçtiklerini de anlamış olmalısın!"
"Hissedebiliyorum, diyebilirim."
"Güzel, öyleyse sohbetimiz kolay olacak. Önce şu kadarını söyleyeyim, eğer gözlerinin eşik alanlarını biraz genişlersem, hemen yanı başında binlerce ruhun o vaadedilen zamanda yeniden

bedenleşmek için kafile kafile beklediklerini görürdün. Ama görme eşiklerınız onları görmeyi imkansız kılıyor"
Bu sözlerden sonra SinHa, ani bir el hareketiyle Bilge'nin gözlerini kapatmasını sağladı...
Bilge, kendisini bilim kurgu filmlerinde seyrettiğine benzer bir enerji girdabının ortasında buldu. Asla düşünemeyeceği bir hızla mesafeleri yarıp geçiyordu...

Sonsuz ışıklar ve karanlıklar birbirini takip ediyordu. Kara delikleri andıran bir koridorun içinde adeta uçarak gidiyordu. Sonsuz bir ışıkla kendine geldi. Adeta iğne deliği gibi dar bir imbikten süzülüp, bir sonsuzluk meydanına düşmüştü.
Saçları dalgalı kumral, gözleri yanıp sönen otuzkırk yaşlarında biri onu meydanın ortasında bekliyordu. Bilge korkular ve ürpertilerle etrafını görmeye, içinde bulunduğu alanı algılamaya çalışıyordu. Adam, elini havada kuş uçuşunu taklit eder bir şekilde dalgalandırınca Bilge, içini rahatlatan bir melodi işitti. Sanki el hareketleri, görünmeyen bir piyanonun tuşlarına dokunmuş gibi hiç duymadığı bir müziğin yayılmasına neden olmuştu...
Bilge bilinçsiz ve kendinden geçmiş bir şekilde ona doğru yürümek istedi. Adım atmaya başlayınca, her bir adımının bir piyanonun tuşlarına dokunur gibi ses çıkarıp muhteşem bir müziğe dönüştüğünü fark etti. Her harekete müzikal bir ses eşlik ediyordu...
Bilge ürktü. Olduğu yerde çakılıp kaldı. Adım atmaya cesaret edemiyordu. Adama dikkatle baktı ve bir şeyi fark etti. Karşısında duran adam, kendisinin aynadaki yansıması gibiydi. Ama o biraz daha olgun gibi görünüyordu...
Adam yine bir el hareketiyle 'Yaklaş!' dedi. Bilge bir adım daha attı. Bu adımı da bir önceki adımı gibi bir tuşa basılmışçasına ses çıkardı. Artık her hareketinin bir bestenin notasını seslendirmekten ibaret olduğunu anlamıştı. İki adım ötesinde durdu:
"Sen kimsin?"
"Ben senin yedi göbek önceki deden Hasan'ini."

----------1 354 I----------

"Burada ne yapıyorsun?"

"Din gününü bekliyorum?"

"Din gününü mü?"

"Evet din gününü. Yani **Yaratıcı'nın herkesten her yaptığının** hesabını soracağı günü."

"Yani kıyameti mi?"

"Hayır haşri. Benim **kıyametim 261 yıl önce Sancak'ta koptu."**

"Nasıl yani?"

"Ben Osmanlıların Sancak vilayetinde yaşıyordum ve orada öldüm. O zamandan beri burada bekliyorum." Bilge atalarının Balkanlar'dan gelip Bursa civarına, daha sonra da Edremit'e gelip yeıleştiklerini hatırladı...

"Peki daha ne kadar bekleyeceksin?"

"Onu ben bilemem..."

"Peki senin oğlun ve torunların da seninle beraber mi?"

"Yani diğer dedelerini merak ediyorsun, öyle mi? Onlarla da zaman zaman görüşüyoruz ama benim oğlum ile onun torunu olan babanın dedesi burada değil?"

"Neden?"

"Onların ikisi de farklı bir yol izlediği için başka bir yerde?"

"Nasıl yani?"

"Savaşlarda şehit düştüler. İnançları da sağlam olduğu için, onlar ölümsüzlük vadisinde bekliyorlar."

"Yani onlar ölmediler mi?"

"Size göre onlar da öldüler. Ama onlar kendilerini ölmüş bilmiyorlar... Hatta oğlumla zaman zaman karşılaştığımızda bana hâlâ dünyayı, kardeşlerini ve ailesini soruyor. 'Biz burada bir süre dinleniyoruz, döneceğiz.' diyor.."

"Yani şehitler öldüklerini bilmiyorlar öyle mi?"

-------1 355 I-------

"Evet öyle..."

"Peki sen burada ne yapıyorsun, böyle tek başına **sıkılmıyor** musun?"

"Tek başıma değilim ki. Hayat dereceleri benimle **eşit olan** milyonlarca insan var burada, hep beraber bekleşiyoruz." "Peki sıkılmıyor musunuz?" "Neden sıkılalım?"

"Beklemenin kendisi sıkıntı verir.."
"Ama biz beklediğimizin farkında değiliz ki... Bekledığının farkında olanlar diğerleri..."
"Diğerleri dedığın kim?"
"Dünyada görevlerini yapmamış bazı Müslimler ile bazı Hris-tiyanlar. Örneğin benim komşum Georgi de orada. Beni her gördüğünde, 'Komşu beklemekten sıkılıyorum.' " diyor.
"Yani Georgi de Müslümanlarla birlikte mi bekliyor?" "Evet!"
"Bu nasıl olur? Hani Hristiyanlar direk cehenneme gidecekti."
"Evladım, burada işler bizim bildiğimiz gibi değil."
"Peki nasıl?"
"Önce yüreğinin içine bakıyorlar İnanıp inanmadığına yani... Sonra da yararlı bir ömür sürüp sürmedığne bakıyorlar." "Yararlı dedığın şeyler neler?"
"insanlara ve hayvanlara faydalı olmak... Aç bir köpeğe verdığın bir lokma seni kurtarabiliyor Georgi, yolda rastladığı yaşlı Müslüman bir kadının yükünü alıp evine kadar taşıdığı için onu da iyiler arasına kattılar."
"Peki seninle birlikte kalanları ben niye göremiyorum." Adam, elini uzattı ve bir perde açıyormuş gibi hızla yana çekti... Bilge bir anda, bir aynaya yansımış milyonlarca yüzün kendisine baktığını hissetti...

Bilge çok etkilenmişti. Ona biraz daha yaklaştı. Ve elini uzattı. Dedesi de elini uzattı. Elini tuttu ama elinde kalan boşluktan başka bir şey değildi."

"Neden elini tutamıyorum?"

"Tutabileceğin bir yapıda değilim de ondan..."

"Ama seni görebiliyorum!.."

"Doğru beni görüyorsun ama bu sanal bir beden. Yani harici vücut giymiş bir ruhum ben. Görürsün ama yakalayamazsın."

"Hep böyle mi olacaksınız?"

"Hayır hesap vereceğimiz gün geldığınde hepimize asıl bedenlerimiz verilecek?"

"Asıl beden ne?"

"Kendisiyle sonsuza kadar beraber olacağımız beden."

"Bu nasıl olacak?"

"İnsanlar ömür boyunca sayısız biçimler, şekiller alirlar. Bunların hepsi hücrelerden oluşur. Her hücre beş altı sene vücudunda yaşar, sonra ölür. Sen onları fhrk edemezsin. Zaman içinde bu ölüm hızlanır ve yaşlanırsın. Yetmiş beş yıl yaşayan bir adam en az on iki kere hücrelerinin tamamını değiştirmiş olur. Ama bu hücrelerin hepsi kodlanmış gibidir."

"Nasıl bir kodlama?"

"Sen askerlik yaptın mı?"

"Yaptım."

"Peki eğitim alanında size hiç teneffüs vermediler mi?"

"Verdiler."

"Teneffüslerden sonra mangadaki yerini bulmakta zorluk çektin mi?"

"Hayır. Çünkü herkes bölüğünü, mangasını ve takımını bilir. Arkadaşlarını tanır. Çavuşun düdüğünü çalması, herkesin uygun sıralar halinde yerini alması için yeterlidir."

"işte sur da böyle bir şey."

"İsrafil'in suru mu?"

"Evet, İsrafil'in suru. O, sura üfleyince âlem sahnesine çıkmış ne kadar hücre varsa toplanır ve her bir hücre senin manganı ve takımını bulduğun gibi gider, yer alacak

bünyede yerini alır."

Bilge bir anda, "yeniden dirilmenin göz açıp kapama süresinde gerçekleşeceği" anlamındaki ayeti hatırladı. "Allahuekber!" dedi...

"Peki dede, biz yetmiş yılda bu kadar hücre üretiyoruz. O zaman bizim bedenlerimizin dev cüsseler halinde olması gerekir..."

"Hayır, bu Yaratıcı'nın takdirine bağlı. O diledığini imha eder, diledığini bırakır..."

"Peki babam nerede?"

"Baban bir üst katta?"

Neden, orada?"

"O ahir zaman insanı olduğu için **onları bir üst katta** bekletiyorlar."

"Ahir zaman insanı ne demek?"

"Onların tabi tutulduğu sınav daha **zor ve karmaşık olduğu i-**çin bizden daha farklı ilgi gördüler."

"Farkh mı?"

"Bizim zamanımızda inancı yaşamaya engel olacak hiçbir durum yoktu. Onun zamanında durum çok farklıymış. İnananlar ve inancını yaşamak isteyenler büyük sıkıntılara maruz kalıyorlarmış. Buna rağmen onlar inançlarını yaşadıkları için bizden bir üst mertebede bulunuyorlar."

Bilge "Ben sendeki senim." diyen sesle yaptığı konuşmayı düşündü. "Nefsim haklıymış. Zorluklar aynı zamanda birer nimet o-luyormuş demek ki..." diye geçirdi içinden. Adam Bilge'nin içindeki dalgalanmayı görmüş gibiydi:

----------1 358 1----------

"Eğer hayatları zor geçip de buna katlananlara burada neler verildığini bilselerdi, hayatı rahatlık ve bolluk içinde geçenler, derilerinin makaslarla doğranmış olmasını tercih ederlerdi."

"Sen de içimden geçenleri görebiliyor musun?"

"Buna engel yok ki. Peki şu anda durumunuz nedir? Çünkü bildiğime göre inanların hayatı giderek daha da zor hal alacakmış. Sizler ve sizden sonra gelenler, sahabelerle aynı mertebede yer ala-cakmışsınız. Hatta onlardan bazılarının sahabeler gibi muamele göreceklerini söylüyorlar."

"Kim söylüyor. Siz bu haberleri nasıl alıyorsunuz?"

"içimizden bazılarına zaman zaman çağrı geliyor ve onlar gidip, geliyorlar. Gördüklerini bize anlatıyorlar..."

Bu arada dünyada eşini benzerini görmediği güzellikte bir kadının, dedesinin arkasında belirdığını gördü Bilge. "Bu kim?" demeye fırsat kalmadan, dedesi "Bu senin nenen Hatça kadın?" dedi...

"Hangi nenem?"

"Benim karım ama şimdilik ona yaklaşamıyorum."

"Neden?"

"Onun yeniden bana verilip verilmeyeceğini bilemiyorum da ondan."

"Peki ben dokunabilir miyim?"

"Tabi ki sen onun evladısın. Dokunabilirsin." Bilge ani bir hareketle kendisini nenesinin önünde buldu. Güzelliği karşısında başı döndü adeta. "Sen ne kadar güzelmişsin nene!.." demekten kendini alamadı Bilge.

"Bu, imanın güzelliğidir evladım. Senin hanımım gördüm. O bizden de güzel biri."

Bilge'nin Gönül'ü hatırlamasıyla kendini balkonda oturuyor bulması bir oldu...

"Efendim, ne oldu?" diyecekti ki, SinHa:

---------1 359 I--------

"Sus. Bu gördüklerin sadece sende kalsın." dedi ve sordu:

"Ruhlar baki midir?"

"Ne diyorsun hocam gözlerimle gördüm!"

"Hayır gözlerinle görmedin. Gözlerin kapalıydı."

"Peki nasıl gördüm?"

"Sanal gözlerinle, yani ölüm ötesindeki varlığınla."

"Aman Ya Rabbi!" dedi Bilge "Seni tenzih ederim Allah'ım!"

"Çoğunuz ölmüş babalarınızı, atalarınızı rüyada görürsünüz. Hatta hiç görmedıǧınız hiç tanımadığınız ölmüş bir yakınınızı görürsünüz. Sonra onun resmini kafanızda korursunuz. Bir gün onun resmiyle karşılaşırsınız ve onu hemen tanırsınız."

"Ama efendim, bu tür rüyaların başka açıklamaları var."

"Ne gibi?"

"Bilinçaltimizin oyunları gibi..."

"Bilinçaltınız, hiç görmediği bir işi nasıl resmedebilir ki size?"

"Efendim ben sizin söylediklerınızin doğruluğuna inanıyorum. Hele birkaç dakika önce yaşadığım zihinsel yolculuktan sonra..."

"O zihinsel bir yolculuk değildi. Belki astral bedeninle yaptığın kısa mesafeli bir yolculuktu denilebilir. Aslında gittiğin mesafe burnunun ucundaki bir yer. Ancak bu yere maddesel boyutta kaldığınız sürece varmanızın imkanı yoktur..."

"Tamam da efendim! Hadi ben inandım ve kesin bir kanıya ulaştım. Diğer insanlara bunu nasıl ispat edebilirim? Onları nasıl ikna edebilirim? Once benim aklımın bu işe basması gerekir ki, sonra başkalarına da anlatabileyim..."

"Sen anlattıklarımı başkalarına aktarabilmek için mi dinliyorsun? Oysa ben bütün bunları senin ihtiyacın olduğu için anlatıyorum. Bir sözü dinlerken, öncelikle senin ona ihtiyacın olup olmadığına karar ver, ben bunu başkalarına nasıl anlatırım diye dü-

----------1 360 I----------

şünürsen, sözün özünü kaçırırsın... Din yaşansın diye indirilir, o-nunla başkasına tafra yapasin, bilgi sataşın diye değil." "Ama insan illa da akılcı bir açıklama istiyor..."

"Bu konu iman meselesi. Sen yüzde yüz inandığın ve akılcı bulduğun halde bir başkası onu asla kabullenmeyebilir ve akılcı bulmayabilir... Madem istiyorsun, sana akılcı bulabileceğin şeyler de söyleyebilirim. Ama unutma ki inançla ilgili şeylerin akla uygun olması yeterli değil."

"Nasıl?"

"Söz gelişi hiçbir insana şu sandalyenin kendiliğinden meydana geldığini kabul ettiremezsin. Ama aynı insanlar pekala evrenin yaratıcısız oluştuğunu ileri sürebiliyor ve buna inanıyorlar."

"Peki efendim, inanma yeteneği olan bir insanla, inanamayan bir insan arasında fizyolojik fark var mı?"

"Bundan neyi amaçladığına bağlı."

"Yani beyinsel bir eksiklik falan."

"Hayır beyinsel bir eksiklik olmaz. Örneğin senin bilgisayarının kapasitesi ne kadar büyük olursa olsun, eğer ona çizim programları yüklenmemişse ondan çizim yapmasını bekleyemezsin."

"Peki neden herkese bu program yüklenmemiş?"

"Bu önemli bir soru. Ve açıklanması da zor, ama anlatmaya çalışayım. Yaratıcı'nın bilgileri bizimkisi gibi sonradan edinilme bilgiler değildir. Onun bilgileri eşyaya ait olan bilgilerdir. Eskiden buna 'İlim maluma tâbidir.' derlerdi. Yaratıcı'nın belleğinde, önce eşya vardır, sonra onunla ilgili bilgiler gelir... O, sizin bu programı kullanmayacağınızı bildiği için, onu size yüklemez..."

"Ama efendim. Kuranı Kerim'de, 'Biz onların kalplerine kılıf geçirdik. Artık duymazlar ve inanmazlar.' diyor. Demek ki program yüklendiği halde bunu kullanmayanlar da var..."

"Doğru. Aslında şiddetli azaba çarptırılacak olanlar da onlardır. Çünkü onlar iradelerini kötü yönde kullanmayı prensip edinmişlerdir."

----------i 361 i----------

"Peki Yaratıcı, o insanın iradesini bu yönde kullanacağını bilmiyor muydu?"

"Elbet biliyordu. Bunu sadece kendilerine program yüklenmemiş olanlara delil olarak sunar."
"Efendim ben yeterince anlayamıyorum."
"Doğrudur çünkü O'nun bütün işlerini kavramak için, en az O'nun kadar derin bilgiye sahip olmanız gerekir. Bu mümkün olmadığına göre ancak sizi ilgilendirdiği kadarını alıp onu hayatınıza uygulamanız yeter de artar bile..."
"Peki efendim, şu ruhların ölümsüzlüğü olayını biraz daha açabilir mısınız?"
"Sen gerçekten Yaratıcı'nın sonsuz zamana sahip olduğuna inanıyor musun?"
"Farz edelim ki inanıyorum."
"Farz edelim olmaz. İnanmanın ve inanmamanın arası yoktur. Ya inanıyorsun ya inanmıyorsun. Bilemiyorum dedığın zaman inanmıyorsun demektir."
"Peki inanmıyorum dersem cevabın ne olur?"
"Ölümsüzün gölgeleri de ölümsüzdür derim. Karşıdaki suya
bak. Güneş ebedi olsaydı, onun o göldeki yansımaları da sonsuza
kadar sürerdi."
"Yani?"
"Yani eğer Yaratıcı sonsuzluğun sahibi ise, güzelliğini seyreden ve onun yarattıklarını algılayabilen yaratıklarının da ebedi olmasını ister...
Ebedi, sonsuz ve benzersiz bir güzellik, elbette güzelliğinin yüceliğini yansıtan ve ona karşı hayranlık ve aşk duyan seyircilerinin de ebedi ve sonsuz olmasını ister...
Kusursuz ve sonsuz bir mükemmelliğe sahip bir sanatkâr, eserlerinin kıymetini anlayan sanat severlerin de daim olmasını ister...

----------1 362 1----------

Nihayetsiz rahmet ve bağış sahibi bir zat, daima verdiği nimetlerden yararlanıp onlara karşı teşekkür edenlerin varlığını ister..

Yaratıcı'nın bu kudret ve ikramlarının, bu güzellik ve sanatlarinin en iyi okuyucusu ve en iyi takdir edicisi insan ruhu olduğuna göre, Yaratıcı'nın, bu ruhları sonsuz hayatla ödüllendirmesi akıl dışı olmaz."

"Peki bu bir zaaf değil mi?"

"Neden zaaf olsun? Sonsuz kudret sahibinin kudretini açığa vurması ve açığa vurulan bu kudreti algılayan varlıkları yaratması neden zaaf olsun ki... Tam tersine biri diğerinin zorunlu neticesidir.

Eğer rızkı vermek varsa, o rızıktan yararlanması gerekenler de olur. Ortada bir güzellik varsa, birileri o güzelliğe tutulur... Eğer şifa vermek varsa hasta da olmalı... Bunu arttırabilirsin. Yani ortada güneş varsa, zorunlu olarak ışık da var demektir. Güneş olduğu halde ortalığın karanlık olmasını nasıl hayal edebilirsin?

Üstelik sadece yaratılışı itibarıyla mükemmel olan insan ruhu değil, en basit yaratıklarda bile bir devamlılık vardır. Dikkatle bakıldığında o varlıkların bir daha hiç görünmemek üzere yok olmak için yaratılmadıkları görülür. Ruhu olmayan basit bir çiçeği düşün. O bile solup gittikten sonra sayısız şekillerde varlığını sürdürür Hem bu âlemin fanusunda hem onu gören insanların hafızasında sureti kalır.

Oluşum kanunları sayısız tohumlarda varlığını sürdürür Madem ruhun basit bir taklidi olan o oluşum kanunları, böyle bekaya ve sürgit bir hayata sahip oluyorlar, elbette âlemin en büyük kaşifi ve Yaratıcı'nın en donanımlı eseri olan insan ruhu da ebedi olacaktır ve ebediyen yaşayacaktır..

Tıpkı bir çiçeğin öldükten sonra ruhunu başka bir baharda yeşeren tohumuna yüklediği gibi insan ruhu da haşir sabahında kendisini o âleme uygun şekilde yeniden inşa edilen bedenine yükleyecek ve varlığını sürdürecektir.

Aslında ruh dedığınız şey, harici vücut giymiş ilahî bir kanundur. Siz yerçekimi kanununu ancak elmanın dalından kopup düş-

---------1 363 I---------

mesiyle anlayabiliyorsunuz. O elma düşmeseydi yer çekimi kanunu yoktur diyebilir miydınız? Ruh da öyle ama çok daha kapsamli bir evrensel kanundur.."

"Efendim, harici vücut ne demek? Bir de dahili **vücut** mu var?"

"Vücudun kendisini biliyor musun?"

"Yani bedenimiz veya varlığımız..."

"O kadar da basit değil. Çünkü var **olmak da bir 'vücüt'tur."**

"O zaman evren de bir vücuttur"

"Elbette."

"Efendim bir de eski kitaplarda 'Vacibül'vücut' diye bir kavram var o ne anlama geliyor?"

"Vacip zorunluluk demektir, vücut ise varlık olduğuna göre 'Varlığı zorunlu olan' demektir Öyle bir varlık düşün ki onsuz hiçbir vücut, hiçbir varlık varlığını sürdüremez, onsuz yapamaz. O da Yaratıcı'nın kendisidir. Sadece O'dur. Onun dışındaki her varlık, ister evrenin kendisi olsun ister onun içinde yer almış başka bir varlık olsun ancak Yaratıcı'nın onun varlığına izin vermesiyle varlığını koruyabilir."

"Ama efendim, evrende bir enerji var ve bu enerji bütün varlıkların özüdür. Ve sanki sonsuz ve tükenmez bir enerjidir..."

"Doğru. O enerji dedığın şeyi, şuna benzetebilirsin: Senin evinde elektrik şebekesi varsa her bir elektronik aletini onunla çalıştırabilirsin. Yapacağın tek şey onun düğmesine dokunmaktan i-barettir Sen sanırsın ki o enerji kendi zatında mevcuttur Oysa o enerjiyi evine taşıyan hat kopsa aletlerin ne kadar güçlü olursa olsun bir kıymet ifade etmezler.. Evrendeki her oluşumun kaynağı olan o enerji, doğrudan Yaratıcı'nın zatından onun santralinden beslenir O, onun varlığına müsaade ettikçe o da var olmaya devam eder.. Fakat bu enerjinin kendisini açığa vurması değişiktin" "Nasıl?"

"Örneğin, o enerji, senin radyonda kendini ses olarak açığa vurur. Televizyonunda hem görüntü, hem sestir, fırınında hararettir, arabanda harekettir bunun gibi..."
"Vücudun mertebelerini de böyle mi anlamak gerekir." "Hemen hemen. Örneğin sen de o enerjiye bağlı bir aletsin. O enerji sende de insan olarak açığa çıkmış...
Yani varlığı vücut haline getiren öz, ki o hayattır, içine girdiği eşyanın kabiliyetine göre kendisini açığa vurur... Bu da hayatın mertebelerini meydana getirir. O yüzden vücut âlemleri ayrı ayrıdır... Bir çekirdeği düşün, içinde onun türüne dair program yok
mu;
"Var.
"İşte o çekirdeğin, türünün bütün biçim ve formlarını koruyarak yeşermesi, o kanunun harici vücut giymesi anlamına gelir. Aslında her insan, bunu, biraz derin düşünce ile kendinde de fark eder."
"Nasıl fark edebilirim?"
"Şimdi kaç yaşındasın?"
"Yirmi sekiz"
"Demek ki seni sen yapan kanun, yani senin bedeninle kendini açığa vuran kanun, yani ruh, bugüne kadar en az yirmi yedi beden değiştirmiş. En azından dört kere senin üzerinde mevcut bütün hücrelerin tamamen ölmüş ve sen yeniden vücut giymişsin..."
"Bu nasıl mümkün olur?"
"Deden sana söylemedi mi? insan bedenini oluşturan hücreler her altı yılda bir tamamen tazelenir; yok olur yerine başkaları gelir. Bu yavaş yavaş gerçekleştiği için siz farkına varmazsınız. Değişmeyen tek organ vardır, o da beyin dedığınız bilgisayarlarınızı yapan hücreler."
"Neden onlar değişmiyor?"

"O sizin anlayacağınız ifadeyle hard diskınızdir. Ondaki bilgileri bir başka yere aktarabilir, tamamen boşaltabilir ve yeniden yükleyebilirsınız ama ciplerini değiştiremezsınız. O zaman tamamen yok olur. Bu da sizin ölümünüz demektir..."
"Demek ki beyin hücreleri tazelenebilseydi daha uzun yaşayabilirdik?"
"Teorik olarak belki. O zaman da yaratıcı başka bir açmaz yaratırdı sizde. Ama şu gerçek ki sizi canlı kılan, beynınizi canlı ve çalışır hale getiren, ruhtur. Sizin zaman

ölçünüzle altmış yıl yaşayan bir insan, en az on kere vücudunu tamamen değiştirmiş olur ama siz hep aynı şahıs kalırsınız. Çünkü sizi siz yapan kanun aynıdır. Sadece harici vücudunu değiştirir o kadar."
"Ama efendim, bu yavaş yavaş oluyor dedınız. Yani tamamen beden yok olmuyor. Ama ölüm dediğimiz olayda beden tamamen ölüyor?"
"Beden yokken de o kanun vardı. Vücuda bürünmesi onu nasıl etkilemiyorsa vücut dedığınız bedenden tamamen soyutlanması da ona zarar vermez. O, varlığım korur..."
"Efendim siz bu evrenin harap olması ve yeniden yapılması olayini anlatıyordunuz, konuyu ruha getirdınız. Neden?"
"Şunu anlaman için. Beden gibi evren de küllî bir ruhun hanesi, evi ve bedenidir. Nasıl ruh kendi bedenini ikame ediyorsa, bu âlemin ruhu da; bu evren dağıldıktan sonra, yeniden bir beden giymeye elverişlidir. Onu anlatmaya çalışıyorum... Hiç sanal beden diye bir şey duydun mu?"
"Evet ruh çağıranlar öyle bir şeyden bahsederler...."
"işte o sanal beden dediğimiz şey, bir tür ruh kanununun elbisesi gibidir. Topraktan olma bedenle fazla ilgisi yoktur ruhun... Ondan soyundu mu, misali yani sanal bedeni giyer ve varlığını yeniden sürdürür...
Nasıl ki bu evrenin her bir cüzü, her bir parçası dağılmaya ve çözülmeye mahkum ise bu dünya da bu evren de çözülmeye ve da-

ğılmaya mahkumdur... Parçası bozulan bütün de bozulmaktan kurtulamaz."

"Efendim bunlar çok ağır konular ve ben anlayamıyorum. Daha doğrusu zihnim kuşatamıyor..."

"O zaman kendine bak. Sen bir çocuktun, büyüdün, geliştin olgunlaşıyorsun. Sonra bedeninde girdi ve çıktı dengesi bozulacak ve yavaş yavaş yaşlanacaksın. Bir gün gelecek, bedenin içindeki kanunu taşıyamayacak duruma gelecek ve sen de bu bedeni bırakmak zorunda kalacaksın..."

"Efendim, okuduğumuza göre bu evrenin kendi formatını korumasını sağlayan bir enerji var. Bu enerji bir gün tükenir mi?"

"Senin enerji dedığın şey de saf bir kanundur ve ilahî bir e-mirdir. Dilerse, ki dileyecek; o enerjiyi, bu evreni ayakta tutma görevinden terhis eder. O zaman her şey bir an kadar kısa bir zamanda kendi üstüne abanarak yok olur, ilk aslına dönüşür."

"Nasıl bir dönüşüm?"

"Varsay ki bir hayal kuruyorsun. Sen o hayali kurmaya devam ettikçe o hayal âleminin içindeki her nesne varlığım koruyacaktır. Ama sen hayal kurmayı bıraktığın an o âlem bütün varlığıyla yok olur gider. Alemi de Yaratıcı'nın bir hayali say. O, bu hayali sürdürmekten vazgeçtiği an o âlem de yok olur."

Bilge tam "Yaratıcı'nın hayal kurmaya ne ihtiyacı var?" diye soracaktı ki zil çaldı.

"Gönül gelmiş olmalı." dedi ve balkondan aşağıya baktı. Elinde torbalar vardı. Bilge kısa bir tereddütten sonra ona yardım etmesi gerektiğini düşündü... "Efendim..." dedi ama, SinHa gitmişti bile...

Bilge acele ile aşağı indi. Gönül niye yavaş davrandin diye sitem edecekti ama Bilge, SinHa'nın geldığini onunla konuştukları için geciktiğini söyleyince Gönül:

"Ya!... Hâlâ duruyor mu?"

"Hayır gitti."

"Ne konuştunuz?"

"Doğrusunu istersen hiçbir şey anlamadım. Belki de bugüne kadar yaptığımız en ağır sohbetti."

Haluk da zilin sesine uyanmıştı. Doğruca sesin bulunduğu mutfağa yöneldi: "Selam

millet, epey uyumuşum." dedi.
Gönül, zile basmak zorunda kaldığı için özür diledi. Ama Haluk uyanmış olmaktan memnundu:
"Bilge bir ara biriyle konuşuyordun, kimdi o?" "Sen duydun mu?"
"Duydum, tuhaf bir sesti. Metalık bir ses. Ben bir ara bilgisayarla konuşuyorsun sandım ama uykulu halimle bir şey de anlamadım."
"O kadar yüksek mi konuşuyorduk?"
"Bilemiyorum ama bazı şeyleri duydum. Beden ruh vesaire şeyler. Kimdi o, gitti mi?"
Bilge ne diyeceğini bilemedi. Gönül:
"Sonra anlatırım, şu anda anlayacağın bir şey **değil."**
"Ne saklıyorsunuz benden?"
"Bilge bazen böyle kendi kendine konuşur." Haluk şaşkm şaşkın Bilge'ye baktı.
"Hiç de rahatsızmışsm gibi görünmüyorsun! Kafayı mı yedin enişte?" dedikten sonra gülerek sözlerini sürdürdü: "Espri yaptım alınma. Esrarengiz insanlarsınız vesselam. Ne ise ben kurt gibi a-cıkmışım. Buraların havasından galiba. Hadi Gönül bir şeyler hazırla da yiyelim."
Bilge:
"Haluk sen bir şeyler atıştır. Şimdi Harunlar gelir birlikte pikniğe çıkarız. Harun iyi mangal yapar..."
"Deme ya! Böyle imkanlarınız da var ha! İyi valla, harika! Çok da özledim doğrusu... Keşke bizim İngiliz'i de getirseydim..."

DÜĞÜM

Haluk'un Edremit'teki dokuzuncu günüydü. O sabah oldukça erken ve yorgun uyanmıştı. Oysa onu yoracak hiçbir şey yapmamıştı.

"insanlar dinlenmek için uyurlar, ben yorgun uyanıyorum, ne tuhaf!" diye mırıldandı...

Kalktı, balkona geçti. Kül tablaları akşam içilen sigara izmaritleriyle doluydu.

Gece çok geç uyuduklarını hatırladı. Saatine baktı. Saat 07.15'ti. "Topu topu dört buçuk saat uyumuşum. Demek ki yorgunluğum bundan..." dedi.

Sabahın serinliği, iyi gelmişti. Derin bir nefes çekti. Şehir uykudan yeni uyanmış, esnemekte olan bir insan görünümündeydi...

Ufuk çizgisinin ötesinde büyük bir karaltı vardı. Siyah bir bulutu andırıyordu. Hızla yaklaşıyordu. Merak etti. Daha dikkatli baktı. Hiç de buluta benzemiyordu. Ürperdi. Yaklaşan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Rüzgar yoktu ama bulutun yaklaşması çok süratliydi. Karaltı yaklaştıkça şekillenmeye de başladı. Gördüğü, bulut kümesi değil, bir kuş sürüşüydü... Kalabalık kuş sürüsü, yaklaştı, yaklaştı ve şehrin üzerini kuşattı. Haluk, bazı kuşların düştüğünü gördü.

Böyle bir şeyi hiç görmemişti. Milyonlarca belki milyarlarca sığırcığın çığlıkları kulaklarında çınlıyor, adeta dayanılmaz bir uğultu gibi beynini zorluyordu. Haluk kulaklarını kapattı. Öylece durup gökyüzüne baktı. Bir anda, ayaklarının dibinden gelen bir patırtıyla kendine geldi.

Kuşlardan birisi bulunduğu balkona düşmüştü. Onu eline aldı. Yüreği hâlâ çarpıyordu. Onunla göz göze geldiler. Haluk'un zihninde birtakım cümleler oluştu.

Sanki biri onunla konuşuyordu. Sesi **duymuyordu ama "Bana yardım** et!" diyordu. Haluk bilinçsizce:

"Nasıl?" dedi.

"Sevdığın bir şeyi feda et!"

"Neyi feda edeceğimi bilmiyorum?"

"Sevdığın hiçbir şey yok mu?"

"Annemi severim."

"Onu benim için feda edebilir misin?"

"Bunu neden yapayım?"

"Beni yaşama döndürmek için?"

"Ama annem benim için, senden çok daha kıymetli."
"Başka sevdığın şey yok mu?"
"Kız kardeşimi severim, kız arkadaşımı severim."
"Benim için bağışlayacağın bir şey yok mu?"
Haluk'un kafası allak bullak olmuştu... Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Sonra kendini toparladı:
"Senin için neden bir sevdiğimi feda edeyim?"
"Sana dünyada en çok istedığın şeyi vaadedebilirim..."
"Kendi varlığını koruyamazken bana vaadettiğin şeyi nasıl yapacaksin?"
"Bunu ben yapmayacağım, senin tercihin yapacak."
"Nasıl?"
"Sen bana yaşamımı bağışlayacak fedakârlığı yaparsan, Evrenin Kitabı da sana vaadedileni, zamanın halkasına takar."
"Bu ne demek?"
"Önünde sonunda sen ona kavuşacaksın, demek."
"Ne isteyebilirim senden?"
"İstedığın şeyi."
"Ben öyle bir kitap yazmak isterim ki okuyan her insan ondan etkilensin. Ve her okuyan onu bir kere daha okumak istesin.

----------1 370 I----------

Ama her okuduğunda da daha önce hiç bilmediği şeyler öğren-sın...

"öyle bir kitabı sana verebilirim. Fakat bedeli çok yüksek o-
lur."

"Sen kendi ömründen bana otuz yıl ver, ben de sana o kitabın verilmesini sağlayayım..."

"Ben toplam ne kadar yaşayacağım?"

"Sen bana söz verdikten sonra söylerim... Ama seni uyarıyorum, söz verirsen bunun dönüşü olmaz..."

"Peki ben sana ömrümün otuz yılını nasıl vereceğim?"

"Gözlerini kapat. Kalbinin atışlarını duy ve içinden yüreğinden gelerek, 'Sana ömrümün otuz yılını verdim.' de, yeter."

Haluk gözlerini kapattı ve yüreğini dinledi. Peş peşe vuruşlar ve sonsuzluk içinde kıvranan bir girdabın eşiğinde buldu kendini.

"Söz veriyorum." dedi. Gözlerini açtı. Balkonda, tırabzanlara yaslanmış, boşluğa bakıyordu. Gök yüzüne baktı, ne bulut vardı, ne elinde kuş...

Uzakta gökyüzünde asılı duran bir bulut kümesi dikkatini çekti... Dikkatle baktı, güzel bir kadının yüzünü andırıyordu. Daha dikkatle baktı. Bu apaçık, bir kadının yüzüydü. Bir anda gök yüzünü sayısız benzer bulutlarm kapladığını gördü...

Her bulut kümesini beyaz kanatli kuşlar taşıyordu... Ta ötelerde bir yerde, eski bir şehrin; türlü türlü mabetlerin, camilerin, kiliselerin, çan kuleleriyle minarelerin iç içe geçtiği bir şehrin görüntüsü vardı... Gördüğü, sayısız renklerden oluşan görüntülerinin üst üste bindirilerek tam bir resim oluşturması gibiydi. Görüntüler üst üste bindirilmişti ama net bir resim ortaya çıkmıyordu. En arka planda ise Arap harfleriyle yazılmış bir kelime dikkat çekiyordu. Sanki ufkun görünmez duvarına, eski unutulmuş bir şehrin gravürü çizilmişti.

-----------1 371 l-----------

Daldığı bir hayalden kurtulmak ister gibi başım iki yana salladı Haluk. Başını sallamasıyla yatağından fırlaması bir oldu.

Bütün gördüklerinin rüya olduğunu anladı. Aynı anda yanı başında öylece durup ona izlemekte olan Betül'ü gördü. Öylece bakıyordu. Haluk bu gözlerin bütün yaşadıklarına tanık olduğunu hissetti.

Onu şefkatle kucağına almak istedi. Betül gelmekte nazlandı. Uzanıp onu aldı ve yatak

üzerinde kucağına oturttu. Betül öylece ona bakıyordu. Haluk saate bakma ihtiyacı duydu. Saat dokuz o-tuza geliyordu. Bilge de. Gönül de uyuyorlardı.
"Dayın tuhaf bir rüya gördü Betül!" dedi Haluk. Betül sadece "Kitap" dedi...
Haluk bu kelimeden öyle etkilenmişti ki adeta dehşete kapıldı ve elinde ateş varmış gibi Betül'den elini çekti. Betül usulca yataktan indi... Haluk uzun bir süre yatakta öylece kaldı, yaşadıklarına bir anlam veremiyordu. Rüya mıydı, yoksa zihni ona bir oyun mu oynamıştı?
Kalkıp lavaboya geçti. Aynaya bakar bakmaz, öyle bir çığlık attı ki, bütün ev halkı uyandı. Sakalı bir gecede olabileceğinden fazla uzamıştı. Saçlarında ve sakalında beyazlar vardı.
Bilge de. Gönül de hızla yataktan uyanıp sesin geldiği tarafa yöneldi. Hızla banyodan çıkan Haluk, Bilge ve Gönül ile yüz yüze gelince ne yapacağını şaşırdı. Gayrîihtiyarî yüzünü kapattı. Gönül:
"Haluk ne oldu?" diye ona sarıldı. Ama Haluk, hıçkıra hıçkı-ra ağlıyordu. Gönül de. Bilge de yaşananlara bir anlam veremediler. Haluk o yüzünü elleriyle kapatmış ve öylece duruyordu.
Gönül'ün sayısız kere "Ne oldu?" sorularına yanıt vermek için ellerini çekti:
"Bakın yüzüme bakın, ne olduğunu görürsünüz." dedi...
Bilge de. Gönül de hayretle ona baktılar ve yüzünde hiçbir şey olmadığını söylediler. Haluk, "Nasıl olur?" diyerek, yeniden aynaya koştu. Gerçekten yüzünde hiçbir şey yoktu...

Ellerine baktı, defalarca yüzüne baktı, gerçekten bir §ey yoktu...
"Ben hastayım ve galiba deliriyorum Bilge!" dedi... Bilge:
"Hakikaten ne oldu sana niye çığlık attın?"
"Anlatsam da anlayamazsınız!" dedi. Sonra birdenbire Be-tül'ü hatırladı;
"Sizin kız büyücü. Ben daha bir dakika burada kalamam." Gönül:
"Ne oldu Haluk, Betül sana ne yaptı?" Bu arada Bilge hızla Betül'ün odasına yöneldi. Betül mışıl mışıl uyuyordu:
"Bak dayısı Betül, mışıl mışıl uyuyor. Sana ne yapmış olabilir ki?"
Haluk inanmadı, o da Betül'ün yanı başına geldi. Uyuduğundan emin olmak için onu hafifçe dürttü. Betül gerçekten uyuyordu.
"Olamaz! Olamaz! Daha iki dakika önce benim yanımdaydı! Yatağın üstünde kucağıma oturdu. Bu nasıl olur?"
"Rüya görmüş olmayasm?" dedi. Gönül... "Evet rüya gördüm. Ama Hayır, rüya değil sanki kabus gördüm ben..."
Tam anlatmaya başlayacaktı ki Bilge: "Bize anlatma, ikimiz de rüyadan anlamayız ve tabir etmesini bilmeyiz. Rüyanı ehil olan bir tabirciye anlatsan daha iyi edersin." dedi. Sonra da ekledi:
"Gece çok fazla abur cubur şey yedik. O seni rahatsız etmiş olabilir."
Haluk sessiz kaldı. Yeniden banyoya geçti. Yüzünü yıkayıp çıktı. Gönül kısa sürede kahvaltı masasını hazırladı ve birlikte sofraya geçtiler.
Tam o sırada Betül de uyanmıştı. Bütün sevecenliğiyle doğruca dayısına yöneldi. Haluk, onun kucağına alıp almakta büyük te-

reddüt geçirdi. İçini titreten müthiş ürpertiye rağmen onu yerden aldı ve kucağına oturttu.
Gönül'ün bütün ısrarlarına rağmen Betül, Haluk'un kucağından inmeye yanaşmadı. Sonunda Haluk kucağındaki Betül ile birlikte kahvaltı yapmak zorunda kaldı. Gönül bu tablodan etkilenmişti:
"Haluk çocuk sana çok yakışıyor! Antrenman da yaptın sayılır. Seni artık evlendirelim." dedi. Haluk tuhaf bir tepki verdi: "Ben çok yaşamayacağım." Bilge: "O da nereden çıktı Haluk?" "Hep siz kehanet gösterecek değilsınız ya!" Gönül: "Keramet demek istiyorsun

herhalde?" "Ne ise keramet veya kehanet..." Bilge:
"Estağfirullah, biz keramet meramet göstermiyoruz. Alınma öylesine sordum."
Haluk incitmek niyetiyle söylememişti ama Bilge'nin incindığını sanarak:
"Seni incitmek için söylemedim. Öylesine bir sözdü." Gönül: "Öyle şeyler söyleme. Evrenin kulağı var. insanın kalbinin katıldığı her söz, evrenin kitabına yazılır ve bir gün mutlaka karşısına çıkar. O yüzden öyle şeyler söyleme"
"Evrenin Kitabı! Evrenin Kitabı mı dedin sen?" Haluk'un şaşkınlığına şaşan Gönül, evet anlamında başını salladı. Haluk bu sözü o sabah ikinci kere duyuyordu. O kuş da öyle dememiş miydi: "Sen söz verirsen, dileğin, evrenin kitabına yazılır ve gelir seni bulur." Haluk:
"Evrenin kitabı nedir?" diye sordu. Gönül:
"Olmuş ve olacak her şeyin içinde yazılı olduğu kitap."
"Böyle bir kitap mı var?" Bilge:
"Dinî metinlerde onun adı 'Levhi Mahfuz' yani 'Korunmuş Levha' diye geçer. İnancımıza göre âlemde olacak ve olmuş ne var-

----------1 374 I----------

sa her şey orada yazılıdır ve her yazılan zamanı geldığınde kaza haline gelir. Yani gerçekleşir."

"Peki, o kitapta yer alan bir ibare değişebilir mi?" "Değişip değişmedığini biz bilemeyiz ki! Değişiyor olsa bile bunu ancak, onu yazan Allah bilir."

Gönül söze girdi:

"Kuranı Kerim'de bir ayet okumuştum. Hatırladığım kadarıyla 'Allah diledığini siler, diledığini sabitler.' diyordu. Ben o ayetten öyle anladım ki, o kitaptaki hükümlerden Allah diledığini gerçekleştirir, diledığini gerçekleştirmez, değiştirir, yeniden yazar veya yazılanı olduğu gibi tatbik eder..." Bilge:

"Sana anlayacağın bir dil ile anlatayım. Bu evrenin tamamı bir hesap ve kitapla oluşmuştur.. Yaşadığımız günlük olaylar işlenebilir bellekse; Levhi Mahfuz, bütün bunların harddiski gibidir."

"Peki söyledığın o harddiskte bir insanın ömrü belirlenmişse onun uzayıp kısalması mümkün mü? Örneğin benim ömrüm farz edelim ki, altmış yıl. Ben sana 'otuz yılımı feda ettim.' dersem bu otuz yıl benim ömrümden düşer mi?" Gönül:

"Bu senin yoğun talebine bağlı. Eğer bir insan bir şeyi yürekten ister ve bunda samimi olursa, bu gerçekleşebilir. Ben bir menkıbe kitabında okumuştum. Büyük bir zat çok hasta imiş. Herkes onun ölümünü beklerken, onu çok seven bir müridi Allah'a nezretmiş ve 'Ya Rabbi, şeyhimi alma. Onu bize bağışla. Onun yerine benim canımı al.' diye öyle niyaz etmiş ki, sonunda o şahıs orada düşüp ölmüş. Şeyh, kendine gelmiş. 'Bana filanı bulun. O ömrünü benimle takas etti.' demiş. Evine gitmişler ve onu ölü bulmuşlar. Yani bu işler, inanma ve yürekten isteme meselesidir...

İsan bu evrenin en güçlü varlığıdır. Kalbi ise olayların anahtarı. O kilidi iyi kullanırsa insanın başaramayacağı şey yoktur."

"Öyleyse insan, eylemlerinin yaratıcısıdır." Bilge:

"Hayır. Tam öyle değil."

"Ya nasıl?"

----------1 375 I----------

"Bir fabrikatör olduğunu düşün. Fabrikana değişik özelliklerde işçi alacaksın. Bunun için bir program hazırlattın. Programın a-macı, istedığın elemanları almanı sağlayacak.

Şartların, alınacak işçilerin yirmi beş yaşından büyük olmaması. Eğer yirmi beş yaşından büyük iseler en az iki dil bilmeleri veya en az beş yıllık iş deneyimi olması gerekiyor. Eğer üniversite mezunu ise dil bilmesi gerekmiyor ama o iş alanında eğitim yapan bir fakülteden mezun olması gerekiyor... Ama ailenden biri ise ona herhangi bir şart koşmuyorsun fakat güvenilir olmasını bekliyorsun...

Şimdi düşün insanlar geliyor ve baş vuruyorlar. Binlerce insan, her birisi vereceği yanıta göre kaderini tayin eder. Onları verecekleri yanıtta muhayyer bırakıyorsun. Herkes kendisindeki bilgi ile hareket ediyor. Alınıyor veya reddediliyor. Hepsi bu...

Ama var sayalım ki iş başvuru yapanların her birinin özelliklerini biliyorsun. Daha işin başından şu, şu, şu kazanacak dersen, yanlış olmaz. İşte Allah insanın her halini bildiği için kaderi de o şekilde yazmış. Kişinin nasıl bir eylem sergiledığini biliyor ve bunu yapacaksın diyor..."

"Peki bu bilginin pratikte ne değeri var?"

"Şu değeri var. Bir yenilgiye uğradığında veya büyük bir felaketle karşılaştığında bütün bütün koy vermemek ve Allah'a güvenip hayatı sürdürmek için mücadele vermek..."

"Ama toplum tam tersini yapıyor..."

Toplum bildiklerinin büyük çoğunluğunu yanlış yapıyor..."

Sofrada bir sessizlik oldu. Sanki bir anda herkes kendi dünyasına dalmış ve öylece kalmıştı.

Haluk, balkonun açık duran kapısından uzaklara baktı. Dağların ve ovaların ta ötelerinde ufkun ötesinde bir yerde o şehrin siluetini gördü. Derin bir hasret içinde orasının, mutluluğun kayıp ülkesi olduğunu düşündü. Daha bir dikkatle baktı. Bulutların arasında gördüğü kadının yüzü ona şehrin semasında gülümsüyordu. Haluk'un bu derin dalgınlığı Gönül'ün dikkatini çekti. Bir delinin sabit bakışlarını andırıyordu. Ürperdi:

"Ne oldu Haluk nereye bakıyorsun öyle?"
"Saadetimin sakli olduğu kent."
"Efendim?"
"Saadetimin saklı olduğu kent."
"Orası da neresi?"
"Bilemiyorum. Ama bir gün onu bulacağıma inanıyorum..."
Derin bir sessizlikten sonra eğilip kucağında oturan yeğeninin yüzüne baktı. Uzun zamandır tuttuğu nefesini bırakırken: "Ah Be-tül Ah!" dedi derinden gelen bir fısıltıyla...
Gönül ve Bilge birbirine bakıştılar.
Ani bir kanat çırpışı oldu.
Balkonun kapısından bir kumru uçup gitti.

...
Anı Defterim

"Karalamalar^^

Ayse Bulut

Hani söze başlarız ya "Ah o eski bayramlar..." diye. Evet, ah o eski bayramlar...

Ailece her bayram Biga'ya giderdik. Biga'daki ev cumbali, ahşap, iki katli, şirin mi şirin... Giriş kapısı çok ilginç. Kapının kilidine bir ip bağlanmış, ip kapının dışına bir delikten çıkıyor. İpi çekip rahatça eve girebiliyorsunuz. Kapı, ev sahipleri gezmeye giderken kilitleniyor, bir de geceleri... Ev halkından herhangi biri evde ise kapı her gelene açık...

Sabah herkes bayramlaştıktan sonra dedem yaşlı olduğu için birçok misafir gelirdi. Umurumuzda değildi. Bizi ilgilendiren, ayağımızdaki rugan papuçlarımız, elimizdeki şekerli leblebilerimizdi.

Bayramın son günü İstanbul'a dönüş ve özlemlerin yeniden başlaması...

Artık her bayram Biga'ya gidemiyorum... Ne oldu bana bilmiyorum... Hislerimin adı ve sanı yok... Dedem yok, anneannem yok... Cumbalı ev yok... Velhasıl geçmişin güzel hiçbir şeyi yok...

Dedim ya... Dedem vardı, anneannem vardı, sade gazoz vardı ve ben çocuktum..

ütopya Değil Gerçek

Fatma Zehra Fidan

Onda benim gördüklerime mukabil, görünen bir şey daha vardı: Belli belirsiz dudaklarına oturmaya çalışan bir tebessüm... Ruhunun feryatlarından tebessümünün sesini işitmek pek mümkün görünmüyordu ama, yine de kırmızıya boyanmış dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı işte. Kadının karşısındaki medya mensubu:

- Hayat kadınlığından emekli olan ilk kadınsınız. Bize neler söyleyeceksınız, neler hissediyorsunuz, dedi.

Kendisine sorulan soru karşısında biraz afalladı kadın. Kırmızıya boyanmış dudakları biraz daha aralandı. Dudaklarındaki bu aralanış, tebessümden ziyade yoğun bir şaşkınlığın, afallamanın ifadesiydi. "Bize neler söyleyeceksınız, neler hissediyorsunuz.'" Böylesi bir soru belki de hayatında ilk defa sorulmuştu ona. Gözünü dünyaya açtığı günden beri adımlamaya başladığı hayat merdivenlerinin basamaklarında hoyratça ırgalanmıştı ve hiçbir zaman ne düşündüğü, ne hissettiği, neyi umut ettiği hiç sorulmamıştı. Nasıl ve ne şekilde olduğu önemli değildi ve tam da şu anda birileri parlak ışıkların karşısında ona ne hissettiğini soruyordu.

— BIGE —

Aşk Günlüğü

Özcan Ûnîû

Geceye kaçmayı sevmiyorum biliyorsun, ama kaç-malıyım. İçim ezik, yorgun, isyan sınırlarında oynaşan ve fakat içimdeki kapıları kendime kapatma cesaretini göstersem de, bir gerçek dilenci gururuyla kaçmalıyım geceye... Ama ben bitmem gülüm... Sonsuzluk, kendine özgü rüzgarını ümitle üflemiştir kalbime... Bu maceranın bilinmedik sonu yalnızlık da olsa, ben bitmem; biz bitmeyiz gülüm, öyle görünsek de...

Bir ümit var yarın için. Küçücük bir ümit. Sessizliğinin, fırtına öncesi olduğunu kabul ediyorum. Öyle bir sessizlik ki bu, beni belki de kendi içselliğine doğru çeken kurtuluşum. Kaçtıkça, aslında bana doğru koşan biri gibi düşünüyorum seni. Düşlerden çıkıp, hayatımın bir parçası olacağın günler için bir hazırlık olarak mı kabul etmeliyim bugünleri? Söylesene bana gülüm, aslında ben sen miyim? Var mısın gerçekten de?..

m

içimizdeki Mevlana

Cihan Okuyucu

Her şey sahibinden öğrenilir. Aşkın hocası da âşıktır ancak. Pası kiri yakan kutsal alevi bulmuştu. Herkesi oraya, o kudsi ateşe davet etti Mevlana. Mecusiyi, Ermeniyi, tevbesini bin kerre bozanı, doğruyu ve eğriyi... Onlar oraya farklı libaslarda girdiler, bir olup çıktılar. Bütün bu insanlar kendilerini ayıran dillerini unuttular, yeni ve ortak bir dil buldular. Üzüm demeyi yeniden öğrendiler.

Mevlana bir aş ustasıydı; kırk yumurtayı bir sahanda kaynatıp tek yumurta etmenin sanatını elde etmişti. Bir ney gibiydi; kendinden boşalmış sahibinin soluğuyla dolmuştu. Bir beşer beşeriyetinden ne kadar sıyrılabilirse o kadar sıyrılmıştı kendisinden. Demirdi ama ateşte erimişti, şekerdi ama suda yok olmuştu. Tevazuyu topraktan öğrenmişti, cömertliği yağmurdan; insan seçmezliği güneşten bellemişti. Onun için rahmet gibi her tarlaya yağıyor, güneş gibi her bacadan giriyordu.. Biliyordu ki Tanrı katında alçak da birdi yüksek de; padişah da aynıydı kul da. O yüzden cümle cihana bir nazarla baktı.

Burası Dünya

siyah gözlüklerınızi çıkarın"

Niyazi Sanlı

Bazıları hayata bulanık bakarlar. Bazıları şaşı. Bazıları da berrak bakarlar. Kimi insanlar hayatın olumsuzluklarını görmek ve dile getirmek için yaratılmışlar sanki. Bir kısmı ise sadece güzellikleri görmek, güzel düşünmek, güzel yaşamak ve bunları dile getirmek için... Her insanın kendine ait "özel bir dünya"sı vardır aslında. Ve hayata, bu özel dünyasından bakar hep...

işte bu, bakış açısıdır aynı olaylar ve kişiler hakkında farklı yorumlara neden olan şey...

insanlar ne kadar tuhaf. Sevdikleri insanların hiçbir kusurunu görmezler. Adeta onları melekleştirirler. Onların da insan olduklarını ve hata yapabileceklerini kabullenmek istemezler. İş bir de sevmedikleri insanlara gelince... İşte onların her yaptığı davranış, söylediği her söz; tabiri caizse "batar". Rahatsız eder. Görmek ve duymak istemezler. Bir gün gelip de çok sevdikleri insanla araları bozulduğunda ise; onu artık hiç sevmezler. Kötüdür artık o. Kusurludur. İnsan değildir. Halbuki o insan aynıdır. Fakat bizim bakış açımız değişmiştir. Ve kusurlu yanlar göze görünmeye başlamıştır bir kere...

Beni Affeder misin Sevgili ?..

Fatma Zehra Fidan

"Yoksa artık affa ihtiyacın mı kalmadı?" dedikten sonra telefonu kapatmıştı. Ne demek affa ihtiyacı kalmamak? Ben günlerdir çölleri, aşmaya, dağları delmeye azmettim de, bana çöle düşme kapısı, dağı delme yolu bile açılmadı. Ben günahkar, ben merhametsiz, ben kalbi kin ve düşmanlık hisleriyle dolu bir bendeyim. İlahi, senin bendeliğini, sana köleliği bana çok görme. Biliyorsun ki. Sultana sultanlık yaraşır, gedaya da gedalık... Bana açtığın kapılara, bana verdiklerine karşın, ben başkalarına kapılan kapadım, verebileceklerimi sakındım. Bütün ihanetime, nankörlüğüme, bana rağmen, her şeye rağmen, beni affeder misin sevgili?..

Biliyorum affedebilirsin, ama affeder misin?